12/1163

[illegible]

[illegible]

ரூ.5-8-0.

ஓம்

72

1163

"என்கடன்பணி செய்துகிடப்பதே"

திருநாவுக்கரசர் கழகம். தூத்துக்குடி.

அன்பு அளிப்பு.

திருமந்திரநகர் திருசங்கரராமேச்சுரர் திருக்கோயில் ஆட்சியாளரும், இக்கழகத் தலைவருமாகிய சைவத்திருவாளர். ஆ. முத்துக் குமாரசாமிப் பிள்ளையவர்களுக்கு இந்நகரிலிருந்து சாத்தூருக்கு மாற்றிச் சென்ற காலை இக்கழகத்தாரால் மனமுவந்து அளிக்கப் பெற்றது.

பெ. சுப்பிரமணியன்.
செயலாளன்
உஅ-சு-'ருஅ.

சித்தாந்தமணி
ஆ. முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளை,
திருவாவடுதுறை ஆதீன சமயப் பிரசாரகர்,
3/26, மேலப்பாளையத் தெரு,
அம்பாசமுத்திரம்.

பா. த. வை. இ. தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு-கஅ

சீத்தலைச் சாத்தனார்

இயற்றிய

மணிமேகலை

✻

திருவாளர்கள்
நாவலர் பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்,
வித்துவான் ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை,
அவர்களால் எழுதப்பெற்ற

பதவுரை விளக்கவுரைகளுடன்

✻

பாகனேரி
வெ. பெரி. பழ. மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்
அவர்களால் வெளியிடப்பெற்றது

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை.

முதற்பதிப்பு : ஜுலை 1946

பெ. சுப்பிரமணியன்

(1-6-1947) ரூ. 5-8-0.

[உரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது]

விய - ஆடி

இவ்வெளியீட்டினால் கிடைக்கப்பெறுகிற
சிறிய ஊதியமட்டும் இச் சங்கத்தின்
மேற்பார்வையிலுள்ள
திருவள்ளுவர் நூல்நிலையத்திற்கு
உரிமையாக்கப்பெறும்.

Printed at The Jupiter Press, Ltd., Madras. Q. H. MS. 95-B. July 1946

என்

அருமை அன்னையார்

திருவாட்டி

வள்ளியம்மை ஆச்சி

அவர்களின் நினைவுக்காக

இஃது

அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

முன்னுரை

'மணிமேகலை' யென்னும் இத்தமிழ்ப் பெருநூல் தமிழிலக்கியத் தொகுதிகளுள் பெருங் காப்பிய வகையில் ஒன்றாகும். சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி யென்ற பெருங்காப்பியமைந்தனுள் மூன்றாவதாக இது வைத்துக் கூறப்படினும், காலவரன்முறையே நோக்கின் இது, சிலப்பதிகாரத்தை யடுத்து இரண்டாவதாக நிற்கும் சிறப்புடையது. 'சீவக சிந்தாமணி' அம்முறையில் மூன்றாவதாகும். ஏனை வளையாபதி குண்டலகேசி யென்ற இரண்டும் இறந்தன. அவற்றிற் குரியவாகப் பழந்தமிழ் உரையாசிரியன்மார்களாற் காட்டப்படும் சில பாட்டுக்களை நோக்கின், வளையாபதி குண்டலகேசி யிரண்டும் சீவக சிந்தாமணியை யடுத்து முன்னோ பின்னோ தோன்றியிருக்குமென நினைத்தற்கு இட முண்டாகிறது. அன்றியும் தலையாய சிலப்பதிகாரமொழிந்த ஏனை நான்கும் சைனம் பௌத்தம் என்ற இரு புறச்சமயங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டவை யென்பது குறிக்கத் தக்கது. சிலப்பதிகாரம் எச் சமயக் கொள்கையினையும் நாட்டிற் பரப்பும் குறிக்கோளுடன் எழுந்ததன்று. சிவனை வழிபடும் குறிப்பும் திருமாலை வழிபடும் குறிப்பும் அருகனைப் பரவும் குறிப்பும் சிலப்பதிகாரத்தில் செறிந்துள்ளன வென்பது தமிழுலகம் நன்கறிந்ததாகும்.

சங்க காலத் தொகைநூல்கட்குப்பின்பு சற்றேறக்குறைய ஆயிரமாண்டுகட்கிடையில், தமிழகத்துப் பண்டைத் தமிழ் மக்கட்கே யுரிய வரலாறுகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு நிலவிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் கிடைத்தில. சங்கத் தொகை நூல்களில் முருகன் சூரனைவென்ற வரலாறும், சிவபெருமான் உமையினை மணந்து இமையவர் பொருட்டு நஞ்சுண்டவரலாறும், கண்ணன் பலராமன் முதலியோர் வரலாறும், இராமன் இராவணன் முதலியோர் வரலாறும், பாண்டவ கௌரவர் வரலாறும், சேர சோழ பாண்டியர் மூவர் குடி வரலாறும் பிறவும் ஆங்காங்கு உவமவாயிலாகவும் எடுத்துக்காட்டுவாயிலாகவும் காணப்படுகின்றன. நாட்டுமக்களால் நன்கு பயிலப்பட்ட செய்திகளல்லது பிற இவ்வாறு உவமமாகவும் எடுத்துக்காட்டாகவும் சான்றோர்களாற் கூறப்படாவாதலின், சங்ககாலத்தே இவை பலவும் மக்களிடையே நன்றாகப் பயின்று வழங்கிய வுண்மை தெற்றென வுணரப்படும். இவ்வழக்கத்துக்கு அடிப்படையாக இவ் வரலாறுகளை

வரன்முறை தழுவிப்பாடிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் பல இருந்திருந்தனவென்று உணர்வுடையோர் இனிதின் உணர்தல்கூடும். இந்நூல்கள் பலவும் இறப்பவும், பெருங்காப்பியமென இப்போதும் பேசப்படும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் தோன்றி நிலவவும் இடனாகிய காலம் மேலே குறித்த ஆயிரமாண்டாகும். அடுத்துத் தோன்றிய ஆயிர மாண்டுகட்கிடையே கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம் பாரதம் முதலிய பெருந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் புதிய முறையில் தோன்றியதும் சைவ சமயத்தவரிடையே சிறுகாப்பியமைந்தும் தோன்றியதும் பிறவுமாம். தலபுராணங்களும் எண்ணிறந்த சிறுபிரபந்தங்களும் தோன்றியதும் இக் காலத்தேதான்.

இந் நிலையில் சங்ககாலத்தை யடுத்து நிலவிய ஆயிரமாண்டுகளின் காலத்தைப் பெருங்காப்பியக்காலம் எனல் பொருந்தும். இக் காலத்தில் சைனமும் பௌத்தமும் தமிழகத்திற் றங்கி அரிய தொண்டினை ஆற்றியிருக்கின்றன. பௌத்தத்தினும் சைனம் பெருந் தொண்டினைப் புரிந்து பாண்டி வேந்தரும் பல்லவ வேந்தரும் சைன சமயத்தை மேற்கொள்ளுமாறு செய்தன. இதற்கிடையே தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு நிலவிய தமிழ்ச் சமயமும் பிற்போந்த பௌத்த சமயமும் நிலையிழந்து ஒளி குன்றுவவாயின. தமிழ்ச் சமய வரலாறு குறிக்கும் பெருந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களும் பௌத்த சமயச் சான்றோர் பாடிய பல்வகை நூல்களும் புறக்கணிக்கப்படலாயின. தமிழர்க்குரிய சங்க காலத் தொகை நூல்களும் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையுமே எஞ்சி இறவாது நின்றன.

சங்ககாலத் தொகை நூல்கள், சங்கச் சான்றோர்கள் அவ்வப்போது தனித் தனியாகப் பாடிய பாட்டுக்களின் தொகையாகும். இக் காலத்தில் வழங்கும் தனிப் பாடற்றிரட்டுக்களை அவற்றிற்கு ஒப்புக் கூறலாம். ஆயினும் அப் பாட்டுக்களைத் தொகுத்தோர் பெரும்பாலும் தமிழிலக்கணங்களிற் கூறப்படும் அகம் புறமென்ற நெறி பற்றித் தொகுத்திருத்தல் பற்றித் தொகை நூல்கள் எனப்படுகின்றவே தவிரச் செய்யுட்டிரட்டென வழங்கப்படவில்லை. சிலப்பதிகாரம் கோவலன், கண்ணகி, மாதவி முதலியோர் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு கதை தழுவி யெழுந்த தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும். மணிமேகலை, கோவலற்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மகளான மணிமேகலையின் வரலாறு தழுவிப் புத்த தருமத்தை விரித்துரைக்கும் குறிப்புடன் தோன்றிய தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும். சீவகசிந்தாமணி பெருங்காப்பியக் காலத்திறுதியில் சீவகன் வரலாறு தழுவிச் சைனசமயப் பொருளை விரித்துரைக்கும் குறிப்புடன் எழுந்த தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும்.

மணிமேகலை யென்னும் இந்நூல் சிலப்பதிகாரத்தை யடுத்து நிற்பதாயினும், இரண்டும் ஒரு காலத்திருந்த இரு பெருஞ் சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பதனால் சிலப்பதிகாரத்தோடு காலத்தால் ஒத்த தென்பது துணியப்படும். அச் சான்றோர் முறையே இளங்கோவடிகளும் தண்டமிழாசான் சாத்தனாரு மாவர்.

மணிமேகலை யாசிரியரான சாத்தனாரை மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்பர். சங்கச் சான்றோர் பெயருள்ளும் இவர் பெயர் காணப்படுதலின், இவர் சங்ககால நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர் என்பதும் விளங்குகிறது. இவரைப் பற்றிக் கூற நேர்ந்த காலத்தில், இதன் உரைகாரரான நாவலர், பண்டித. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள். "இதனை இயற்றிய சீத்தலைச் சாத்தனாரோ பல்கலைக்குரிசில், சகலகலா வல்லவர், எனக் கூறத் தக்க பெருமையுடையார்; முத்தமிழ்ப் புலமையும் நிரம்பிய வித்தகராகிய இளங்கோவடிகளாலும் தண்டமிழாசான் சாத்தன் என இவர் சிறப்பித்தோதப் பட்டிருப்பதே இவரது பெருமைக்கு உறுசான்றாகும். சங்கத்துச் சான்றோராகிய சாத்தனார், தாம் அறிந்துள்ள கலைகளையும் கொள்கைகளையும் வெளிப்படுத்தற்கு இந்நூலைக் கருவியாகக் கொண்டனராதல் வேண்டும்" என்று குறித்துப் பாராட்டுகின்றார்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வணிகர் குலத்திற்றோன்றிய செல்வனான கோவலனுக்கும் மாதவியென்னும் கணிகைக்கும் பிறந்த மணிமேகலை, கோவலன் மதுரையிற் கொலையுண்டிறந்தபின், புத்த சங்கத்தைச் சார்ந்து ஆங்கு அறவணருரைத்த அறங்கேட்டு ஒழுகிவருபவள், இந்திரவிழாநாளில் ஒருநாள் மலர்வனம்புக்கு, அவ்விடத்தே தன்னை நாடிப்போந்த அரசகுமாரன் கையகப்படாது பளிக்கறையடைந்து, பின்பு மணிமேகலா தெய்வத்தால் மணிபல்லவத் தீவுக்குச் சென்று, புத்த பீடிகையை வணங்கி, தன் பழம் பிறப்புணர்ந்து, அமுத சுரபியென்னும் பாத்திரமும் பெற்று மீளவும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து அறவணரையும் தாயரையும் கண்டு நிகழ்ந்தது கூறி, அமுத சுரபிகொண்டு 'நன்மனைகளில் உணவிரந்துபெற்றுப் பசித்த மக்கட்கு உணவளித்து வருகையில், காயசண்டிகை யென்பவளுற்றிருந்த யானைத்தீ யென்னும் நோயைப் போக்க, அவள் சென்றதும் அவள் வடிவுகொண்டு மணிமேகலை அந் நகர்க்கண் பசித்தீத் தணிக்கும் நல்லறம் புரிந்து வர, உண்மையை உணர்ந்துகொண்ட அரசகுமாரன் அவளைக் கைப்பற்ற வெண்ணினனாக, அவனைக் காயசண்டிகையின் கணவனான காஞ்சனனென்பவன் வாளால் எறிந்தொழிகின்றான்; அதனை

யுணர்ந்த அரசன், மணிமேகலையைச் சிறையிடவே, அரசமா தேவி அவளைத் தன்னோடிருத்தித் துன்புறுத்தவும், மணிமேகலை சிறிதும் சலியாளாயினமை கண்டு தன் பிழை பொறுக்கவென வேண்ட, அதன்பயனாகச் சிறைக் கோட்டத்தை அறக்கோட்ட மாக்கிய மணிமேகலை வஞ்சிமாநகரடைந்து சமயக்கணக்கர் கூறும் பல்வகைச் சமயங்களைக் கேட்டு மனவமைதிபெறாது காஞ்சிமா நகரடைந்து அறவணன்பால் புத்தனுரைத்த தருமம் கேட்டுத் தவத்திறம் பூண்டு பவத்திறம் தீர்வேன் என நோற்கலுற்ற செய்தியே இம்மணிமேகலையுட் கூறப்படும் பொது வரலாறாகும். இவ் வரலாற்றுக்கிடையே ஆபுத்திரன், காயசண்டிகை, ஆதிரை, சுதமதி முதலிய பலருடைய வரலாறுகள் வந்து கலந்து காப்பிய நலத்தை மிகுவிக்கின்றன. இவ் வாற்றால் இம் மணிமேகலையானது முப்பது காதைகளாகப் பகுத்துக் கூறப்படுகிறது.

இந்நூற்கண் இடையிடையே யன்றிச் சமயக்கணக்கர் தம் திறம் கேட்டகாதைக்கண் இந்நூலாசிரியர் காலத்து நிலவிய பல் வகைச் சமயக் கொள்கைகளும், தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டகாதைக்கண் புத்த சமயத்தவர் மேற்கொண்டொழுகிய அளவைக் கொள்கைகளும், பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்ற காதைக்கண் புத்த சமயக் கொள்கைகளும் விரியக் கூறப்படுகின் றன. இவற்றோடு இயற்கை யழகைக்காட்டும் சொல்லோவியங் களும் நகை அவலம் முதலிய பல்வகைச் சுவைகளும் இதன்கண் நிரம்பவுள்ளன.

இத்துணைச் சிறப்பமைந்த இப்பெருங்காப்பியத்துக்கு இது காறும் நல்ல வுரையில்லாத குறையொன்று பெரிதும் பலராலும் உணரப்பட்டுவந்தது. ஏனைச் சிலப்பதிகாரத்துக்கும் சீவகசிந்தா மணிக்கும் பண்டே சான்றோரால் உரை காணப்பட்டுள்ளன. அவ்வுரைகளையே கடுநடையும் அருஞ்பொருளாழமும் உடைய வெனவுரைப்போர் பலராகிய இந் நாளில் இந்நூல் உரையில்லா திருப்பது பெருங்குறையாகவே இருந்தது. இதற்கோர் எளிய நடையிலமைந்த வுரையொன்று வேண்டியிருத்தலையறிந்த நாவலர் பண்டித 'ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்' அவ்வண்ணமே உரையெழுதத் தொடங்கினார்கள். தளர்வுறு மூப்பும் தடுப்பரும் நோயும் எய்தியவழியும் சிவபரம்பொருளின்பாலும் செந்தமிழ்த் தொண்டின்பாலும் தளராத ஊக்கம் படைத்த அவர்கள் இந்நூல் முழுதும் உரையெழுதி முடித்தற்குள், அவரது மெலிந்த வுடம்பு அவரது உயிரைத் தாங்கியிருக்க மாட்டாது தளர்ந்து நீக்குவ தாயிற்று. ஆகவே இந்நூலின் இறுதி நான்கு காதைகள் உரை யெழுதப்படாது நின்று எம்மை வருத்தத் தொடங்கிற்று. அக்

குறையினை முடித்தற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து ஆராய்ச்சிப்பகுதி ஆசிரியர் ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் முன் வந்து உரையெழுதி யுதவினார்கள். இவ்வுரைக்காக அவர்கள் செய்துள்ள முயற்சியின் அருமை பெருமைகள் அவருரையினைக் காண்போர் இனிதறிவர்.

இவ் வரிய பணியை மேற்கொண்டு ஆவனசெய்து போதரும் எம்மை இதுகாறும் ஆதரித்துப் பேணிய தமிழுலகம் இந்நூலுரையினையும் இனிச் செய்யவிருக்கும் எம்முடைய தமிழ்ப் பணியினையும் ஏற்று ஆதரிக்குமென்ற நலத்தால் செந்தமிழ்த்தாயின் சீரிய புகழ் நின்று நிலவுக வென மன்றவாணன் மலரடிகளை மனமொழி மெய்களால் வழுத்துகின்றேம்.

மு. காசிவிசுவநாதன்.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
	பதிகம் ...	௧
௧.	விழாவறை காதை ...	௧௨
௨.	ஊரலருரைத்த காதை ...	௨௧
௩.	மலர்வனம் புக்க காதை ...	௩0
௪.	பளிக்கறை புக்க காதை ...	௪௯
௫.	மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை ...	௬௩
௬.	சக்கரவாளக்கோட்ட முரைத்த காதை ...	௭௮
௭.	துயிலெழுப்பிய காதை ...	௯௯
௮.	மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை ...	௧௧௩
௯.	பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை ...	௧௧௯
௧0.	மந்திரங்கொடுத்த காதை ...	௧௨௭
௧௧.	பாத்திரம் பெற்ற காதை ...	௧௩௮
௧௨.	அறவணர்த் தொழுத காதை ...	௧௫௪
௧௩.	ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை ...	௧௬௫
௧௪.	பாத்திர மரபு கூறிய காதை ...	௧௭௮
௧௫.	பாத்திரங்கொண்டு பிச்சை புக்க காதை ...	௧௯0
௧௬.	ஆதிரை பிச்சையிட்டகாதை ...	௨00
௧௭.	உலகவறவி புக்க காதை ...	௨௧௩
௧௮.	உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதை ...	௨௨௪
௧௯.	சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்ட மாக்கிய காதை ...	௨௪௨
௨0.	உதயகுமரனை வாளாலெறிந்த காதை ...	௨௬0
௨௧.	கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை ...	௨௭௩
௨௨.	சிறைசெய் காதை ...	௨௯௨
௨௩.	சிறைவிடு காதை ...	௩௧௩
௨௪.	ஆபுத்திரனா டடைந்த காதை ...	௩௨௯
௨௫.	ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவ மடைந்த காதை ...	௩௪௭
௨௬.	வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை ...	௩௭௧
௨௭.	சமயக் கணக்கர்தந் திறங் கேட்ட காதை ...	௩௮௩
௨௮.	கச்சிமாநகர் புக்க காதை ...	௪௩௧
௨௯.	தவத்திறம் பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை ...	௪௫௯
௩0.	பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை ...	௫௩௨

உ

கடவுள் துணை

மணிமேகலை

பதிகம்

(கதை போதி பாட்டு)

[சோழர் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு அப் பெயரும், சம்பாபதி யென்னும் பெயரும் உண்டானமை புனைந்துரை வகையாற் கூறப்படுகின்றது. ஆதிப்பிரம சிருட்டியிலேயே அப் பதி சம்பாபதி என்னும் பெயருடன் படைக்கப்பட்ட தென்பது அதன் எல்லையற்ற பழமையையும், நாவலந் தீவிற்கே அது முதன்மையான பதி என்பதையும் காட்டுவதாகும். காவிரியானது 'கோடாச் செங்கோற் சோழர்தம் குலக்கொடி' என்றும், 'கோள்நிலை திரிந்து கோடை நீடினும், தான்நிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை' என்றும் அருமை பாராட்டிப் புகழப்படுகின்றது. சம்பாபதி யென்னும் தெய்வத்தானும், காவிரியானும் இரு பெயரினைப் பெற்ற அம் மூதூரின் கண் இந்திரவிழா அறைந்தது முதலாகக் காஞ்சி நகரின்கண் பவத்திறம் அறுகெனப்பாவை நோற்றது இறுதியாகவுள்ள வரலாற்றினை இளங்கோவடிகள் கேட்டருள, கூலவாணிகன் சாத்தன் என்னும் நல்லிசைப் புலவன் மணிமேகலை துறவு என்னும் காப்பியத்தின் முப்பது பாட்டினுள் யாவருமறிய இயற்றியருளினன்.]

இளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்றிகழ் நெடுவரை உச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதம்
சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
அமர முனிவன் அகத்தியன் றனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை

செங்குணக் கொழுகியச் சம்பா பதியயல்
பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற
ஆங்கினி திருந்த அருந்தவ முதியோள்
ஓங்குநீர்ப் பாவையை உவந்தெதிர் கொண்டாங்கு
ஆணு விசும்பின் ஆகாய கங்கை
வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வாவெனப்
பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டிங்கு
அன்னை கேளிவ் வருந்தவ முதியோள்
நின்னால் வணங்குந் தன்மையள் வணங்கெனப்
பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
கோடாச் செங்கோற் சோழர்தங் குலக்கொடி
கோள்நிலை திரிந்து கோடை நீடினும்
தான்நிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை.
தொழுதனள் நிற்பஅத் தொன்மூ தாட்டி
கழுமிய உவகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து
தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக் கருவும்
செம்மலர் முதியோன் செய்த அந்நாள்
என்பெயர்ப் படுத்தஇவ் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தேன் நீவா ழியவென
இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்
ஒருநூறு வேள்வி உரவோன் றனக்குப்
பெருவிழா அறைந்ததும் பெருகிய தலரெனச்
சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான்
வயந்த மாலையான் மாதவிக் குரைத்ததும்
மணிமே கலைதான் மாமலர் கொய்ய
அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவயிற் சென்றதும்
ஆங்கப் பூம்பொழில் அரசிளங் குமரனைப்
பாங்கிற் கண்டவள் பளிக்கறை புக்கதும்
பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
துளக்குறு நெஞ்சில் துயரொடும் போயபின்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் றியதும்
மணிமே கலையைமணி பல்லவத் துய்த்ததும்
உவவன மருங்கினவ் வுரைசால் தெய்வதம்
சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பியதூஉம்
ஆங்கத் தீவகத் தாயிழை நல்லாள்
தான்றுயி லுணர்ந்து தனித்துய ருழந்ததும்
உழந்தோ ளாங்கணோர் ஒளிமணிப் பீடிகைப்
பழம்பிறப் பெல்லாம் பான்மையி னுணர்ந்ததும்
உணர்ந்தோள் முன்னர் உயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ லொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததும்
தீப திலகை செவ்வனந் தோன்றி
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக் களித்ததும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோடு

யாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுததும்
அறவண வடிகள் ஆபுத் திரன்றிறம்
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கனம் உரைத்ததும்
அங்கைப் பாத்திரம் ஆபுத் திரன்பால்
சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமும்
மற்றப் பாத்திரம் மடக்கொடி யேந்திப்
பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்
பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடிஞையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஈத்ததும்
காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்று
ஆனைத் தீக்கெடுத் தம்பலம் அடைந்ததும்
அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழை யென்றே
கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும்
அம்பல மடைந்த அரசிளங் குமரன்முன்
வஞ்ச விஞ்சையன் மகள்வடி வாகி
மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்டம்
அறஞ்செய் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும்
காயசண் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சனன்
ஆயிழை தன்னை அகலா தணுகலும்
வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
மைந்துடை வாளில் தப்பிய வண்ணமும்
ஐயரி யுண்கண் அவன்றுயர் பொறாஅள்
தெய்வக் கிளவியிற் றெளிந்த வண்ணமும்
அறைகழல் வேந்தன் ஆயிழை தன்னைச்
சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவிடு செய்ததும்
நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லற முரைத்தாங்கு
ஆய்வளை ஆபுத் திரனு டடைந்ததும்
ஆங்கவன் றன்னோ டணியிழை போகி
ஓங்கிய மணிபல் லவத்திடை யுற்றதும்
உற்றவ ளாங்கோர் உயர்தவன் வடிவாய்ப்
பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமும்
நவையறு நன்பொரு ளுரைமி னோவெனச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டதும்
ஆங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும்
புக்கவள் கொண்ட பொய்யுருக் களைந்து
மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமும்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்றதும்
இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமே கலைதுறவு
ஆறைம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனனென்.

உரை

க—அ. இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து - கதிர்களை யுடைய இளஞாயிற்றின் ஒளியை இகழும் தோற்றமுடைய, விளங்கு ஒளி மேனி விரிசடையாட்டி - விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய திருமேனியும் விரிந்த சடையு முடையாளும், பொன்திகழ் நெடுவரை உச்சித் தோன்றி - விளங்குகின்ற பெரிய பொன்மலையாகிய மேருவின் உச்சியில் தோன்றி, தென்திசைப் பெயர்ந்த இத் தீவத் தெய்வதம் - தென்றிசைக் கண் போந்த நாவலந்தீவின் காவற்றெய்வமும், சாகைச் சம்பு தன் கீழ் நின்று - கிளைகளையுடைய நாவன்மரத்தின் கீழிருந்து, மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு - பெருமை பொருந்திய நிலமகட்கு நேரும் துன்பத்தினைக் கேட்டு, வெந்திறல் அரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற - கொடிய வலியினையுடைய அரக்கர்கட்கு வெவ்விய பகையாக நோற்றவளுமாய, சம்பு என்பாள் சம்பாபதியினள் - சம்பு என்பவள் சம்பாபதியி னிடத்தே இருந்தனள் ;

எள்ளும் : உவமவுருபுமாம். பகை நோற்ற - பகையாக நோற்ற. சம்பு வென்பாள் : வட சொல்லாகலின் உடம்படுமெய் பெற்றது. சம்பாபதி - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வேறு பெயர். சம்பாபதி யினள் : முற்று ; ஆக என்பது விரித்து எச்சப்படுத்தலுமாம்.

கூ—கச. செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும் கஞ்ச வேட்கையில் காந்த மன் வேண்ட - சிவந்த கதிர்களையுடைய ஞாயிறறின்வழித் தோன்றினோராகிய சோழர் மரபினை விளக்கு மாறுதித்த காந்தன் எனப் பெயரிய மன்னவன் நாட்டில் நீர்ப் பெருக்கினை விரும்பி வேண்டிக்கொள்ள, அமரமுனிவன் அகத்தியன் தனாது கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை - தேவ இருடியாகிய அகத்திய முனிவன் தனது கமண்டல நீரைக் கவிழ்த்த லாற் போந்த காவிரியாகிய பாவை, செங்குணக்கு ஒழுகி - நேர் கிழக்கே ஓடி, அச் சம்பாபதி அயல் - அந்தச் சம்பாபதியின் மருங்கு, பொங்கு நீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற - விளங்குகின்ற கடலொடு கலந்து தோன்ற ;

திருக்குலம் - சூரிய குலம். விளக்கும் காந்தமன் என்க. காந்த மன் - காந்தனாகிய மன்னன் ; காந்தன் - சோழருள் ஒருவன் ; [1]"காந்த மன்னவன்" என்பர் பின்னும். கஞ்சம் - நீர். வேட்கையினையுடைய மன் என்றுமாம். கரகம் - குண்டிகை ; [2]"நீரற வறியாக் கரகத்து" என்பது காண்க. கவிழ்த்த வென்னும் பெயரெச்சம் காரியப் பெயர் கொண்டது ; காவிரி முன்னரே யுள்ளதாயின் இடப்பெயர் கொண்டதாம். செங்குணக்கு: செம்மை - நேர்மை. நீர்ப் பரப்பு - விரிநீர் ; கடல்.

---

1. மணி. உஉ : உஎ. 2. புறம். கடவுள் வாழ்த்து.

கரு—உக. ஆங்கு இனிது இருந்த அருந்தவ முதியோள் - ஆண்டு இனிது அமர்ந்திருந்த அரிய தவமுதியோளாகிய சம்பாபதி, ஓங்குநீர்ப் பாவையை உவந்து எதிர்கொண்டு - பெருகுநின்ற காவிரிப்பாவையைப் மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டு, ஆறு விசும்பின் ஆகாய கங்கை - வானினை இடமாகக் கொண்ட அன்பினையுடைய ஆகாய கங்கையே, வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வா என - வேட்கையாகிய அவாவினை விளக்கும் தீர்த்த விளக்கே வருக என அழைப்ப, பின் நிலை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டு - பின் நிற்றலை வெறுத்தலில்லாத அகத்திய மாமுனிவன் அதனைக் கேட்டு, அன்னை கேள் - அன்னாய் கேட்பாயாக, இவ் அருந்தவ முதியோள் நின்னால் வணங்கும் தகைமையள் - இவ்வரிய தவமுதாட்டி நின்னால் வணங்கப்படும் தகுதியுடையவள், வணங்கு என - ஆகலின் இவளை நீ வணங்குவாய் என்று காவிரியை நோக்கிக் கூற ;

பின்னிற்றல் - தாழ்ந்து நிற்றல் ; [1]"பிற்றை நிலை முனியாது" என்பதிற் போல. கொண்டாங்கு, கேட்டீங்கு என்பவற்றில் ஆங்கு, ஈங்கு என்பன அசைகள். ஆறு - அன்பு ; [2]"ஆறுப் பைங்கிளி" என்பதன் உரை காண்க. விசும்பின் என முன் வந்தமையின், ஆகாய கங்கை என்பது பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. கங்கை வானினின்று வந்ததென்ப ஆகலானும், காவிரி நீர் கங்கை நீர் ஆகலானும் 'ஆகாய கங்கை' என்றார். "பரப்புநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் புதல்வர்" என்புழி, [3]"காவிரி நீர் கங்கை நீராதலிற் கங்கைப் புதல்வரைக் காவிரிப் புதல்வர் என்றார்" என அடியார்க்கு நல்லார் கூறியதும், தொல்காப்பியப் பாயிர வுரையில் [4]"கங்கை யாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கி" என நச்சினார்க்கினியர் கூறியதும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

உஉ—நஉ. பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத்து ஓங்கிய - பாடுதற்கமைந்த சிறப்பினையுடைய பரத கண்டத்தில் உயர்ச்சி மிக்க, கோடாச் செங்கோல் சோழர்தம் குலக்கொடி - வளையாத செங்கோலினையுடைய சோழர்களின் குலமகளாகிய, கோள் நிலை திரிந்து கோடை நீடினும் - கோட்களின் நிலை மாறுபட்டு மழை பெய்யாது கழியுங்காலம் நீட்டிப்பினும், தான் நிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை - தான் நிலைதிரியாது எஞ்ஞான்றும் வளங்கொடுக்கும் தண்ணளியுடைய தமிழ்ப் பாவையாங் காவிரி, தொழுதனள் நிற்ப - வணங்கி நிற்க, அத் தொன்மூதாட்டி கழுமிய உவகையில் கவான் கொண்டிருந்து - பழைய தவமுதியோளாகிய அச் சம்பாபதி கலந்த பேருவகையினோடு காவிரிப் பாவையைத் தன் துடைமீ திருத்திக்கொண்டு, தெய்வக் கருவும் திசைமுகக் கருவும் செம்மலர் முதியோன் செய்த அந்நாள் - தெய்வலோகம் ஆறினுமுள்ள அறுவகைத் தெய்வகணங்களையும் பிரமலோகம் இருபதினுமுள்ள இருபது வகைப்

1. புறம். கஅ௩. 2. சீவக. ௬௦௦உ. 3. சிலப். க0 : கசஅ. 4. தொல். பாயிரவுரை.

பிரமகண பிண்டங்களையும் செந்தாமரை மலரின் மேவிய முதி யோனாகிய பிரமன் படைத்த அந்நாளில், என்பெயர்ப் படுத்த இவ்விரும் பெயர் மூதூர் - என் பெயர்ப் படச் செய்த பெரும் புகழையுடைய இத்தொன்னகரை, நின் பெயர்ப் படுத்தேன் நீ வாழிய என - நின் பெயருடையதாக்கினேன் நீ வாழ்வாயாக என்றுரைத்தலான், இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர் - சம் பாபதி காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இருவகைப் பெயரினை யுடையதாய்ப் பகைவர்க்கு அச்சத்தை யுண்டாக்கும் தொல் பதியில் ;

வேற்று வேந்தர் அணுகாமையாற் சோழர்குலக் கொடியா யுள் ளாள் என்க ; கவேரன் புதல்வி யாதலிற் சோழர் குலக்கொடி யென்றுரைஞருமாம். கவேரன் புதல்வியாதலை, [1]" தவாநீர்க் காவி ரிப் பாவைதன் னுதை, கவேரனுங் கிருந்த கவேர வனமும்" என மேல் உரைத்தலா னறிக. தான் நிலை திரியாமை - என்றும் நீர் வற்றாமை. தமிழ்ப் பாவை யென்றது காவிரியை. தொழுத னள், முற்றெச்சம். தெய்வலோகம் ஆறு எனவும், பிரமலோகம் இருபது எனவும் புத்த நூல்கள் கூறும். செம் மலர் முதியோன் - பெரும் பிரமன். என் பெயர்ப் படுத்த என்றமையால் சம்பாபதி என்பது சம்புத் தீவத் தெய்வத்திற்கும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கும் உரிய பெயர் என்பது பெற்றும். உரு-உட்கு ; அச்சம்.

சம்பு என்பாள் சம்பாபதியினள் ; அப்பொழுது காவிரிப்பாவை செங்குணக் கொழுகிச் சம்பாபதியின் அயலிற்றோன்ற, ஆங்கிருந்த முதியோள் நீர்ப்பாவையை எதிர்கொண்டு 'வா' என, அதனைப் பெருந் தவன் கேட்டு 'வணங்கு' என, குலக்கொடி தண்டமிழ்ப் பாவை தொழுது நிற்ப, அம்மூதாட்டி அவளைக் கவானிற் கொண்டிருந்து 'அந்நாளில் என் பெயர்ப்படுத்த இம்மூதூரை நின்பெயர்ப் படுத் தேன், நீ வாழிய' என்றமையால் இருபாற் பெயரிய மூதூர் என்க.

௩௩—௪௦. ஒரு நூறு வேள்வி உரவோன் தனக்குப் பெரு விழா அறைந்ததும் - ஒப்பற்ற நூறு வேள்விகளைப் புரிந்த வலியோனா கிய இந்திரனுக்குப் பெரிய விழாக் கொள்ளுமாறு பறை அறைந் ததும், பெருகியது அலர் எனச் சிந்தைநொந்த நெஞ்சிற் சித்திராபதி தான் - மாதவி தவத்திறம் பூண்டமையின் நகரில் அலர்பெருகி யது என்று அழிந்த உள்ளமுடைய சித்திராபதி,வயந்தமாலையால் மாதவிக்கு உரைத்ததும்-தன் மகளது தோழியாகிய வயந்தமாலை வாயிலாக மாதவிக்குக் கூறியதும், மணிமேகலைதான் மா மலர் கொய்ய அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவயின் சென்றதும்- மணிமேகலை மாசற்ற மலர் கொய்யுமாறு அழகிய மலர்களை யுடைய பூஞ்சோலையாகிய உவவனத்தின் உள்ளே சென்றதும், ஆங்கு அப் பூம்பொழில் அரசிளங் குமரனை - ஆண்டு அவ்வழகிய சோலையில் இளமைப் பருவமுடைய அரச குமாரனை, பாங்கில்

1. மணி. ௩ : ௫௫-௬.

கண்டு அவள் பளிக்கறை புக்கதும் - அண்மையிற் கண்டு மணி மேகலை பளிக்கறையுட் புகுந்ததும் ;

ஊரில் அலர் பெருகியதென உரைத்ததும் என்க. சித்திராபதி - மாதவியின் நற்றாய். வயந்தமாலை - மாதவியின் தோழி; இவள் கூனி யென்றும் கூறப்படுவள். மாதவி - மணிமேகலையின் தாய். பூம்பொழில் - உவவனம். அரசிளங் குமரன் - உதயகுமரன். பளிக் கறை - பளிங்காலாகிய அறை.

௪௧—௪௮. பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன் - பளிங் கறையுட் சென்ற மணிமேகலையைக் கண்ட உதயகுமரன், துளக் குறு நெஞ்சில் துயரொடும் போயபின் - நிலைகலங்கிய உளத் தில் துயருடன் சென்ற பின்னர், மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றியதும் - அங்கு மணிமேகலா தெய்வம் வந்து வெளிப்பட்டதும், மணிமேகலையை மணிபல்லவத்து உய்த்த தும் - அத்தெய்வம் மணிமேகலையை மணிபல்லவ மென்னுந் தீவிற் கொண்டுசென்றதும், உவவன மருங்கின் அவ்வுரைசால் தெய்வதம் சுதமதி தன்னைத் துயில் எடுப்பியதூஉம் - புகழ மைந்த அத்தெய்வம் பின்னர் மணிமேகலையுடன் துணையாக வந்த சுதமதியை உவவனத்தில் துயில் எழுப்பியதும், ஆங்கத் தீவகத்து ஆயிழை நல்லாள்தான் - மணிபல்லவத்தின்கண் மணி மேகலை, துயில் உணர்ந்து தனித்துயர் உழந்ததும் - உறக்கம் நீங்கித் தனியே துன்புற்று வருந்தியதும் ;

கண்டு அவன் எனப் பிரித்தலுமாம். மணிமேகலா தெய்வம் - இராக்கதரால் துன்ப முண்டாகாமல் இந்திரன் ஏவலால் சில தீவு களைக் காக்குந் தெய்வம்; கோவலனது குல தெய்வம். மணிமேகலை - கோவலனுக்கு நாடகக் கணிகையாகிய மாதவி வயிற்றிற் பிறந்த வள்; இக்காப்பியத்தின் தலைவி. மணிபல்லவம் - காவிரிப்பூம்பட்டி னத்திற்குத் தெற்கேயுள்ளதொரு சிறு தீவு. உவவனம் - உபவனம். எடுப்பியது - எழுப்பியது; [1]"உரவுநீர்ப் பரப்பி னூர்துயி லெடுப்பி" என்பதும் காண்க. தனித் துயர் - ஒப்பற்ற துயருமாம்.

௪௯—௫௮. உழந்தோள் ஆங்கண் ஓர் ஒளிமணிப் பீடிகை - அங்ஙனம் வருந்தினவள் அவ்விடத்தில் ஒளிமிக்க மணிகளாலாய ஒரு பாத பீடிகையினால், பழம்பிறப்பு எல்லாம் பான்மையின் உணர்ந்ததும் - முற்பிறப்பு நிகழ்ச்சியை யெல்லாம் முறையால் அறிந்ததும், உணர்ந்தோள் முன்னர் உயர் தெய்வம் தோன்றி மனங்கவல் ஒழிகென மந்திரம் கொடுத்ததும் - அங்ஙனம் அறிந்த மணிமேகலை முன் மணிமேகலா தெய்வம் வெளிப்பட்டு மனம் கவலுதல் ஒழிக வென்று கூறி மந்திரம் அருளியதும், தீப திலகை செவ்வனம் தோன்றி மாபெரும் பாத்திரம் மடக் கொடிக்கு அளித்ததும் - தீவதிலகை என்பாள் நன்கு வெளிப் பட்டுப் பெருமை பொருந்திய பாத்திரத்தினை மணிமேகலைக்குக்

1. சிலப். ௪: ௭௧.

கொடுத்ததும், பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோடு - அப் பாத்திரத்தினைப் பெற்ற மெல்லியல் தன் தாயராகிய மாதவி சுதமதி என்னும் இருவருடனும், யாப்புறு மாதவத்து அறவணர்த் தொழுததும் - கட்டமைந்த பெருந்தவமுடைய அறவணவடிகளை வணங்கியதும், அறவண அடிகள் ஆபுத்திரன் திறம் - அறவண முனிவர் ஆபுத்திரன் வரலாற்றினை, நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கனம் உரைத்ததும் - நறிய மலர்மாலைபோலும் நங்கைக்கு நன்கு மொழிந்ததும் :

கவல் - கவலுதல் ; , முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஒழிகென - ஒழிக என ; அகரந் தொக்கது. மந்திரம் - வேற்றுரு அடைவிப்பதும், விசும்பிலே திரியச் செய்வதும், பசியைப் போக்குவதுமாகிய மந்திரங்கள். தீபதிலகை - தீவுக்குத் திலகம் போன்றவள் ; மணிபல்லவத்திலே புத்தன் பாத பீடிகையை இந்திரன் ஏவலாற் காவல் செய்பவள் இவள். மாபெரும் பாத்திரம் - அமுதசுரபி எனப் பெயரிய பிச்சைப் பாத்திரம். தாயர் - மாதவியும் அவள் தோழியாகிய சுதமதியும் ; இக்காப்பியத்திற் பிறுண்டும் இவ்விருவரும் மணிமேகலையின் தாயரென வழங்கப் பெறுவர். யாப்பு - கட்டு ; உறுதி. அறவணர் - ஒரு புத்த முனிவர்.

ரு௬—௬௮. அங்கைப் பாத்திரம் ஆபுத்திரன்பால் சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமும் - அகங்கையிலிருந்த பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஆபுத்திரனிடம் கலைமகள் அளித்தவாறும், மற்று அப் பாத்திரம் மடக்கொடி ஏந்திப் பிச்சைக்கு அவ்வூர்ப் பெருந்தெரு அடைந்ததும் - மணிமேகலை பிக்குணிக் கோலத்துடன் அப் பாத்திரத்தைக் கையிலேந்திப் பிச்சை யேற்றற்கு அந்நகரின் பெருந்தெருவினை யடைந்ததும், பிச்சை ஏற்ற பெய்வளை கடிஞையில் பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஈத்ததும் - பிச்சை ஏற்ற மணிமேகலையின் தெய்வக் கடிஞையிற் கற்பிற் சிறந்த ஆதிரைநல்லாள் பலர்க்கும் பகுத்துண்ணும் உணவினை இட்டதும், காரிகை நல்லாள் காய சண்டிகை வயிற்று ஆனைத்தீக் கெடுத்து அம்பலம் அடைந்ததும் - அழகின் மிக்க மணிமேகலை காய சண்டிகை என்னும் விஞ்சை மகளின் வயிற்றிலுள்ள ஆனைத்தீ யென்னும் தீராப் பசிநோயை அழித்து உலகவறவி என்னும் ஊரம்பலத்தை யடைந்ததும், அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழை என்றே கொங்கு அலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும் - தேன் பொருந்திய நறிய மலர் மாலையினையுடைய அரசகுமரன் மணிமேகலை உலகவறவியை அடைந்தாள் என்று ஆண்டுச் சென்றதும் ;

ஆங்கப் பாத்திரம் என்பதும் பாடம். ஆபுத்திரன் - ஒரந்தணன்; தன்னைப் பெற்றவுடன் தாய் நீங்கிவிட, ஏழுநாள் வரையில் ஓர் ஆவினாற் பாலூட்டிப் பாதுகாக்கப் பெற்றமையின் இவன் இப் பெயரெய்தினன். சிந்தாதேவி - கலைமகள் ; கற்றோர் 'சிந்தையில் இருப்பவள் என்பது பொருள். மற்று, அசை. மடக்கொடி - இளங்

கொடி போல்வாள். பெய்வளை - இடப்பட்ட வளையினையுடையாள். அவ்வூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். பத்தினிப் பெண்டிர் - ஆதிரை; ஒருமை. கடிஞை - பிச்சைப் பாத்திரம். பாத்தூண் - பகுத்துண் டற்குரிய உணவு; பாத்து - பகுத்து என்பதன் மரூஉ. ஈத்தது, வலித்தல் விகாரம். காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியாதர மாது. ஆனைத்தீ - தணியாத பெரும் பசியைச் செய்வதொரு நோய்.

சாக—எஅ. அம்பலம் அடைந்த அரசிளங் குமரன்முன் வஞ்ச விஞ்சையன் மகள் வடிவாகி - அம்பலத்தினை அடைந்த மன்னவன் சிறுவன்முன் மணிமேகலை விஞ்சையன் மனைவியாகிய காயசண்டிகையி னுருவினைக் கொண்டு வஞ்சித்துச் சென்று, மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்டம் - வென்றிதரும் வேற்படையினையுடைய சோழனது பெரிய சிறைச்சாலையை, அறஞ்செய் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும் - அறச்சாலை யாக்கிய திறமும், காயசண்டிகை என விஞ்சைக் காஞ்சனன் - விஞ்சையனாகிய காஞ்சனன் மணிமேகலையைக் காயசண்டிகை என நினைந்து, ஆயிழை தன்னை அகலாது அணுகலும் - உதயகுமரன் அவளை நீங்காது அணுகுதலும், வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை மைந்துடை வாளில் தப்பிய வண்ணமும் - வலிபொருந்திய வாளினால் வஞ்சங்கொண்ட அவ் விஞ்சையன் அரசிளம் புதல்வனை வீழ்த்திய வண்ணமும், ஐயரியுண்கண் அவன் துயர் பொறாஅள் தெய்வக் கிளவியில் தெளிந்த வண்ணமும் - அழகிய அரிபடர்ந்த மையுண்ட கண்களையுடைய மணிமேகலை முற்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்த மன்னிளம் புதல்வன் இறந்த துக்கத்தினைப் பொறுக்க இயலாதவளாய்த் தெய்வத்தின் மொழியால் தேறிய வண்ணமும்;

விஞ்சையன் மகள் - விஞ்சையன் மனைவி; [1]"நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்" என்றவிடத்து, மகன், மகள் என்பன முறையே கணவன், மனைவி என்ற பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க. கருத்து நோக்கி வஞ்சித்துச் சென்று என்றுரைக்கப்பட்டது. மன்னவன் சிறுவன் ஆயிழையை அகலா தணுகலும் அவனை என்றியைக்க. வஞ்ச விஞ்சையன், சுட்டு. உண்கண், ஆகுபெயர். தெய்வம் - கந்திற் பாவை.

எகூ—கூ0. அறைகழல் வேந்தன் ஆயிழை தன்னைச் சிறைசெய் கென்றதும் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலினை யணிந்த மன்னவன் மணிமேகலையைச் சிறைப்படுத்தியதும், சிறைவீடு செய்ததும் - பின் சிறையினின்று விடுவித்ததும், நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லறம் உரைத்து ஆங்கு - இராசமாதேவிக்குப் புத்த தருமங்களை ஆண்டு எடுத்துரைத்து, ஆய் வளை ஆபுத்திரன் நாடு அடைந்ததும் - மணிமேகலை ஆபுத்திரனுடைய நாட்டினை அடைந்ததும், ஆங்கவன் தன்னோடு அணியிழை போகி - சிறுமுதுக்குறைவி

1. மணி. உகூ: உக-கூ0.

ஆபுத்திரனோடு சென்று, ஓங்கிய மணிபல்லவத்திடை உற்றதும் - பெருமையுடைய மணிபல்லவத்தின்கண் சேர்ந்ததும், உற்றவள் ஆங்கோர் உயர் தவன் வடிவாய்ப் பொற்கொடி வஞ்சியில் பொருந்திய வண்ணமும் - மணிபல்லவை யடைந்த மணிமேகலை ஆங்கு ஒரு பெரிய தவத்தினன் வடிவத்தோடு அழகிய கொடிகளையுடைய வஞ்சி நகரத்திற் சேர்ந்தவாறும், நவை அறு நன்பொருள் உரைமினோ எனச் சமயக் கணக்கர் தந்திறம் கேட்டதும் - குற்றமற்ற நல்ல தத்துவங்களைக் கூறுவீர் என வினவிச் சமய வாதியர் கூறிய திறங்களைக் கேட்டதும், ஆங்கு அத் தாயரோடு அறவணர்த் தேர்ந்து பூங்கொடி கச்சிமாநகர் புக்கதும் - அங்கே மணிமேகலை தன் தாயருடன் அறவணவடிகளைத் தேடிக் காஞ்சிமாநகரத்தை அடைந்ததும் ;

வேந்தன் - மாவண்கிள்ளி ; உதயகுமரன் தந்தை. செய்கென்றது : அகரந் தொக்கது. அரசன் ஏவும் வினைமுதலாகலின் சிறை செய்தலைச் சிறை செய்கென்றான் என்றார். வீடு - விடுதல் ; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். ஆங்கவன் : ஒரு சொல். வஞ்சி - சேர மன்னர்களின் தலை நகர். நன்பொருள் - தத்துவம் ; நன்மையென்பதன் ஈறு கெட்டது. உரைமினோ, ஓ இசைநிறை. சமயக் கணக்கர் - சமய வாதியர் ; [1] "சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது", "சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கடந்து" என்பர் பிற சான்றோரும். திறம் - இயல்பு, கொள்கை. ஆங்கு - வஞ்சிப்பதியில் ; வஞ்சியில் தேர்ந்து பின் கச்சி புக்கது மென்க. தாயரையும் அறவணரையும் தேர்ந்தென்க. [2] "இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்" என்னும் விதியால் அறவணர்த் தேர்ந்து என வலி மிக்கது.

௯௧—௮. புக்கவள் கொண்ட பொய்யுருக் களைந்து - கச்சியிற் புகுந்த மணிமேகலை தான்கொண்ட பொய் வேடத்தினை நீக்கி, மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமும் - அவருடைய அடிகளை வணக்கஞ் செய்தவாறும், தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்டுப் பவத்திறம் அறுக எனப் பாவை நோற்றதும் - தவநெறி பூண்டு அறவுரை கேட்டுப் பிறவி யொழிக என்று மணிமேகலை தவம் புரிந்ததும் ஆயவற்றை, இளங்கோ வேந்தன் அருளிக்கேட்ப - இளங்கோவடிகள் கேட்டருள, வளங்கெழு கூலவாணிகன் சாத்தன் - வளப்பமிக்க கூலவாணிகனாகிய சாத்தன் என்னும் நல்லிசைப் புலவன், மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமேகலை துறவு ஆறைம்பாட்டினுள் அறிய வைத்தனன் என் - பெருமை மிக்க தமிழிலக்கண நெறியால் மணிமேகலை துறவு என்னுந் தொடர்நிலைச் செய்யுளின் முப்பது பாட்டினுள்ளே யாவரும் அறியுமாறு செய்து வைத்தனன் என்க.

மற்றவர் : மற்று, அசை ; அவர் - அறவணர். தருமம் - புத்த தருமம். மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமும் என்பதனை நெகிழ

1. கல். கள. ௯௫. 2. தொல். தொகை. ௧௫.

விடுத்தும், கேட்டு நோற்றதும் என்பதனைக் கேட்டதும் நோற்றதும் என இரண்டாகக் கொண்டும் ஈற்றிலுள்ள இரு காதைகளின் பெயரை முன்னர் யாரோ பிரித்து அமைத்துள்ளனர் ; உம்மை கொடுத்து எண்ணியவற்றுள் ஒன்றை விடுத்தலும் ஒன்றைப் பகுத்தலும் கூடாமையானும், இறுதிக் காதையின் ஈற்றிலும் "தவத்திறம்... பாவை நோற்றனளென்" எனக் கேட்டு நோற்றமை ஒன்றாக உரைத்திருத்தலானும் அங்ஙனம் அமைத்தல் பொருந்தாதென்க. இளங்கோ வேந்தன் - இளங்கோவாகிய வேந்தன் ; இளங்கோவடிகள் ; இவர் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குத் தம்பி ; துறவு பூண்டவர் ; சிலப்பதிகாரம் இயற்றியவர். அருளிக்கேட்ப - அருள்செய்து கேட்ப என்றுமாம். வளங்கெழு கூலமென்க. கூலம் - நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகி என்னும் எண்வகைத் தானியமாம் ; கூலம் பதினெட்டென்பர் கூத்த நூலார். சாத்தனார் கூலவாணிகன் சாத்தனார் எனவும், சீத்தலைச் சாத்தனார் எனவும் கூறப்படுவர். இக் காப்பியத்திற்கு மணிமேகலை துறவு என்னும் பெயருண்மை இதனாற் பெற்றாம். நோற்றது ஈறாகவுள்ளவற்றை அறிய வைத்தனன் என்க. என், அசை.

பதிகம் முற்றிற்று.

க. விழாவறை காதை

[பண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் இயல்பினை மேம்படுத்தக் கருதிய அகத்திய முனிவர் ஆணையின்படி தூங்கெயிலெறிந்த தொடித் தோட் செம்பியன் இந்திரனை வேண்டி அவன் உடன்பாடு பெற்று இருபத்தெட்டு நாள் அந் நகரிலே நிகழ்த்தியதும், அவன் காலத்திற் போலவே பின்பு அவன் வழியினராகிய சோழர்களால் ஆண்டு தோறும் நிகழ்த்தப்பெற்று வந்ததுமாகிய இந்திர விழாவை நடத்தக் கருதிய சமயக் கணக்கர்களும் ஏனோரும் ஒருங்கு கூடி, 'இந்திர விழாச் செய்தலை மறப்பின், முசுகுந்தன் துயரைப் போக்கிய நாளங்காடிப்பூதம் இடுக்கண் செய்யும்; நரகரைப் புடைத்துண்ணும் சதுக்கப்பூதமும் பொருந்தா தொழியும்; ஆதலின் விழாச் செய்வோமாக' எனத் துணிந்து, அதனை முரசறையும் முதுகுடிப் பிறந்தோனுக்கு அறிவித்தனர். அவன் வச்சிரக் கோட்டத்திருந்த முரசை யானையின் பிடரிலேற்றி, நகரையும், மழையையும், அரசனையும் வாழ்த்தி, 'இந்திரவிழாச் செய்யும் நாட்களில் தேவரனைவரும் பொன்னகர் வறிதாகும்படி இங்கெழுந்தருளுவ ரென்பது அறிஞர் துணிபாகலின், நகரினுள்ளீர்! வீதி முதலியவற்றை நிறைகுடம், பொற்பாலிகை, பாவை விளக்கு, கமுகு, வாழை, வஞ்சி, கரும்பு, முத்துமாலை, தோரணம், கொடி முதலிய பலவற்றானும் அணிசெய்ம்மின்; சிவபிரான் முதல்சதுக்கப்பூதம் ஈறாகவுள்ள தெய்வங்கட்குச் செய்யும் வழிபாட்டினை அறிந்தோர் செய்ம்மின்; புண்ணிய நல்லுரை அறிவீர்! பந்தரினும் அம்பலத்தினுஞ் சென்று அறவுரை கூறுமின்; சமய வாதிகளே! பட்டி மண்டபத்தில் ஏறி முறைமையால் வாது செய்ம்மின்; பகைவருடனாயினும் யாவரும் செற்றமும் கலாமும் செய்யாதொழிமின்' என்று கூறி விழா வறைந்தனன்.]

உலகந் திரியா ஓங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படீஇய
ஓங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுள்
மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினும் நன்கினி துறைகென
அமரர் தலைவன் ஆங்கது நேர்ந்தது
கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகலின்
மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடெனும்
இத்திறந் தத்தம் இயல்பினிற் காட்டும்

சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய
அமயக் கணக்கரும் அகலா ராகிக்
கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்
பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களும்
ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
வந்தொருங்கு குழீஇ வான்பதி தன்னுள்
கொடித்தேர்த் தானைக் கொற்றவன் துயரம்
விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி றிலங்க
இடிக்குரல் முழக்கத் திடும்பை செய்திடும்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதி நரகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடும்
மாயிரு ஞாலத் தரசு தலையீண்டும்
ஆயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்கென
வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
ஏற்றுரி போர்த்த இடியுறு முழக்கின்
கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதி வேட்கை
முரசுகடிப் பிடூஉம் முதுகுடிப் பிறந்தோன்
திருவிழை மூதூர் வாழ்கென் றேத்தி
வானமும் மாரி பொழிக மன்னவன்
கோள்நிலை திரியாக் கோலோ னாகுக
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னாள்
ஆயிரங் கண்ணோன் தன்னோ டாங்குள
நால்வேறு தேவரும் நலத்தகு சிறப்பில்
பால்வேறு தேவரும் இப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வளவன் நீங்கியநாள்
இந்நகர் போல்வதோர் இயல்பின தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலின்
தோரண வீதியுந் தோமறு கோட்டியும்
பூரண கும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்
பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின்
காய்க்குலைக் கமுகும் வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியுங் கரும்பும் நடுமின்
பத்தி வேதிகைப் பசும்பொற் றூணத்து
முத்துத் தாமம் முறையொடு நாற்றுமின்
விழவுமலி மூதூர் வீதியும் மன்றமும்
பழமணல் மாற்றுமின் புதுமணற் பரப்புமின்
கதலிகைக் கொடியுங் காழூன்று விலோதமும்
மதலை மாடமும் வாயிலுஞ் சேர்த்துமின்
நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீ றாக

வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
ஆறறி மரபின் அறிந்தோர் செய்யுமின்
தண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியிலும்
புண்ணிய நல்லுரை அறிவீர் பொருந்துமின்
ஒட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதிகள்
பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்
பற்றா மாக்கள் தம்முட னாயினும்
செற்றமுங் கலாமுஞ் செய்யா தகலுமின்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும்
தண்மணல் துருத்தியுந் தாழ்பூந் துறைகளும்
தேவரு மக்களும் ஒத்துடன் றிரிதரு
நாலேழ் நாளினும் நன்கறிந் தீரென
ஒளிறுவாள் மறவருந் தேரும் மாவும்
களிறுஞ் சூழ்தரக் கண்முர சியம்பிப்
பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி
அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருங்கென்.

உரை

௧—௰. உலகம் திரியா ஓங்குயர் விழுச்சீர் - நன்மக்களது ஒழுக்கம் வேறுபடாத மிக உயர்ந்த சீரிய புகழையுடைய, பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்பு மேம்படீஇய - பலநாட்டினராலும் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் பழமை சான்ற புகார் நகரத்தின் தன்மை மேம்படும் பொருட்டு, ஓங்குயர் மலயத்து அருந்தவன் உரைப்ப - மிக மேம்பட்ட பொதியின்மலையில் உள்ள அரிய தவத்தையுடைய அகத்திய முனிவர் உரைத்தருள, தூங்கு எயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன் - வானத்தில் அசைகின்ற மதில்களை அழித்த வீரவளையணிந்த தோள்களை யுடைமையின் தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் எனப் பெயர்பெற்ற சோழ மன்னவன், விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி முன்னின்று - வானவர்க்கரசனாகிய இந்திரனை வணங்கி நின்று, மண்ணகத்து என்றன் வான்பதி தன்னுள் - நிலவுலகின்கண் என்னுடைய சிறந்த நகரத்தில், மேலோர் விழைய விழாக்கோள் எடுத்த - மேலோரும் விழையுமாறு விழாவெடுத்தலை மேற்கொண்ட, நாலேழ் நாளினும் நன்கு இனிது உறைக என - இருபத்தெட்டு நாளினும் ஆண்டு வந்து இனிதே தங்கவேண்டும் என வேண்ட, அமரர் தலைவன் ஆங்கது நேர்ந்தது - வானவர் தலைவன் அதற்கு உடன்பட்டதனை, கவராக் கேள்வியோர் கடவார் ஆகலின் - தெளிந்த நூற்கேள்வியினை யுடையார் பிழையார் ஆதலினால்;

ஓங்குயர் இரண்டும் ஒரு பொருட் பன்மொழிகள். மேம்படீஇய - மேம்படுத்துதற்கு என்றுமாம். தூங்கெயில் - அசைகின்ற மதில்; தேவர்க்குப் பகைவராகிய அவுணருடைய மதில். செம்பியன் -

சோழருள் ஒருவன். இவன் எயிலழித்த செய்தி, [1]"ஒன்னா ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திறற், றூங்கெயி லெறிந்தநின், னூங்கணோர்" [2]"தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன்கா ணம்மானை" என்பன முதலியவற்றானும் அறியப்படும். வான்பதி - சிறந்தபதி. மேலோர் - தேவர் முதலாயினோர். நேர்ந்தது, வினைப்பெயர். கவரா - ஐயுறாத; தெளிந்த. அருந்தவன் உரைப்ப, செம்பியன் வணங்கி நின்று உறைக வெனா, அமரர் தலைவன் நேர்ந்தது என்க.

கக—அ. மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடு எனும் இத் திறம் - மெய்ப் பொருளுணர்த்துகின்ற நூல்வகை, உலகியல், நல்ல தத்துவப் பொருள், முத்தி என்னும் இவ்வகைகளை, தத்தம் இயல்பினிற் காட்டும் சமயக் கணக்கரும் - அவரவர் இயற்கைக்கேற்ப உணர்த்துகின்ற சமய வாதியரும், தம் துறை போகிய அமயக் கணக்கரும் - தம்முடைய நெறியிற் கைதேர்ந்த காலங்களை எண்ணிக் கூறும் சோதிடரும், அகலாராகி - இந் நகரைவிட்டு நீங்காதவராய், கரந்து உரு எய்திய கடவுளாளரும் - தமது பேரொளியினை மறைத்து மக்கள் கண்களாற் காணுமளவான வடிவினையாக்கிக் கொண்ட தேவரும், பரந்து ஒருங்கு ஈண்டிய பாடை மாக்களும் - பலவிடத்து நின்றும் போந்து ஒருங்குகூடிய மொழி வேறுபட்ட மக்களும், ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும் - அரசர்க்குரிய அமைச்சராதி ஐந்து பெருங் குழுவினரும் கரணத்தியலவராதி எண்பெருங் கூட்டத்தினரும், வந்து ஒருங்கு குழீஇ - வந்து ஒன்றாகக் கூடி;

மெய்த்திறம் - மெய்ந்நூல் வகை; [3]"யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள்" என்பதில், மெய்-மெய்ந்நூலென்னும் பொருட்டாதல் அறிக. [4]"மெய்த்திறம் வழக்கெனா விளம்புகின்ற, எத்திறத்தினு மிசையா திவருரை" என மேல் வருவதனாலும் இப் பொருள் அறியப்படும். நன்பொருள் வீடு என்பவற்றை ஒன்றாயடக்கி, [5]"அருமறை விதியு முலகியல் வழக்கும், கருத்துறை பொருளும் விதிப்பட நினைந்து" என்றார் கல்லாட ஆசிரியர். அகலாராகி எய்திய கடவுளாளர் என்க. வானவ ருருவினை மக்கள் கண்கள் காணப்பொரு வென்பதனை [6]"அந்தரத் துள்ளோ ரறியா மரபின், வந்து காண்குறூஉம் வானவன் விழவும்" [7]"அவளூர்க்குப், பூவர்த வுண்கண் பொறுக்கென்று மேவித் தன், மூவா விளநலங் காட்டி" என்பவற்றா னறிக. ஐம்பெருங் குழு, எண்பேராயம் என்பவற்றை, [8]"அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர், தவாத்தொழிற் றூதுவர் சாரண ரென்றிவர், பார்த்திபர்க் கைம்பெருங் குழுவெனப் படுமே". [9]"கரணத் தியலவர் கரும விதிகள், கனகச் சுற்றங் கடைகாப் பாளர், நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர், யானை வீர ரிவுளி மறவர், இனைய ரெண்பே ராய மென்ப" என்னுஞ் சூத்திரங்களா னறிக.

1. புறம். ௩௯. 2. சிலப். உ௯. அம்மானைவரி. 3. குறள். ௩00. 4. மணி. உஎ: ௪0௬-எ. 5. கல். ௬௬. 6. சிலப். ௬: எஉ-௩. 7. சிலப். ௬: ௩௩-௫. 8, 9. திவாகரம்.

௲கூ—உசா. வான்பதி தன்னுள் - தேவர் நகரமாகிய அமராபதியில், கொடித் தேர்த் தானைக் கொற்றவன் துயரம் விடுத்த பூதம் - கொடியெடுத்த தேர்ப்படையினை யுடைய முசுகுந்த மன்னற்குப் பகைவரால் நேர்ந்த துன்பத்தினை நீக்கிய நாளங்காடிப்பூதம், விழாக்கோள் மறப்பின் - விழாவெடுத்தலை மறந்தால், மடித்த செவ்வாய் வல் எயிறு இலங்க - சினத்தான் மடிக்கப்பெற்ற சிவந்த வாயில் வலிய பற்கள் விளங்க, இடிக்குரல் முழக்கத்து இடும்பை செய்திடும் - இடியொலி போன்ற முழக்கத்துடன் துன்பஞ் செய்யும்; தொடுத்த பாசத்துத் தொல்பதி நரகரைப் புடைத்து உணும் பூதமும் பொருந்தாதாயிடும் - இம் முதுநகரில் அல்லவை செய்யும் பாவிகளைக் கையிற்கொண்ட பாசத்தாற் பிணித்துப் புடைத்து உண்ணுஞ் சதுக்கப்பூதமும் பகைமை கொள்ளும்; ஆகலின், மாயிரு ஞாலத்து அரசு தலையீண்டும் - மிகப் பெரிய புவியின்கண் உள்ள அரசரெல்லாரும் வந்து செறிதற் கேதுவாகிய, ஆயிரங் கண்ணோன் விழா - இந்திரனுக்குச் செய்யும் விழாவினை, கால் கொள்க என - தொடங்குகவென்று சொல்ல;

துயரம் - அவுணர் விட்ட இருட் கணையால் உண்டாகிய துன்பம். விடுத்த - முசுகுந்தற்கு ஓர் மந்திரத்தை யருளி அவ்விருளைப் போக்கிய. பூதம் - புகார் நகரின் பட்டினப்பாக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் இரண்டிற்கும் நடுவாகிய நாளங்காடியிடத்துள்ள பூதம். இவ்வரலாற்றினை, [1]" கடுவிசை யவுணர் . . . இடனுங் காண்கும் " என்பதனாலும், " முன்னாளிந்திரன் . . . பூதம் " என்னும் உரை மேற்கோளாலும் அறிக. நரகர் - [2]" தவமறைந் தொழுகுந் தன்மையிலாளர், அவமறைந் தொழுகு மலவற் பெண்டிர், அறைபோகமைச்சர் பிறர்மனை நயப்போர், பொய்க் கரியாளர் புறங்கூற்றாளர் என்னுமிவர். பூதம் - சதுக்கப்பூதம். பொருந்தாதாயிடும் - நகரை விட்டு நீங்கும் எனினுமாம். கால் கொள்க வென்று சமயக் கணக்கர் முதலாயினோர் கூறவென்க.

உஎ—௩ச. வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம் - வச்சிரப் படை நிற்குங் கோயிலின்கணுள்ள விழா முரசினை, கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை ஏற்றி - கச்சையை யணிந்த யானையின் பிடரினிடம் ஏற்றி, ஏற்று உரி போர்த்த இடியுறு முழக்கிற் கூற்றுக்கண் விளிக்கும் குருதி வேட்கை - வென்றி நல்லேற்றின் உரியாற் போர்க்கப்பட்டதும் இடியை யொத்த முழக்கத்தை யுடையதும் கூற்றுவனை யழைப்பதும் குருதிப் பலி கொள்ளும் விருப்பத்தினையுடையதுமாகிய, முரசுகடிப்பிடூஉம் முதுகுடிப் பிறந்தோன் - வீர முரசத்தைக் குறுந்தடிகொண்டு அறைகின்ற தொல்குடிப் பிறந்த வள்ளுவன், திருவிழை மூதூர் வாழ்க என்று ஏத்தி - திருமகளும் விழைகின்ற தொன்னகர் வாழ்க என்று துதித்து, வானம் மும்மாரி பொழிக - மேகம் மாதம் மும்முறை மழை பொழிக; மன்னவன் கோள்நிலை

1. சிலப். ௬ : எ-கூ. 2. சிலப். ரு : ௧௨அ-௩௧.

திரியாக் கோலோன் ஆகுக - அரசன் கோள்கள் நிற்கும்நிலை குலையாமைக்குக் காரணமாகிய செங்கோலை யுடைவனுகுக என வாழ்த்தி;

கச்சை - அடி வயிற்றிற் கட்டுங் கயிறு. பிடர்த்தலை-பிடரிடம். வீர முரசிற்கு வென்ற ஏற்றின் தோலை மயிர் கழியாது போர்த்தல் மரபு; இதனை, [1]"மண்கொள வரிந்த வைந்நுதி மருப்பின், அண்ணனல்லே றிரண்டுடன் மடுத்து, வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த, திண்பிணி முரசம்" என்பதனுலறிக. இடியுறு: உறு - உவமவுருபு. இடியுரும் என்னும் பாடத்திற்கு இடியேறு என்க. கூற்றுக்கண்: கண் - அசை. கடிப்பிகூம் என்னும் பாடத்திற்கும், இகூஉம் - அறையுமென்னும் பொருட்டாம்; [2]"முரசுகடிப் பிகுப்பவும்" என்பது காண்க. என்று வாழ்த்தியென விரித்துரைக்க. மூதூர் வாழ்க மாரிபொழிக கோலோனுகுக என்று ஏத்தி என்னலுமாம்; ஏத்தி - வாழ்த்தி. அரசனது கோல் கோடின் கோட்கள் நிலை திரியும் என்பது, [3]"கோனிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்" [4]"கோணிலை திரிந்து . . . அரசுகோல் கோடி னென்முன்" என்ப வற்றுலும் அறியப்படும். முது குடிப் பிறந்தோன் முரசம் ஏற்றி ஏத்தி என்றியைக்க.

௩டு—௬௨. தீவகச் சாந்தி செய்தரு நல் நாள்-நாவலந்தீவிற்குச் சாந்தியாகிய இந்திர விழவினைக் கொண்டாடு நாட்களில், ஆயிரங் கண்ணோன் தன்னேடு - ஆயிரங் கண்களையுடைய புரந்தரனேடு, ஆங்குள நால்வேறு தேவரும் நலத்தகு சிறப்பின் பால்வேறு தேவரும் இப் பதிப் படர்ந்து - ஆண்டுள்ள நால்வகையாகப் பிரிக்கப்படும் முப்பத்து மூவராகிய தேவரும் நன்மைசால் சிறப்புடையராகிய பதினெண் கணங்களும் இந் நகரத்தினை நினைந்து, மன்னன் கரிகால் வளவன் நீங்கிய நாள் - கரிகாற் பெரு வளத்தான் என்னும் மன்னர் பெருமான் இந்நகரினின்றும் நீங்கி வடதிசையிற் போருக்குச் சென்றஞான்று, இந் நகர் போல்வதோர் இயல்பினது ஆகி - இப் பதி வறிதாகிய தன்மை போல, பொன் நகர் வறிதாப் போதுவர் என்பது - பொன்னுலகம் வறிதாகுமாறு ஈண்டு அடைவர் என்பது, தொல் நிலை உணர்ந்தோர் துணி பொருள் ஆதலின் - பழமையை அறிந்தோர்களால் துணியப்பட்ட பொருளாகலின்;

நாவலந் தீவின் காவற் றெய்வம் முற்காலத்தில் இத் தீவிலுள்ளார்க்கு அவுணரால் வருந் துன்பத்தை ஒழித்தற் பொருட்டாக இந்திரனுக்குச் செய்தமையால் இந்திரவிழா தீவகச்சாந்தி எனப் பட்டது. [5]"நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுட், காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த, தீவகச் சாந்தி" என மேல் வருதல் காண்க. இனி, இந்நகருக் குளவாகுந் துன்பங்களை யொழித்தற்குச் செய்யப் படும் இவ்விழா தீவிற்குச் செய்வதனை யொக்கு மென்னுங் கருத்

1. புறம். உஅஎ. 2. புறம். கடுஎ. 3. மணி. எ: அ. 4. சீவக. உடுடு. 5. மணி. உ: க-௩.

தால் திவகச் சாந்தி யெனப்பட்ட தெனினும் அமையும்; இவ்வூரம்பலம் "உலக வறவி" (எ: கூ௩; கஎ: எஅ, அகூ) என இக் காப்பியத்தும், இவ்வூர் வாயில் [1]"உலக விடைகழி" எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் கூறப்படுதல் காண்க. நால் வேறு தேவர் - வசுக்கள் எண்மரும், ஆதித்தர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், மருத்துவர் இருவரும் ஆகிய முப்பத்து மூவர். பால் - பகுதி. படர்ந்து - நினைந்து. கரிகால் வளவன் - புகாரிலிருந்தரசாண்ட பெருவீரனாகிய ஓர் சோழ மன்னன்; இவன் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்ற செய்தி [2]"செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன், . . . புண்ணியத் திசைமுகம் போகிய வந்நாள்" எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலான் அறியப்படும். வறிதா - வறுமையுடையதாக; தேவர் பலரும் விழாக் காண இந் நகர்க்கு வந்துவிடுதல்பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

சங—ரு. தோரண வீதியும் தோம் அறு கோட்டியும் - தோரணங்களையுடைய வீதிகளிலும் குற்றமற்ற மன்றங்களிலும், பூரண கும்பமும் பொலம் பாலிகைகளும் பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின் - நிறைகுடங்களும் பொற் பாலிகைகளும் பாவை விளக்குகளுமாகிய மங்கலப் பொருள் பலவற்றையும் ஒருங்கு பரப்புமின்;

சசா—எ. காய்க்குலைக் கமுகும் வாழையும் வஞ்சியும்-காய்த்த குலைகளுடன் கூடிய பாக்கு மரமும் வாழை மரமும் வஞ்சி மரமும், பூக்கொடி வல்லியும் கரும்பும் நடுமின் - மலர்களையுடைய கொடியும் என்னுமிவற்றை நடுவீர்;

வஞ்சி - கொடியுமாம். கொடி வல்லி ஒரு பொருளன.

சஅ—கூ. பத்தி வேதிகைப் பசும்பொன் தூணத்து-வரிசையாகவுள்ள திண்ணைகளிலிருக்கும் பசும் பொன்னாலாகிய தூண்களில், முத்துத் தாமம் முறையொடு நாற்றுமின் - முத்து மாலைகளை முறையாகத் தொங்க விடுமின்;

தூணம் - தூண். பத்தியாகிய தூண் என்றலுமாம். முறையொடு - முறையால்.

ருഠ—க. விழவு மலி மூதூர் வீதியும் மன்றமும் - விழாக்கள் நிறைந்த மூதூரின் வீதிகளிலும் மரத்தடிகளிலும், பழ மணல் மாற்றுமின் புதுமணல் பரப்புமின் - பழைய மணலை நீக்குமின் புதிய மணலைப் பரப்புமின்;

மன்றம் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லோரு மிருக்கும் மரத்தினடி என்பர்.

ருஉ—௩. கதலிகைக் கொடியும் காழ் ஊன்று விலோதமும் மதலை மாடமும் வாயிலும் சேர்த்துமின் - துகிற் கொடிகளையும்

1. சிலப். கഠ-உஎ. 2. சிலப், ரு: கഠ-ச.

காம்பினால் ஊன்றப்படுங் கொடிகளையும் கொடுங்கைகளை யுடைய மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் சேர்ப்பீராக;

கதலிகைக் கொடி, விலோதம் என்பன துகிற்கொடி வேறுபாடு கள்.

ருச—எ. நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாப் பதி வாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈருக - இமைத்த லில்லாத நெற் றித் திருக்கண்ணை யுடைய சிவபெருமான் முதலாக இப் பதியில் வாழ்கின்ற சதுக்கப் பூதம் ஈருகவுள்ள கடவுளர்கட்கு, வேறு வேறு சிறப்பின் வேறு வேறு செய்வினை - வெவ்வேறு வகைப் பட்ட சிறப்புக்களோடு வெவ்வேருகிய செய்வினைகளை, ஆறு அறி மரபின் அறிந்தோர் செய்யுமின் - செய்யும் நெறியினை அறிந்த முறைமையினையுடைய அறிவுடையோர் செய்ம்மின்;

விழிநாட்டம் - இமையா நாட்டம்; [1]"நுதல திமையா நாட்டம்" என்பது அகம். [2]"நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்" என்பர் இளங்கோவடிகளும். இனி, இறைவி கண் புதைத்தபொழுது நெற்றியிற் புறப்பட விட்ட கண் என்றுமாம். விழி - விழித்த. சதுக்கம் - நான்கு தெருக் கூடுமிடம். சிறப்பு - நைமித்திகமும், செய்வினை - நித்தமுமாம்; வெவ்வேறு சிறப்பினுக் கேற்ற செய் வினையுமாம். ஆறு - வேதத்தின் ஆறங்கமுமாம். அறிந்தோர், முன்னிலை.

ருஅ—கூ. தண்மணற் பந்தரும் தாழ்தரு பொதியிலும்-குளிர்ந்த மணலையுடைய பந்தர்களிலும் பலரும் தங்கும் அம்பலங்களி லும், புண்ணிய நல்லுரை அறிவீர் பொருந்துமின் - நன்ருகிய அறவுரையை அறிவீர் சேருமின்;

மணப்பந்தர் என்னும் பாடத்திற்கு மணத்தையுடைய தண் ணீர்ப் பந்தர் என்க. தாழ்தல் - தங்குதல். புண்ணிய நல்லுரை - தருமபதம். பொருந்துமின் - பொருந்தி உரைமின் என்று கொள்க.

சுo—க. ஒட்டிய சமயத்து உறுபொருள் வாதிகள் - தம்தம் சமயத்திற் பொருந்திய பொருள்களைக் குறித்துச் சபதஞ் செய்து வாதிக்கும் சமய வாதிகள், பட்டி மண்டபத்துப் பாங்கு அறிந்து ஏறுமின் - வித்தியா மண்டபத்தில் உரிய இடங்களில் அமர்வீர்;

ஒட்டல் - சபதஞ் செய்தல். பொருள் - தத்துவம். பட்டிமண்ட பம - கலை யாராய்தற்கும், வாது புரிதற்குமுரிய மண்டபம்; [3]"பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டபமும்" [4]"பன்னருங் கலைதெரி பட்டி மண்டபம்" என்பன காண்க. ஓலக்க மண்டப மென்றும் கூறுவர்; [5]"பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை" என்பது திருவாசகம்.

சுஉ—ங. பற்று மாக்கள் தம்முடன் ஆயினும் - பகைவரோடாயி னும், செற்றமும் கலாமும் செய்யாது அகலுமின் - சினமும் போரும் செய்யாது நீங்குமின்;

---

1. அகம். கடவுள் வாழ்த்து. 2. சிலப். கச: எ. 3. சிலப். ரு: கoஉ.
4. கம்ப. நகர. கூஉ. 5. திருவாசகம். சதகம். சகூ.

செற்றம் - நெடுங்கால நிற்கும் கோபம்: வயிரம்.

கூசு—எ. வெண்மணற் குன்றமும் - வெள்ளிய மணற்குன்றுகளிலும், விரிபூஞ் சோலையும் - பரந்த மலர்ப் பொழில்களிலும், தண்மணல் துருத்தியும் - குளிர்ந்த மணலையுடைய யாற்றிடைக் குறைகளிலும், தாழ்பூந் துறைகளும் - ஆழ்ந்த பொலிவினையுடைய நீர்த்துறைகளிலும், தேவரும் மக்களும் ஒத்து உடன் திரிதரும் நாலேழ் நாளினும் - தேவரும் மக்களும் வேற்றுமையின்றிச் சேர்ந்துலாவும் இருபத்தெட்டு நாட்களினும், நன்கு அறிந்தீர் என - இவற்றை நன்கு அறிந்தீராய் என்று;

அறிந்தீர் - அறிந்தீராகியென வினையெச்சமாக்குக.

கூஅ—எஉ. ஒளிறு வாள் மறவரும் தேரும் மாவும் களிறும் சூழ்தர - விளங்குகின்ற வாளினையுடைய வீரரும் தேரும் குதிரையும் யானையும் சூழ்ந்துவர, கண்முரசு இயம்பி - முகத்தையுடைய முரசத்தினை அடித்து, பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி - மக்கள்பால் பசியும் நோயும் பகைமையும் நீங்கி, வசியும் வளனும் சுரக்க என வாழ்த்தி - நாட்டிலே மழையும் வளமும் பெருகுக என்று வாழ்த்தி, அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருங்கு என் - அக நகரிடத்தே அழகிய விழாவைத் தெரிவித்தனன் என்க.

பகை - காமம் முதலிய உட்பகையுமாம். அகநகர் - பட்டினப் பாக்கம். என், அசை. [1]"பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி, வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி" எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் இத் தொடர் முழுதும் வந்துள்ளமை காண்க. முதுகுடிப் பிறந்தோன் முரசத்தை ஏற்றி இயம்பி ஏத்திச் சுரக்கென வாழ்த்தித் துணி பொருளாதலின் நாலேழ் நாளினும் நன்கறிந்தீராய்ப் பரப்புமின், நடுமின், நாற்றுமின், மாற்றுமின், பரப்புமின், சேர்த்துமின், செய்யுமின், பொருந்துமின், ஏறுமின், அகலுமின் என அகநகர் மருங்கு விழாவை அறைந்தனன் என்க.

விழாவறை காதை முற்றிற்று.

---

1. சிலப். ரு: எஉஉ.

உ. ஊரலருரைத்த காதை

[இந்திரவிழா நடைபெற்றது. அந் நன்னாளில் மாதவியும் மணிமேகலையும் வழக்கப்படி ஆடுதற்கு வாராமையின் மனம் வருந்திய சித்திராபதி மாதவியின் தோழியாகிய வயந்தமாலையை அழைத்து, 'ஊரார் கூறும் பழிமொழியை மாதவிக்கு உரைப்பாய், என விடுக்க, அவள் சென்று மாதவியும் மணிமேகலையும் இருந்த மலர்மண்டபத்தை அடைந்து மாதவியின் தவத்தால் வாடிய உடம்பினைக் கண்டு வருந்தி, 'நாடக மகளிர்க்குரிய கலைகள் பலவும் கற்றுத் துறைபோகிய நீ விழாவிற்கு வாராமலும், மரபிற் கொவ்வாத தவவொழுக்கம் பூண்டிருத்தல் பற்றி ஊரார் பலரும் கூடியுரைக்கும் பழிமொழிகள் நாணுந்தகையன' என்றுரைத்தனள். அதுகேட்ட மாதவி, அவளை நோக்கி, 'காதலனுற்ற கடுந்துயர் பொறாது, காவலன் பேரூர் கனையெரியூட்டிய மாபெரும் பத்தினியாகிய கண்ணகியின் மகள் மணிமேகலை தவநெறிச் செல்லுதற் குரியளன்றி, இழிந்த பரத்தமைத் தொழிலுக் குரியளல்லள்; ஆதலின் அவள் அங்கே வாராள்; நான் இங்குவந்து அறவணவடிகளின் அடிமிசை வீழ்ந்து, காதலனுற்ற கடுந்துயரைக் கூறி வருந்த, அவர்,

'பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக'

என்று நால்வகை வாய்மைகளையும் எனக்கு அருளிச்செய்து, பஞ்சசீலத்தையும் அறிவுறுத்தி, இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பாய் என்று அருள் செய்தனர்; ஆதலின் நானும் அங்கு வருதற்குரியே னல்லேன்; இச் செய்தியை ஆயத்தார்க்கும், என் நற்றாய் சித்திராபதிக்கும் சொல், என்று கூற, வயந்தமாலை பெறுதற் கரிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் வீழ்த்தினோர் போன்று செயலற்றுச் சித்திராபதியிடம் மீண்டனள். (இதன்கண் நாடக மகளிர்க்கு உரிய பலகலை வகைகளும், மூவகைப் பத்தினிப் பெண்டி ரியல்புகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.)]

நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுள்
காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னாள்
மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்
தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லலுற் றிரங்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி

வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்ப்
பயங்கெழு மாநக ரலரெடுத் துரையென
வயந்த மாலையும் மாதவி துறவிக்கு
அயர்ந்துமெய் வாடிய அழிவின ளாதலின்
மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
அணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
ஆடிய சாயல் ஆயிழை மடந்தை
வாடிய மேனி கண்டுளம் வருந்திப்
பொன்னே ரனையாய் புகுந்தது கேளாய்
உன்னோ டிவ்வூர் உற்றதொன் றுண்டுகொல்
வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணிவும்
பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்தீங் குழலும்
கந்துகக் கருத்தும் மடைநூற் செய்தியும்
சுந்தரச் சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும்
பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கமும்
காயக் கரணமுங் கண்ணிய துணர்தலும்
கட்டுரை வகையுங் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியும் மலராய்ந்து தொடுத்தலும்
கோலங் கோடலுங் கோவையின் கோப்பும்
காலக் கணிதமுங் கலைகளின் றுணிவும்
நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த
ஓவியச் செந்நூல் உரைநூற் கிடக்கையும்
கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை
நற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத் தென்றே
அலகின் மூதூர் ஆன்றவ ரல்லது
பலர்தொகு புரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி
நயம்பா டில்லை நாணுடைத் தென்ற
வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைக்கும்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்
போதல் செய்யா உயிரொடு நின்றே
பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து
நற்றொடி நங்காய் நாணுத் துறந்தேன்
காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்கா(து)
இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோ(டு)
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்து
அத்திறத் தாளும் அல்லளெம் மாயிழை
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்

மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீ ராடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கனையெரி யூட்டிய
மாபெரும் பத்தினி மகள்மணி மேகலை
அருந்தவப் படுத்தல் அல்ல தியாவதும்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்
ஆங்ஙன மன்றியும் ஆயிழை கேளாய்
ஈங்கிம் மாதவர் உறைவிடம் புகுந்தேன்
மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவண வடிகள் அடிமிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டுளம் மயங்கிக்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோ ருறுவ தறிகென் றருளி
ஐவகைச் சீலத் தமைதியுங் காட்டி
உய்வகை இவைகொளென் றுரவோ னருளினன்.
மைத்தடங் கண்ணார் தமக்குமெற் பயந்த
சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
ஆங்கவ ளுரைகேட் டரும்பெறன் மாமணி
ஓங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று
மையல் நெஞ்சமொடு வயந்த மாலையும்
கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்தென்.

உரை

௧—௯. நாவல் ஓங்கிய மாபெரும் தீவினுள் காவல் தெய்வதம் தேவர் கோற்கு எடுத்த - நாவல் எனப் பெயர் சிறந்த மிகப் பெரிய தீவினுள்ளே அதன் காவற் றெய்வமாகிய சம்பாபதியால் இந்திரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட, தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னாள் - தீவ சாந்தியாகிய இந்திர விழவினைச் செய்கின்ற நன்னாளில், மணிமேகலையொடு மாதவி வாரா - மணிமேகலையுடன் மாதவியும் வாராமையா லுண்டான, தணியாத் துன்பம் தலைத்தலைமேல் வர - ஆறாத்துயர் மேன்மேல் மிகாநிற்க, சித்திராபதிதான் செல்லல் உற்று இரங்கி - சித்திராபதி மிகவுந் துன்பமுற்று வருந்தி, தத்துஅரி நெடுங்கண் தன்மகள் தோழி - செவ்வரி படர்ந்து பாய்கின்ற நீண்ட கண்களையுடைய தன்புதல்வி மாதவியின் தோழியாகிய, வயந்த மாலையை வருக எனக் கூய் - வயந்த மாலையை வாவென்று அழைத்து, பயங்கெழு மாநகர் அலர் எடுத்து உரை என - நீ சென்று பயன் சிறந்த பெரிய நகரினுள்

ளார் கூறும் அலரை மாதவிக்கு எடுத்துக் கூறுவாயாக என்றுரைப்ப :

நாவல் மரம் ஓங்கியுள்ளமையால் அப்பெயர்பெற்ற தீவு என்றுமாம். பெருந் தீவுகளுள் ஒன்றாதலின் இது மாபெருந் தீவு எனப்பட்டது. "நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்" (சூ : கசுரு) என்பர் மேலும். பண்டு எடுத்தமையால் தீவகச் சாந்தியெனப் பெயர் பெற்ற இந்திர விழாவைச் செய்யும் இந் நன்னாளில் என விரித்துரைக்க. விழாவிற்கு ஆடல் பாடல் நிகழ்த்த வாராமையால் என்க. வாராத்துன்பம் தணியாமல் மேல்வர என்றுமாம். தத்து அரி - அரி படர்ந்த எனலுமாம்.

கO—எ. வயந்த மாலையும் மாதவி துறவிக்கு அயர்ந்து மெய் வாடிய அறிவினள் ஆதலின் - வயந்த மாலையும் மாதவியினது துறவிற்கு மனந்தளர்ந்து உடல் வாடிய வருத்த முடையவள் ஆகலான், மணிமேகலையொடு மாதவி இருந்த அணிமலர் மண்டபத்து அகவயின் செலீஇ - மணிமேகலையுடன் மாதவியிருந்த அழகிய மலர் மண்டபத்தின் உள்ளே சென்று, ஆடிய சாயல் ஆயிழை மடந்தை வாடிய மேனி கண்டு உளம் வருந்தி - அசைகின்ற மென்மையினையுடைய மாதவியினது தவத்தான் வாட்டமுற்ற யாக்கையைக் கண்டு மனம் வருந்தி, பொன்னேரனையாய் - திருமகள் போல்வாய், புகுந்தது கேளாய் - இப்பொழுது நேர்ந்ததனைக் கேட்பாயாக. உன்னோடு இவ்வூர் உற்றது ஒன்று உண்டுகொல் - நின்னோடு இவ்வூர் உற்றதாகிய பகைமை ஒன்றுண்டோ ;

துறவி - துறவு ; [1]"துறந்தோர் தம்முன் றுறவி யெய்தவும்" என்பது காண்க. பொன் - திருமகள். நேரனையாய் - நேரொப்பாய் ; உவமச் சொல் இரண்டிணைந்தது. ஊரார் அலர் தூற்றுவது பகைமையா லன்றென்பாள் 'உற்றதொன் றுண்டுகொல்' என்றாள்.

கஅ—ஙஎ. வேத்தியல் பொதுவியல் என்று இரு திறத்துக் கூத்தும் - வேத்தியலும் பொதுவியலும் என்று இருவகைப்பட்ட கூத்தும், பாட்டும் - இசையும், தூக்கும் - தாளங்களின் வழி வரும் செந்தூக்கு முதலிய ஏழு தூக்குக்களும், துணிவும் - தாள வறுதியும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் - பண்ணுடன் பொருந்திய யாழின் செய்கைகளும், பாடைப் பாடலும் - அகநாடகம் புறநாடகம் என்பவற்றிற்கு உரிய உருக்களும், தண்ணுமைக் கருவியும் உத்தமத் தோற்கருவியாகிய மத்தளமும், தாழ் தீங் குழலும் - இனிமை பொருந்திய வேய்ங்குழலும், கந்துகக் கருத்தும் - பந்தாடும் தொழிலும், மடைநூற் செய்தியும் - பாக சாத்திர முறைப்படி அடுதற்றொழிலும், சுந்தரச் சுண்ணமும் - நிறமமைந்த நறுமணப் பொடியும், தூநீர் ஆடலும் - நன்னீராட

1. சிலப். உஎ : கரு.

லும், பாயற்பள்ளியும் - பாயலிடமும், பருவத்து ஒழுக்கமும் - காலங்கட்கேற்ப ஒழுகும் ஒழுக்கமும், காயக்கரணமும் - காயத்தாற் செய்யும் அறுபத்துநான்குவகைக் கரணங்களும், கண்ணியது உணர்தலும் - பிறர் கருதியதை அறிந்து கொள்ளுதலும், கட்டுரை வகையும் - தொடுத்துக் கூறும் சொல்வன்மையும், கரந்துறை கணக்கும் - மறைந்துறையும் வகையும், வட்டிகைச் செய்தியும் - எழுதுகோலினால் எழில்பட வரையும் தொழிலும், மலர் ஆய்ந்து தொடுத்தலும் - பூக்களை ஆராய்ந்தெடுத்துக் கட்டுதலும், கோலம் கோடலும் - அவ்வப்பொழுதிற்கேற்ப ஒப்பனை செய்து கொள்ளுதலும், கோவையின் கோப்பும் - முத்து முதலியவற்றைக் கோவையாகக் கோத்தலும், காலக்கணிதமும் - சோதிடமும், கலைகளின் துணிவும் - மற்றுமுள்ள கலைகளின் துணிந்த பொருளும், நாடகமகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த - நாடகக்கணிகையர்க்கென நன்கு வகுக்கப்பட்ட, ஓவியச் செந்நூல் உரைநூற் கிடக்கையும் - செவ்விய நூலாகிய புகழமைந்த ஓவிய நூலிற் கூறப்பட்டனவும், கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை - கற்று அவைகளிற் கைதேர்ந்த பொன்வளை யணிந்த மாதவி, நற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத்து என்றே - துறவு பூண்டு நற்றவம் செய்வது நாணமுடைத்தாகும் என்று, அலகில் மூதூர் ஆன்றவர் அல்லது - இம்மூதூரிலுள்ள அறிவானமைந்த அளவற்ற பெரியோர்கள் அல்லாமல், பலர் தொகுபு உரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி - பலருங்கூடிக் கூறும் நலமில்லாத வாய்மொழி, நயம்பாடு இல்லை - இனிதாதல் இல்லை, நாண் உடைத்து என்ற - அதனால் இச்செய்கை நாணுந்தன்மை யுடைத்தாம் என்று கூறிய, வயந்த மாலைக்கு மாதவி உரைக்கும் - தோழியாகிய வயந்த மாலைக்கு மாதவி கூறுவாள் ;

வேத்தியல் - அரசர்க்காடுங் கூத்து ; பொதுவியல் - எல்லார்க்கும் ஒப்ப ஆடுங் கூத்து ; [1]"வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்து, . . . ஆடலும்" என்பது காண்க. தூக்கு ஏழினையும் "ஒருசீர் செந்தூக் கிருசீர் மதலை, முச்சீர் துணிவு நாற்சீர் கோயில், ஐஞ்சீர் நிவப்பே யறுசீர் கழாலே, எழுசீர் நெடுந்தூக் கென்மனார் புலவர்" என்பதனாலறிக. யாழ்க்கரணம் - பண்ணல் முதலிய எட்டும், வார்தல் முதலிய எட்டுமாம் ; இவற்றைச் சிலப்பதிகாரத்துக் கானல் வரியிற் காண்க. தாழ்தல் - தங்குதல். பருவம் - கார் முதலியன. காலக் கணிதம் - சோதிட மாதலை, [2]"ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும்" என்பதனா லறிக. கலைகள் என்றது பரத்தையர்க் குரியவாகக் கூறப்படும் அறுபத்துநான்கு கலைகளுள் ஈண்டுக் கூறுதொழிந்தனவாகும். பரத்தையர்க்குரிய கலைகள் அறுபத்துநான்கு என்பதனை, [3]"பண்ணுங் கிளையும் பழித்த தீஞ்சொல், எண்ணெண் கலையோர் இருபெரு வீதியும்" [4]"எண்ணான் கிரட்டி

---

1. சிலப். ௧௪ : ௧௪௮-௫௦. 2. சிலப். ௫ : ௪௪. 3. சிலப். ௧௪ : ௧௬௪-௭.
4. சிலப். ௨௨ : ௧௩௮-௯.

யிருங்கலை பயின்ற பண்ணியன் மடந்தையர்" [1]"யாழ் முதலாக வறுபத் தொருநான், கேரிள மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி" என்பவற்றானறிக. நன்கனம் - நன்றாக ; இச்சொல், "நன்கன நீந்து" (௩ : ௮௯), "நன்கன நவிற்றி" (௧௩ : ௨௭), "நன்கன மறிந்தபின்" (௧௩ : ௨௬) என இக்காப்பியத்துட் பயின்று வந்துளது. வாய்மொழி நாணுடைத் தெனினுமாம்.

௩௮—௪௧. காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கேட்டு - என் காதலனாகிய கோவலன் அடைந்த கொடிய துன்பத்தினைக் கேள்வியுற்று, போதல் செய்யா உயிரொடு நின்றே - உடலை விட்டு நீங்காத உயிருடன் நின்று, பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை இழந்து - அழகிய கொடிகளையுடைய இத் தொன்னகரத்தாருடைய புகழுரையை இழந்து, நற்றொடி நங்காய் - நல்ல வளையல்களையுடைய வயந்தமாலையே, நாணுத் துறந்தேன் - நாணத்தையும் விட்டேன் ;

கடுந்துயர் - மிக்க துயர் ; என்றது கோவலன் கொலையுண்டது; இக்காதையுள்ளே பின்னரும் (உ : ௫௦-௬௩) கடுந்துயர் என வருதல் காண்க. மூதூர், ஆகுபெயர். பொருளுரை - புகழுரை. நங்காய் கேட்டு நின்று இழந்து துறந்தேன் என்றாளென்க.

௪௨—௯. காதலர் இறப்பின் - கற்புடை மகளிர்க்கு உயிரினுஞ் சிறந்த கணவன் இறந்தால், கனை எரி பொத்தி - துயரமாகிய மிக்க நெருப்பு மூளப்பட்டு, ஊது உலைக் குருகின் உயிர்த்து - உலையில் ஊதும் துருத்தி மூக்கினைப்போல வெய்தாக உயிர்த்து, அகத்து அடங்காது - துன்பம் உள்ளத்தே அடங்கப்பெறாது, இன்னுயிர் ஈவர் - உடன் தமது இனிய உயிரைக் கொடுப்பர்; ஈயார் ஆயின் - அங்ஙனம் கொடாராயின், நல்நீர்ப் பொய்கையின் நளி எரி புகுவர் - நல்ல குளிர்ந்த நீரினையுடைய பொய்கையில் ஆடுபவர்போலச் செறிந்த நெருப்பின்கட் புகுவர்; நளிஎரி புகாஅர் ஆயின் - அவ்வாறு தீயிடைக் குளியாராயின், அன்பரோடு உடன் உறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்பு அடுவர் - மறுமைக்கண் தம் அன்பரோடு உடன் உறையும் வாழ்க்கையின் பொருட்டுக் கைம்மை நோன்பினை நோற்று உடம்பினை வருத்துவர்; பத்தினிப் பெண்டிர் - கற்புடை மகளிராவார், பரப்பு நீர் ஞாலத்து - கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகிலே, அத்திறத்தாளும் அல்லள் எம் ஆயிழை - எமது கண்ணகியோ அவ்வகையிற் சேர்ந்தவளும் அல்லள்;

பொத்தி - மூட்டி; மூளப்பட்டென்க. உயிர் ஈவர் - உடனிறப்பர் என்றபடி; இதனை மூதானந்தம் என்பர்; [2]"ஒருயி ராகவுணர்க உடன்கலந்தோர்க், கிருயி ரென்ப ரிடைதெரியார் - போரில், விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையி னாட்கும், உடனே யுலந்த துயிர்" என்பது காண்க; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறப்ப

1. பெருங். ௧. ௩௫ : ௮௪-௬. 2. பு-வெ. ௨௬௨.

அவன் மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டு 'தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர் தேடினள்போல்' உடனுயிர் நீத்த வரலாறு ஈண்டு அறிதற் குரியது. கணவனை யிழந்த பத்தினிப் பெண்டிர்க்குப் பொய்கை யும் தீயும் ஒரு தன்மையின வாதலை, பூதப்பாண்டியன்தேவி இப் பாய்வாள் கூறிய, [1]"பெருங்கோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளித ழவிழ்ந்த தாமரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே" என்பதனானும் அறிக. கைம்மை நோன்பின் இயல்பு, [2]"வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட, வேளை வெந்தை வல்சி யாகப், பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும், உயவற் பெண்டிர்" என்பதனா னறியப்படும். அத்திறத்தாளும் அல்லள் - அம் மூன்று திறத்தாருள் அடங்குபவளல்லள்; வேறு சிறப்புடையாள் என்ற படி. ஞாலத்துப் பத்தினிப் பெண்டிர் காதலர் இறப்பின் இன் னுயிரீவர், நளியெரி புகுவர், நோற் றுடம்படுவர் எம் ஆயிழை அத்திறத்தாளு மல்லள் என்க.

ருப—எ. கணவற்கு உற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள் - கொழு நனுக்கு நேர்ந்த கொடுந்துயரைப் பொறாதவளாய், மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்ப - மணம் நிறைந்த கூந்தல் பிடரி டத்தை மறைத்து விரிந்து கிடப்ப, கண்ணீர் ஆடிய கதிர் இள வனமுலை - கண்ணீரால் நனைந்த கதிர்த்த அழகிய இளங்கொங் கையை, திண்ணிதில் திருகித் தீயழல் பொத்தி - திண்மையுடன் திருகி அழலை மூட்டி, காவலன் பேரூர் கனைஎரி ஊட்டிய - பாண் டியனது பேரூராகிய மதுரையை மிகுந்த நெருப்பினு லுண் பித்த, மாபெரும் பத்தினி மகள் மணிமேகலை - மிகச் சிறந்த தெய்வக் கற்பினையுடைய கண்ணகியின் மகளாகிய மணி மேகலை, அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது - அரிய தவநெறியிற் சேர்க்கப்படுத லல்லது, யாவதும் - சிறிதும், திருந்தாச் செய் கைத் தீத்தொழில் படாஅள் - இழிந்த செய்கையையுடைய பரத்தைமைத் தொழிலிற் சேர்க்கப்படாள்;

சிறுபுறம் - பிடர்; முதுகுமாம். சிறுபுறம் புதைப்ப என்றத னால் கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடந்த தென்றவாறாயிற்று. தீ யழல்-ஒரு பொருளிரு சொல்; கொடிய அழலுமாம். அவள் மாபெரும் பத்தினி யாவாள்; அவள் மகள் மணிமேகலை தீத்தொழிற் படாள்; என அறுத்துரைக்க. தன் மகளைக் கண்ணகியின் மகளென்று உரிமை பாராட்டிக் கூறினாள்; அதனால் மணிமேகலையின் மாண்பு தெரித்தல் கருதியுமாம். தீத்தொழிற் படாஅள் - தீத்தொழிற் படுத்தற்குரிய ளல்லள் என்க.

ருஅ—சாக. ஆங்ஙனம் அன்றியும் - அஃதன்றியும், ஆயிழை கேளாய் - வயந்தமாலையே கேட்பாயாக, ஈங்கு இம் மாதவர் உறைவிடம் புகுந்தேன் - இங்கு இச் சங்கத்தார் உறையுமிடம் புகுந்த யான், மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி - பாவத் தன்மை களைத் துறந்த் குற்றமற்ற மெய்யறிவுடையரான, அறவண வடி

1. புறம். உசரு. 2. புறம். உசஅ.

கள் அடிமிசை வீழ்ந்து - அறவண வடிகளின் திருவடிமீது வீழ்ந்து, மாபெருந் துன்பம் கொண்டு உளம் மயங்கி - மிக்க பெருந் துன்பத்துடன் மனங்கலங்கி, காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கூற - என் காதலன் அடைந்த கொடிய துயரத்தைக் கூற, பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் - உலகில் பிறந்தவர் அடைவது பெருகிய துன்பம், பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம் - பிறவாதவர் அடைவது மிக்க பேரின்பம், பற்றின் வருவது முன்னது - முதற்கண் கூறப்பட்ட பிறப்பு பற்றினால் உண்டாவது, பின்னது அற்றோர் உறுவது - பின்னருரைத்த பிறவாமை பற்றினை அற்றோர் அடைதற்குரியது, அறிக என்று அருளி - இவற்றை அறிவாயாகவென்று நால்வகை வாய்மையையும் அருளிச் செய்து, ஐவகைச் சீலத்து அமைதியும் காட்டி - காமம், கொலை, கள், பொய், களவு என்னும் ஐந்தனையும் முற்றத் துறத்தலாகிய ஐவகைச் சீலங்களையும் உணர்த்தி, உய்வகை இவை கொள் என்று - உய்யும் வழி இவையே இவற்றைக் கொள்க என்று, உரவோன் அருளினன் - திண்ணிய அறிவினையுடைய அவ்வடிகள் அருளினர் ;

ஆங்ஙனமன்றியும் கேளாய் என்றது மணிமேகலை பரத்தைமைக்குரியளல்லாக் காரணம் அதுவாம் ; யாம் இருவேமும் தவநெறி நிற்றற்குரிய காரணத்தையும் கேள் என்றபடி. மாதவர் - பௌத்த சங்கத்தார். பாவங்கள் பத்துவகைப்படு மென்பர். இவற்றின் விரியை இந்நூலின் ௨௪ ; ௩௦ ஆம் காதைகளானறிக. பிறவார் - பிறப்பினீங்கினோர் ; வீடு பெற்றோர். 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்பது முதலியவற்றால் துக்கம், துக்க நிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்க நிவாரண மார்க்கம் என்னும் நான்கு வாய்மையும் முறையே கூறப்பட்டன ; [1]"துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரணம், இன்பம் வீடே பற்றிலி காரணம், ஒன்றிய வுரையே வாய்மை நான்காவது" என்பதுங் காண்க. சீலம் ஐந்தனையும், [2]"கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையும், உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை" என்பதனானறிக. உய்வகை இவை என்றமையால் வீடடைவார்க்கு வாய்மையும் சீலமும் இன்றியமையாதன வென்பதாயிற்று. உரவோன் அருளினன் ஆதலால் யாம் தவநெறி நிற்றற்கே யுரியம் என விரித்துரைக்க.

௭௦—௫. 'மைத்தடங் கண்ணார் தமக்கும் - மையணிந்த பெரிய கண்களையுடைய நம் ஆயத்தார்க்கும், எற் பயந்த சித்திராபதிக்கும் செப்புநீ என - என்னைப் பெற்ற சித்திராபதிக்கும் இச் செய்தியை நீ கூறுவாயாக என உரைக்க, ஆங்கவள் உரை கேட்டு - அவள் கூறிய மொழியைக் கேட்டு, அரும்பெறல் மாமணி ஓங்கு திரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று - பெறற்கரிய பெருமை பொருந்திய மாணிக்கத்தை மிகுந்த அலை

1. மணி. ௩௦ : ௧௮௯-௮. 2. மணி. ௨௪ : ௭௭-௮.

களையுடைய பெரிய கடலில் வீழ்த்தியவர்களை ஒத்து, மையல் நெஞ்சமொடு - மயக்கமுற்ற உள்ளத்துடன், வயந்தமாலையும் கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்து - வயந்தமாலையும் மாதவி யிடத்தினின்றும் செயலற்று மீண்டனள் என்க.

சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையின் துறவைக் குறிக்கு மிடத்து, [1]"ஆங்கது கேட்ட வரசனு நகரமும், ஓங்கிய நன்மணி யுறு கடல் வீழ்த்தோர், தம்மிற் றுன்பந் தாநனி யெய்த" என்று கூறி யிருப்பது அறியற்பாலது.

நன்னாளில் மணிமேகலையொடு மாதவி வாராத் துன்பம் மேல் வரச் சித்திராபதி இரங்கி வயந்த மாலையைக் கூவி அலரினை மாதவிக் குரையென்று கூற, அவள் மாதவி யிருந்த மண்டபத்துச் சென்று கண்டு வருந்தி, பண்பில் வாய்மொழி நயம் பாடில்லை, நாணுடைத்து என்ன, அது கேட்ட மாதவி, நாணுத் துறந்தேன்; மணிமேகலை தீத் தொழிற் படாள்; உரவோன் அறிகென் றருளிக் காட்டி, இவற் றைக் கொள்ளென் றருளினன்; இதனை நீ செப்பென்று சொல்ல, வயந்தமாலையும் கேட்டுக் கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் என முடிக்க.

ஊரலருரைத்த காதை முற்றிற்று.

---

1. சிலப். ௩௦: உக-௩௧.

௩. மலர்வனம் புக்க காதை

[மாதவி வயந்தமாலைக்குக் கூறிய இன்னுரையின் வாயிலாக மணிமேகலைக்குப் பரிபாக காலம் (ஏது நிகழ்ச்சி) வந்துற்றது ஆகலின், அவள், தன் தந்தைக்கும் தாயாகிய கண்ணகிக்கும் மதுரையில் நேர்ந்த கொடுந் துன்பம் தன் காதுகளைச் சுடுதலால் அழுது கண்ணீரால் தான் தொடுக்கின்ற மாலையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தனள்; மாதவி அது கண்டு அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து, அவள் துயரினை ஒருவாறு மாற்றக் கருதி, 'இம்மாலை நின் கண்ணீரால் தூய்மை யொழிந்தது; ஆதலின் வேறுமாலை தொடுத்தற்கு நீயேசென்று நன்மலர் கொணர்வாய்' என்றனள். அப்பொழுது அவளுடன் மலர் தொடுக்கும் சுதமதி அதனைக் கேட்டுத் துயரொடுங் கூறுவாள்: "மணிமேகலையின் கண்ணீரைக் கண்டனனாயின் காமன் தன் படைக்கலத்தை எறிந்துவிட்டு நடுங்குவன்; அவளை ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின் விட்டு நீங்குதலுண்டோ? அன்றியும் யான் இந்நகரத்திற்கு வந்த காரணத்தையும் கேட்பாயாக; சண்பை நகரத்துள்ள கௌசிகன் என்னும் அந்தணன் மகளாகிய யான் சோலையில் தனியே மலர் கொய்யும் பொழுது இந்திர விழாக் காண்டற்கு வந்த மாருதவேகன் என்னும் விஞ்சையன் என்னை எடுத்துச் சென்று தன் வயமாக்கிப் பின்பு இந் நகரிலே என்னை விட்டு நீங்கினன்; மகளிர் தனியே போய் மலர் கொய்தலால் வரும் ஏதம் இத்தகையது; ஆதலால், மணிமேகலை தனியே சென்று பூப் பறித்தல் தவறாகும்; பூக்கொய்ய இலவந்திகைச் சோலைக்குச் சென்றால் அரசன் பக்கத்திலுள்ளவர் ஆங்கிருப்பர்; உய்யானத்திற் சென்று பறிக்கலாமெனில், வானோராலன்றி மக்களால் விரும்பப்படாதனவும் வண்டு மொய்க்காதனவுமாகிய வாடாத மலர் மாலைகளை மரங்கள் தூக்குதலால், கையிற் பாசமுடைய பூதத்தாற் காக்கப்படுவதென்று கருதி, அதன்கண் அறிவுடையோர் செல்லார்; சம்பாதி வனமும், கவேர வனமும் தீண்டி வருத்தும் தெய்வங்களாற் காக்கப்படுதலின் அவற்றின் கண்ணும் அறிவுடையோர் செல்லார்; புத்ததேவன் ஆணையால் பலமரங்களும் எப்பொழுதும் பூக்கும் உவவனம் என்பதொன்றுண்டு; அவ்வனத்தினுள்ளே பளிக்கு மண்டபம் ஒன்றுளது; அதனுள்ளே சில உண்மைகளைத் தெரிவித்தற் பொருட்டு மயனால் நிருமிக்கப்பட்ட தாமரைப் பீடிகை ஒன்றுளது; அவ்வனத்திலன்றி நின்மகள் வேறு வனங்களிற் செல்லுதற்குரியளல்லள்; அவளுடன் யானும் போவேன்" என்று கூறிச் சுதமதி மணிமேகலையுடன் வீதியிற் செல்லும் பொழுது, உண்ணா நோன்பி யொருவனைத் தொடர்ந்து கள்

ஞெண்ணுமாறு வற்புறுத்தும் களிமகன் பின் செல்வோரும், பித்த னொருவனுடைய விகாரச் செய்கைகளைக் கண்டு வருந்தி நிற்போரும், பேடு என்னுங் கூத்தினைக் கண்டு நிற்போரும், மாளிகைகளில் எழுதப் பட்டுள்ள கண்கவர் ஓவியங்களைக் கண்டு நிற்போரும், சிறு தேரின்மே லுள்ள யானையின்மீது சிறுவர்களை ஏற்றி 'முருகன் விழாக் காண் மின்' என மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டு நிற்போரும் ஆகிய பல குழுவி னரும் முன்பு விராடன் பேரூரில் பேடியுருக் கொண்டு சென்ற அருச் சுனனைச் சூழ்ந்த கம்பலை மாக்கள் போல் மணிமேகலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு, 'இத்துணைப் பேரழகுடைய இவளைத் தவநெறிப் படுத் திய தாய் கொடியளாவள்; இவள் வனத்திற் செல்லின் ஆங் குள்ள அன்னப்பறவை முதலியன இவள் நடை முதலியவற்றைக் கண்டு என்ன துன்பமுறு' என்று இவை போல்வன கூறி, அவளழ கைப் பாராட்டி வருந்தி நின்றனர்; மணிமேகலை சுதமதியுடன் பல வகை மலர்களாலும் வித்தக ரியற்றிய சித்திரப் படாம் போர்த்தது போல் விளங்கிய உவவனத்தின்கண் மலர் கொய்யப் புகுந்தனள். (இதிற் கூறப்பட்டுள்ள களிமகன், பித்தன் என்போருடைய இயல்பு கள் படித்து இன்புறற்பாலன. ஒரு நகர வீதியில் இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை இடனறிந்து ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ள திறம் பாராட்டற் குரியது.)]

வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைத்த
உயங்குநோய் வருந்தத் துரைமுன் றோன்றி
மாமலர் நாற்றம் போன்மணி மேகலைக்கு
ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துள தாதலின்
தந்தையுந் தாயுந் தாநனி யுழந்த
வெந்துய ரிடும்பை செவியகம் வெதுப்பக்
காதல் நெஞ்சங் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழிந்துப்
புலம்புநீ ருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமலர்
இலங்கிதழ் மாலையை இட்டுநீ ராட்ட
மாதவி மணிமே கலைமுக நோக்கித்
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது
நிகர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றலும்
மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்கும்
சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறும்
குரவர்க் குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை எய்தும்
மணிமே கலைதன் மதிமுகந் தன்னுள்
அணிதிகழ் நீலத் தாமல ரோட்டிய்
கடைமணி யுகுநீர் கண்டன ளாயிற்

படையிட்டு நடுங்குங் காமன் பாவையை
ஆடவர் கண்டால் அகறலு முண்டோ
பேடிய ரன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின்
ஆங்ஙன மன்றியும் அணியிழை கேளாய்
ஈங்கிந் நகரத் தியான்வருங் காரணம்
பாரா வாரம் பல்வளம் பழுநிய
காராளர் சண்பையிற் கௌசிக னென்போன்
இருபிறப் பாளன் ஒருமக ளுள்ளேன்
ஒருதனி யஞ்சேன் ஓரா நெஞ்சமோடு
ஆரா மத்திடை அலர்கொய் வேன்றனை
மாருத வேகனென் பாரோர் விஞ்சையன்
திருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
தாரன் மாலையன் றமனியப் பூணினன்
பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
எடுத்தனன் எற்கொண் டெழுந்தனன் விசும்பிற்
படுத்தன னாங்கவன் பான்மையே னாயினேன்
ஆங்கவன் ஈங்கெனை அகன்றுகண் மாறி
நீங்கினன் றன்பதி நெட்டிடை யாயினும்
மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
தனித்தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லள்
பன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்தர்
இலவந் திகையின் எயிற்புறம் போகின்
உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குளர்
விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நன்னாள்
மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
பாடுவண் டிமிரா பன்மரம் யாவையும்
வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின்
கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்று
உய்யா னத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார்
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமும்
தவாநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் தாதை
கவேரனாங் கிருந்த கவேர வனமும்
மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய
யாப்புடைத் தாக அறிந்தோ ரெய்தார்
அருளும் அன்பும் ஆருயி ரோம்பும்
ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பிற்
பகவ னாணையிற் பன்மரம் பூக்கும்
உவ்வன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடூஉம்
பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த

தாமரைப் பிடிகை தானுண் டாங்கிடின்
அரும்பவிழ் செய்யும் அலர்ந்தன வாடா
சுரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினும்
மறந்தேன் அதன்றிறம் மாதவி கேளாய்
கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோர்
ஆங்கவ ரடிக்கிடின் அவரடி தானுறும்
நீங்கா தியாங்கணும் நினைப்பில ராயிடின்
ஈங்கிதன் காரணம் என்னை யென்றியேல்
சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவும்
செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவதும்
எய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக் காட்ட
மயன்பண் டிழைத்த மரபின ததுதான்
அவ்வன மல்ல தணியிழை நின்மகள்
செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானிலள்
மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
அணியிழை நல்லாய் யானும் போவலென்
றணிப்பூங் கொம்பர் அவளொடுங் கூடி
மணித்தேர் வீதியிற் சுதமதி செல்வுழி இச்
சிமிலிக் கரண்டையன் நுழைகோற் பிரம்பினன்
தவலருஞ் சிறப்பின் அராந்தா ணத்துளோன்
நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்துக்
காணா உயிர்க்குங் கையற் றேங்கி
உண்ணா நோன்போ டுயவை யானையின்
மண்ணா மேனியன் வருவோன் றன்னை
வந்தீ ரடிகளும் மலரடி தொழுதேன்
எந்தம் அடிகள் எம்முரை கேண்மோ
அழுக்குடை யாக்கையிற் புகுந்த நும்முயிர்
புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தா
திம்மையும் மறுமையும் இறுதியி லின்பமும்
தன்வயிற் றருஉமென் தலைமக னுரைத்தது
கொலையு முண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரே
உண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
உண்ணா நோன்பி தன்னொடுஞ் சூளுற்
றுண்மென இரக்குமோர் களிமகன் பின்னரும்
கணவிரி மாலை கட்டிய திரணையன்
குவிமுகி ழெருக்கிற் கோத்த மாலையன்
சிதவற் றுணியொடு சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத்
ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய உடையினன்
வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு தறீஇப்

பண்பில் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு
அழூஉம் விழூஉம் அரற்றுங் கூஉம்
தொழூஉம் எழூஉஞ் சுழலலுஞ் சுழலும்
ஓடலு மோடும் ஒருசிறை யொதுங்கி
நீடலும் நீடும் நிழலொடு மறலும்
மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
கையறு துன்பங் கண்டுநிற் குநரும்
சுரியற் றாடி மருள்படு பூங்குழல்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாணகை
ஒள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் தோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல்
காந்தளஞ் செங்கை ஏந்திள வனமுலை
அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்
இகந்த வட்டுடை எழுதுவரிக் கோலத்து
வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய
பேடிக் கோலத்துப் பேடுகாண் குநரும்
வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடும ணோங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
எவ்வகை உயிர்களும் உவமங் காட்டி
வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தக ரியற்றிய
கண்கவர் ஓவியங் கண்டுநிற் குநரும்
விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியிற்
பொன்னாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி
மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப
அற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்
தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத்
தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வரைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் றேற்றி
ஆலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
காண்மி னோவெனக் கண்டுநிற் குநரும்
விராடன் பேரூர் விசயனாம் பேடியைக்
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
மணிமே கலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி
அணியமை தோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
தாயோ கொடியள் தகவிலள் ஈங்கிவள்
மாமலர் கொய்ய மலர்வனந் தான்புகின்

நல்லிள வன்னம் நாணு நாங்குள
வல்லுந கொல்லோ மடந்தை நன்னடை
மாமயி லாங்குள வந்துமுன் நிற்பன
சாயல்கற் பனகொலோ நையல் தன்னுடன்
பைங்கிளி தாமுள பாவைநன் கிளவிக்
கெஞ்சல் கொல்லோ இசையுந வல்ல
என்றிவை சொல்லி யாவரும் இனைந்துகச்
செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு வுருமல்
குரவமும் மரவமுங் குருந்துங் கொன்றையும்
திலகமும் வகுளமுஞ் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
பிடவமுந் தளவமும் முடமுட் டாழையும்
குடசமும் வெதிரமுங் கொழுங்கா லசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும்
எரிமல ரிலவமும் விரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஒப்பத் தோன்றிய உவவனந் தன்னைத்
தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
மலர்கொய்யப் புகுந்தனள் மணிமே கலையென்.

உரை

௧—௪. வயந்த மாலைக்கு மாதவி உரைத்த - வயந்த மாலையினிடம் மாதவி கூறிய, உயங்கு நோய் வருத்தத்து உரைமுன் தோன்றி - பிறரும் வருந்துதற்குக் காரணமாகிய மிக்க துன்பந் தரும் மொழியினிடமாக உதித்து, மாமலர் நாற்றம்போல் - சிறந்த மலரினிடத்து நாற்றம்போல், மணிமேகலைக்கு ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளது ஆதலின் - மணிமேகலைக்கு ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ப்பட்ட தாதலால்;

உரைத்த உரை யென்க. ஏது நிகழ்ச்சி - பயனுக்கு ஏதுவாகிய வினையின் நிகழ்ச்சி; வினை பயன் கொடுத்தற்குத் தோன்றுவது என்றபடி; [1]"ஏது நிகழ்ச்சி யீங்கின் றாதலின்" [2]"ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" என இந்நூலுள்ளே பின்னரும் இப் பெயர் பயின்று வருகின்றது. மாமலர் நாற்றம்போல் என்ற உவமையால் நல்வினை பயனளித்தற்கெதிர்ந்துள தென்பது பெறும். மலரின்கண் நாற்றம் அடங்கியிருந்து பின் வெளிப்படுதல்போல் கன்மமும் மறைந்திருந்து பயனளிக்குங் காலம் வந்துழி வெளிப்படு மென்க.

௫—௧௰. தந்தையும் தாயும் தாம் நனி உழந்த - தன் தந்தை தாயரான கோவலனும் கண்ணகியும் உற்று மிக வருந்திய, வெந்துயர் இடும்பை செவியகம் வெதுப்ப - கொடிய துயரினை விளைக்

1. மணி. ௩ : ௫௧. 2. மணி. ௧௨ : ௪௰௫ ; ௨௧ : ௧௬௰.

கும் துன்ப மொழிகள் காதினுள்ளே சுட, காதல் நெஞ்சம் கலங்கிக் காரிகை - மணிமேகலை அவர்பால் அன்பு மிக்க உள்ளங் கலக்கமுற்று, மாதர் செங்கண் வரி வனப்பு அழித்து - அழகிய சிவந்த கண்களில் மை எழுதின அழகினைச் சிதைத்து, புலம்பு நீர் உருட்டி - வருத்தத்தா லுண்டாகிய கண்ணீரை உதிர்த்து, பொதி அவிழ் நறுமலர் இலங்கு இதழ் மாலையை இட்டு நீராட்ட - கட்டவிழ்ந்து விளங்குகின்ற இதழ்களையுடைய நறிய மலர் மாலையின்மீது வீழ்த்தி அதனை நீராட்ட;

இடும்பை - மாதவி கூறிய துன்ப மொழிகள், மாதர் - காதல்; ஈண்டு அழகு. வரி - மையெழுதிய கீற்று; [1]"வரிவனப் புற்ற" என்பது புறம். புலம்புநீர் - தனித்து வீழ்கின்ற நீர்த் துளியுமாம். நீராட்ட - நனைக்க என்றபடி.

௧௧—௭. மாதவி மணிமேகலை முகம் நோக்கி - மாதவி மணிமேகலையின் முகத்தினைப் பார்த்து, தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக் காமர் செங்கையில் கண்ணீர் மாற்றி - செந்தாமரை மலர் குளிர்ச்சி பொருந்திய முழுமதியைச் சேர்ந்ததுபோலத் தன் விருப்பம் பொருந்திய சிவந்த கையினால் மணிமேகலையின் கண்ணினின் றொழுகும் நீரைத் துடைத்து, தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது - தூய நீர்மையையுடைய நறுமலர் மாலை கண்ணீரால் நனைந்து தூய தன்மையை இழந்தது ஆகலின், நிகர் மலர் நீயே கொணர்வாய் என்றலும் - வேறு மாலை தொடுத்தற்கு ஒளி பொருந்திய மலர்களை நீயே சென்று கொண்டு வருக என உரைத்தலும், மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்கும் - தேன் பொருந்திய மலர்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய மணிமேகலையுடன் மலர் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கும், சுதமதி கேட்டுத் துயரொடும் கூறும் - சுதமதி யென்பவள் அதனைக் கேட்டுத் துயருடன் கூறுகின்றாள்;

மாதவி நோக்கி, மாற்றி, கொணர்வாய் என்றலும், சுதமதி கேட்டுக் கூறுமென்க. போல - போலும்படி. தாமரை மலர் மாதவி கைக்கும், மதி மணிமேகலை முகத்திற்கும் உவமை. காமர் - விருப்பம்; உடையாளது விருப்பம் கையின்மேல் ஏற்றப்பட்டது அழகுமாம். நிகர் - ஒளி; [2]"நீர்வார் நிகர் மலர்" [3]"அரும்பவிழ் முல்லை, நிகர் மலர்" என்பன காண்க. நீயே கொணர்வாய் என்றது கழுவாய் கூறுவதுபோன்று அவளது துயரினை மாற்றுவதோ ருபாயங் கருதியாம்.

௧௮—௨௫. குரவர்க்கு உற்ற கொடுந் துயர் கேட்டு - தாய் தந்தையர்க்கு நேர்ந்த கொடிய துன்பத்தினைக் கேட்டு, தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை எய்தும் - ஆறாத் துயரினை மேன்மேல் அடையும், மணிமேகலை தன் மதிமுகம் தன்னுள் - மணிமேகலையினது மதிபோலும் முகத்தினுள், அணிதிகழ் நீலத்து ஆய்மலர் ஒட்

1. புறம். ௩௩. 2. அகம். ௧௧. 3. சிலப். ௯ : ௪-௨.

டிய - அழகு விளங்குகின்ற மெல்லிய நீலமலரை வென்ற, கடைமணி உகுநீர் கண்டனன் ஆயின் - கண்ணினது கருமணியின் கடையினின்று சிந்துகின்ற நீரைக் கண்டனனாயின், படை இட்டு நடுங்கும் காமன் - காமன் தன் படையினை எறிந்து நடுங்குவன், பாவையை ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ - பாவையனையாளை ஆடவர் காணின் விட்டு நீங்குதலும் உண்டோ? பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின் - அங்ஙனம் தம் இயற்கை திரியாமல் நிற்பரேல் அவர் தாம் பேடியர் அல்லரோ;

ஆய் - ஆராய்ந்தெடுத்த என்றுமாம். [1]"ஆவின் கடைமணியுகுநீர்" என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. அவளாற் பகை வெல்லக் கருதியிருந்த காமன் இனி வெல்லுதலரிதென்று படையை எறிந்து நடுங்குவானென்க. உண்டோ : ஓ, எதிர்மறை. பெற்றி - இயல்பு. பெற்றியில் நிற்றலாவது - இவளை விரும்பாது நிற்றல். ஆடவர் என்றது ஈண்டு இன்பத்துறை நிற்பாரைக் கருதிற்று. பேடியர் - பெண்ணின்பம் துய்க்குந் தகுதியில்லாதவர்.

௨௪—௭. ஆங்ஙனம் அன்றியும் - அஃதன்றியும். அணியிழை கேளாய் ஈங்கு இந் நகரத்து யான் வருங் காரணம் - இந்நகரத்தின்கண் யான் வந்த காரணத்தை மாதவி கேட்பாயாக;

ஆங்ஙனம் : சுட்டு. ஈங்கு, அசை.

௨௮—௩௨. பாராவாரம் பல்வளம் பழுநிய - கடல்தரும் பல வளங்களும் முதிர்ந்த, காராளர் சண்பையில் - காராளருடைய சண்பை நகரத்தில், கௌசிகன் என்போன் இருபிறப்பாளன் ஒரு மகள் உள்ளேன் - கௌசிகன் என்னும் அந்தணனுக்கு ஒரே மகளாயுள்ள யான், ஒரு தனி அஞ்சேன் ஓரா நெஞ்சமோடு - தன்னந்தனியே செல்வதனை அஞ்சாமல் ஒன்றையும் ஆராயாத உள்ளத்தோடு, ஆராமத்திடை அலர் கொய்வேன் தனை - உபவனத்திலே மலர் கொய்வேனாயினேன்; அங்ஙனம் கொய்த என்னை;

பாராவாரப் பல்வளம் என்பது மெலிந்து நின்றது. காராளர் - ஓர் சாதியார்; வேளாளருமாம். சண்பை - ஒரு நகரம்; சீகாழியுமாம்.

௩௩—௪௧. மாருதவேகன் என்பான் ஓர் விஞ்சையன் - மாருதவேகன் என்னும் ஒரு வித்தியாதரன், திருவிழை மூதூர் தேவர்கோற்கு எடுத்த - திருமகளும் விரும்பும் இக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் இந்திரனுக்குச் செய்யலுற்ற, பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன் - பெரிய விழாவினைக் காணும் நினைவுடன் வருகின்றவனாகிய, தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணினன் பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன் - பூமாலையையுடையவனும் மணிமாலையை யுடையவனும் பொற்பூணினை யுடையவ

1. சிலப். ௨௦ : ௫௪.

னும் பூமியிலுள்ளோர் காணலாகாத பலருந் தொழும் தெய்வ வடிவினையுடையவனுமாகிய அவன், எடுத்தனன் எற்கொண்டு எழுந்தனன் விசும்பில் படுத்தனன் - என்னை எடுத்துக்கொண்டு விசும்பில் எழுந்து அகப்படுத்திக் கொண்டான்; ஆங்கு அவன் பான்மையேன் ஆயினேன் - அப்பொழுது யான் அவனுடைய இன்பத்தின் பகுதியை யுடையேனாயினேன்; ஆங்கவன் ஈங்கு எனை அகன்று கண்மாறி நீங்கினன் தன்பதி நெட்டிடை ஆயினும் - அவ் விஞ்சையன் தன் ஊர் சேய்மைக்கண் உள்ளதாயினும் விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே என்னை இந்நகரில் விட்டு மறைந்து நீங்கினன்;

தாரன் மாலையன் பூணினன் படிமையனாய் வருவோனாகிய விஞ்சையன் என்றியைக்க. [1]"தாரன் . . . படிமையன்" என்னும் இவ் விரண்டடியும் சிலப்பதிகாரத்தும் வந்துள்ளமை அறிக. காணாப் படிமையன் பலர்தொழு படிமையன் என்க. கண்மாறி - கண்ணோட்டமின்றி என்றுமாம்.

௪௨—௩. மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமேகலைதான் - மாணிக்கப் பூங்கொம்பனைய மணிமேகலை, தனித்து அலர் கொய்யும் தகைமையள் அல்லள் - தனியே சென்று மலர் கொய்யும் தகுதி வாய்ந்தவளல்லள்;

நீங்கினன்; மகளிர்க்கு இங்ஙனம் இடுக்கண் நிகழ்வதுண்டாகலின் தனித் தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லள் என விரித்துரைக்க.

௪௪—௬. பன்மலர் அடுக்கிய நன்மரப் பந்தர் - பல மலர்களை நிரைத்த நல்ல மரநிழலையுடைய, இலவந்திகையின் எயிற்புறம் போகின் - இலவந்திகையின் மதிற் புறத்தே சென்றால், உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குளர் - சோழ மன்னனது மருங்கிலுள்ளோர் ஆண்டுறைவர்;

மரப் பந்தர் - மரங்களாகிய பந்தர் என்றும், சோலை என்றுமாம். இலவந்திகை - இயந்திர வாவி; [2]"நிறைக்குறி னிறைந்து போக்குறிற் போகும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை" என்பது காண்க. [3]"இலவந்திகை - நீராவியைச் சூழ்ந்த வயந்தச் சோலை; அஃது அரசனும் உரிமையுமாடும் காவற்சோலை" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். உழையோர் - உரிமை மகளிர்; காவலாளருமாம். உழையோர் ஆங்குளர் என்றது அதன்கட் போகலாகாது என்றபடியாம்.

௪௭—௫௨. விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நல்நாள் - இந்திரனுக்கு விழாச் செய்யும் நல்ல நாட்களில், மண்ணவர் விழையார் வானவர் அல்லது - தேவரையன்றி மக்கள் விரும்பார் ஆதலின், பாடு வண்டு இமிரா - பாடுகின்ற வண்டுகள் ஒலிக்காத

1. சிலப். கரு : கருஎ-அ. 2. பெருங். க. ௪௦ : ௩௧௧-௨. 3. சிலப். ௧௦ : ௩௦-௧.

னவாய், பன்மரம் யாவையும் - ஆண்டுள்ள பல மரங்களும், வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின் - பெருமை பொருந்திய வாடாத பூமாலைகளைத் தொங்க விடுதலினால், கைபெய் பாசத்துப் பூதம் காக்கும் என்று - கையினிடத்துக் கொண்ட பாசத்தினை யுடைய பூதம் காக்குமென்று, உய்யானத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார் - உய்யானத்தின்கண் அறிந்தோர் செல்ல மாட்டார்கள் ;

வானவர் விழைதலன்றி மண்ணவர் விழையார் என்க. வானவர் விரும்புதலால் வண்டு இமிராவாயின ; [1]" சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள் " என்பது காண்க. வாடாத மலர் மாலைகள் தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்டன. மாலைகள் தூக்கலின் பூதங் காக்குமென்று கருதுவாராவர். உய்யானம் - உத்தியானம் ; அரசர் விளையாடுஞ் சோலை.

௫௩—அ. வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை இழந்த - ஞாயிற்றின் கதிர் வெப்பத்தால் விரிந்த சிறகினை இழந்த, சம்பாதி இருந்த சம்பாதி வனமும் - சம்பாதி என்பவன் இருந்த சம்பாதி வனமும், தவாநீர்க் காவிரிப் பாவை தன் தாதை - அழியாத நீர்ப்பெருக்கினையுடைய காவிரி நங்கையின் தந்தையாகிய, கவேரன் ஆங்கு இருந்த கவேர வனமும் - கவேரன் என்பவன் இருந்த கவேர வனமும், மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங்கு உடைய - மிக்க முதுமையுடையனவாகிய தீண்டி வருத்தும் பெண் தெய்வங்களை உடையனவாதலின், யாப்புடைத்தாக அறிந்தோர் எய்தார் - அறிவுடையோர் அவற்றை உறுதியுடையவாகக் கருதி அவற்றின்கட் செல்லார் ;

சம்பாதி - கழுகரசன் ; சடாயுவினுடன் பிறந்தவன் ; இவன் வானிலே பறந்து ஞாயிற்று மண்டிலத்தின் அணிமையிற் சென்ற காலை ஞாயிற்றின் வெம்மையாற் சிறை தீயப் பெற்றனன் என்பர். சம்பாதி, சடாயு என்னும் இருவரும் இறைவனைப் பூசித்த இடம் திருப்புள்ளிருக்குவேளூர் என்னும் பதியாகும் ; [2]" தள்ளாய சம்பாதி சடா யென்பார் தாமிருவர், புள்ளானூர்க் கிறையரிடம் புள்ளிருக்குவேளூரே " என்பது காண்க. புகார் நகரம் அப் பதிக்கு அணித்தாதலின் சம்பாதி ஆண்டு வதிந்திருத்தல் இயல்பேயாகும். வேத்து முனியாகிய கவேரன் என்பவன் பிரமனைக் குறித்து அருந்தவம் புரிந்து அவனருளால் விட்டுணுமாயையைப் புதல்வியாகப் பெற்று முத்தி யெய்தின னென்றும், பின்பு அக் கன்னி பிரமன் கட்டளையால் நதி வடிவுற்றமையால் அந் நதி காவேரியெனப் பெயர் பெற்ற தென்றும் புராணங் கூறுமென்பர். யாப்புடைத்தாக - இழுக்கில்லனவாக ; யாப்புடைத்தாக அணங்குடைய என்றியைத்தலுமாம்.

௫௯—௬௨. அருளும் அன்பும் ஆருயிர் ஓம்பும் ஒரு பெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பின் - கருணையும் நேயமும் ஆருயிர்களைப்

---

1. முருகு. ௪௩. 2. சம்பந்தர் தேவாரம்.

பாதுகாக்கும் ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கோளும் நீங்காத நோன் பிணையுடைய, பகவனது ஆணையின் பல்மரம் பூக்கும் உவவனம் என்பது ஒன்று உண்டு - புத்த தேவனது ஆணையால் பல மரங் களும் இடையறுது பூக்கின்ற உவவனம் என்னும் பெயருள்ள சோலை ஒன்றுண்டு;

அருள் - அன்பு காரணமாகத் தோன்றும் அளி. அன்பு-அருட்கு முதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம். பூட்கை - மேற்கோள்.

௬௨—௬௬. அதன் உள்ளது - அச் சோலையின் உள்ளிடத்ததாகிய, விளிப்பு அறை போகாது மெய்புறத்து இடூஉம் பளிக்கறை மண்டபம் உண்டு - ஓசை வெளியே போகாமல் தன்னைச் சார்ந் தாருடம்பை மட்டும் புறத்தே தோற்றுவிக்கும் பளிக்கு மண்ட பம் ஒன்று உண்டு; அதன் உள்ளது - அம் மண்டபத்தின் உள் ளிடத்ததாகிய, தூநிற மாமணிச் சுடர்ஒளி விரிந்த தாமரைப் பீடிகை தான் உண்டு - தூய நிறமுடைய மாணிக்கத்தின் மிக்க ஒளி பரந்த பதும பீடம் ஒன்றுண்டு;

அதன் உள்ளதாகிய மண்டபம் என்றும், அதன் உள்ளதாகிய பீடிகை என்றும் ஒட்டுக. அறை போதல் - வெளியே போதல். தன்னுள் எய்தினவரது ஓசையை வெளிப்படுத்தாது, உருவினை மட் டும் வெளிப்படுத்துவதென்று பளிங்கு மண்டபத்தின் இயல்பு கூறிய படி. பளிக்கறை மண்டபம் - பளிங்கறையாகிய மண்டபம்; பளிங் குப் பாறையாலாகிய மண்டபமுமாம். தாமரைப் பீடிகை - புத்தன் பாத பீடம். "புத்தன் பாதத்தை மணிபத்மம் என்றலும், அதனை வழிபடுவோர் அதுபற்றி, 'ஓம் மணிபத்மே ஹூம்' என்ற மந்தி ரத்தை ஜபித்தலும் பௌத்த சமய மரபு" என்பர்.

௬௬—௭௨. ஆங்கு இடின் அரும்பு அவிழ் செய்யும் - அப் பீடத் தில் இட்டால் அரும்புகள் மலராநிற்கும், அலர்ந்தன வாடா சுரும்பினம் மூசா தொல் யாண்டு கழியினும்-அலர்ந்த மலர்கள் பல ஆண்டுகள் சென்றாலும் வாட மாட்டா அவற்றின்கண் வண்டினங்களும் மொய்க்கா, மறந்தேன் அதன் திறம் மாதவி கேளாய் - மாதவி அதன் இயல்பு ஒன்றினை நன்கு மறந்தேன் இப்பொழுது அதனைக் கேட்பாயாக, கடம் பூண்டு-காணிக்கை செலுத்தலை மேற்கொண்டு, ஓர் தெய்வம் கருத்திடை வைத் தோர் - ஒரு தெய்வத்தை மனத்திலே வைத்து, ஆங்கு அவர் அடிக்கு இடின் அவர் அடி தான் உறும் - அப் பீடத்தின்கண் அவரடியின் பொருட்டு மலரை இட்டால் அம்மலர் அத் தெய் வத்தினடியைச் சென்று சேரும்; நீங்காது யாங்கணும் நினைப் பிலராய் இடின் - நினைப்பொன்றுமின்றி இட்டால் அம்மலர் யாண்டும் செல்லாது அவண் தங்கும்;

தொல் யாண்டு - பல் யாண்டு; கழிந்த ஆண்டுகள் தொன்மைய வாதலின் 'தொல் யாண்டு' என்றார். தொல்யாண்டு கழியினும் வாடா மூசா வென்க. மறந்தேன் என்றது உலக வழக்குப் பற்றி.

கடம் - கடன் ; காணிக்கை. வைத்தோர், முற்றெச்சம். மலரை இடின் என்க.

எ௩—௬. ஈங்கு இதன் காரணம் என்னை என்றியேல் - இதற்குரிய காரணம் யாதென வினவுதியாயின், சிந்தை இன்றியும் செய்வினை உறும் எனும் - மனத்தொடு கூடாத வழியும் செய்த வினை பின்வந்து பயன்றரும் என்கின்ற, வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமம் கொள்ளவும் - வலியினையுடைய நோன்பிகள் வருத்தங் கொள்ளவும், செய்வினை சிந்தை இன்றெனில் யாவதும் எய்தாது என்போர்க்கு ஏதுவாகவும் - மனத்தொடு கூடாவிடின் செய்த வினை சிறிதும் வந்து பயனளியாது என்போர்க்குக் கருவியாகவும், பயம்கெழு மா மலர் இட்டுக் காட்ட மயன் பண்டு இழைத்த மரபினது அதுதான் - மலர்களை இட்டுக் காட்டுமாறு மயன் என்போனால் முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட பயன் சிறந்த முறைமையை யுடையதாகும் அத் தாமரைப் பீடம் ;

பயங்கெழு மரபினது எனக் கூட்டுக. மனத்தொடு கூடா வழி வினை பயன்றரா தென்பதனை, [1]"இன்னா வெனத்தா னுணர்ந்தவை துன்னாமை வேண்டும்" [2]"மனத்தானும் மாணா செய்யாமை தலை" என்னுந் திருக்குறள்களானும், அவற்றிற்கு முறையே, "அறமும் பாவமும் உளவாவது மனமுள்ளுய வழியாகலான் 'உணர்ந்தவை' என்றார்" எனவும், "ஈண்டு மனத்தா னாகாத வழிப் பாவமில்லையென்பது பெற்றாம்" எனவும் பரிமேலழகர் கூறிய உரையானும் அறிக.

அ௦—௫. அவ்வனம் அல்லது - அச்சோலையின்கணல்லது, அணியிழை - மாதவியே, நின்மகள் செவ்வனம் செல்லும் செம்மைதான் இலள் - நின்மகள் வேறாகச் செல்லும் தகுதியில்லாதவள் ; மணிமேகலையொடு மாமலர் கொய்ய - மணிமேகலையுடன் மலர் கொய்யுமாறு, அணியிழை நல்லாய் யானும் போவல் என்று - அழகிய அணிகலனையுடைய மாதவி, யானும் செல்வேன் என்று, அணிப்பூங் கொம்பர் அவளொடும் கூடி - அழகிய பூங்கொம்பனைய மணிமேகலையுடன் சேர்ந்து, மணித் தேர் வீதியில் சுதமதி செல்வுழி - மணிகளுடன் கூடிய தேர்கள் செல்லும் வீதியின்கண் சுதமதி செல்லும்பொழுது ;

செவ்வனம் - வேறாக ; [3]"திருமக ளிருக்கை செவ்வனங் கழிந்து" என்புழி, செவ்வனம் கழிந்து என்பதற்கு, வேறாகக் கழிந்து என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருளுரைத் துள்ளமை காண்க ; நேராக என்றுமாம். செம்மை - ஈண்டுத் தகுதி.

அசு—க௦௩. சிமிலிக் கரண்டையன் - உறியிலே வைத்த குண்டிகையை யுடையவனும், நுழைகோல் பிரம்பினன் - நுண்ணி

---

1. 2. திருக்குறள் ௩௧௬-௭.   3. சிலப். ௬ ; ௧௨௭.

தாய்த் திரண்ட பிரம்பினை யுடையவனும், தவலரும் சிறப்பின் அராந்தாணத்து உளோன் - கேடில்லாத மேன்மையையுடைய அருகன் கோட்டத்தே யுள்ளவனும், நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்து - நாணத்தையும் ஆடையையும் அறவே அகற்றி, காணா உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கி - கண்களாற் காண வியலாத சிற்றுயிர்க்கும் நடத்தலாதி தன் றொழில்களால் துன்பமுண்டாமோ எனச் செயலற்று ஏங்கி, உண்ணா நோன்போடு - உண்ணா விரதத்துடன், உயவல் யானையின் மண்ணா மேனியன் வருவோன் தன்னை - வருந்துதலையுடைய யானையைப்போல வருவோனுமாகிய கழுவாத உடலை யுடையவனை, வந்திர் அடிகள் நும் மலரடி தொழுதேன் - வாரும் அடிகேள் நும்முடைய மலர் போலும் திருவடிகளை வணங்கினேன், எந்தம் அடிகள் எம் உரை கேண்மோ - எம்முடைய பெருமானே அடியேன் மொழியைக் கேளும், அழுக்குடை யாக்கையில் புகுந்த நும் உயிர் - அழுக்குச் செறிந்த உடலின்கட் புகுந்த நும்முடைய உயிரானது, புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்று உளம் வருந்தாது - புழுக்கத்தினைத் தரும் அறையில் அகப்பட்டோரைப் போல உள்ளம் வருந்தா வண்ணம், இம்மையும் மறுமையும் இறுதி இல் இன்பமும் தன் வயின் தரூஉம் என் தலைமகன் உரைத்தது - எம் தலைவ ருரைத்ததாகிய இம்மை யின்பத்தினையும் மறுமையின்பத்தினையும் முடிவில்லாத முத்தியின்பத்தினையும் தன்னிடத்திருந்து தருகின்றதான, கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின் விளைபூந் தேறலின் - கொழுவிய மடல்களையுடைய தென்னையின்கண் விளைகின்ற இனிய மதுவில் கொலையென்பதும் உண்டோ? மெய்த் தவத்திரே - உண்மைத் தவமுடைய அடிகளே, உண்டு தெளிந்து இவ் யோகத்து உறுபயன் கண்டால் - இதனை உண்டு தெளிவுபெற்று இத் தவ நெறியில் இதனின் மிக்க பயனைக் கண்டால், எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்மென - தேறலையன்றி எம்மையும் அகற்றிவிடும் என்று கூறி, உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூளுற்று - உண்ணாநோன்பியாகிய சைன முனிவருடன் சபதங் கூறி, உண்ம் என இரக்கும் ஓர் களிமகன் பின்னரும - உண்ணும் என்று இரக்கின்ற ஒரு கட்குடியன் பின் நிற்போரும்;

சிமிலி - உறி. கரண்டை - கரண்டகம்; குண்டிகை; [1]"கல் பொளிந் தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்டைப், பல்புரிச் சிமிலி நாற்றி" என்பது காண்க. அராந்தாணம் - அருகத்தானம். வந்திரடிகள், எந்த மடிகள், மெய்த்தவத்திர் எனக் களிமகன் பலகாற் கூறுவது இகழ்ச்சி. மண்ணா மேனியன் ஆகலின் அழுக்குடை யாக்கை என்றான், தலைமகன் - ஆசான். கொலையுமுண்டோ என்றது கொலையொன்றுமே கடியற்பால தென்பதனை உடன்பட்டபடி. தெங்கின் விளைபூந் தேறல் என்றது தேறலின் தூய்மை கூறியபடியாம். இவ்

1. மதுரை. ௪௮௨-௩.

யோகத்து - நும்முடைய தவத்தில். இதனினும் உறுபயன் என விரிக்க. இனி, யோகம் - தேறலின் சேர்க்கை யென்றுமாம்; இதற்கு, கண்டால் அகற்றும் என்றது கண்டபின் அகற்றலில்லீர் என்னும் குறிப்பிற்று. கையுதிர்க் கொள்ளுதல் - கையை அசைத்து விலக்குதல்; சீலமில்லாரைக் காணின் அவருடன் பேசாது அவரைப் போம்படி கையசைத்துக் குறிப்பித்தல் சைன முனிவர்க்கு இயல்பு. உண்ணு நோன்பி - இரண் டுவாவும் அட்டமியும் பட்டினிவிட்டுண்ணும் விரதி; [1]"பட்டினி நோன்பிகள்" என்பதனுரையும், [2]"ஓவா திரண்டுவவு மட்டமியும் பட்டினிவிட் டொழுக்கங் காத்தல், தாவாத் தவ மென்றார்" என்பதும் காண்க. கரண்டையனும் பிரம்பினனும் ஆகிய அராந்தாணத்துள்ளோன் நோன்போடு மேனியனாய் நீந்து ஏங்கி வருபவனை என்றியைத்தலுமாம். தருவதும் உரைத்ததுமாகிய தேறலில் கொலையுமுண்டோ எனக் கூட்டுக. தரூஉம் தலைமகன் எனலுமாம். கொள்ளும், உண்ணும் என்னும் ஏவல் முற்றுக்களில் ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது. பெருங்கதையிற் களிமகன் இயல்பாகக் கூறப்பட்டுள்ள, [3]"துறக்கங் கூடினுந் துறந் திவ ணீங்கும், பிறப்போ வேண்டேன் யானெனக் கூறி, ஆர்த்த வாய னூர்க்களி மூர்க்கன், செவ்வழிக் கீதஞ் சிதையப் பாடி, அவ்வழி வருமோ ரந்த ணாளனைச், செல்ல லாணை நில்லிவ ணீயென, எய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி, வழுத்தினே முண்ணுமிவ் வடிநறுந் தேறலைப், பழித்துக் கூறுநின் பார்ப்பனக் கணமது, சொல்லா யாயிற் புல்லுவென் யானெனக், கையலைத் தோடுமோர் களிமகற் காண்மின்" என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது.

௧௦௪—௧௫. கணவிரி மாலையில் கட்டிய திரணையன் - அலரிப்பூ வால் திரணையாகக் கட்டப்பட்ட மாலையை யுடையனாய், குவி முகிழ் எருக்கில் கோத்த மாலையன் - எருக்கினது குவிந்த முகை களாற் கோக்கப்பெற்ற தாரினை யுடையனாய், சிதவல் துணி யொடு சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத் ததர்வீழ்பு ஒடித்துக் கட்டிய உடையினன் - சிதரின துணியோடு வானிலே உயர்ந்த பெரிய மரக் கிளைகளிலுள்ள செறிந்த சுள்ளிகளை ஒடித்துக் கட்டிய உடையை யுடையனாய், வெண்பலி சாந்தம் மெய்முழுது உறீஇ - வெண்ணீறுஞ் சந்தனமும் உடல் முழுதும் பூசிக்கொண்டு, பண் பில் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு - பயனில்லாத சொற் களைப் பலரொடுங் கூறிக்கொண்டு, அழூஉம் விழூஉம் அரற் றும் கூஉம் - அழுதும் விழுந்தும் அரற்றியும் கூவியும், தொழூஉம் எழூஉம் சுழலலும் சுழலும் - தொழுதும் எழுந்தும் சுழலு தலைச் செய்தும், ஓடலும் ஓடும் - ஓடியும், ஒருசிறை ஒதுங்கி நீடலும் நீடும் - ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நெடிது நின்றும், நிழ லொடு மறலும் - நிழலுடன் பகைமை கொண்டும் நிற்கின்ற, மையல் உற்ற மகன்பின் வருந்திக் கையறு துன்பம் கண்டுநிற்கு

1. சிலப். ௧௰: ௧௫௪. 2. சீவக. ௧௫௪௭. 3. பெருங். ௧. ௪௦: ௨௮-௩௭.

நரும் - பித்துற்றவனது செயலற்ற துன்பத்தினைக் கண்டு வருந்தி அவன் பின்னே நிற்போரும்;

கட்டிய திரள் புயன் என்பதும், மெய்ம் முழுதுரீஇ என்பதும் பாடம். உரீஇ - உருவி; பூசி. ததர் - கொத்துமாம்; [1]"சிதர்நனை முருக்கின் சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத் ததர்" என்பது காண்க. வெண்பலி - வெண்ணீறு; சாம்பல். வெண்பலியாகிய சாந்த மெனக் கொண்டு வல்லொற்று விகாரத்தாற் றொக்க தெனினுமாம். சுழலலும் சுழலும் - சுழலுதலையும் செய்யும்; பின் வருவனவற்றிற் கும் இங்ஙனம் பொருள் கொள்க; [2]"இயங்கலு மியங்கு மயங் கலு மயங்கும்" என்பதூஉம் அது. அழூஉம் முதலியவற்றை வினை யெச்சப்படுத்து, நிற்கின்ற என ஒரு சொல் விரித்து முடிக்க; இனி, மையலுற்ற மகன் என்பதனை எழுவாயாக்கி, அழூஉம் முதலிய வினை களோடு தனித்தனி முடித்து, அவன் என ஒருசொல் வருவித்துரைத் தலுமாம்.

கககரு—கஉரு. சுரியல் தாடி மருள்படு பூங்குழல் - சுருண்ட தாடி யும் இருண்ட அழகிய கூந்தலும், பவளச் செவ்வாய் தவள வாள்நகை - பவளம்போன்ற சிவந்த வாயும் வெண்மை மிக்க ஒள்ளிய பற்களும், ஒள்அரி நெடுங்கண் - ஒளிபொருந்திய அரி படர்ந்த பெரிய கண்களும், வெள்ளிவெண் தோட்டு - வெள்ளிய சங்கினாற் செய்த காதணியும், கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்கு வளை பிறை நுதல் - கரியதாய் வளைந்த புருவத்தின் பக்கலில் வளைந்துள்ள பிறைபோன்ற நெற்றியும், காந்தள்அம் செங்கை- காந்தண் மலர்போலுஞ் சிவந்த கையும், ஏந்து இள வனமுலை - ஏந்திய அழகிய இளங்கொங்கைகளும், அகன்ற அல்குல் அம் நுண் மருங்குல் - பெரிய அல்குலும் அழகிய நுண்ணிய இடை யும், இகந்த வட்டுடை - முழந்தாளளவாக உடுக்கப்படும் உடையும், எழுதுவரிக் கோலத்து - தோள் முதலியவற்றில் எழு தப்பட்ட பத்திக் கீற்றும் உடைய, வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி - வாணன் என்னும் அசுரனது பெரிய சோநகரத்தின் வீதியில் நின்று, நீணிலம் அளந்தோன் மகன்முன் ஆடிய - நில மளந்த நெடுமாலின் மகனாகிய காமன் முன்னர் ஆடிய, பேடிக் கோலத்துப் பேடு காண்குநரும் - பேடிக் கோலத்தையுடைய பேடு என்னுங் கூத்தினைக் காண்போரும்;

சுரியல் - சுருளல். தாடி - மோவாய் மயிர். மருள் - இருள். கொடி - ஒழுங்குமாம். புருவமும் இரண்டு பக்கத்தும் வளைந்த நுத லும் என்றுரைத்தலும் பொருந்தும். இகந்த - தாள் முழுதும் இல் லாத. தாடி முதலியவற்றையுடைய கோலம் எனவும், ஆடிய பேடிக் கோலம் எனவும் ஒட்டுக; அன்றி, தாடி முதலியவற்றை யுடைய பேடிக் கோலத்துடன் ஆடிய பேடு என்றுமாம். முன்ஆடிய பேடு இப்பொழுது நடிக்கப்படுவதனை யென்க. பேடு - பதினோ

1. சிறுபாண். உருச-ரு. 2. சிலப். உஉ: கருச.

ராடலுள் ஒன்று; அப் பதினொன்றையும், அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களையும்,

"கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன், குடைதுடிமால் அல்லியமற் கும்பம் - சுடர் விழியாற், பட்ட மதன் பேடுதிருப் பாவை யரன் பாண்டரங்கம், கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து" என்னும் வெண்பாவானறிக. பேடு - உழை காரணமாக வாணனாற் சிறை வைக்கப்பட்ட தன் மகன் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டுக் காமன் சோ நகரத்தாடிய ஆடல்; உழை - வாணன் மகள். [1]"ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக், காம னாடிய பேடி யாடலும்" [2]"சுருளிடு தாடி மருள்படு பூங்குழல், அரிபரந் தொழுகிய செழுங்கய னெடுங்கண், விரிவெண் டோட்டு வெண்ணகைத் துவர்வாய்ச், சூடக வரிவளை யாடமைப் பணைத்தோள், வளரிள வனமுலைத் தளரியன் மின்னிடைப், பாடகச் சீறடி யாரியப் பேடி" என்பன அறியற்பாலன.

௧௨௬—௧௩௧. வம்பமாக்கள் கம்பலை மூதூர் - புதியராய் வரும் மக்களின் முழக்கம் மிகுந்த தொன்மையுடைய புகார் நகரில், சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும் - செங்கலாற் கட்டப்பட்டு உயர்ந்த பெரிய மாடங்கள்தோறும், மையறு படிவத்து வானவர் முதலா எவ்வகை உயிர்களும் உவமம் காட்டி - குற்றமற்ற தெய்வ வடிவினையுடைய விண்ணவர் முதலாக எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களையும் ஒப்புமை காட்டி, வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய - விளக்கத்தையுடைய வெள்ளிய சுதையினால் கைதேர்ந்த ஓவியக்காரர் செய்த, கண்கவர் ஓவியம் கண்டு நிற்குநரும் - கண்களைக் கவரும் வனப்புடைய ஓவியங்களைக் கண்டு நிற்போரும்;

சுடுமண் - செங்கல்; [3]"சுடும ணோங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு" என்பது பெரும்பாண். படிவம் - தெய்வ வடிவம். உவமம்-ஒப்புமை; [4]"எவ்வகைச் செய்தியு முவமங் காட்டி, நுண்ணிதி னுணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற், கண்ணுள் வினைஞரும்", [5]"மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையின், நீங்கே னியான்" என்பன காண்க. வித்தகர் - சிற்பாசாரியர் : [6]"வித்தக ரியற்றிய" என்பர் பின்னும்.

௧௩௨—௪௫. விழவு ஆற்றுப்படுத்த கழிபெரு வீதியில் - விழவினைக் கொண்டாடிய மிகப் பெரிய வீதியில், பொன் நாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை - பொன்னூலாகிய கயிற்றிற் கோத்த நல்ல மணிக்கோவையாகிய, ஐயவி அப்பிய நெய் அணிமுச்சி - வெண் சிறு கடுகினை அப்பிய நெய் யணிந்த உச்சியில், மயிர்ப்புறம் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ் - மயிர்ப்புறத்திற் சுற்றப்பட்ட கொக்கியினையுடைய மூன்றுசரங்கள், பொலம் பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழ - அழகிய் பிறை போன்ற

1. சிலப். ௬: ௫௬௭. 2. சிலப். ௨௭: ௧௮௧-௬. 3. பெரும்பாண். ௪௦௫.
4. மதுரை. ௫௧௬-௮. 5. மணி. ௨௧: ௧௩௨-௩. 6. மணி. ௩: ௧௬௭.

அணியினை யணிந்த சென்னியில் அழகு பெறத் தொங்கவும், செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறு மழலை - வடிவு திருந்தாத மழலை யாகிய இளஞ் சொல்லையுடைய சிவந்த வாயினின்றும், சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப - சிறிதாகிய நீர் சிந்தி மார்பிலணிந்த ஐம்படைத் தாலியை நனைக்கவும், அற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில் - அற்றத்தினை மறைக்காமற் சுற்றப்பட்ட அழகிய ஆடை, தொடுத்த மணிக்கோவை உடுப்பொடு துயல்வர - தொடுக்கப்பட்ட மணிகளின் கோவையாகிய உடுப்பொடு அசையவும், தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரை - தளர்ந்த நடையையும் பொறுக்கலாத ஒளி பொருந்திய அணிகலன் அணிந்த புதல்வரை, பொலந்தேர் மிமிசைப் புகர்முக வேழத்து - பொற்றேரின் மீதுள்ள புள்ளி பொருந்திய முகத்தினையுடைய யானையின்மேல், இலங்குதொடி நல்லார் சிலர் நின்று ஏற்றி - விளங்குகின்ற வளையல்களை யணிந்த மகளிர் சிலர் நின்று ஏற்றி, ஆல்அமர் செல்வன் மகன் விழாக் கால்கோள் காண்மினோஎன - ஆலின் கீழமர்ந்த சிவபெருமான் திருமைந்தனாகிய முருகவேளின் விழாக் கால்கொள்ளுதலைக் காண்பீராக என்று கூற, கண்டு நிற்குநரும் - அதனைக் கண்டு நிற்போரும் ;

கோவையாகிய மூக்காழ் என்க. பேய் தீண்டா வண்ணம் குழந்தைகளின் முடியில் நெய்யணிந்து வெண்சிறு கடுகை அப்புதல் மரபு; அதனாலே வெண்சிறு கடுகிற்குக் கடிப்பகை என்பதும் பெயராயிற்று; கடி - பேய். கயிற்கடை - கொக்கி ; கொக்கின் வாய்போல் வதாகலின் கொக்கி எனப்பட்டது. பிறைச் சென்னி - பிறைவடிவாகிய அணியின் இரு கோடுகளில் என்றுரைப்பாருமுளர். மெய் - சொல்லின் வடிவு. குதலை - இளஞ்சொல் ; [1]"குதலைச் செவ்வாய்க் குறுந்தொடி மகளிர், முதியோர் மொழியின் முன்றி னின்றழ" என்பது காண்க. சிறிதாய நீரைச் சின்னீர் என்றல் ஓர் இலக்கணை வழக்கு. ஐம்படை - காத்தற் கடவுளான திருமாலின், சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், வில் என்னும் ஐந்து படைகளின் வடிவாகிய அணி; இது தாலி என்றும் வழங்கும் ; இதனைச் சிறுவர்க்கு அணிதல் மரபு ; [2]"தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட், டயினியு மின்றயின் றனனே" என்பது காண்க. தேர்மிசை யானையை வைத்து ஊர்தல் [3]"பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம், நற்சிறு ரூர்தலின்" என்பதனானும் அறியப்படும். கால்கோள் - தொடக்கம். வீதியில் நல்லார் சிலர், கோவையையும் முச்சியையும் குதலையையும் மழலையையும் பூணையுமுடைய புதல்வரை வேழத்து மூக்காழ் தாழச் சின்னீர் நனைப்பத் துகில் துயல்வர ஏற்றி எனக் கூட்டி யுரைப்பாருமுளர்.

சசசுஎ-ருO. விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக் காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின் - விராடனது பெரிய நகரத்தின்கண் அருச்சுனனாகிய பேடியைக் காணுமாறு சூழ்ந்த முழக்கத்

1. சிலப். ௯௦: கக௪-ரு. 2. புறம். எஎ. 3. சீவக. அக.

திணையுடைய மக்களைப்போல, மணிமேகலைதனை வந்து புறம் சுற்றி - வந்து மணிமேகலையைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து, அணி அமை தோற்றத்து அருந்தவப் படுத்திய தாயோ கொடியள் தகவிலள் - எழிலமைந்த நல்லுருவத்தினை அரிய தவநெறியிற் படுத்திய தாயோ கொடியவளும் தகுதியில்லாதவளுமாவள் ;

பாண்டவர் ஐவரும் பாஞ்சாலியும் விராடனது நகரத்திற் கரந்துறைந்த காலை அருச்சுனன் பேடியுருக் கொண்டு பிருகந்நளை என்னும் பெயருடன் ஆண்டிருந்தமை பாரதத்தால் அறியலாவது. கம்பலை மாக்கள் - வேறு சில காட்சி கண்டு முழங்கித் திரியுமவர். அணி அமை தோற்றத்து - அணிகள் இல்லாத தோற்றத்துடன் என்றுமாம். சீவக சிந்தாமணியில் [1]"உப்பமை காமத்துப்பின்", "நிகரமைந்த முழந்தாளும்" என்னுமிடங்களில் 'அமை' என்பதற்கு இப் பொருள் கூறப்படுதல் காண்க.

௧௫௦—௮. ஈங்கிவள் மாமலர் கொய்ய மலர்வனம் தான் புகில் - இம் மணிமேகலை சிறந்த மலர் கொய்தற்குப் பூம்பொழிலில் நுழைந்தால், நல்இள அன்னம் நாணாது ஆங்குள வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன்நடை - அங்கேயுள்ள நல்ல இளைய அன்னப் பறவைகள் நாணுமல் இவள் நடைபோல் நடக்க வல்லனவோ, மாமயில் ஆங்குள வந்து முன்நிற்பன சாயல் கற்பனகொலோ தையல் தன்னுடன் - ஆண்டுள்ள அழகிய மயில்கள் இந்நங்கையின் எதிரே வந்து நிற்பனவாகி இவளுடன் சாயலைக் கற்பனவாகுமோ, பைங்கிளி தாம் உள பாவைதன் கிளவிக்கு எஞ்சல கொல்லோ - அங்கிருக்கும் பசிய கிளிகள் இம் மங்கையின் மொழிகட்குத் தோற்பன வல்லவோ, இசையுந அல்ல - இவை யாவும் ஒப்பனவல்ல, என்று இவை சொல்லி யாவரும் இனைந்து உக - என்று இவைகளைக் கூறி அனைவரும் வருந்திக்கெட ;

ஆங்குள அன்னம் நாணாது வல்லுந கொல்லோ எனவும், ஆங்குள மாமயில் வந்து முன்னிற்பனவாய்க் கற்பனகொலோ எனவும் இயையும். மயில்கள் கற்றற்குத் தானும் முன்வந்து நிற்கமாட்டா என்றபடி. சாயல் - மென்மை. எஞ்சுதல் - குறைதல் ; தோற்றல்.

௧௫௯. செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம் வடு உறுமல் - சிவந்த தளிர் போலும் சிவந்த அடிகளால் நிலத்திலே வடுவுண்டாகாமற் சென்று ;

வடு - சுவடு. அடியும் நிலமும் வடுவுறுமல் என்றுமாம். சென்று என ஒரு சொல் வருவிக்க.

௧௬௦—௭௧. குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும் - குராவும் வெண்கடம்பும் குருந்தும் கொன்றையும், திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும் - மஞ்சாடியும் மகிழும் சிவந்த

1. சீவக. ௧௦௭ ; ௧௭௫.

காலையுடைய வெட்சியும், நரந்தமும் நாகமும் பரந்து அலர் புன்னையும் - நாரத்தையும் சுரபுன்னையும் பரந்து மலர்கின்ற புன்னையும், பிடவமும் தளவமும் முடமுள் தாழையும் - பிடவமும் செம்முல்லையும் வளைந்த முள்ளையுடைய தாழையும், குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கால் அசோகமும் - வெட்பாலையும் மூங்கிலும் பருத்த அடியினையுடைய அசோகமும், செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும் - செருந்தியும் வேங்கையும் பெரிய சண்பகமும், எரிமலர் இலவமும் விரிமலர் பரப்பி - நெருப்பைப்போற் சிவந்த பூக்களையுடைய இலவமும் ஆகியவை விரிந்த மலர்களைப் பரப்ப, வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினை - கைத்தொழிலில் மேம்பட்ட வித்தகரால் இயற்றப்பட்ட, சித்திரச் செய்கைப் படாம் போர்த்ததுவே ஒப்பத் தோன்றிய - சித்திரத் தொழிலமைந்த துகில்போர்த்ததுபோலத் தோன்றிய, உவவனம் தன்னை - உவவனத்தை, தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு - தொழுது காட்டிய சுதமதியுடன், மலர் கொய்யப் புகுந்தனள் மணிமேகலை - மணிமேகலை மலர் கொய்தற்கு அடைந்தனள் என்க.

பிடவம் - குட்டிப் பிடவம் என்னும் கொடி; [1]"புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை, நெருங்குகுலைப் பிடவமொ டொருங்கு பிணியவிழ" என்பது அகம். பரப்பி - பரப்ப வென்க. புத்தன் பாதபீடிகை யுள்ளதாகலின் வனத்தைத் தொழுது காட்டினள் என்க.

மாதவி யுரைத்த உரைமுன் ருேன்றி மணிமேகலைக்கு ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளதாதலின், அக்காரிகை வெதுப்பக் கலங்கி உருட்டி ஆட்ட, மாதவி நோக்கி மாற்றிக் கொணர்வாய் என்றலும், அதனைக் கேட்டுத் துயரொடு கூறும் சுதமதி, 'கண்ணீரைக் கண்டனையின் காமன் நடுங்கும்; ஆடவர் அகறலுமுண்டோ; நின்றிடிற் பேடியரன்றே; அன்றியும், யான் வருங் காரணம் கேளாய்; கொய்வேனை விஞ்சையன் எடுத்தனன், எழுந்தனன், படுத்தனன்; ஆயினேன்; அவன் அகன்று நீங்கினன்; ஆதலால் மணிமேகலை தன்மையளல்லள்; போகின், உழையோர் ஆங்குளர்; செல்லார்; எய்தார்; உவவனமென்ப தொன்றுண்டு; உண்டு; உண்டு; மரபினது அது தான்; செம்மை தானிலள்; யானும் போவல்; என்று கூடிச் செல்வுழி, பின்னரும் நிற்குநரும் காண்குநரும் நிற்குநரும் நிற்குநரும் மணிமேகலையைச் சுற்றி இனைந்துக, மணிமேகலை சுதமதி தன்னொடு மலர்கொய்யப் புகுந்தனள்; என முடிக்க.

மலர்வனம் புக்க காதை முற்றிற்று.

---

1. அகம். உங.

௪. பளிக்கறை புக்க காதை

[உவவனத்திலும், அதன்கண் உள்ள பொய்கையிலும் நிகழும் இயற்கைக் காட்சிகளைச் சுதமதி காட்ட மணிமேகலை காண்பாளாயினாள். அவள் ஆங்கு அவ்வாறிருக்க, மதவெறியால் வீதிதோறும் கலக்குறுத்துத் திரிந்த காலவேக மென்னும் யானையின் மதத்தை யடக்கித் தேரிலேறித் தானை சூழ வரும் உதயகுமரன் கணிகையர் தெருவில் ஒரு மாடத்தில் மலரணைமேற் காதற் பரத்தை யொருத்தியுடன் மகர யாழின் கோட்டினைத் தழுவிக்கொண்டு மயங்கிப் பாவை போல் அசைவற்றிருந்த எட்டிகுமரனைச் சாளர வழியாற் கண்டு, 'நீ இங்ஙனம் மயங்கி யிருக்கும் காரணம் யாது' என்று வினவினன். அது கேட்டலும் அவன் விரைந்தெழுந்து அருகணைந்து தொழுது, 'வாடிய அழகுடன் இவ் வீதி வழியே மலர்வனத்திற்குச் செல்லும் மணிமேகலையைக் கண்டேன்; காண்டலும், அவள் தந்தையுற்ற கொடுந்துயர் என் நினைவிலே தோன்றி என் மனவுறுதியை மாற்றி, இவ் வியாழின் பகை நரம்பில் என் கையைச் செலுத்தியது; இதுவே யானுற்ற துன்பம்' என்றனன். என்றலும், பல நாளாக மணிமேகலையை விரும்பியிருந்த உதயகுமரன் மகிழ்ச்சியுற்று, 'அவளை என் தேர்மீ தேற்றிக் கொண்டு வருவேன்' என்று அவனுக்குக் கூறி விட்டுத் தேருடன் சென்று உவவனத்தின் மதில்வாயிலை அடைந்தான்.

மணிமேகலை அத் தேரொலியைக் கேட்டுச் சுதமதியை நோக்கி, 'உதயகுமரன் என்பால் மிக்க விருப்ப முடையனென்று முன்பு மாதவிக்கு வயந்தமாலை கூறியதைக் கேட்டுளேன்; இஃது அவன் தேரொலி போலும்; இதற்கியாது செய்வேன்' என்றாள். அதைக் கேட்ட சுதமதி அவளை ஆங்குள்ள பளிக்கறையிற் புகுத்தி, உள்ளே தாழிட்டுக் கொண்டு இருக்கச் செய்து, தான் அப் பளிக்கறைக்கு ஐந்து விற்கிடை தூரத்தே நின்றாள். அங்ஙனம் நின்றவளைத் தேரை நிறுத்திச் சோலையினூடே வந்த உதயகுமரன் கண்டு, 'நீ மணிமேகலையுடன் வந்தாய் என்பதனை அறிந்தேன்' என்று கூறி, மணிமேகலையைக் குறித்துத் தனது வேட்கை புலப்படப் பலவாறு வினவினன். அப்பொழுது சுதமதி பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தி, அவனை நோக்கி, "இளமை நாணி முதுமை யெய்தி, உரை முடிவு காட்டிய உரவோன் மருக'னாகிய நினக்கு அறிவும் சால்பும் அரசியல் வழக்கும் மகளிர் கூறுமாறும் உண்டோ? ஆயினும் ஒன்று கூறுவேன்; 'மக்கள் யாக்கை இவ்வியல்பினை யுடையது; அதனைப் புறமறியாகப் பாராய்" என்று அதன் இழிவினை யெடுத்

துரைத்தாள்; அவ்வுரை உதயகுமரன் செவியை அடையுமுன் பளிக்கறையினுள்ளிருந்த மணிமேகலையின் உருவம் அவன் கண்ணெதிர்ப்பட்டது. (இக் காதையின் முதற்கண் உள்ள இயற்கைப் புனைவுகள் இன்பம் விளைப்பன. இறுதிக்கண் உடம்பின் இழிதகைமை நன்கு விளக்கப்பட்டுளது.]

பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்கு
இருள்வளைப் புண்ட மருள்படு பூம்பொழில்
குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட
மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய
வெயில்நுழை பறியாக் குயில்நுழை பொதும்பர்
மயிலா டரங்கின் மந்திகாண் பனகாண்
மாசறத் தெளிந்த மணிநீ ரிலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்
றொருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை
அரச வன்னம் ஆங்கினி திருப்பக்
கரைநின் றாலும் ஒருமயில் தனக்குக்
கம்புட் சேவற் கனைகுரன் முழவாக்
கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணாய்
இயங்குதேர் வீதி யெழுதுகள் சேர்ந்து
வயங்கொளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல்
விரைமலர்த் தாமரை கரைநின் றோங்கிய
கோடுடைத் தாழைக் கொழுமட லவிழ்ந்த
வால்வெண் சுண்ணம் ஆடிய திதுகாண்
மாதர் நின்கண் போதெனச் சேர்ந்து
தாதுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையின்
அஞ்சிறை விரிய அலர்ந்த தாமரைச்
செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டாங்கு
எறிந்தது பெறாஅ திரையிழந்து வருந்தி
மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணெனப்
பொழிலும் பொய்கையுஞ் சுதமதி காட்ட
மணிமே கலையம் மலர்வனங் காண்புழி
மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவன்
உதய குமரன் உருகெழு மீதூர்
மீயான் நடுங்க நடுவுநின் றோங்கிய
கூம்புமுதன் முறிய வீங்குபிணி யவிழ்ந்து
கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்கு
இதைசிதைந் தார்ப்பத் திரைபொரு முந்நீர்
இயங்குதிசை யறியா தியாங்கணு மோடி
மயங்குகால் எடுத்த வங்கம் போலக்
காழோர் கையற மேலோ ரின்றிப்
பாகின் பிளவையிற் பணைமுகந் துடைத்துக்
கோவியன் வீதியும் கொடித்தேர் வீதியும்

பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக் குறுத்தாங்கு
இருபாற் பெயரிய வுருகெழு மூதூர்
ஒருபாற் படாஅ தொருவழித் தங்காது
பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரும்
ஆதுல மாக்களும் அலவுற்று விளிப்ப
நீல மால்வரை நிலனொடு படர்ந்தெனக்
கால வேகங் களிமயக் குற்றென
விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்துசென் றெய்திக்
கடுங்கண் யானையின் கடாத்திற மடக்கி
அணித்தேர்த் தானையொ டரசிளங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடிஞ்சி கையாற் பற்றிக்
காரலர் கடம்பன் அல்ல னென்பது
ஆரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோன்
நாடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி
ஆடகச் செய்வினை மாடத் தாங்கண்
சாளரம் பொளித்த கால்போகு பெருவழி
வீதிமருங் கியன்ற பூவணைப் பள்ளித்
தகரக் குழலாள் தன்னொடு மயங்கி
மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின்
எட்டி குமரன் இருந்தோன் றன்னை
மாதர் தன்னொடு மயங்கினை யிருந்தோய்
யாதுநீ யுற்ற இடுக்கண் என்றலும்
ஆங்கது கேட்டு விங்கிள முலையொடு
பாங்கிற் சென்று தான்றொழு தேத்தி
மட்டவி ழலங்கன் மன்ன குமரற்கு
எட்டி குமரன் எய்திய துரைப்போன்
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போல்
தகைநலம் வாடி மலர்வனம் புகூஉம்
மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு
கோவல னுற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற
நெஞ்சிறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி
வெம்பகை நரம்பின் என்கைச் செலுத்தியது
இதுயா னுற்ற இடும்பை யென்றலும்
மதுமலர்த் தாரோன் மனமகிழ் வெய்தி
ஆங்கவள் தன்னையென் அணித்தே ரேற்றி
ஈங்கியான் வருவேன் என்றவற் குரைத்தாங்கு
ஓடுமழை கிழியும் மதியம் போல
மாட வீதியின் மணித்தேர் கடைஇக்
காரணி பூம்பொழிற் கடைமுகங் குறுகவத்
தேரொலி மாதர் செவிமுதல் இசைத்தலும்
சித்திரா பதியோ டுதய குமரனுற்
றென்மேல் வைத்த உள்ளத் தானென

வயந்த மாலை மாதவிக் கொருநாள்
புலந்த மாற்றம் கேட்டே னாதலின்
ஆங்கவன் தேரொலி போலும் ஆயிழை
ஈங்கென் செவிமுதல் இசைத்ததென் செய்கென
அமுதுறு தீஞ்சொல் ஆயிழை யுரைத்தலும்
சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல்
பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுகென்
றொளித்தறை தாழ்கோத் துள்ளகத் திரீஇ
ஆங்கது தனக்கோர் ஐவிலின் கிடக்கை
நீங்காது நின்ற நேரிழை தன்னைக்
கல்லென் தானையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
பன்மலர்ப் பூம்பொழிற் பகன்முளைத் ததுபோல்
பூமரச் சோலையும் புடையும் பொங்கரும்
தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வரூஉம்
அரசிளங் குமரன் ஆருமில் ஒருசிறை
ஒருதனி நின்றாய் உன்றிற மறிந்தேன்
வளரிள வனமுலை மடந்தை மெல்லியல்
தளரிடை யறியுந் தன்மையள் கொல்லோ
விளையா மழலை விளைந்து மெல்லியல்
முளையெயி றரும்பி முத்துநிரைத் தனகொல்
செங்கயல் நெடுங்கண் செவிமருங் கோடி
வெங்கணை நெடுவேள் வியப்புரைக் குங்கொல்
மாதவ ருறைவிடம் ஒரீஇமணி மேகலை
தானே தமியளிங் கெய்திய துரையெனப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தி
மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைக்கும்
இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் மருகற்கு
அறிவுஞ் சால்பும் அரசியல் வழக்கும்
செறிவளை மகளிர் செப்பலு முண்டோ
அனைய தாயினும் யானொன் றுரைப்பல்
வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி
வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூப்புவிளி வுடையது தீப்பிணி இருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்
தவலா உள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய்
என்றவ ளுரைத்த இசைபடு தீஞ்சொல்
சென்றவ னுள்ளஞ் சேரா முன்னர்ப்

பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையின்
௧௨ ரு இளங்கொடி தோன்றுமால் இளங்கோ முன்னென்.

உரை

௧—௬. பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்கு - ஆதித்தனது விரிந்த கதிர்களாகிய சேனைக்கு, இருள் வளைப்புண்ட மருள்படு பூம்பொழில் - இருள் முற்றப்பட்டா லொத்த மருட்கையுண்டாகும் அழகிய பொழிலின்கண், குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட - தும்பிகள் வேய்ங்குழலி னிசையைப் பொருத்திக் காட்ட, மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய - இளைய வண்டினங்கள் நல்ல யாழினிசையை முரல, வெயில் நுழைபு அறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர் - ஞாயிற்றின் கதிர் தோன்றுங்கால் தொட்டு மறையும்வரை சிறிதும் செல்லுதல் அறியாத குயிலும் நுழைந்து செல்லுமாறு அடர்ந்த இளமரக்காவாகிய, மயில் ஆடு அரங்கில் மந்தி காண்பனகாண் - அரங்கில் மயில்கள் ஆடுவதைக் காண்பனவாகிய மந்திகளைக் காண்பாயாக;

பரிதியாகிய செல்வன் என்க. தானைக்கு - தானையால். ஞாயிற்றின் கதிரால் துரத்தப்பட்ட உலகினிருளெல்லாம் புகுந்திருந்தாற் போலும் இருட்சியையுடைய பொழில் என்க. மருள்-மருட்கை; வியப்பு. தும்பி - வண்டின் ஓர் இனம். [1]" கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப், பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய" எனப் பின்னரும் வருதல் காண்க. இலைகளின் செறிவாலே குயில்கள் நுழைந்து செல்லும் இளமரக்கா வென்க; [2]" வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்" என்பது பெரும்பாண். காண்பன - காண்டல் எனத் தொழிற் பெயருமாம்.

௭—௧௩: மாசறத் தெளிந்த மணிநீர் இலஞ்சி - மறுவற்றுத் தெளிந்த பளிங்குபோலும் நீரினையுடைய பொய்கையில், பாசடைப் பரப்பில் பன்மலர் இடைநின்று - பசிய இலைகளின் பரப்பின்கணுள்ள பல மலர்களினிடையே நின்றும், ஒரு தனி ஓங்கிய விரை மலர்த் தாமரை - தனியே உயர்ந்து விளங்கிய மணம் மிக்க ஒரு தாமரை மலரில், அரச அன்னம் ஆங்கினிது இருப்ப - அன்னப் புள் இனிதாக அரசு வீற்றிருப்ப, தரை நின்று ஆடும் ஒரு மயில் தனக்கு - அவ்விலஞ்சியின் கரையில் நின்று அரசன் முன் ஆடும் மெல்லியல்போல ஆடுகின்ற ஒப்பற்ற அழகினையுடைய மயிலுக்கு, கம்புட் சேவல் கனைகுரல் முழவா - சம்பங்கோழிச் சேவலினது மிக்க குரல் முழவொலியாக, கொம்பர் இருங்குயில் விளிப்பது காணாய் - கிளையின்கண் உள்ள கரிய குயில் பாடுவதைக் காண்பாயாக;

மணி - நீலமணியுமாம். ஒரு தனி - ஒப்பற்ற தனி; தன்னந்தனி; " ஒரு தனி நின்றோய்," " ஒரு தனி யிருந்த," " ஒரு தனி யேறி"

1. மணி. ௧௧ : ௫௭-அ. 2. பெரும்பாண். ௩௭௪.

(௪: ௬௬; ௧௬: ௫௫; ௧௭: ௮௬.) என இந்நூலுள்ளே ஒரு தனியென்பது பயின்று வருகின்றது. மயில் தனக்கு - மயிலினது ஆட்டத்திற்கியைய. விளித்தல் - பாடுதல்; [1]"விளியாதான் கூத்தாட்டு" [2]"விளித்தவின் னமிர்துறழ் கீதம்" என்புழி விளித்தல் இப்பொருள்படுதல் காண்க.

௧௪—௮. இயங்கு தேர் வீதி எழு துகள் சேர்ந்து - தேர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற வீதியினின்றும் எழுந்த துகள் சேர்ந்து, வயங்குஒளி மழுங்கிய மாதர் நின்முகம்போல் - விளங்குகின்ற ஒளி மழுங்கப் பெற்ற நினது அழகிய முகத்தைப்போல, விரை மலர்த் தாமரை கரைநின்று ஓங்கிய கோடு உடைத் தாழைக் கொழுமடல் அவிழ்ந்த வால்வெண் சுண்ணம் ஆடியது இதுகாண் - கரையில் நின்று வளர்ந்த கிளைகளையுடைய தாழையினது கொழுவிய மடலினின்றும் அவிழ்ந்த வெள்ளிய மகரந்தப் பொடி அளைந்த மணம் பொருந்திய இத் தாமரை மலரைக் காண்பாயாக;

மாதர் - அழகு. [3]"கோடுடை தாழை" என்னும் பாடத்திற்குச் சங்கு உடைந்தாற் போலும் தாழையின் மடல் என்க; வால் வெண்-ஒரு பொருளிருசொல்; தூய வெள்ளிய என்றுமாம்; [4]"ஊர்தி வால் வெள் ளேறே" என்பது காண்க. இது மலர் எனக் கூட்டி இம் மலர் என வுரைக்க.

௧௧—௨௬. மாதர் நின்கண் போது எனச் சேர்ந்து தாது உண் வண்டினம் மீது கடி செங்கையின் - நின்னுடைய அழகிய கண்களை நீலமலரென நினைந்து தாதுண்ணுமாறு அடைந்த வண்டினங்களை அகற்றுகின்ற நின் சிவந்த கையைப்போல, அம் சிறை விரிய அலர்ந்த தாமரைச் செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டு ஆங்கு எறிந்து - மலர்ந்த தாமரை மலரிலே பாய்ந்து பிறழ்வனவாகிய செங்கயல்களைக் கண்டு அழகிய சிறகு விரியுமாறு அப்பொழுதே பாய்ந்து, அது பெறுஅது இரை இழந்து வருந்தி - அம் மீன்களைப் பெறுமல் இரையை இழந்து வருந்தி, மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காண் - மீண்டு நீங்குகின்ற நீலமணி போலும் சிச்சிலியைக் காண்பாயாக; என - என்று சொல்லி, பொழிலும் பொய்கையும் சுதமதி காட்ட - சுதமதி பொழிலையும் பொய்கையையும் காட்டாநிற்க, மணிமேகலை அம் மலர்வனம் காண்புழி - மணிமேகலை அப் பூம்பொழிலின் வளத்தினைக் காணும்பொழுது;

அஞ்சிறை விரிய எறிந்து எனவியையும். அது, சாதியொருமை; பிறழ்வனவென மேல் வந்தமையின், இரை இழந்து - பெருமையால் அவ்விரையை யிழந்தென்க. மணி - நீலமணி; [5]"புலவுக்கய லெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்" என்பது காண்க. சிரல் - சிச்சிலிப்புள்; இது மீன் கொத்தியென்றும் கூறப்படும். முகம் தாமரைக்கும், கண்

1. திரிகடுகம். ௧௧. 2. சீவக. ௧௧௬௧. 3. சூளா. நாடு. ௧௪. 4. புறம். கடவுள் வாழ்த்து. 5. சிறுபாண். ௧௮௧.

செங்கயலுக்கும், கை சிரலுக்கும் உவமம்; [1]"பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும், மருளறு சிறப்பினஃ துவமமாகும்" என்பதனால் பொருள்கள் உவமமாகக் கூறப்பட்டன. பொய்கை வனத்தின் உறுப்பாகலின், வனங்காண்புழி யென அதிலடக்கிக் கூறினார்.

௨௭—௮. மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவன் உதயகுமரன் - திங்களை யொத்த வெண்குடையையுடைய அரசன் புதல்வனாகிய உதயகுமரன்;

மருள் - உவமவுருபு; [2]"மதிமருள் வெண்குடை" என்பது புறம். மன்னவன் - சோழன்.

௨௮—௩௪. உருகெழு மீதூர் மீயான் நடுங்க - அச்சம் பொருந்திய மேலிடத்தில் ஊர்ந்திருக்கின்ற மாலுமி நடுங்க, நடுவுநின்று ஓங்கிய கூம்பு முதல் முறிய - நடுவில் நின்று ஓங்கிய பாய்மரம் அடியிலே முறிய, வீங்குபிணி அவிழ்ந்து கயிறு கால் பரிய - இறுகின பிணிப்பு அவிழ்ந்து பாய் கட்டின கயிறு அறுபட, வயிறு பாழ்பட்டாங்கு இதை சிதைந்து ஆர்ப்ப - அப்பொழுது நடுவிடம் பாழாகிப் பாய் கிழிந்து ஒலிப்ப, திரைபொரு முந்நீர் இயங்கு திசை அறியாது - அலைகள் பொருகின்ற கடலின் கண் செல்லுந் திசை அறியாமல், யாங்கணும் ஓடி மயங்கு கால் எடுத்த வங்கம் போல - எவ்விடத்தும் ஓடி மயங்குகின்ற கடுங் காற்றினாலலைக்கப்பட்ட மரக்கலம்போல;

மூதூர் என்னும் பாடத்திற்குப் புகாரின்கண் என்றுரைக்க. மீயான் - மாலுமி; நீயான் என்பதும் பாடம். நடுங்க முறியப் பரிய ஆர்ப்ப ஓடி யென்க. ஓடி மயங்கு வங்கம் என்றியைக்க; மயங்கு கால் - சுழல் காற்று எனலுமாம்; இதற்கு, சுழல் காற்றினால் எடுக்கப்பட்டு ஓடிய வங்கம்போல எனப் பிரித்துக் கூட்டுக.

௩௫—௪௪. காழோர் கையற - குத்துக்கோற்காரர் செயலற, மேலோர் இன்றி-பாகரும்இன்றி, பாகின்பிளவையிற்பணைமுகம் துடைத்து - பாகனாற் குத்தப்பட்ட பிளவையினையுடைய பரிய முகத்தைக் கையாற்றுடைத்து, கோவியன் வீதியும் கொடித்தேர் வீதியும் பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக்குறுத்து-அரசர் பெருந் தெருவையும் கொடி யணிந்த தேரோடும் வீதியையும் கடை வீதியையும் பெரிய கலக்கமுண்டாக்கி, இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர் ஒருபாற் படாது ஒருவழித் தங்காது - இருவகைப் பெயரினையுடையதாய்ப் பகைவர்க்கு அச்சத்தைத் தரும் மூதூரின் கண் ஒரு நெறிப்படாமல் ஓரிடத்திற் றங்காமல், பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரும் - பாகனும் பறையடிப்போரும் பருந்தின் தொகுதியும், ஆதுல மாக்களும் அலவுற்று விளிப்ப - மிக்க வறுமை யுடையோரும் சுழன்று கூப்பிட, நீல மால்வரை நிலனொடு படர்ந்தெனக் காலவேகம் களிமயக்கு உற்றெனப் பெரிய

1. தொல். உவம. ௯. 2. புறம். ௧௭௪.

நீல மலை நிலத்தின்கண் திரிவதுபோலக் காலவேகம் என்னும் பட்டத்தியானை மதமயக்குற்றுத் திரிந்ததாக;

மேலோர் இன்றி - பாகரை வீசி யென்றபடி. பிளவை - அங்குசத்தாற் பிளக்கப்பட்ட புண். பாகின் பிளவை - பாகனுடைய உடற் பிளவு என்றுமாம். இருவகைப் பெயரினை [1]"இருபாற் பெயரிய வுருகெழு மூதூர்" என்பதன் உரையா லறிக. பாகு - பாகன். பறை - பறையடிப்போர்; யானைக்கு முன்பு பறையடிக்கப்படுதல் மரபென்பதனை, [2]"நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப் பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னு, இறையே தவறுடை யான்" என்பதனாலறிக. ஆதுலமாக்கள் தெருவிலே திரிவராகலின் அவரையுங் கூறினர். பருந்தின் பந்தர் - உணவின்பொருட்டுப் பந்தரிட்டாற் போல் மேலே செல்லும் பருந்தினம். வரை நிலனொடு படர்ந்தெனை என்பது இல்பொருளுவமம். நிலனொடு - நிலமிசை. களி - மதம்.

வங்கம்போலக் காழோர் கையறப் பாகன் முதலியோர் அலவுற்றுவிளிப்ப மூதூரின்கண் மேலோரின்றித் துடைத்துப் பெருங் கலக்குறுத்துப் படாது தங்காது படர்ந்தெனக்காலவேகம் களிமயக் குற்றதாக என முடிக்க; வங்கம் போலக் காலவேகம் களிமயக்குற் றென என வியையும். இவ்வாறே மதுரைக்காஞ்சியில், [3]"வீங்குபிணி நோன்கயி றரிஇயிதை புடையூக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ, நெடுஞ் சுழிப் பட்ட நாவாய் போல, இருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ் சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி, மென்பிணி வன் றொடர் பேணுது காழ்சாய்த்துக், கந்துநீத் துழிதருங் கடாஅ யானையும்" என வந்திருத்தல் காண்க.

௪௫—௫௦. விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்து சென்று எய்தி— செலுத்துகின்ற விரைந்த செலவினையுடைய குதிரையின்மீது கடிதிற் சென்று சேர்ந்து, கடுங்கண் யானையின் கடாத்திறம் அடக்கி - தறுகண்மையுடைய யானையது மதத்தின் கூறுபாட்டினை அடக்கி, அணித்தேர்த் தானையொடு - அழகிய தேர் முதலிய படையுடன், அரசிளங் குமரன் -, மணித்தேர்க்கொடிஞ்சி கையால்பற்றி - தான் ஏறியுள்ள தேரின்கண் உள்ள அழகிய கொடிஞ்சியைக் கையாற் பிடித்துக்கொண்டு, கார்அலர் கடம்பன் அல்லன் என்பது ஆரங்கண்ணியில் சாற்றினன் வருவோன் - தான் கார்காலத்து மலர்கின்ற கடப்பமாலையையுடைய முருகவேள் அல்லன் என்பதனைத் தான் அணிந்த ஆத்தி மாலையினால் அறிவித்து வருபவன்;

பரி - செலவு. உதயகுமரனாகிய அரசிளங்குமரன் எனக் கூட்டுக. 'கொடிஞ்சி - தாமரைப்பூ வடிவுமாகப் பண்ணித் தேர்த் தட்டின் முன்னே நடுவது' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். [4]"கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்" என்பதன் உரைகாண்க. இது தாமரை மொட்டு வடிவ

1. மணி. பதிகம். ௩௨. 2. கலி. ௫௬. 3. மதுரைக். ௩௭௬-௮௩. 4. மதுரைக். ௭௫௨.

முள்ளதென்று கூறுவாருமுளர். இச்சொல்லினுருவம் கொடுஞ்சி யெனவும் காணப்படும். அழகு, இளமை, ஆண்மைகளால் இவனை முருகக்கடவு ளென்றெண்ணி, கடப்பமாலையின்மையானும் ஆத்தி மாலையுண்மையானும் இவன் முருகனல்லன், சோழன் மகன் என்று கண்டோர் துணிவரென உதயகுமரனின் அழகு முதலியன சிறப் பிக்கப்பட்டனவென்க. ஆர் - ஆத்தி.

ருக—அ. நாடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி - நாடகக் கணிகை யரது அழகு பொருந்திய வீதியில், ஆடகச்செய்வினை யாடத் தாங்கண் - ஆடகப்பொன்னாற் செய்தொழிலமைந்த மாளிகை யின்கண், சாளரம் பொளித்த கால்போகுபெருவழி - காற்றுச் செல்லுகின்ற பெரிய வழியாகிய துளைசெய்யப்பட்ட சாளரத் தினிடமாக, வீதிமருங்கு இயன்ற பூவணைப் பள்ளி - வீதியின் பக்கலில் இயற்றிய மலரணைச் சேக்கையில், தகரக்குழலாள் தன்னொடு மயங்கி - மயிர்ச்சாந்தினை யணிந்த குழலினையுடைய கணிகையொருத்தியுடன் மயக்கமுற்று, மகரயாழின் வான் கோடு தழீஇ - மகரயாழினது சிறந்த கோட்டைத் தழுவி, வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின் எட்டிகுமரன் இருந்தோன்தன்னை - எழுதுகோலினால் எழுதப்பட்ட ஓவியப் பாவைபோல அசைவற்று இருந்த எட்டிகுமரனை ;

ஆடகம் - நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. பொளித்த - துளை செய்த. கால்போகு பெருவழியாகிய பொளித்த சாளரம் என்க. மகரயாழ் - நால்வகையாழினு ளொன்று; பதினேழு நரம்புடையது என்பர். கோடு - யாழ்த்தண்டு. வட்டிகை - எழுதுகோல். எட்டி - வணிகர் பெறும் பட்டப் பெயர்; "எட்டிப் பூப்பெற் றிருமுப் பதிற்றி யாண், டொட்டிய செல்வத் துயர்ந்தோ னயினன்" (உஉ: ககங-௪) என்பர் பின்னும்; [1]"எட்டி காவிதிப் பட்டந் தழீஇ" என்பதுங் காண்க; [2]"எட்டி காவிதியென்பன தேய வழக்காகிய சிறப்புப் பெயர்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

ருகூ—கூ௪. மாதர் தன்னொடு மயங்கினை இருந்தோய் யாது நீ உற்ற இடுக்கண் என்றலும் - மாதினோடும் மயக்கமுற்றிருப் போய் நீ அடைந்த துன்பம் யாது என வினவுதலும், ஆங்கது கேட்டு வீங்கிளமுலையொடு பாங்கிற்சென்று தான் தொழுது ஏத்தி - அதனைக் கேட்டு அக் காரிகையுடன் அவன் பக்கலிற் சென்று வணங்கித் துதித்து, மட்டு அவிழ் அலங்கல் மன்ன குமரற்கு - தேன் அவிழும் மலர்மாலையினையுடைய அரச குமர னுக்கு, எட்டி குமரன் எய்தியது உரைப்போன் - தான் உற்ற துன்பத்தின் காரணத்தைக் கூறுகின்ற எட்டி குமரன்;

மயங்கினை, எச்சமுற்று. மயங்கி மாதர் தன்னொடும் இருந் தோய் என்க. பாங்கில் - முறைமையால் என்றுமாம்.

---

1. பெருங். உ. ங: கசச, 2. தொல். தொகை, கஉ,

சுரு—எக. வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போல் - திறப் பட அமைந்த செப்பின் உள்ளே வைக்கப்பட்ட நறுமலரைப் போல, தகைநலம் வாடி - மிக்க அழகு வாட்டமுற்று, மலர் வனம் புகூஉம் - பூம்பொழிலுக்குச் செல்லும், மாதவி பயந்த மணிமேகலையொடு கோவலன் உற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற - மாதவி பெற்ற மணிமேகலையைக் கண்டதும் கோவலன் அடைந்த கொடிய துன்பம் நினைவில் வர அஃது, நெஞ்சு இறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி - மனம் தங்குதல்கொண்ட தன் மையை நீக்கி, வெம்பகை நரம்பின் என் கைச் செலுத்தியது - கொடிய பகை நரம்பின்கண் என் கையைச் செலுத்தியது, இது யான் உற்ற இடும்பை என்றலும் - இதுவே யான் அடைந்த துன்பம் என்னலும்;

செப்பினுள் வைகிய மலர் புழுக்கத்தால் வாடும்; [1]"மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய் சாயினளே" [2]"வகை வரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்" [3]"வேயாது செப்பி னடைத்துத் தமி வைகும் வீயினன்ன, தீயாடி சிற்றம் பலமனை யாள்" என்பன காண்க. மணிமேகலையைக் கண்டவுடன் கோவலனுற்ற துன்பம் நினைவிற்கு வந்தமையின், 'மணிமேகலை யொடு...துயர்தோன்ற' என்றான். இறைகொண்ட - யாழிலே தங் கிய. பகை நரம்பு - நின்ற நரம்பிற்கு ஆறுவது நரம்பு; ஆறுவதும் மூன்றுவதுமாகிய நரம்புகள் என்று முரைப்பர்; "நின்ற நரம்பிற் காறு மூன்றுஞ், சென்றுபெற நிற்பது கூட மாகும்" என்பது காண்க. கோவலன் தன் குலத்தோன்றலாகலின் அவனுற்ற துயரை நினைந்து மயங்கினனென்க.

எரு—எ. மதுமலர்த் தாரோன் மனமகிழ்வு எய்தி - தேன் பொருந்திய மலர் மாலையினையுடைய உதயகுமரன் உளமகிழ்ச்சி யடைந்து, ஆங்கவள் தன்னை என் அணித்தேர் ஏற்றி - அம் மணிமேகலையை என் அழகிய தேரின்மீதேற்றி, ஈங்கு யான் வருவேன் என்று அவற்கு உரைத்தாங்கு - ஈண்டு யான் வரு வேன் என்று எட்டி குமரற்குக் கூறி, ஓடு மழை கிழியும் மதி யம் போல - ஓடுகின்ற முகில் கிழிதற்குக் காரணமாகிய மதியம் போல, மாடவீதியில் மணித்தேர் கடைஇ - மாடங்களையுடைய வீதியின்கண் அழகிய தேரைச் செலுத்தி, கார்அணி பூம்பொழிற் கடைமுகம் குறுக - வானளாவிய பூஞ்சோலையின் வாயிலி னிடம் அடைய;

முனிவர் உறைவிடத்தி னீங்கி மலர்வனமடைந்த மணிமேக லையை இனி எளிதினெய்தலாமென மனமகிழ்ந்தானென்க. மாடங் கட்கு மழையும் தேருக்கு மதியமும் உவமை; மதியினை உதய குமர னுக்கு உவமையாக்கலுமாம்; கலை நிரம்பினமையின்; இதற்கு மதி யம்போலக் குறுக வென்றியைக்க. கார் அணி - மேகத்தை மீது அணிந்த.

1. குறுந். கூ. 2. கலி. சுஅ : கூ. 3. திருச். ௩௭௪.

எஎ—அரு. அத் தேர் ஒலி மாதர் செவிமுதல் இசைத்தலும் - அந்தத் தேர் ஒலியானது மணிமேகலையின் செவியிடம் சென்று இசைத்தலும், சித்திராபதியோடு உதயகுமரன் உற்று என் மேல் வைத்த உள்ளத்தான் என - உதயகுமரன் என்பால் வைத்த மனமுடையான் என்று சித்திராபதியினிடமாக அறிந்து, வயந்த மாலை மாதவிக்கு ஒருநாள் கிளந்த மாற்றம் கேட்டேன் ஆதலின் - வயந்தமாலை மாதவிபால் ஒருநாள் கூறிய மொழியைக் கேட்டிருக்கின்றேனாகலின், ஆங்கவன் தேர்ஒலி போலும் ஆயிழை ஈங்கு என் செவிமுதல் இசைத்தது - சுதமதி அவ்வுதயகுமரனது தேரோசையேபோலும் இப்பொழுது என் செவியிடம் ஒலித்தது, என் செய்கு என அமுதுறு தீஞ்சொல் ஆயிழை உரைத்தலும் - இதற்கு என் செய்வேன் என அமுதினுமினிய மொழியினையுடைய மணிமேகலை கூறுதலும் ;

சித்திராபதியோடு உற்று எனக் கூட்டிச் சித்திராபதியால் அறிந்து என்றுரைக்க ; வயந்தமாலை சித்திராபதியுடன் அடைந்து என்றலுமாம். ஆயிழை, விளி.

அகூ—கூ0. சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல் - சுதமதி அதுகேட்டுத் தளர்ச்சியுற்ற மயிலைப்போல, பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுக என்று ஒளித்து அறை தாழ்கோத்து உள்ளகத்து இரீஇ - மணிமேகலையைப் பளிக்கறை மண்டபத்தின் உள்ளிடத்தே புகுக என்று கூறி ஒளித்து இருத்தி அறையின் தாழைக் கோத்து, ஆங்கது தனக்கு ஓர் ஐவிலின் கிடக்கை நீங்காது நின்ற நேரிழைதன்னை - அப் பளிக்கு மண்டபத்திற்கு ஐந்து விற்கிடைதூரத்தில் நீங்காமல் நின்ற சுதமதியை ;

ஒளித்து அறை - ஒளியையுடையதாகிய அறையென்றுமாம். பணியாளர் ஐந்துவிற்கிடை தூரத்தே நிற்றல் மரபு ; [1]"ஐவிலினகல நின்றுங் கடிதொழு திறைஞ்சினாற்கு" என்பது காண்க. நீங்காது நின்றனள் ; அங்ஙனம் நின்ற நேரிழையை என அறுத்துரைத்து, நேரிழையைக் கண்டு என ஒருசொல் விரித்துரைக்க.

கூக—கூ. கல்லென் தானையொடு கடுந்தேர் நிறுத்தி - ஒலியினையுடைய சேனையோடு விரைந்த செலவினையுடைய தேரையும் நிறுத்தி, பன்மலர்ப் பூம்பொழில் பகல் முளைத்ததுபோல் - பல மலர்களையுடைய பூஞ்சோலையில் ஞாயிறு தோன்றியதுபோல, பூமரச்சோலையும் புடையும் பொங்கரும் - பூம்பொழிலிலும் பக்கலிலும் கட்டுமலைகளிலும், தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வரூஉம் அரசிளங்குமரன் - தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த கண்களால் நோக்கி வருகின்ற மன்னிளம் புதல்வன், ஆரும் இல் ஒரு சிறை ஒரு தனி நின்றாய் உன் திறம் அறிந்தேன் - யாருமில்லாத ஒருபக்கத்தில் நீ ஒருத்தியாய் நிற்கின்றாய் நின் இயல்பினை அறிந்தேன் ;

1. சீவக. கஎ0ச.

பொங்கர் - ஈண்டுச் செய்குன்று. அரசிளங்குமரன் சுதமதியைக் கண்டு உன் திறம் அறிந்தேன் என்று கூறியென்க.

௯௭—௧௦௪. வளர்இள வனமுலை மடந்தை மெல்லியல் - வளர்கின்ற வனப்புடைய இளங் கொங்கைகளையும் மென்மைத் தன்மையையும் உடைய மணிமேகலை. தளர் இடை அறியும் தன்மையள் கொல்லோ - ஆடவர் தளர்ந்த சமயத்தை யறியும் தன்மையையுடையவளோ, விளையா மழலை விளைந்து மெல்லியல் முளையெயிறு அரும்பி முத்து நிரைத்தனகொல் - முதிராத மழலைமொழி முதிர்ந்து மெல்லியலுக்கு முளை எயிறுகள் அரும்பி முத்துக்களை நிரைத்தன போன்றனவோ, செங்கயல் நெடுங் கண் செவிமருங்கு ஓடி வெங்கணை நெடுவேள் வியப்பு உரைக்கும்கொல் - சிவந்த கயல் மீன் போன்ற நீண்ட கண்கள் செவியின் பக்கத்தே ஓடிக் கொடிய கணை கணையுடைய காமனின் வியப்பினை உரைக்கின்றனவோ, மாதவர் உறைவிடம் ஒரீஇ மணிமேகலை தானே தமியள் இங்கு எய்தியது உரை என - மணிமேகலை சங்கத்தார் உறைகின்றவிடத்தினின்றும் நீங்கித் தானே தனியளாய் இவண் எய்திய காரணத்தை உரைப்பாயாக என;

இடை - செவ்வி; [1]"உடையோர் போல இடையின்று குறுகி" என்பது காண்க. முளை எயிறு - முளைபோலும் எயிறு; முளைத்த எயிறுமாம். வெங்கணை - விருப்பத்தைச் செய்யுங் கணையுமாம். வியப்பு - வியக்குஞ் செய்தி. செவிமருங் கோடுதல் - உரைப்பது போலுமென்றானென்க. சங்கத்தை நீங்கினளாதலைத் தமியள் என்றான்.

௧௦௫—௧௦. பொறியறைப் பட்டோர் போன்று உளம் வருந்தி மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி உரைக்கும் - தேன் பொருந்திய மலர்களையணிந்த குழலினையுடைய சுதமதி சாளரமில்லாத நிலவறையிற் பட்டோர் போல மனம் வருந்திக் கூறுகின்றாள், இளமை நாணி முதுமை எய்தி உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் மருகற்கு - இளமைப் பருவத்தை நாணி முதுமைப் பருவத்தை அடைந்து தம்முள் மாறுகொண்டுவந்தார் இருவருடையசொல்லை ஆராய்ந்து அறிந்து அவர்கட்கு அவற்றின் முடிவை விளக்கிய பேரறிவுடையோனாகிய கரிகாற் பெருவளத்தானது வழித் தோன்றலாகிய நினக்கு, அறிவும் சால்பும் அரசியல் வழக்கும் செறிவளை மகளிர் செப்பலும் உண்டோ - நல்லறிவினையும் அமைதியையும் அரசியல் நீதியையும் செறிந்தவளையையுடைய மகளிர் கூறுமாறும் உண்டோ;

கரிகாற் பெருவளத்தான் உரை முடிவு காட்டிய இவ்வரலாறு [2]"உரை முடிவு காணா னிளமையோ னென்ற, நரைமுது மக்களுவப்ப - நரை முடித்துச் சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை, கல்லாமற் பாகம் படும்" என்னும் பழமொழி வெண்

1. புறம். ௫௪. 2. பழமொழி ௨௧.

பாவாலும், "தம்முள் மறுதலையாயினா ரிருவர் தமக்கு முறை செய்ய வேண்டி வந்து சில சொன்னால் அச் சொன் முடிவு கண்டே ஆராய்ந்து முறைசெய்ய அறிவுநிரம்பாத இளமைப் பருவத்தானென் றிகழ்ந்த நரைமுதுமக்க ளுவக்கும் வகை நரை முடித்துவந்து, முறை வேண்டி வந்த இருதிறத்தாரும் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறைசெய்தான் கரிகாற் பெருவளத்தானென்னுஞ் சோழன்; ஆதலால் தத்தம் குலத்துக்குத் தக்க விச்சைகள் கற்பதற்குமுன்னே செம்பாக முளவாம் என்றவாறு" என்னும் அதன் உரையாலும் அறியப்படும்; பொருநராற்றுப் படையிலும் [1]"முதியோ ரவைபுகு பொழுதிற்றம் பகைமுரண் செலவும்" என இது கூறப்பட்டுளது. மருகற்கு, முன்னிலையிற் படர்க்கை.

கககக—உரு. அனையது ஆயினும் யான் ஒன்று கிளப்பல் வினை விளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி - அங்ஙனமாயினும் போரின்கண் விளங்குகின்ற தடந்தோள் வலியுடையாய் யான் ஒன்று கூறுவேன் அதனைக் கேட்பாயாக, வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது - கன்மத்தால் உண்டானது கன்மத்திற்கு விளைநிலமாகவுள்ளது, புனைவன நீங்கில் புலால் புறத்து இடுவது - புனையப்படுவனவாகிய மணப்பொருள்கள் நீங்கப்படுமாறால் புலால் நாற்றத்தை வெளிக்குக் காட்டுவது, மூத்து விளிவுடையது - முதுமையடைந்து சாதலையுடையது, தீப்பிணி இருக்கை - கொடிய நோய்கட்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது, பற்றின் பற்றிடம் - பற்றுக்களுக்குப் பற்றும் இடமாயது, குற்றக் கொள்கலம் - குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயுள்ளது, புற்று அடங்கு அரவின் செற்றச் சேக்கை - பாம்பு அடங்கியுள்ள புற்றைப்போலச் செற்றத்திற்குத் தங்குமிடமாயது, அவலக் கவலை கையாறு அழுங்கல் தவலா உள்ளம் தன்பால் உடையது - அவலம் முதலிய நான்கும் நீங்காததாகிய உள்ளத்தைத் தன்னிடத்துடையது, மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய் - மேலோனே மக்கள் உடம்பு இத்தகையதென்பதனை அறிந்து இதனைப் புறமறியாகப் பார்ப்பாயாக, என்று அவள் உரைத்த – என்று அவள் கூறிய, இசை படு தீஞ்சொல் —புகழினையுண்டாக்குகின்ற இனிய மொழிகள், சென்று அவன் உள்ளம் சேராமுன்னர் - உதயகுமரன் உள்ளத்திற் சென்று அடைவதற்கு முன்னரே, பளிங்கு புறத்து எறிந்த பவளப்பாவையின் — பளிங்கறையின் புறத்தே விளங்குகின்ற பவளப்பாவையைப் போல, இளங்கொடி தோன்றுமால் இளங்கோ முன் என் - இளமை பொருந்திய கொடியனைய மணிமேகலையின் உருவம் இளங்கோவின் முன்னர்த் தோன்றியதென்க.

யாக்கை வினையின் காரியமாயும், வினைக்குக் காரணமாயும் உள்ளதென்றபடி; [2]"பிறவிப் பெருங்கடல்" என்பதனுரையில்,

1. பொருந். கஅஎ-அ. 2. குறள். கo.

"காரண காரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவிப் பெருங்கடலென்றார்" எனப் பரிமேலழகர் கூறியது ஈண்டு அறியற் பாலது. புனைவன - சந்தனம், மலர் முதலியன. மூப்பு என்பதும் பாடம். அரவு அடங்கு புற்றின் என மாறுக. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வதாகிய சினம். அவலம் - வருத்தந்தோன்றி நிற்றல்; கவலை — யாதுசெய்வலென்றல்; கையாறு — மூர்ச்சித்தல்; அழுங்கல் - வாய்விட்டழுதல்; இது அரற்று எனவும் படும். புற மறிப் பாராய் - புறமறியாகப் பார்ப்பாயாக; என்றது, பையை உள் புறமாக மறித்துப்பார்த்தல் போல் உடம்பையும் பார்க்கவென்ற படி; பார்ப்பின் இதன் தூய்து அன்மை விளங்கும் என்றவாறு; [1]"மற்றதனைப், பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும்" [2]"பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து" என்பன காண்க. என்றாள்; என்று அவளுரைத்த சொல் என வேறறுத்துரைக்க. 'பளிங்கு...... பாவை' என்னுங் கருத்து; [3]"பளிக்கறைப் பவழப் பாவை பரி செனத் திகழுஞ் சாயல்" எனச் சீவக சிந்தாமணியில் வந்துள்ளமை காண்க,

சுதமதி காட்ட மணிமேகலை மலர்வனம் காண்புழி, யானையின் கடாத்திறம் அடக்கிவருவோனாகிய உதயகுமரன் எட்டிகுமரனை நோக்கி யாது நீ யுற்ற இடுக்கண் என்றலும், அவன் இது யானுற்ற இடும்பையென்றலும், தாரோன் மகிழ்வெய்திப் பூம்பொழிற் கடை முகம் குறுக, தேரொலி இசைத்தலும், என் செய்கு என ஆயிழை யுரைத்தலும், பாவையை இரீஇ நின்ற சுதமதியைக் கண்டு அரசிளங் குமரன் மணிமேகலை எய்தியது உரையென, அவள் வருந்தி மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து புறமறிப்பாராய் என்றுரைத்த சொல் அவனுள்ளஞ் சேரா முன்னர் இளங்கொடி இளங்கோமுன் தோன் றும் என முடிக்க.

பளிக்கறை புக்க காதை முற்றிற்று.

---

1. நாலடி. சஉ. 2. இறை. சூ. க. உரை. 3. சீவக. ககஉ.

ரு. மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை

[மணிமேகலையின் உருவத்தை ஓவியமெனக் கருதி ஓவியனது கைத்திறத்தை வியந்த உதயகுமரன் பின்பு அதனை அவள் வடிவெனத் துணிந்து, பளிக்கறையுட் புகுதற்கு அதன் வாயில் காணப்படாமையால் பளிக்குச் சுவரினைக் கையாலே தடவிக் கொண்டு வருபவன் சுதமதியை நோக்கி, 'மணிமேகலை எத்திறத்தினள்? கூறுதி' என்றான். என்னலும், சுதமதி, 'அவள் தவவொழுக்கினள்; குற்றம் புரிந்தாரைச் சபிக்கும் ஆற்றலுமுடையவள்; காம விகாரம் இல்லாதவள்; நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று' என்று கூறினள். கூறலும் அவன், 'சிறையுமுண்டோ செழும்புனல் மிக்குழி, நிறையுமுண்டோ காமம் காழ்க் கொளின்? அவள் எப்படியும் எனக்குரியளாவள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு செல்பவன், சமண முனிவர்களின் இருப்பிடத்தில் ஓர் வித்தியாதரனால் இடப்பட்டவளென்று கூறப்படும் சுதமதி பௌத்த சங்கத்தைச் சார்ந்த மாதவி மகளுடன் வந்த வரலாற்றை அவளை வினவித் தெரிந்துகொண்டு, 'மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனி அடைதல் கூடும்' என்று சொல்லிப் போயினன். போனவுடன் மணிமேகலை வெளியே வந்து சுதமதியை நோக்கி, 'அன்பிலள், தவவுணர்ச்சி யில்லாதவள், பொருள் விலையாட்டி' என்று என்னை இகழ்ந்தனன் என்னாது அவன் பின்னே என் நெஞ்சு செல்லலுற்றது; இதுவோ காமத்தியற்கை; இதன் தன்மை கெடுவதாக;' என்று சொல்லிக் கொண்டு நின்றாள். அப்பொழுது இந்திர விழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலா தெய்வம் அவர்கட்குத் தெரிந்த ஓர் மடந்தை வேடம் பூண்டு அப் பொழிலை யடைந்து, பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடிகையை வலங்கொண்டு மேல் எழும்பி நின்று பலவாறு துதித்தது. அப்பொழுது பகற்பொழுது நீங்க அந்திமாலை வந்துற்றது. (இதன்கண் சுதமதி வரலாறு கூறும் வாயிலாகச் சமணரினும் புத்தர்கள் அருளுடையோரென்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது. புத்த தேவனைப் பரவுதல் நன்கமைந்துள்ளது. மேற்றிசையில் ஞாயிறு வீழக் கீழ்த்திசையில் நிறைமதி தோன்றுதலை உருவகப்படுத்தி யிருப்பதும், மாலைப்பொழுதின் நிகழ்ச்சிகள் கூறுவதும் கவியின் கற்பனைத் திறத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாம்.)]

இளங்கோன் கண்ட இளம்பொற் பூங்கொடி
விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் வியப்பப்
பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையின்
விரைமல ரைங்கணை மீன விலோதனத்து

உருவி லாளனொ டுருவம் பெயர்ப்ப
ஓவிய னுள்ளத் துள்ளியது வியப்போன்
காவியங் கண்ணி யாகுதல் தெளிந்து
நாழொளி மண்டபந் தன்கையில் தடைஇச்
சூழ்வோன் சுதமதி தன்முக நோக்கிச்
சித்திரக் கைவினை திசைதொறுஞ் செறிந்தன
எத்திறத் தாள்நின் இளங்கொடி யுரையெனக்
குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றோ னன்னநின்
முருகச் செவ்வி முகந்துதன் கண்ணால்
பருகா ளாயிற் பைந்தொடி நங்கை
ஊழ்தரு தவத்தள் சாப சரத்தி
காமற் கடந்த வாய்மைய ளென்றே
தூமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைப்பச்
சிறையு முண்டோ செழும்புனல் மிக்குழீஇ
நிறையு முண்டோ காமங் காழ்க்கொளின்
செவ்விய ளாயினென் செவ்விய ளாகென
அவ்விய நெஞ்சமொ டகல்வோ னுயிடை
அஞ்செஞ் சாய லராந்தா ணத்துளோர்
விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே
கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருரையினை
ஆங்கவ ருறைவிடம் நீங்கி யாயிழை
ஈங்கிவள் தன்னோ டெய்திய துரையென
வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி
தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை யாகுமதி
ஈங்கிவள் தன்னோ டெய்திய காரணம்
வீங்குநீர் ஞால மாள்வோய் கேட்டருள்
யாப்புடை யுள்ளத் தெம்மனை யிழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் படிம வுண்டியன்
மறைவளந் தரூஉம் அழலோம் பாளன்
பழவினைப் பயத்தால் பிழைமண மெய்திய
எற்கெடுத் திரங்கித் தன்தக வுடைமையின்
குரங்குசெய் கடற்குமரியம் பெருந்துறைப்
பரந்துசென் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடன்மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி யாடிய
வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்டீங்
கியாங்ஙனம் வந்தனை யென்மக ளென்றே
தாங்காக் கண்ணீ ரென்றலை யுதிர்த்தாங்
கோத லந்தணர்க் கொவ்வே னாயினும்
காதல னாதலிற் கைவிட லீயான்
இரந்தூண் தலைக்கொண் டிந்நகர் மருங்கில்
பரந்துபடு மனைதொறுந் திரிவோ னொருநாள்
புனிற்றாப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிரி மாலை கைக்கொண் டென்ன

றிணைநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி
என்மக னிருந்த இடமென் றென்னைத்
தன்னுறு துன்பந் தாங்காது புகுந்து
சமணீர் காள்நுஞ் சரணென் றேனே
இவனீ ரல்லவென் றென்னொடும் வெருண்டு
மையறு படிவத்து மாதவர் புறந்தரக்
கையுதிர்க் கோடலின் கண்ணிறை நீரேம்
அறவோ ருளிரோ ஆருமி லோமெனப்
புறவோர் வீதியிற் புலம்பொடு சாற்ற
மங்குலேய் மாடம் மனைதொறும் புகூஉம்
அங்கையிற் கொண்ட பாத்திர முடையோன்
கதிர்சுடும் அமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன்
பொன்னிற் றிகழும் பொலம்பூ வாடையன்
என்னுற் றனிரோ என்றெமை நோக்கி
அன்புட னளைஇய அருண்மொழி யதனால்
அஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகங் குளிர்ப்பித்துத்
தன்கைப் பாத்திர மென்கைத் தந்தாங்
கெந்தைக் குற்ற இடும்பை நீங்க
எடுத்தனன் றழீஇக் கடுப்பத் தலையேற்றி
மாதவ ருறைவிடங் காட்டிய மறையோன்
சாதுயர் நீக்கிய தலைவன் றவமுனி
சங்க தருமன் றானெமக் கருளிய
எங்கோ னியல்குணன் ஏதமில் குணப்பொருள்
உலக நோன்பிற் பலகதி உணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
அருளறம் பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதி ராழி திறப்பட உருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் பாதம்
தகைபா ராட்டுத லல்லது யாவதும்
மிகைநா வில்லேன் வேந்தே வாழ்கென
அஞ்சொ லாயிழை நின்றிற மறிந்தேன்
வஞ்சி நுண்ணிடை மணிமே கலைதனைச்
சித்திரா பதியாற் சேர்தலு முண்டென்
றப்பொழி லாங்கவன் அயர்ந்து போயபின்
பளிக்கறை திறந்து பனிமதி முகத்துக்
களிக்கயல் பிறழாக் காட்சிய ளாகிக்
கற்புத் தானிலள் நற்றவ உணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டியென்
றிகழ்ந்தன னாகி நயந்தோ னென்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சம்
இதுவோ அன்னாய் காமத் தியற்கை
இதுவே யாயிற் கெடுகதன் றிறமென

மதுமலர்க் குழலாள் மணிமே கலைதான்
சுதமதி தன்னொடு நின்ற எல்லையுள்
இந்திர கோடணை விழாவணி விரும்பி
வந்து காண்குறூஉ மணிமே கலாதெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பின் உயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற உணர்ந்த முதல்வா என்கோ
காமற் கடந்தோய் ஏம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் என்கோ
ஆயிர வாரத் தாழியன் திருந்தடி
நாவா யிரமிலேன் ஏத்துவ தெவனென்
றெரிமணிப் பூங்கொடி இருநில மருங்குவந்
தொருதனி திரிவதொத் தோதியி னொதுங்கி
நிலவரை யிறந்தோர் முடங்குநா நீட்டும்
புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூங்கொடி
பன்மலர் சிறந்த நன்னீ ரகழிப்
புள்ளொலி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி
ஞாயி லிஞ்சி நகைமணி மேகலை
வாயின்மருங் கியன்ற வான்பணைத் தோளி
தருநிலை வச்சிரம் எனஇரு கோட்டம்
எதிரெதி ரோங்கிய கதிரிள வனமுலை
ஆர்புனை வேந்தற்குப் பேரள வியற்றி
ஊழி யெண்ணி நீடுநின் றோங்கிய
ஒருபெருங் கோயிற் றிருமுக வாட்டி
குணதிசை மருங்கின் நாண்முதிர் மதியமும்
குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவீழ் கதிரும்
வெள்ளிவெண் தோட்டொடு பொற்றோ டாக
எள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும்
அன்னச் சேவல் அயர்ந்துவிளை யாடிய
தன்னுறு பெடையைத் தாமரை யடக்கப்
பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்
டோங்கிருந் தெங்கின் உயர்மட லேற
அன்றிற் பேடை அரிக்குர லழைஇச்
சென்றுவீழ் பொழுது சேவற் கிசைப்பப்
பவளச் செங்காற் பறவைக் கானத்துக்
குவளை மேய்ந்த குடக்கட் சேதா
முலைபொழி தீம்பால் எழுதுக ளவிப்பக்
கன்றுநினை குரல மன்றுவழிப் படர
அந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேணப்
பைந்தொடி மகளிர் பலர்விளக் கெடுப்ப

யாழோர் மருதத் தின்னரம் புளரக்
கோவலர் முல்லை குழன்மேற் கொள்ள
அமரக மருங்கிற் கணவனை யிழந்து
தமரகம் புகூஉம் ஒருமகள் போலக்
கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமோ
டந்தி யென்னும் பசலைமெய் யாட்டி
வந்திறுத் தனளால் மாநகர் மருங்கென்.

உரை

௧—௬. இளங்கோன் கண்ட இளம்பொற் பூங்கொடி - அரசிளங் குமரன் கண்ணுற்ற அழகிய இளம் பூங்கொடியனைய மணிமேகலை, விளங்கு ஒளி மேனி விண்ணவர் வியப்ப - விளங்குகின்ற பேரொளி பொருந்திய திருமேனியையுடைய வானவர்களும் வியக்குமாறு, பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி வீழ்த்து - பளிங்கினாலாய பொருமுக வெழினியை வீழ்த்து, திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையின் - திருமகளாடிய பாவையைப்போல, விரை மலர் ஐங்கணை மீன விலோதனத்து உருவிலாளனொடு உருவம் பெயர்ப்ப - மணம் பொருந்திய மலராகிய ஐந்தம்புகளையும் மீனக்கொடியையும் உடைய அநங்கனுடன் தன் உருவத்தை வெளிப்படுத்த ;

பொற்பூங்கொடி - காமவல்லியுமாம் ; இது பொன்னுலகத்துள்ள தென்பர். எழினி - திரைச்சீலை ; பொருமுக வெழினி - மூவகைத் திரைச்சீலைகளுள் ஒன்று ; அரங்கின் வலத்தூண் இரண்டிலும் உருவு திரையாய் அமைவது ; எழினி மூன்றனையும் [1]"ஒருமுக வெழினியும் பொருமுக வெழினியும், கரந்துவர லெழினியும் புரிந்துடன் வகுத்து" என்பதனு லறிக. திருவின் செய்யோள் - திருவாகிய செய்யோள் ; திருமகள் ; இன் சாரியை. ஆடிய பாவையின் – ஆடுதற்குக் கொண்ட பாவை யுருவைப்போல ; கொல்லிப் பாவையுருக் கொண்டு ஆடினமையின் அக் கூத்தும் பாவை யெனப்படும் ; அது போர் செய்தற்குச் சமைந்த கோலத்துடன் அவுணர் மோகித்து விழும்படி திருமகளாடியது ; பதினோராடலுளொன்று ; [2]"செரு வெங் கோல மவுணர் நீங்கத், திருவின் செய்யோ ளாடிய பாவையும்" என்பது காண்க. "உருவிலாளனொ டுருவம் பெயர்ப்ப" என்பதன் கருத்து இவளுருவைக் கண்டவுடன் இளங்கோனுக்குக் காமவுபாதை உண்டாயிற் றென்பதாம்.

௭—௧௨. ஓவியன் உள்ளத்து உள்ளியது வியப்போன் - (மணிமேகலையின் உருவத்தை ஓவியம் என நினைந்து) ஓவியக்காரன் அதனை எழுதுமாறு மனதில் அமைத்ததை வியக்கின்றவனாய உதயகுமரன், காவியங்கண்ணியாகுதல் தெளிந்து - அவ்வடிவம் நீலமலரனைய கண்களையுடைய மணிமேகலை யாதலைத்

1. சிலப். ௩ : ௧0௯-௧௦.   2. சிலப். ௬ : ௬0-௧.

தெளிந்து, தாழ் ஒளி மண்டபம் தன் கையில் தடைஇச் சூழ்வோன் - தங்கிய ஒளியுடைய பளிக்கு மண்டபத்தைத் தன் கையாலே தடவிப்பார்த்துச் சுற்றி வருபவன், சுதமதி தன் முகம் நோக்கி - சுதமதியின் முகத்தைப் பார்த்து, சித்திரக் கைவினை திசைதொறும் செறிந்தன எத்திறத்தாள் நின் இளங்கொடி உரை என - சித்திரக் கைத்தொழில் எப்பக்கமும் நிறைந்திருக்கின்றன நின் இளங்கொடி போல்பவள் எவ்விடத்தாள் கூறுக என;

தாழ்தல் - தங்குதல், வாயில் காண்டற்கு மண்டபத்தைத் தடவிச் சூழ்ந்தனனென்க. சூழ்ந்து வருங்கால் மணிமேகலையின் உருவம் எத்திசையினும் வெளிப்பட்டமையின் "சித்திரக் கைவினை திசைதொறுஞ் செறிந்தன" என்றான்; மண்டபத்துள்ள ஓவியப் பாவை பலவற்றுடன் மணிமேகலையின் உருவம் வேறுபாடின்றி யிருந்தமையின் அங்ஙனம் கூறினானெனலுமாம்; [1]"மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃ, தோவியச் செய்தியென் றொழிவேன் முன்னர்" [2]"ஈங்கிம் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கேன்" எனப் பின் வருவன காண்க. திறம் - இயல்புமாம். சுதமதி காவற் பெண்டாகலின் 'நின் இளங்கொடி' என்றான். ஓவியன் என்பதற்கு உதயகுமரன் சித்திரம் போன்றவனாய் நின்றென்றுரைத்தல் ஈண்டைக்குப் பொருந்தாமையோர்க.

௬௫—அ. குருகு பெயர்க் குன்றம் கொன்றோன் அன்ன நின் முருகச்செவ்வி - கிரவுஞ்ச மலையை எறிந்த முருகவேளையொத்த நினது இளமை யழகினை, முகந்து தன் கண்ணால் பருகாள் [3]ஆயின் பைந்தொடி நங்கை - ஆராயுமிடத்துப் பசிய வளையல்களை யணிந்த மணிமேகலை தன் கண்களால் முகந்து பருகாள், ஊழ்தரு தவத்தள் - முறையாகப் பெற்ற தவத்தினையுடையள், சாப சரத்தி - சாபமாகிய அம்பையுடையள், காமற் கடந்த வாய்மையள் என்றே - காமனை வென்ற மெய்ம்மையையுடையவள் என்று, தூமலர்க் கூந்தல் சுதமதி உரைப்ப - தூய மலரணிந்த கூந்தலையுடைய சுதமதி கூற;

குருகு - அன்றில்; கிரவுஞ்சம்: அதன் பெயர் பெற்ற குன்றமென்க; [4]"குருகு பெயர்க்குன்றங் கொன்ற நெடுவேலே," "குருகு பெயர்க்குன்றங் கொன்றான்" என்பன காண்க. முருகு - இளமை; ஈறு திரிந்தது. ஊழ்தரு தவத்தள் - ஊழினாலே தரப்பட்ட தவத்தினள் என்றுமாம்; என்னை? [5]"தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்" என்பவாகலின். சாப சரத்தி - வில்லையும் அம்பையும் உடையாள் என்பதோர் பொருளும் தோன்ற நின்றது; சாபம் - வில். ஆயின், நங்கை பருகாள்; தவத்தள்; சரத்தி; வாய்மையள்; என்று உரைப்பவென்க.

---

1. மணி. ௧அ : ௬௬-எ. 2. மணி. ௬அ : ௧0௬. 3. பா. வே. ஆயினிப் பைந்தொடி என்பதும் பாடம். 4. சிலப். உ௪ : 'சரவண'; ஆய்வலை. 5. குறள். உ௬௨.

௧௯—௨௭. சிறையும் உண்டோ செழும்புனல் மிக்குழீஇ - வளவிய நீர் மிகுந்த விடத்து அதனைத் தாங்கும் அரணும் உண்டோ, நிறையும் உண்டோ காமம் காழ்க்கொளின் - அவ்வாறே காமம் அடிப்படின் அதனை நிறுத்தும் தன்மையும் உளதாகுமோ, செவ்வியள் ஆயின் என் செவ்வியள் ஆகென - செவ்வியையுடையளாயின் என்னை? அவள் செவ்வியளாகட்டும் என்று, அவ்விய நெஞ்சமோடு அகல்வோன் - பொருமை கொண்ட உள்ளத்தோடும் நீங்குவோன், ஆயிடை - அப்பொழுது, அம் செஞ் சாயல் - அழகிய சிவந்த சாயலை யுடையாய், அராந்தாணத்துள் - சமண் பள்ளியில், ஓர் விஞ்சையன் இட்ட விளங்கிழை என்றே - ஒரு விஞ்சையனுலிடப்பட்ட மெல்லியல் என்றே, கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோர் உரையினை - கல்லென்னும் ஒலியினையுடைய நகரின்கண் பல்லோராலுங் கூறப்படுவாய், ஆங்கவர் உறைவிடம் நீங்கி ஆயிழை - ஆயிழாய் நீ அச்சமண முனிவர் வாழ்விடத்தை நீங்கி, ஈங்கிவள் தன்னேடு எய்தியது உரை என - இம் மணிமேகலையுடன் ஈண்டு எய்திய காரணத்தைக் கூறுவாயாக என ;

சிறை - அணை. நிறை - காமத்தை உள்ளேயடக்கி நிறுத்துதல் ; மனத்தை நிறுத்தலுமாம் ; காழ்க்கொளின் - வைரமேறின் ; முதிர்ந்தால் என்றபடி ; [1]"நீர் மிகிற் சிறையுமில்லை" [2]"நீர்மிகி னில்லை சிறை" [3]"சிறையென்ப தில்லைச் செவ்வே செம்புனல் பெருகுமாயின், நிறையென்ப தில்லைக் காம நேர்நின்று சிறக்குமாயின்" [4]"பிறிது மாகுப காமங் காழ்க்கொளினே" என்பன ஈண்டு அறியற்பாலன. தவத்தள், சரத்தி, வாய்மையள் என்பவற்றைச் செவ்வியள் என அடக்கிக் கூறினன். ஆகென, விகாரம். அவ்வியம் - பிறர்க்குரியளாதல் கூடாதென்னும் பொருமை ; கோட்டமுமாம்' அஞ்செஞ் சாயல், விளி. அராந்தாணம் என்பதற்கு மேல் (௩ : ௮௭) உரைத்தமை காண்க.

௨௮—௩௧. வார் கழல் வேந்தே வாழ்க நின் கண்ணி - நீண்ட வீரக்கழலையணிந்த அரசே நின் கண்ணி வாழ்வதாக, தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை ஆகுமதி - தீயவழியிற் செல்லாத உள்ளமுடையை ஆவாயாக, ஈங்கிவள் தன்னேடு எய்திய காரணம் வீங்குநீர்ஞாலம் ஆள்வோய் கேட்டருள் - இம் மணிமேகலையுடன் யான் வந்த காரணத்தைக் கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகினையாளும் மன்னவனே கேட்டருள்வாயாக;

௩௨—௪௦. யாப்புடை உள்ளத்து எம் அனை இழந்தோன் பார்ப்பன முதுமகன் - என் தாயை இழந்தோனும் உறுதிபொருந்திய உள்ளத்தையுடைய பார்ப்பனமுதியோனும், படிம உண்டியன் - பட்டினிவிட்டுண்ணும் நோன்பினையுடையோனும், மழைவளம் தரூஉம் அழல் ஓம்பாளன் - மழைவளத்தைத் தரும் முத்தீயோம்பு

1. புறம். ௫௧. 2. பழ. ௧௨௦. 3. குளா. கல்யாண. ௧௫௫. 4. குறுந். ௧௭.

வோனுமாகிய எந்தை, பழவினைப் பயத்தால் பிழைமணம் எய்திய எற்கெடுத்து இரங்கி — முன்செய்வினையின் பயனால் மாருதவேகனிடம் அகப்பட்டுப் பிழைமணம் எய்திய என்னைக் காணுமையால் வருந்தி, தன் தகவுடைமையின் — தனது தகுதியுடைமையால், குரங்குசெய் கடல் குமரியம் பெருந்துறைப் பரந்து செல் மாக்களொடு — குரங்கு செய்த குமரிக்கடலின் பெரிய துறைக்கண் நீராடுதற்கு மிக்குச் செல்லும் மக்களோடே, தேடினன் பெயர்வோன் — என்னைத் தேடிச் செல்பவனாய், கடல் மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி ஆடிய — இடையே காவிரி கடலிற் கலக்கும் பெரிய சங்கமுகத்துறையில் நீராடுதற்கு, வடமொழியாளரொடு வருவோன் - பார்ப்பனரோடு வருபவன்;

மழைவளந் தரூஉம் அழல் என்க; [1]"மழைக்கரு வுயிர்க்கு மழற்றிக ழட்டின், மறையோ ராக்கிய வாவுதி நறும்புகை" என்பது காண்க. மாருதவேகனுக்குத் தான் சிலநாள் உரியளானது பற்றி, 'பிழைமணமெய்திய' என்றாள். குமரி — கன்னியாகுமரி ; [2]"தொடியோள் பௌவமும்" என்பதன் உரை நோக்குக. வடமொழியாளர் — பார்ப்பனர்; பார்ப்பனியை "வடமொழியாட்டி" (கரு : எ௩) என்று பின்னர்க் கூறுவர்.

௪௦—௯. கண்டு ஈங்கு — என்னை இந்நகரத்திற் கண்டு, யாங்ஙனம் வந்தனை என்மகள் என்றே தாங்காக் கண்ணீர் என்றலை உகுத்தாங்கு — என் மகளே ஈண்டு எவ்வாறு வந்தாய் என்று கூறிப் பெருகிய கண்ணீரை என்மீது சொரிந்து, ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வேன் ஆயினும் — யான் மறையோதும் அந்தணர்களுடனிருத்தற்குத் தகாதவளாயினும், காதலன் ஆதலின் கைவிடலீயான் — என்மீது மிகுந்த அன்புடையனாதலால் என்னைக் கைவிடானாய்; இரந்தூண் தலைக்கொண்டு — இரந்துண்டு வாழ்தலை மேற்கொண்டு, இந்நகர் மருங்கில் - இவ்வூரின்கண், பரந்துபடு மனைதொறும் திரிவோன் - பரந்து தோன்றும் இல்லங்கள் தோறும் சென்று ஏற்போன்;

கைவிடலீயான் — கைவிடான்; "காவலன் மகனோ கைவிடலீயான்" (கக : ௩உ) என்பர் பின்னும்; "காட்டியதாதலிற் கைவிடலீயான்" (க௩ : அ௫) என்பது சிலப்பதிகாரம்.

௫௦—௫உ. ஒருநாள் புனிற்றுஆ பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன் — ஒருநாள் ஈன்றணிமையையுடைய பசுவொன்று பாய்ந்தமையால் வயிற்றிலுண்டான புண்ணினையுடையனாய், கணவிரி மாலை கைக்கொண்டென்ன — அலரிமாலையைக் கையிற்கொண்டாற்போல, நிணம் நீடு பெருங்குடர் கையகத்து ஏந்தி — நிணத்துடன் நீண்ட பெரிய குடரைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, என் மகள் இருந்த இடமென்று எண்ணி — பண்டு என்மகள் இருந்த இடமாகும் என்று நினைந்து, தன் உறு துன்பம் தாங்காது

1. சிலப் க௦: க௪௩ - ௪. 2. சிலப். அ : க.

புகுந்து - தனது மிக்க துன்பத்தினைத் தாங்கவியலாமற் புகுந்து, சமணீர்காள் நும் சரண் என்றேனை - சமணர்களே உம்முடைய அடைக்கலம் என்று கூறியவனை ;

பாய்ந்த புண் : பெயரெச்சம் காரணப் பொருட்டாயது ; ஆறு சென்றவியர் என்புழிப்போல. [1]"நுணவரிக் குறைந்தவதர் தொறுங், கணவிரமாலை யிடூஉக்கழிந் தன்னை, புண்ணுமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்" என உவமங் கூறியிருப்பது அறியற்பாலது. இட மென்று—இடமாகலின் புரந்தருள்வரென்று.

ருங—எ. இவண் நீர் அல்ல என்று என்னொடும் வெகுண்டு - இவ்விடத்திற்குரிய தன்மை அன்றென்று கூறி என்னையும் சினந்து, மையறு படிவத்து மாதவர் புறத்து எமைக் கையுதிர்க் கோடலின் - குற்றமற்ற தவவடிவத்தையுடைய சமண முனிவர்கள் புறத்தே போகுமாறு எம்மைக் கையை அசைத்துக் குறித்தலினால், கண்நிறை நீரேம் - கண்களில் நிறைந்த நீரினையுடையேமாய், அறவோர் உளிரோ ஆரும் இலோம் என - அறம்புரிவீர் இருக்கின்றீரோ பாதுகாப்போர் யாருமில்லாதேம் என்று, புறவோர் வீதியில் புலம்பொடு சாற்ற - புறத்திலுள்ள ஒரு வீதியில் வருத்தத்துடன் கூற ;

இவணீரல்ல - இவ்விடத்திற்குரியீ ரல்லிர் என்றுமாம் ; அல்ல என்பது பால் குறியாது வழக்குப்பற்றி நின்றது. என்னொடும் - என்னையும் ; உம்மை - எச்சம் ; தந்தையை என்னொடும் என்றுமாம். படிவம் - தவவேடம். ஓர் புறவீதியி லென்க ; புறவோர் - புறத்தி லுள்ளோர் என்றுரைப்பாருமுளர்.

ருஅ—எ०. மங்குல் தோய் மாட மனைதொறும் புகூஉம் அங்கையிற் கொண்ட பாத்திரம் உடையோன் - வானளாவிய மாடங்களையுடைய மனைகள்தோறும் செல்லும் கையிற்கொண்ட பிச்சைப் பாத்திரத்தையுடையவனும், கதிர்சுடும் அமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன் - ஞாயிறு காயும் நண்பகற் பொழுதில் குளிர்ச்சி பொருந்திய மதிபோலும் முகத்தினையுடையவனும், பொன்னில் திகழும் பொலம்பூ ஆடையன் - பொன்போல் விளங்கும் அழகிய ஆடையை உடையவனுமாகி, என் உற்றனிரோ என்று எமை நோக்கி - என்ன துன்பம் எய்தினீர் என்று எங்களை நோக்கி, அன்புடன் அளைஇய அருள்மொழி அதனால் - அன்பொடு கலந்த அருள்மிகுந்த இன் மொழிகளால், அஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகம் குளிர்ப்பித்து - செவியகத்தை நிறைத்து உள்ளத்தைக் குளிரச்செய்து, தன்கைப் பாத்திரம் என்கைத் தந்து - தன் கையிலுள்ள பாத்திரத்தை என் கையில் கொடுத்துவிட்டு, எந்தைக்கு உற்ற இடும்பை நீங்க - என் தந்தைக்கு எய்திய துன்பம் நீங்குமாறு, எடுத்தனன் தழீஇக் கடுப்பத் தலையேற்றி - விரையத் தழுவி எடுத்துத் தன் உடம்பினிடத்தே சுமந்து சென்று, மாதவர் உறைவிடம் காட்டிய மறை

1. அகம். ௩௧.

யோன் - புத்தமுனிவர்கள் உறைவிடத்தைக் காட்டிய மறையவனாகிய, சாதுயர் நீக்கிய தலைவன் - எந்தையின் இறப்புத் துன்பத்தை நீக்கிக் காப்பாற்றிய தலைவன், தவமுனி சங்கதருமன் - சங்கதருமன் என்னும் தவத்தையுடைய முனிவனாவான் ;

இல்லறத்தோர் யாவரும் உண்டபின் உச்சிப்பொழுதிற் பிச்சைக்குச் செல்வது புத்தமதத் துறவியர் இயல்பாகலின், "கதிர்சுடு மமயத்து" என்றார் ; "வெங்கதி ரமயத்து வியன்பொழி லகவயின், வந்து தோன்றலும்," "வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய, சாது சக்கரன். றன்னையா ளூட்டிய" (௧0 : ௨எ - அ : ௧௧ : ௧0௨ - ௩) எனப் பின்னர் வருதலுங் காண்க. மருதந் துவரில் தோய்க்கப்பட்டு மஞ்சள் நிறமுள்ளதாகலின் "பொன்னிற் றிகழும் பொலம்பூவாடை" எனப்பட்டது. அன்பும் அருளுமுடைய மொழியாலென்க. கடுப்ப - விரைய. தலை - இடம். ஆடையனாய் நோக்கி நிறைத்துக் குளிர்ப்பித்துத் தந்து ஏற்றிக் காட்டிய மறையோனாகிய தலைவன் சங்கதருமன் ஆவானென்க.

எ0—௯. தான் எமக்கு அருளிய - அவன் எமக்கு அறிவுறுத்த, எங்கோன் இயல்குணன் ஏதமில் குணப்பொருள் - எம்முடைய இறைவன் இயல்பாகவே தோன்றிய குணங்களையுடையவன் குற்றமற்ற குணங்களின் பொருளாயுள்ளோன், உலகநோன் பின் பலகதி உணர்ந்து தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் - உலகசீலத்துடன் பல பிறப்புக்களிலும் பிறந்து பிறந்து உணர்ந்து உயிர்கட்கு நல்லறிவு புகட்டிய தனக்கென்று உயிர் வாழாத பிறர்க்கே உரிமைபூண்டொழுகுபவன், இன்பச்செவ்வி மன்பதை எய்த - நிருவாணமடைதற்குரிய பருவத்தை உயிர்ப் பன்மைகள் அடைய, அருள் அறம் பூண்ட ஒரு பெரும் பூட்கையின் - அருளாகிய அறத்தினைப் பூண்ட ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கோளினாலே, அறக்கதிர் ஆழி திறப்பட உருட்டி - அறமாகிய கதிர்களையுடைய ஆழியை உலகத்திற் பலவகையாக உருட்டி, காமற் கடந்த வாமன் பாதம் — மாரனை வென்ற புத்தனது திருவடிகளை, தகை பாராட்டுதல் அல்லது யாவதும் மிகைநா இல்லேன் — பாராட்டித் துதித்தலையன்றி வேறுபொருள்களைப் பற்றிச் சிறிதும் பேசாத நாவினையுடையேன், வேந்தே வாழ்க என - மன்னவ வாழ்வாயாக என்று சுதமதி கூற ;

உலக நோன்பு - இல்வாழ்க்கையிலிருந்து செய்யும் நோன்பு, ஒழுக்கம் ; அதனால் இல்லறத்தார் உலகநோன்பிகள் எனப்படுவர். கதி - பிறப்பு. புத்தன் அருளாலே பலவகைப் பிறப்பும் எடுத்தானெனப் புத்தசாதகக் கதைகள் கூறாநிற்கும் ; [1]"எறும்புகடை யயன் முதலா வெண்ணிறந்த வென்றுரைக்கப், பிறந்திறந்த யோனி தொறும் பிரியாது சூழ்போகி, எவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கும் யாதொன்றா விடரெய்தின், அவ்வுடம்பி லுயிர்க்குயிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்" [2]"வானிடும் பரியாயு மரிண் மாயும் வன்கேழற்

1. வீர. யாப்பு. ௧௧. எடுத்துக்காட்டு. 2. நீல. சமய.

களிறுயு மெண்காற் புண்மான், றானுயும் பணையெருமை யொருத்த லாயுந் தடக்கையிளங் களிறுயுஞ் சடங்க மாயும், மீனுயு முயலாயு மன்ன மாயு மயிலாயும் பிறவாயும் வெல்லுஞ் சிங்க, மானுயுங் கொலை களவு கட்பொய் காமம் வரைந்தவர்தா முறைந்தருபி மானு லூரே" என்பன காண்க. புத்தன் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் என்ற கருத்து "பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்," "தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு, மன்னுயிர் முதல்வன்" (௧௧ : ௯௫ ; ௫௫ ; ௧௧௯ - எ) என இந்நூலுள்ளே பின்னரும் வந்துள்ளன : [1]"இருட்பார வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென, அருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவும், மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும், பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி," "தீதியல் புலியது பசிகெடு வகைநின திருவுரு வருளிய திறமலி பெருமையை," என்பனவுங் காண்க. சிறு குடிகிழான் பண்ணன் என்பானைச் சிறப்பிக்குமிடத்து அகப் பாட்டிலே (௫௪) இத்தொடர் முழுதும் வந்துள்ளது. அருளறம் - அருளாகிய அறம் ; அருளே எல்லா அறங்களினும் மேலாயது என்பது [2]"ஒன்றுக நல்லது கொல்லாமை" "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்பவற்றான் அறியப்படும். கதிர் - திகிரியின் ஆர். அறத்தை ஆழியென்றதற்கேற்ப 'உருட்டி' என்றார் ; பலவகை யாலும் அவன் அறவுபதேசஞ் செய்தமையின் 'திறப்பட' என்றார் ; "ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்" (௧௦ : ௯௧) என்பர் பின் னும் ; இதுபற்றியே புத்தனைத் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனுசாரியன் என்பர். காமன் - மாரன் ; அறத்திற்கு மாறுன விருப்பங்களை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒரு தேவன் ; மாபோதி விருக்கத்தின் கீழ் நோற்றிருக்கையில் இவன் செய்த இடையூறுகளையெல்லாம் வென்று விளங்கினமையின் "காமற்கடந்த வாமன்" என்றார். வாமன் - அழகுள்ளவன் ; புத்தன். தகைபாராட்டுதல் - துதித்தல் ; ஒரு சொல். மிகை நா - மிகைக்கின்ற நா ; [3]"காமனை வென்றோ னுயிரத்தெட்டு, நாம மல்லது நவிலா தென்னு" என்பது அறியற்பாலது.

௪௦—௩. அஞ்சொல் ஆயிழை நின்திறம் அறிந்தேன் - அழகிய மொழியையுடைய ஆயிழாய் நின்வரலாற்றினை அறிந்தேன், வஞ்சிநுண் இடை மணிமேகலைதனை - கொடிபோலும் நுண்ணிய இடையையுடைய மணிமேகலையை, சித்திராபதியால் சேர்தலும் உண்டென்று - சித்திராபதியால் அடைதலுங்கூடும் என்று கூறி, அப்பொழில் ஆங்கவன் அயர்ந்து போயபின் - உதயகும ரன் அப் பொழிலினின்றும் காமத்தால் தளர்ச்சியுடையனுய்ச் சென்றபின்னர் ;

௪௪—௬௩. பளிக்கறை திறந்து - மணிமேகலை பளிக்கு மண்ட பத்தைத் திறந்து, பனிமதி முகத்துக் களிக்கயல் பிறழாக் காட்சி யள் ஆகி - குளிர்மதி போலும் முகத்திலே மதர்த்த கயல் போலுங் கண்கள் பிறழாத காட்சியை யுடையளாய், கற்புத்

1. வீர. யாப்பு. ௧௧. எடுத்துக்காட்டு. 2. குறள். ௩௨௩. 3. சிலப். ௧௦ : ௧௧௯ -எ.

தான் இலள் நற்றவ உணர்விலள் வருணக் காப்பு இலள் பொருள் விலையாட்டி என்று - கற்பில்லாதவள் நல்ல தவ வுணர்ச்சியில்லாதவள் மரபிற்கேற்ற காவலற்றவள் பொருள் கொடுப்பார்க்குத் தன்னை விற்கும் விலைமகள் என்று இவ்வாறாக, இகழ்ந்தனன் ஆகி நயந்தோன் என்னாது - பழித்துரைத்தவனாய் விரும்பினேன் என நினையாமல், புதுவோன் பின்றைப் போனது என் நெஞ்சம் - ஏதிலான் பின்னே என்னுடைய உள்ளம் சென்றது; இதுவோ அன்னாய் காமத்து இயற்கை - அன்னையே இங்ஙன முள்ளதோ காமத்தின் இயல்பு, இதுவே ஆயின் கெடுக தன்திறம் என - இவ்வாறாயின் இதன் வலி கெடுவதாக என்று, மதுமலர்க் குழலாள் மணிமேகலை தான் சுதமதி தன்னொடு நின்ற எல்லையுள் - தேனவிழும் மலர்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய அவள் சுதமதியோடும் கூறி நின்ற பொழுதில்;

சுதமதியை நோக்கிய பார்வை விலகாது நின்றாளென்பார் 'களிக்கயல் பிறழாக் காட்சியளாகி' என்றார். வருணக் காப்பு - வருணமாகிய காவல் என்றுமாம். மணிமேகலை திறந்து காட்சியளாகிக் கெடுக தன் திறமென நின்ற வெல்லையுள் என்க.

௯௪—௭. இந்திர கோடணை விழாஅணி விரும்பி வந்துகாண் குறாஉம் மணிமேகலா தெய்வம் - இந்திர கோடணையாகிய விழாவின் எழிலைக் காணுதற்கு விரும்பிவந்த மணிமேகலா தெய்வம், பதியகத்து உறையும் ஓர் பைந்தொடியாகி - அப் பதியின்கணிருக்கின்ற ஒரு பெண் வடிவத்துடன், மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண்டு ஓங்கி - பளிக்கறையிலுள்ள பீடிகையை வலம் வந்து விசும்பில் உயர்ந்து;

கோடணை - முழக்கம்; பலவகை ஆரவாரங்களை யுடைமையின், இந்திர விழா - இந்திர கோடணை யெனப்பட்டது. "இந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண", "இந்திர கோடணை விழவணி வருநாள்" (௭: ௧௭; ௧௭: ௫௧) எனப் பின் வருதல் காண்க. மணி - பளிங்கு.

௯௮—௧௦௮. புலவன் - மெய்யறிவுடையோனே, தீர்த்தன் - தூயோனே, புண்ணியன் - அறவோனே, புராணன் - பழையோனே, உலக நோன்பின் உயர்ந்தோய் - உலக நோன்பினால் மேம்பட்டவனே, என்கோ - என்பேனோ, குற்றம் கெடுத்தோய் - முக்குற்றங்களையும் அழித்தோய், செற்றம் செறுத்தோய் - கடுஞ்சினத்தைக் கடிந்தோய், முற்ற உணர்ந்த முதல்வா - முழுதும் உணர்ந்த முதன்மை யுடையோய், என்கோ - என்பேனோ, காமற் கடந்தோய் - மாரனை வென்றோய், ஏமம் ஆயோய் - இன்ப மயமாய் உள்ளோய், தீ நெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் - தீய நெறியாகிய கடிய பகையை நீக்கினோய், என்கோ - என்பேனோ, ஆயிரஆரத்து ஆழியன் திருந்தடி - ஆயிரம் ஆரங்களைக் கொண்ட அறவாழியினையுடைய நின் செவ்விய திருவடிகளை, நாஆயிரம் இலேன் ஏத்துவது எவன் என்று - ஆயிரம்

நாவில்லா யான் எவ்வாறு துதிக்க வியலும் என்று, எரிமணிப் பூங்கொடி இருநில மருங்கு வந்து - சுடர் விடுகின்ற மாணிக்கப் பூங்கொடியானது பெரிய பூமியின் பக்கலில் வந்து, ஒரு தனி திரிவது ஒத்து - தன்னைத்தனியே திரிவதுபோல, ஒழியின் ஒதுங்கி - மெய்ஞ்ஞானத்துடன் ஒதுங்கி, நிலவரை இறந்து ஓர் முடங்குநா நீட்டும் - நிலவெல்லையைக் கடந்து தனது வளைந்த நாவை நீட்டு கின்றாள் ;

குற்றம் - காம வெகுளி மயக்கங்கள். ஏமம் - பாதுகாவலு மாம். 'ஆழியந் திருந்தடி' என்ற பாடத்திற்கு ஆயிரம் ஆரங்களை யுடைய சக்கர ரேகை பொருந்திய திருந்திய அடி என்றுரைக்க. நாவாயிர மிலேன் ஏத்துவதெவன் என்றது என் ஒரு நாவில் அடங் குவதன்று என்றபடி. ஒதி - முக்கால வுணர்வு. நிலவரை இறந்து - புவியின் மேலே உயர்ந்து. ஓர், அசை. நாநீட்டும் - சொல்லும்.

கஙக—கஙஅ. புல வரை இறந்த புகார் எனும் பூங்கொடி - அறி வின் எல்லையைக் கடந்த புகார் என்னும் பூங்கொடி, பன்மலர் சிறந்த நல்நீர் அகழிப் புள் ஒலி சிறந்த தெள் அரிச் சிலம்பு அடி - பல மலர்களும் சிறந்து விளங்குகின்ற நல்ல நீரினையுடைய புட் களின் ஒலி மிக்க அகழியாகிய சிறந்த தெள்ளிய அரியினை யுடைய சிலம்பணிந்த அடியையும், ஞாயில் இஞ்சி நகை மணி மேகலை - ஞாயிலையுடைய மதிலாகிய ஒள்ளிய மணிகளாலாய மேகலையையும், வாயில் மருங்கு இயன்ற வான் பணைத்தோளி - வாயிலின் பக்கலில் அமைந்த பெரிய தோரண கம்பமாகிய தோளையும் உடையாள், தருநிலை வச்சிரம் என இருகோட்டம் எதிர் எதிர் ஓங்கிய கதிர் இள வனமுலை - எதிரெதிர் உயர்ந்த கற் பகத் தருநிற்கும்கோயில் வச்சிரப்படை நிற்கும் கோயில் என்னு மிரண்டுமாகிய ஒளி பொருந்திய இளைய அழகிய கொங்கைகளை யும், ஆர் புனை வேந்தற்குப் பேரளவு இயற்றி - ஆத்திமாலை சூடும் சோழனுக்குப் பெரிய அளவினதாக இயற்றப்பட்டு, ஊழி எண்ணி நீடு நின்று ஓங்கிய - எண்ணப்படும் பல ஊழிக் காலமாக நிலைபெற் றுயர்ந்த, ஒரு பெரும் கோயில் திருமுக வாட்டி - ஒப்பற்ற பெரிய கோயிலாகிய திருமுகத்தினையும் உடையாள் ;

புல வரை - அறிவின் எல்லை ; [1]"புல வரை யிறந்த புகழ்சால் தோன்றல்" [2]"புலவரை யிறந்தோய் போகுதல் பொறேஎன்" என் பன காண்க. மலர் சிலம்பும், புள்ளொலி சிலம்பொலியும், அகழி அடியுமாம். ஞாயில் - மதிலின் ஒருறுப்பு ; ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்து மறையுஞ் சூட் டென்பர் நச்சினார்க்கினியர் ; குருவித் தலை யென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். பணை - மூங்கில் ; ஈண்டுத் தோரண கம்பம். எதிரெதிரோங்கிய இருகோட்ட மென்க. வச்சிரநிலை என விரித்துக் கொள்க. வேந்தற் கேற்பப் பெரிய அளவினதாக இயற்

1. புறம். உக. 2. சிலப். உஅ: களச.

றப்பட்ட கோயில்; [1]"பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனை வகுத்து" என்பதுங் காண்க. சிலம்பு, மேகலை என்பவற்றிற்கேற்ப அடைகள் புணர்த்தியுள்ளார்.

கககூ—கஉஉ. குணதிசை மருங்கில் நாள் முதிர் மதியமும் - கீழ்த்திசையில் நாள் நிரம்பிய முழு மதியமும்; குடதிசை மருங்கில் சென்று வீழ் கதிரும் - மேற்றிசையில் சென்று படிகின்ற ஞாயிறும், வெள்ளி வெண் தோட்டொடு பொன் தோடாக - வெள்ளியாலாகிய வெண்தோட்டுடன் பொன்னாலாய தோடுமாக, எள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும் - இகழ்தலற்ற அழகிய முகம் பொலியுமாறு அணிதலும்;

நாள் - கலை. நிறையுவா நாளில் மதி கீழ்த்திசைக்கண் உதித்தும், பரிதி மேற்றிசையிற் படிந்தும் கோயிலின் இரு மருங்கும் ஒருங்கு தோன்றுதலின், அவற்றைப் புகார்ச் செல்வி கோயிலாகிய முகத்தின் இரு மருங்கும் தோடாக அணிந்தனள் என்றார்; எனவே அந்திப்பொழுது வந்தமை பெற்றாம்; இது பரியாயவணி. திருமுக வாட்டி பெய்தலும் என்க.

கஉங—சக. அன்னச் சேவல் அயர்ந்து விளையாடிய தன்னுறு பெடையைத் தாமரை அடக்க - அன்னச் சேவலானது மெய்ம் மறந்து விளையாடிய தனது பேடையைத் தாமரை மலர் குவிந்து தன்னுள் அடக்கிக் கொள்ள, பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடை கொண்டு ஓங்கு இருந் தெங்கின் உயர் மடல் ஏற - பூவினது கட்டு அழியுமாறு கிழித்துப் பேட்டினைக் கொண்டு உயர்ந்த பெரிய தென்னையினது வளர்ந்த மடலிற் சேரவும், அன்றில் பேடை அரிக்குரல் அழைஇச் சென்று வீழ்பொழுது சேவற்கு இசைப்ப - அன்றிலின் பேடு மெல்லிய குரலால் சேவலை அழைத்து ஞாயிறு சென்றுமறையும் அந்திப்பொழுதை உரைக்கவும், பவளச் செங்கால் பறவைக் கானத்துக் குவளை மேய்ந்த குடக்கட் சேதா - பவளம்போற் சிவந்த கால்களையுடைய அன்னப்புட்கள் நிறைந்த கானத்தில் குவளைமலரை மேய்ந்த திரண்ட கண்களையுடைய செவ்விய பசுக்கள், முலை பொழி தீம்பால் எழு துகள் அவிப்ப - மடியிலிருந்து பொழிகின்ற இனிய பால் நிலத்தினின்றும் எழுகின்ற புழுதியை அவிப்ப, கன்று நினை குரல மன்று வழிப் படர - கன்றுகளை நினைந்த குரலை யுடையனவாய் மன்றுகளின் வழியே செல்லவும், அந்தி அந்தணர் செந்தீப் பேண - அந்தணர்கள் அந்திச் செந்தீயை வளர்க்கவும், பைந்தொடி மகளிர் பலர் விளக்கு எடுப்ப - பசிய வளைய லணிந்த மகளிர் பலர் விளக்குகளை ஏற்றவும், யாழோர் மருதத்து இன்னரம்புளர - யாழினையுடைய பாணர் யாழின் நரம்பினை வருடி இனிய மருதப் பண்ணையெழுப்பவும், கோவலர் முல்லை குழல் மேற்கொள்ள - கோவலர்

1. நெடுநல், எஅ.

முல்லைப்பண்ணை வேய்ங் குழலினிடமாக இசைப்பவும், அமரக மருங்கில் கணவனை இழந்து - போர்க்களத்தில் கணவனை இழந்து, தமர் அகம் புகூஉம் ஒரு மகள்போல - தம்மவரிடம் செல்லும் ஒரு மங்கையைப்போல, கதிர் ஆற்றுப்படுத்த முதிராத் துன்பமோடு - ஞாயிற்றினைப் போக்கிய முடிவில்லாத துன்பத்துடன், அந்தி என்றும் பசலை மெய்யாட்டி - அந்திப் பொழுது என்கின்ற பசலை போர்த்த மேனியை யுடையாள், வந்து இறுத்தனளால் மாநகர் மருங்கு என் - பெரிய நகரத்தின் மருங்கே வந்து தங்கினள் என்க.

அயர்ந்து - விரும்பி யென்றுமாம். அடக்க - அடங்கலால். இரவிற் சிறிதும் பிரிந்திருத்தலருமையின் 'சேவற் கிசைப்ப' என்றார். கானம் - ஈண்டு நீர்நிலை. சேதா - செவ்விப் பசு; செந்நிறமுடைய பசுவுமாம். கன்றினை நினைந்தமையாற் பால் பொழிவனவாயின. மன்று - ஆனினங்களை அடைத்து வைக்கும் வேலி நடுவணதாய வெளியிடம்; கொட்டிலுமாம். பகலில் மேயச் சென்ற ஆனினங்கள் மாலைப்பொழுதில் கன்றை நினைந்து அழைக்குங் குரலோடு போந்து மன்றிலே புகுதல் இயல்பு; [1]"ஆன்கணம், கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதர", [2]"மதவு நடை நல்லான், வீங்குமாண் செருத்த தீம்பால் பிலிற்றக், கன்று பயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு, மாலையும்" என்பனவுங் காண்க. எடுத்தல் - கொளுத்தல். 'யாழோர் . . . புளர' - ஈண்டு மருதத்திற்குரிய இசைப்பு புலப்பட்டிலது; இவ்வடி இடைப்புகுத்துப் போலும். 'முல்லைக் குழல்' என்ற பாடத்திற்கு முல்லையைக் குழலுக்கு அடையாக்குக; என்னை? [3]"முல்லைக் கொடியால் முப்புரியாகத் தெற்றிய வலையை வலைவாய்க் கட் செறித் தூதலின் முல்லைக் குழலாயிற்று" என அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்தலின் என்க. தமர் - தந்தை, தமையன் முதலியோர். முதிர்தல் - ஈண்டு முடிதல்; மேல் முதிர்தற்கு இடனில்லாத என்றுமாம். கணவனைப் பிரிந்தாட்கு மெய் பசக்குமாகலின் 'பசலை மெய்யாட்டி' என்றார்; ஈண்டுப் பசலையாவது அந்திப் பொழுதின் புற்கென்ற நிறம். திருமுகவாட்டி தோடாகப் பெய்தலும் பசலை மெய்யாட்டி மாநகர் மருங்கு வந்திறுத்தனள் என்க.

பூங்கொடி உருவம் பெயர்ப்ப, சூழ்வோன் சுதமதி முக நோக்கி உரையென, உரைப்ப, அகல்வோன் எய்தியது உரையென, அவள் சங்கதருமன் அருளிய வாமன் பாதத்தைப் பாராட்டுதலல்லது மிகை நா இல்லேன் என, அவன் போயபின், மணிமேகலை சுதமதியோடு நின்ற வெல்லையுள், மணிமேகலா தெய்வம் பைந்தொடியாகிப் பீடிகையை வலங்கொண்டு ஓங்கி ஓதுங்கி நாநீட்டும்; நீட்டுழி, திருமுகவாட்டி பெய்தலும், பசலை மெய்யாட்டி முதிராத் துன்பமொடு மாநகர் மருங்கு வந்திறுத்தனள் என்று முடிக்க.

மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை முற்றிற்று.

---

1. குறிஞ்சிப். ௨௧௭-௮. 2. அகம். ௧௪. 3. சிலப். ௧௭: கொல்லை.

௬. சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்த காதை

[அந்திமாலை வந்து நீங்கியது. திங்கள் மண்டிலம் வெள்ளிக் குடத்தினின்று பால் சொரிவது போல் தண்கதிரை எங்கணும் பொழிந்தது. மணிமேகலா தெய்வம் மீட்டும் புத்த தேவனது பாதபீடிகையை ஏத்தி, அங்கு நின்ற சுதமதியை நோக்கி, 'நீங்கள் இங்கே நிற்றற்குக் காரணம் யாது? என்ன துன்பமுற்றீர்கள்?' என வினவ, அவள் உதயகுமரன் வந்து கூறிச் சென்றதைச் சொல்லினள். சொல்லலும், அத்தெய்வம் அவளை நோக்கி, "உதயகுமரனுக்கு மணிமேகலைபாலுள்ள வேட்கை சிறிதும் தணிந்திலது; அறவோர் வனமென்று இதினின்று அவன் அகன்றனனாயினும், இதனைக் கடந்து செல்லின் புறத்துள்ள வீதியில் இவளை அகப்படுத்துவன்; நீங்கள் இவ்வனத்தைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக் கண்ணதாகிய சிறிய வாயில் வழியே சென்று மாதவர் உறையும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தை அடையின் யாதொரு துன்பமும் அணுகாது; ஆகலின் அங்கே சென்மின்" என்றுரைத்தது. உரைத்தலும், சுதமதி, 'யாவரும் அதனைச் சுடுகாட்டுக் கோட்டமென்று கூறுநிற்பர்; மாருத வேகனும் நீயுமே சக்கரவாளக் கோட்டமென்று கூறுவீர்; அதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுக' என்றாள்.

என்றலும் அத் தெய்வம், காவிரிப்பூம் பட்டினம் தோன்றிய காலத்து உடன்றோன்றியதான அப் புறங்காட்டின் இயல்பனைத்தையும் விளங்கக் கூறி, "தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர், ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றுப் பாலகர், முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான், கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்ப, இவ் அழல் வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும், கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டயர்ந்து, மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும், மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ?" என அறஞ் செய்யாதார் பொருட்டு இரங்கி, "அத்தன்மையதான சுடுகாட்டில் தனியே சென்று பேய் கோட்பட்டு இறந்த சார்ங்கல னென்னும் பார்ப்பனச் சிறுவன் தாயாகிய கோதமையின் முறையீட்டைக் கேட்டுவந்த சம்பாபதி யென்னும் தெய்வம், அணங்கும் பேயும் ஆருயிர் கவரா; நின் மகனது அறியாமையே பற்றுக் கோடாக இழவூழ் அவனுயிரைக் கவர்ந்து சென்றது; நின் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு அவனுயிரை அளித்தல் இயல்பன்று; உயிர் உடம்பினின்று நீங்கின் அது வினைவழியே சென்று வேறு பிறப்படைவதில் ஐயமில்லை; 'உலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்குயிர் ஈவோர் இலரோ, இந்த ஈமப் புறங்காட்டு, அரசர்க் கமைந்

தன ஆயிரங் கோட்டம்' அல்லவோ? இச் சக்கரவாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரம்கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைத் தருதற் குரியேனுவேன்'' என்றுரைத்து, பிரமகணங்கள் முதலாகச் சக்கரவாளத்திலுள்ள வரங்கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய தேவர்களை யெல்லாம் வருவித்துக் கோதமைக்கு முன்னிறுத்தி, 'இவளுற்ற துன்பம் இது; இவளது வருத்தத்தைப் போக்குவீராக' என்று நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அத் தேவரனைவரும் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறினர்; அதனைக் கேட்டு உண்மை யறிந்து ஒருவாறு வருத்தமொழிந்த கோதமை மகனைப் புறங்காட்டிலிட்டு இறந்து போயினள்.

பின்பு சம்பாபதியின் ஆற்றலை யாவர்க்கும் புலப்படுத்தல் வேண்டி, எல்லாத் தேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்கள் கூடியதற்கு அறிகுறியாக, உலகின் நடுவேயுள்ள மேரு மலையும், அதனைச் சூழ்ந்த எழுவகைக் குன்றங்களும், நான்கு பெருந்தீவுகளும், இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும், ஏனைய இட வகைகளும் ஆகிய இவற்றைப் புலப்படுத்தி, ஆங்காங்கு வாழும் உயிர்களையும் மண்ணீட்டினால் வகுத்து மயனால் நிருமிக்கப்பட்டதாகலின் சக்கரவாளக் கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது; இது சுடுகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிற் புறத்துள்ளதாகலின் சுடுகாட்டுக் கோட்டமென்று யாவரானும் கூறப்படும்; இதன் வரலாறு இதுவாகும்'' என்றுரைக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை 'மக்கள் வாழ்க்கை இத்தகையது' என இரங்கிக் கூறி யிருக்கையில், சுதமதி தூங்குதலுற்றனள். அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையைத் தழுவி யெடுத்து, ஆகாய வழியே முப்பது யோசனை தெற்கே சென்று, கடல் சூழ்ந்த மணி பல்லவம் என்னும் தீவில் அவளை வைத்தகன்றது. (இதில் புகார் நகரின் புறங்காட்டினியல்புகளும், அக் காலத்தில் இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்யுமுறைகளும் கூறியிருப்பன சிறப்பாக அறியத் தக்கவை.)]

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலம்
சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம்
தோன்றுவழி விளங்குந் தோற்றம் போல
மாசறு விசும்பின் மறுநிறங் கிளர
ஆசற விளங்கிய வந்தீந் தண்கதிர்
வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோல்
கள்ளவிழ் பூம்பொழில் இடையிடை சொரிய
உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்
ஆதி முதல்வன் அறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தன ளேத்திப்

பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகிச்
சுதமதி நல்லாள் நன்முகம் நோக்கி
ஈங்கு நின்றீர் என்னுற் றீரென
ஆங்கவ ளாங்கவன் கூறிய துரைத்தலும்
அரசிளங் குமரன் ஆயிழை தன்மேல்
தணியா நோக்கந் தவிர்ந்திலன் ஆகி
அறந்தோர் வனமென் றகன்றனை யாயினும்
புறந்தோர் வீதியிற் பொருந்துத லொழியான்
பெருந்தெரு வொழித்துப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிக்க மாதவர் விரும்பின ருறையும்
சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்கால்
கங்குல் கழியினுங் கடுநவை யெய்தாது
அங்குநீர் போமென் றருந்தெய்வ முரைப்ப
வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனும்
அஞ்செஞ் சாயல் நீயு மல்லது
நெடுநகர் மருங்கின் உள்ளோ ரெல்லாஞ்
சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
சக்கர வாளக் கோட்ட மஃதென
மிக்கோய் கூறிய உரைப்பொரு ளறியேன்
ஈங்கிதன் காரண மென்னை யோவென
ஆங்கதன் காரணம் அறியக் கூறுவன்
மாதவி மகளொடு வல்லிருள் வரினும்
நீகே ளென்றே நேரிழை கூறுமிந்
நாமப் பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய
ஈமப் புறங்கா டங்கிது வயலது
ஊரா நற்றேர் ஓவியப் படுத்துத்
தேவர் புகுதரூஉஞ் செழுங்கொடி வாயிலும்
நெல்லுங் கரும்பு நீருஞ் சோலையும்
நல்வழி யெழுதிய நலங்கிளர் வாயிலும்
வெள்ளி வெண்சுதை இழுகிய மாடத்
துள்ளுரு வெழுதா வெள்ளிடை வாயிலும்
மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கின்
தொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த சூலத்து
நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலும்
நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட் டோங்கிய
காப்புடை யிஞ்சிக் கடிவழங் காரிடை
உலையா உள்ளமோ டுயிர்க்கடன் இறுத்தோர்
தலைதூங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்துபுறஞ் சுற்றிப்
பீடிகை யோங்கிய பெரும்பலி முன்றில்
காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்
அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்
ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்

நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த
குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன
சுடுமண் ணோங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்
அருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமும்
நிறைக்கல் தெற்றியும் மிறைக்களச் சந்தியும்
தண்டு மண்டையும் பிடித்துக் காவலர்
உண்டுகண் படுக்கும் உறையுட் குடிகையும்
தூமக் கொடியுஞ் சுடர்த்தோ ரணங்களும்
ஈமப் பந்தரும் யாங்கணும் பரந்து
சுடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்
இரவும் பகலும் இளிவுடன் றரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறாச் சும்மையும்
எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமஞ் சாற்றி
நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் நெய்த லோசையும்
துறவோ ரிறந்த தொழுவிளிப் பூசலும்
பிறவோ ரிறந்த அழுவிளிப் பூசலும்
நீண்முக நரியின் தீவிளிக் கூவும்
சாவோர்ப் பயிருங் கூகையின் குரலும்
புலவூண் பொருந்திய குராலின் குரலும்
ஊண்டலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும்
நன்னீர்ப் புணரி நளிகட லோதையின்
இன்னா இசையொலி என்றுநின் றறாது
தான்றியும் ஒடுவையும் உழிஞ்சிலு மோங்கிக்
கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியு மடர்ந்து
காய்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண் டீண்டும்
மாலமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்
வெண்ணிணந் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து
புள்ளிறை கூரும் வெள்ளின் மன்றமும்
சுடலை நோன்பிகள் ஒடியா வுள்ளமொடு
மடைதீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்
விரத யாக்கைய ருடைதலை தொகுத்தாங்
கிருந்தொடர்ப் படுக்கும் இரத்தி மன்றமும்
பிணந்தின் மாக்கள் நிணம்படு குழிசியில்
விருந்தாட் டயரும் வெள்ளிடை மன்றமும்
அழற்பெய் குழிசியும் புழற்பெய் மண்டையும்
வெள்ளிற் பாடையும் உள்ளீட் டறுவையும்
பரிந்த மாலையும் உடைந்த கும்பமும்
நெல்லும் பொரியுஞ் சில்பலி யரிசியும்
யாங்கணும் பரந்த ஓங்கிரும் பறந்தலை
தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
ஈற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்

முதியோ ரென்றான் இளையோ ரென்றான்
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பவிவ்
அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ
ஆங்கது தன்னையோ ரருங்கடி நகரெனச்
சார்ங்கல னென்போன் றனிவழிச் சென்றோன்
என்புந் தடியு முதிரமு மியாக்கையென்
றன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்றி
வழுவொடு கிடந்த புழுவூன் பிண்டத்து
அலந்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்
டுலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையும்
கலைப்புற அல்குல் கழுகுகுடைந் துண்டு
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையும்
கடகஞ் செறிந்த கையைத் தீநாய்
உடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையும்
சாந்தந் தோய்ந்த ஏந்திள வனமுலை
காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்தூ ணோதையும்
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யரங்கத்து
மண்கணை முழவ மாக ஆங்கோர்
கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி
இரும்பே ருவகையின் எழுந்தோர் பேய்மகள்
புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணே
குயிலோ மூக்கோ இதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ வென்னா திரங்காது
கண்தொட் டுண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பி னாடுங் கூத்துக்
கண்டனன் வெரீஇக் கடுநவை யெய்தி
விண்டோர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்ந்தீங்
கெம்மனை காணாய் ஈமச் சுடலையின்
வெம்முது பேய்க்கென் உயிர்கொடுத் தேனெனத்
தம்மனை தன்முன் விழ்ந்துமெய் வைத்தலும்
பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தவித்
தீத்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் றன்னை
யாருமில் தமியே னென்பது நோக்காது
ஆருயி ருண்ட தணங்கோ பேயோ
துறையு மன்றமுந் தொல்வலி மரனும்
உறையுளுங் கோட்டமுங் காப்பாய் காவாய்
தகவிலை கொல்லோ சம்பா பதியென
மகன்மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ
ஈமப் புறங்காட் டெயிற்புற வாயிலில்
கோதமை யென்பாள் கொடுந்துயர் சாற்றக்

கடிவழங்கு வாயிலிற் கடுந்துய ரெய்தி
இடையிருள் யாமத் தென்னையீங் கழைத்தனை
என்னுற் றனையோ எனக்குரை யென்றே
பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தாள் தோன்ற
ஆருயி ராட்டியென் அறியாப் பாலகன்
ஈமப் புறங்காட் டெய்தினேன் றன்னை
அணங்கோ பேயோ ஆருயி ருண்டது
உறங்குவான் போலக் கிடந்தனன் காணென
அணங்கும் பேயும் ஆருயி ருண்ணா
பிணங்குநூன் மார்பன் பேதுகந் தாக
ஊழ்வினை வந்திவன் உயிருண்டு கழிந்தது
மாபெருந் துன்பநீ ஒழிவா யென்றலும்
என்னுயிர் கொண்டிவன் உயிர்தந் தருளிலென்
கண்ணில் கணவனை இவன்காத் தோம்பிடும்
இவனுயிர் தந்தென் உயிர்வாங் கென்றலும்
முதுமூ தாட்டி இரங்கினள் மொழிவோள்
ஐய முண்டோ ஆருயிர் போனால்
செய்வினை மருங்கிற் சென்றுபிறப் பெய்துதல்
ஆங்கது கொணர்ந்துநின் ஆரிடர் நீக்குதல்
ஈங்கெனக் காவதொன் றன்றுநீ யிரங்கல்
கொலையற மாமெனுங் கொடுந்தொழின் மாக்கள்
அவலப் படிற்றுரை யாங்கது மடவாய்
உலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோர்
இலரோ இந்த ஈமப் புறங்காட்
டரசர்க் கமைந்தன ஆயிரங் கோட்டம்
நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி யென்றலும்
தேவர் தருவர் வரமென் றொருமுறை
நான்மறை யந்தணர் நன்னூ லுரைக்கும்
மாபெருந் தெய்வ நீயரு ளாவிடின்
யானோ காவேன் என்னுயி ரீங்கென
ஊழி முதல்வன் உயிர்தரி னல்லது
ஆழித் தாழி யகவரைத் திரிவோர்
தாந்தரின் யானுந் தருகுவன் மடவாய்
ஈங்கெ னுற்றலுங் காண்பா யென்றே
நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரும்
நானுல் வகையி னுருபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரும் இருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும் படுதுய ருறூஉம்
எண்வகை நரகரும் இருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமும் நாளுங் கோளும்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரந்தரற் குரியோர் தமைமுன் நிறுத்தி

அரந்தை கெடுமிவ ளருந்துய ரிதுவெனச்
சம்பா பதிதான் உரைத்தஅம் முறையே
எங்குவாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே
கோதமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
ஈமச் சுடலையின் மகனையிட் டிறந்தபின்
சம்பா பதிதன் ஆற்றல் தோன்ற
எங்குவாழ் தேவருங் கூடிய இடந்தனில்
சூழ்கடல் வளைஇய ஆழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற எழுவகைக் குன்றமும்
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஓரி ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவும் ஆங்கதன் இடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபின் அறிவுவரக் காட்டி
ஆங்குவா ழுயிர்களும் அவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனால் இழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண்
இடுபிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதலின்
சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
இதன்வர விதுவென் றிருந்தெய்வ முரைக்க
மதனின் நெஞ்சமொடு வான்துய ரெய்திப்
பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோ னுரைப்ப
இறந்திருள் கூர்ந்த இடையிருள் யாமத்துத்
தூங்குதுயி லெய்திய சுதமதி யொழியப்
பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
அந்தரம் ஆரு ஆறைந் தியோசனைத்
தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலாதெய்வம்
அணியிழை தன்னைவைத் தகன்றது தானென்.

உரை

௧—௮. அந்திமாலை நீங்கிய பின்னர் - அந்திப் பொழுதாகிய மாலைக்காலம் கழிந்த பின்னர், வந்து தோன்றிய மலர் கதிர் மண்டிலம் - வந்து உதித்த பரந்த கிரணங்களையுடைய திங்கள் மண்டிலம், சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம் - உயர்குடித் தோன்றிய மேன்மக்கள்பா லடைந்த குற்றமானது, தோன்று வழி விளங்கும் தோற்றம்போல - தோன்றுமிடத்து விளங்குமியல்பினைப் போல, மாசு அறு விசும்பில் மறுநிறம் கிளர - விசும்பின்கண் மாசற்ற நிறத்தினிடம் களங்கம் விளங்க, ஆசு அற விளங்கிய அம்தீம் தண்கதிர் - குற்றமற்று விளங்குகின்ற அழகிய தீவிய குளிர்ந்த கதிரினை, வெள்ளி வெண்குடத்

துப் பால் சொரிவதுபோல் - வெள்ளிக்குடத்தினின்று பாலைச் சொரிவதுபோல, கள் அவிழ் பூம்பொழில் இடை யிடை சொரிய - தேன் அவிழுகின்ற மலர்ச்சோலையில் இடையிடையே பொழிய ;

அந்திமாலை - அந்தியாகிய மாலை. தோன்று வழி விளங்கும் என்றது சான்றோர்பால் குற்றம் உண்டாய அப்பொழுதே அது யாவரும் அறிய வெளிப்படும் என்றவாறும்; அவர் வெளிப்படுமிடத்து அதுவும் வெளிப்படும் என்றுமாம்; திங்கள் தூய்மை உடையதாகலானும் அதன்கண் களங்கம் அதற்கு மாறாக இருத்தலானும் அது விளங்கித் தோன்றிற்று. [1]"குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து" என்பதனுற் சான்றோரிடைக் குற்றம் யாவருமறிய நிற்றல் காண்க. ஈண்டுப் பொருள் உவமமாக்கப்பட்டது; என்னை? [2]"பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும், மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்" என்பவாகலான். சான்றோர் குற்றம் விளங்குந் தோற்றம் போலக் கதிர்மண்டிலம் மறுநிறங் கிளரத் தண்கதிரைப் பால் சொரிவதுபோல் இடையிடைச் சொரிய வென்க. திங்களுக்கு வெள்ளிக்குடமும் தண்கதிர்க்குப் பாலும் உவமை.

௯௰—௯௫. உருவு கொண்ட மின்னே போல - பெண்ணுருவங் கொண்ட மின்னலைப் போலவும், திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியள் - இந்திர வில்லைப் போலவும் ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய அத்தெய்வம், ஆதிமுதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன் பாத பீடிகை பணிந்தனள் ஏத்தி - அறவாழியினை உருட்டுகின்ற ஆதிமுதல்வனது பாதபீடிகையை வணங்கித் துதித்து, பதியகத்து உறையும் ஓர் பைந்தொடியாகி - அப்பதியிலுறைகின்ற ஒரு பெண் வடிவு கொண்டு, சுதமதி நல்லாள் தன்முகம் நோக்கி - சுதமதியின் முகத்தை நோக்கி, ஈங்கு நின்றீர் என் உற்றீர் என - ஈண்டு நிற்கின்றவர்களே நீவிர் அடைந்த துன்பம் யாது என வினவ ;

உருவு கொண்ட மின், இல்பொருளுவமை. மின்போலவும் திருவில் போலவும் என்க. திருவில் - வானவில். [3]"திருவிலிட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்" என வருதல் காண்க. கடவுளர் இன்ன காலத்து இவ்வாறு தோன்றுவர் என்பது புலப்படாமையான், அங்ஙனம் தோன்றும் வானவில் அவர்க்கு உவமையாயிற்று. திருவில் - அழகிய ஒளியென்றுமாம். ஆதிமுதல்வன் - புத்தன். அறவாழி - அறமாகிய திகிரி. பாதபீடிகை - புத்த தேவன் திருவடி யமைந்த பீடம்; உவவனத்திற் பளிக்கறையில் உள்ளது. பணிந்தனள், முற்றெச்சம். முன்னரும், [4]"பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி" என வந்தமை

1. குறள். ௯௫௭. 2. தொல். பொருளதி. ௨௮௪. 3. சிலப். ௯௫ : ௫௬. 4. மணி. ௫: ௯௯.

காண்க. நின்றீர், வினைப்பெயர்; அது மணிமேகலையையும் உளப்படுத்திற்று.

கசு. ஆங்கு அவள் ஆங்கு அவன் கூறியது உரைத்தலும் - அக்காலைச் சுதமதி அவ்வுதயகுமரன் மொழிந்ததனைக் கூறிய வளவில்;

அவன் கூறியது - சித்திராபதியாற் சேர்தலுமுண்டு என்பது.

கஎ—உசு. அரசிளங் குமரன் ஆயிழை தன்மேல் தணியாவுள்ளம் தவிர்ந்திலன் ஆகி - மன்னவன் புதல்வன் மணிமேகலையிடத்துக் கொண்ட ஆசை நீங்காத உள்ளத்தினைத் தவிர்ந்திலனாய், அறத்தோர் வனம் என்று அகன்றனன் ஆயினும் - தவத்தோர்களுடைய பொழில் என்று இங்கு நின்றும் நீங்கினனாயினும், புறத்தோர் வீதியில் பொருந்துதல் ஒழியான் - புறத்திலுள்ளவர்களது தெருவின்கண்ணே சேர்தலை நீங்கான், பெருந்தெரு ஒழித்து இப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த - ஆதலால் பெருந் தெருவுகளை விட்டு இந்தப் பெரிய சோலையைச் சூழ்ந்துள்ள, திருந்து எயிற் குடபால் சிறுபுழை போகி - திருத்தமுற்ற மதிலின் மேற்றிசையினிடத்தேயுள்ள சிறிய வாயிலின் வழியே சென்று, மிக்க மாதவர் விரும்பினர் உறையும் - தவத்தான் மிக்க முனிவர்கள் விரும்பியுறையும், சக்கரவாளக்கோட்டம் புக்கால் - சக்கரவாளக்கோட்டத்தை யடைந்தால், கங்குல் கழியினும் கடுநவை எய்தாது - அங்கே இரவினைக் கழிப்பினும் கொடிய துன்ப முண்டாகாது, அங்குநீர் போம் என்று அருந்தெய்வம் உரைப்ப - ஆகலின் நீவிர் அங்கே செல்வீராக என்று அரிய தெய்வம் கூறியருள;

அறத்தோர் துறவிகளானமையின், புறத்தோர் என்பதற்கு அவர்க்குப் புறமாகவுள்ள இல்லற நெறியினர் என வுரைத்தலும் அமையும்; புறத்து ஓர் வீதியில் என்றலுமாம். புழை - நுழைவாயில். கழியினும் - கழிப்பினும். இனி, ஆண்டே இராக்காலம் கழிவதாயினும் எனலுமாம். கடுநவை - உதயகுமரனாற் பற்றப்படுதல்.

உஎ—நூ. வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனும் அம்செஞ்சாயல் நீயும் அல்லது - வஞ்சமுடைய விஞ்சையனாகிய மாருதவேகன் என்பானும் அழகிய சிவந்த மென்மைத் தன்மையினை யுடைய நீயும் அன்றி, நெடுநகர் மருங்கின் உள்ளோர் எல்லாம் - இப் பெரிய நகரின்கண் உள்ளோரனைவரும், சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றலது உரையார் - சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்பதேயன்றி வேறு பெயர் கூறுர், சக்கரவாளக் கோட்டம் அஃது என - அதனைச் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்று, மிக்கோய் கூறிய உரைப்பொருள் அறியேன் - மேம்பாடுடைய நீ கூறிய மொழியின் பொருளை அறியேன், ஈங்கு இதன் காரணம் என்னையோ என - இங்ஙனம் கூறுவதன் காரணம் யாதோ என்று சுதமதி கேட்ப;

வஞ்ச விஞ்சையன் என்றாள், தன்னைக் [1]கவர்ந்து சென்று பின்னர்த் தன்னை விட்டுப் பிரிந்தமையான். நெடுநகர் - காவிரிப்பூம் பட்டினம்.

ங.ச—கூ. ஆங்கு அதன் காரணம் அறியக் கூறுவல் – அஃது அப் பெயர் பெற்றதன் காரணத்தைத் தெளிய உரைப்பேன், மாதவி மகளொடு வல்லிருள் வரினும் நீகேள் என்றே நேரிழை கூறும் - மிகுந்த இருளையுடைய யாமம் வரினும் நீ மாதவி மகளுடன் அதனைக் கேட்பாயாக என்று மணிமேகலா தெய்வம் கூறுகின்றது :

ங.சு—அ. இந் நாமப் பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய - பகைவர்க்கு அச்சத்தை விளைக்கும் இப்பெரிய நகரத்தோடே உண்டாய, ஈமப் புறங்காடு ஈங்கு இதன் அயலது – பிணஞ்சுடும் விறகடுக்கினையுடைய சுடுகாடு இவ் வுவவனத்தின் பக்கத்தது ;

நாமம் - புகழுமாம். இதன் - இவ் வுவவனத்தின்.

ங.கூ—சக. ஊரா நல்தேர் ஓவியப்படுத்து - ஓவியம்போல விமானம் விசும்பின்கண்ணே நிற்குமாறு செய்து, தேவர் புகுதரூஉம் செழுங்கொடி வாயிலும் - விண்ணவர் நுழைந்து செல்லுஞ் செழுங்கொடியினையுடைய வாயிலும், நெல்லும் கரும்பும் நீரும் சோலையும் நல்வழி எழுதிய நலங்கிளர் வாயிலும் - நெற்பயிரும் கரும்பும் பொய்கையும் பொழிலும் நன்கனமெழுதிய நலஞ் சிறந்த வாயிலும், வெள்ளி வெண்சுதை இழுகிய மாடத்துள் - மிக்க வெண்மையுடைய சுதையாற் பூசப்பட்ட மாடத்தில், உரு எழுதா வெள்ளிடை வாயிலும் - வடிவங்கள் எழுதப் பெறாத வெளியான இடத்தினையுடைய வாயிலும், மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கில் தொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த சூலத்து-மடிக்கப்பட்ட சிவந்த வாயையும் சினந்த நோக்கையும் பிறரைத் தொடுத்த பாசத்தையும் கையிற் பிடித்த சூலப்படையையுமுடைய, நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலும் - நீண்ட தோற்றத்தையுடைய பூதவடிவம் நிற்கின்ற வாயிலும் ஆகிய, நாற்பெருவாயிலும் பாற்பட்டு ஓங்கிய - நான்கு பெரிய வாயில்களும் பகுதிப்பட்டு உயர்ந்த, காப்புடை இஞ்சிக் கடி வழங்கு ஆரிடை - காவலுடைய மதில் சூழ்ந்த பேய்கள் நடமாடுகின்ற அரிய இடத்தில் ;

ஊராத் தேர் - பாகரால் செலுத்தப்படாது தானே செல்லுந் தேர் ; விமானம். விமானத்துடன் தேவர் புகுவதாக ஓவியப்படுத்த வாயில் என்றலுமாம். நீர் - பொய்கை முதலியன. மண்ணீடு-சுதையாற் செய்யப்பட்ட பாவை ; "மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து" "ஈங்கிம் மண்ணீட்டு" (கூ : உ00; கஅ - கருசு.) என மேல் இந் நூலுள் வருதல் காண்க. கடி - பேய்.

1. மணி. ங : உஅ-சக.

ருO—ரு. உலையா உள்ளமோடு உயிர்க்கடன் இறுத்தோர் - தளராத உள்ளத்தோடு உயிராகிய கடனைக் கொடுத்தோர்களின், தலைதூங்கு நெடுமரம் தாழ்ந்து புறஞ்சுற்றி - தலைகள் தொங்குகின்ற நீண்ட மரங்கள் தாழ்ந்து புறத்தே சூழப்பெற்று, பீடிகை ஓங்கிய பெரும் பலி முன்றில் காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும் - பெரிய பலிபீடம் ஓங்கிய முன்றிலையுடைய காடுகிழாளின் மிகப் பெரிய கோயிலும்;

உயிர்க்கடன் இறுத்தலைச் சிலப்பதிகாரத்து [1]இந்திர விழவூரெடுத்த காதையானும் அறிக. இஃது அவிப்பலி எனப்படும். பலி கொடுப்போர் சிகையை மரத்தில் முடிந்துவிட்டுத் தலையை அரிவராகலின் "தலைதூங்கு நெடுமரம்" என்றார்; [2]"விங்குதலை நெடுங்கழையின் மிசைதோறுந் திசைதோறும் விழித்து நின்று, தூங்குதலை சிரிப்பனகண் டுறங்குதலை மறந்திருக்குஞ் சுழல்கட் சூர்ப்பேய்" என்பதுகாண்க. காடமர் செல்வி - காடுகிழாள்; துர்க்கை.

ருச—ககூ. அருந்தவர்க்கு ஆயினும் அரசர்க்கு ஆயினும் ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க்கு ஆயினும் — அரிய தவத்தானுயர்ந்தோர்க்கும் அரசர்க்கும் கணவனுடன் ஒருங்கே உயிர்நீத்த கற்புடை மகளிர்க்கும், நால்வேறு வருணப் பால் வேறுகாட்டி - நால்வகை மரபின்பகுதி வேறுபாட்டினைக் காட்டி, இறந்தோர் மருங்கில் சிறந்தோர் செய்த - இறந்தோர்களின் உடலைப் புதைத்தவிடத்தே அவர்கட்குச் சிறந்தோர் அமைத்த, குறியவும் நெடியவும் குன்று கண்டன்ன சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம் - குறியனவும் நெடியனவும் ஆகிய குன்றுகளைக் கண்டாற்போன்றனவாய்ச் செங்கற்களாற் செய்யப்பட்டு உயர்ந்த கோட்டங்களும்;

ஆயினும் என்பது ஓர் எண்ணிடைச்சொல்; [3]"பொதியி லாயினும் இமய மாயினும் . . . . . புகாரே யாயினும்" என்புழிப்போல. சிறந்தோர் - உரிமையுடையோர். சுடுமண் - செங்கல். கோட்டம் - அறை; கோயிலுமாம்.

சுO—ரு. அருந்திறல் கடவுள் திருந்துபலிக் கந்தமும் - அரிய திறலையுடைய கடவுளுடைய திருந்திய பலியிடுதற்குரிய தூண்களும், நிறை கல் தெற்றியும் - நிறுத்தப்பட்ட கல்லாலாகிய திண்ணையும், மிறைக் களச் சந்தியும் - வளைந்த இடத்தினையுடைய பல வழிகளுஞ் சேர்ந்த சந்துகளும், தண்டும் மண்டையும் பிடித்துக் காவலர் உண்டு கண்படுக்கும் உறையுட் குடிகையும் - கையிற்பிடிக்கும் கோலும் உண்ணும் கலமும் பிடித்து ஈமங் காப்போர் உண்டுதுயிலும் உறைவிடமாகிய குடில்களும், தூமக்கொடியும் சுடர்த்தோரணங்களும் - புகையொழுங்காகிய கொடியும் சுடராகிய தோரணங்களும், ஈமப்பந்தரும் யாங்

1. சிலப். ரு: அச-அ. 2. கலிங்க. கோயில். உக. 3. சிலப். க: கச-கூ.

கணும் பரந்து - ஈமத்தில் இட்ட பந்தர்களும் எவ்விடத்தும் பரக்கப்பெற்று ;

கந்தின்கண் தெய்வமுறைதலை [1]"கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட" என்பதனானும் அறிக. மிறை - வளைவு; [2]"மிறைக்கொளி திருத்தினானே" என்றார் பிறரும். மண்டை - உண்டற்குரிய மண் கலம்; இரக்குங் கலமுமாம்; [3]"ஏலாது கவிழ்ந்த என் இரவன் மண்டை" என்பது புறம். குடிகை-குடிசை. சுடர் - தீக்கொழுந்து; விளக்குமாம்.

௯௯—௬. சுடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்-பிணங் களைச் சுடுவோரும் வாளா இட்டுப்போவோரும் தோண்டப் பட்ட குழியிலிடுவோரும், தாழ்வயின் அடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர் - தாழ்ந்த இடங்களில் அடைத்துவைப்போரும் தாழியினாலே கவிப்போரும், இரவும் பகலும் இளிவுடன் தரி யாது - இரவும் பகலும் அருவருப்புடன் தங்காமல், வருவோர் பெயர்வோர் மாறாச் சும்மையும் - வருவோரும் போவோரு மாகியவர்களின் நீங்காத ஒலியும் ;

தாழ்வயின் - பள்ளமாகிய இடம். தாழியிற் கவித்தலைப் புற நானூற்றின் உஉஎ, உகஎ, உ௫௬, கசுக-ஆம் செய்யுட்களால் அறிக. இது முதுமக்கட் டாழி எனப்படும். சுடுவோர் முதலியோ ராய் வருவோர் பெயர்வோர் என்க.

எ0—௬. எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமஞ்சாற்றி நெஞ்சு நடுக்குறாஉம் நெய்தல் ஓசையும் - உயிர்வாழ்ந்திருப்போரிடம் ஈமம் உண் டென்பதைக் கூறி உள்ளம் நடுங்குமாறு புரியும் நெய்தற்பறை யின் ஒலியும், துறவோர் இறந்த தொழுவிளிப் பூசலும் - துறவி யர் இறந்ததனாற்போந்த துதிமுழக்கமும், பிறவோர் இறந்த அழுவிளிப் பூசலும் - இல்லறத்தோர் இறந்ததனாலாகிய அழுகை யொலியும், நீள்முக நரியின் தீவிளிக் கூவும் - நீண்ட முகத்தை யுடைய நரியின் தீய ஒலியினையுடைய கூப்பீடும், சாவோர்ப் பயிரும் கூகையின் குரலும் - இறப்போரை யழைக்கும் பேராந் தையின் குரலும், புலவூண் பொருந்திய குராலின் குரலும் - புலாலாகிய உணவைப்பொருந்திய கோட்டானின் ஒலியும், ஊண் தலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும் - உணவாகத் தலை மூளை யைக் கடித்துண்ட ஆண்டலைப் பறவையின் முழக்கமும், நன் னீர்ப் புணரி நளிகடல் ஓதையின் இன்னா இசைஒலி என்றும் நின்று அறாது - தூநீர்ச் சேர்க்கையினையுடைய செறிந்த கடல் ஓசையைப்போல் இன்னாதனவாகிய முழக்கம் என்றும் நின்று நீங்காமல் ;

நெய்தல் - சாப்பறை; அஃது ஈமஞ்சாற்றுதலை [4]"மணங்கொண் டீண்டுண் டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே, தொண்

1. புறம். ௫உ. 2. சீவக. உஅச. 3. புறம். ககசு. 4. நாலடி. உ௫.

டொண்டொண் ணென்னும் பறை" என்பதனாலுமறிக. முன் துற வோர் என்றமையின் பிறவோர் இல்லறத்தாராயிற்று. தொழுவிளி யாகிய பூசல், அழுவிளியாகிய பூசல் என்க; விளி - ஓசை. பயிர்தல் - அழைத்தல், [1]"போழ்வாய்க்கூகை, சுட்டுக்குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும், கள்ளியம் பறந்தலை" என்பதனால் பேராந்தை இறந் தோரை அழைக்குமென்பதும் போதரும். ஆண்டலை - ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவமுள்ள ஒருவகைப் பறவை; இதனை, [2]"நீண்ட பலி பீடத்தி லரிந்து வைத்த நெடுங்குஞ்சிச் சிரத்தைத்தன் னினமென் றெண்ணி, ஆண்டலைப்புள் அருகணைந்து பார்க்கு மாலோ" என்பதனா னறிக. நெய்தலோசை முதலிய இன்னா இசையொலி கடலோதை யின் என்றும் நின்றறாதென்க.

அ௦—கூ௩. தான்றியும் ஒடுவையும் உழிஞ்சிலும் ஓங்கி - தான்றி யும் ஒடுவையும் உழிஞ்சிலும் உயர்ந்து, கான்றையும் சூரையும் கள்ளியும் அடர்ந்து - கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியும் செறிந்து, காய்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண்டு ஈண்டும் - காய்கின்ற பசியையுடைய கொடிய பேய்கள் கூட்டமாகத் திரண்டிருக்கும், மால் அமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும் - முகில் தங்குகின்ற பெருங்கிளைகளையுடைய வாகை மரம் நிற்கும் மன்றமும், வெள் நிணம் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து - வெள் ளிய நிணத்தினைத் தசையுடன் உண்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து, புள் இறை கூரும் வெள்ளில் மன்றமும் - பறவைகள் தங்குகின்ற விளாமரம் நிற்கும் மன்றமும், சுடலை நோன்பிகள் ஒடியா உள்ளமொடு மடைதீயுறுக்கும் வன்னிமன்றமும் - காபாலிகர் தளராத உள்ளத்துடன் சோறடுகின்ற தீயையுடைய வன்னி மரம் நிற்கும் மன்றமும், விரத யாக்கையர் உடைதலை தொகுத் தாங்கு இருந்தொடர்ப்படுக்கும் இரத்திமன்றமும் - விரதங் காக் கும் உடம்பினையுடையோர் உடைந்த தலைகளைத் தொகுத்துப் பெரிய மாலைகளாகச் செய்யும் இலந்தைமரம் நிற்கும் மன்ற மும், பிணம் தின் மாக்கள் - பிணத்தினைத் தின்னும் மாக்களா யினார், நிணம்படு குழிசியில் விருந்தாட்டு அயரும் - நிணம் பொருந்திய பானையில் விருந்து செய்கின்ற, வெள்ளிடை மன்ற மும் - வெளியான இடத்தையுடைய மன்றமும் ஆகிய இவ் விடங்களில்;

ஒடுவை - ஒடுமரம். உழிஞ்சில் - வாகை; உன்னமுமாம். தான்றி முதலிய மூன்றும் மரமும், கான்றை முதலிய மூன்றும் செடியுமாம். மால் - மேகம். இறைகூர்தல் - தங்குதல். சுடலை நோன்பிகள் - மயானத்திலிருந்து நோன்பியற்றுவோர்; காபாலிக சமயத்தோர். விரத யாக்கையர் - மாவிரத சமயத்தோர். பலர் கூடுமிடம் மன்ற மெனப்படும்; பண்டைநாளில் மன்றங்கள் பெரும்பாலும் மரத்தடி யில் இருந்தன. பேய்கள் கூடுதலின் வாகையடி மன்றமாயிற்று; இங்ஙனமே ஏனையவுங் கொள்க.

1. புறம். உ௪௦. 2. கலிங்க. கோயில். கக.

௯௨—௬. அழல் பெய் குழிசியும் புழல் பெய் மண்டையும் – தீப் பெய்தபானையும், புழல் என்னும் பண்ணியம் இட்ட கலனும், வெள்ளில் பாடையும் உள்ளீட்டறுவையும் - வெள்ளிலாகிய பாடையும் உள்ளே பண்டங்கள் இடப்பட்ட உறியும், பரிந்த மாலையும் உடைந்த கும்பமும் - பாடையிற்கட்டி அறுந்தெறிந்த மாலைகளும் உடைந்த குடங்களும், நெல்லும் பொரியும் சில்பலி அரிசியும் - நெல்லும் பொரியும் சிறுபலியாகிய அரிசியும், யாங்கணும் பரந்த ஓங்கிரும் பறந்தலை - எவ்விடத்தும் பரந்து கிடக்கும் மிகப்பெரிய பாழிடத்தில் ;

புழல் - ஒருவகைச் சிற்றுண்டி. வெள்ளிற்பாடை : இருபெயரொட்டு. உள்ளீட்டறுவை – உள்ளீட்டையுடைய கிழியுமாம். சில்பலி – சிறுபலி ; [1]"தூவெள் ளரிசி, சில்பலிச் செய்து" என்பது காண்க. வாகைமன்றம் முதலிய மன்றங்கள் யாங்கணும் குழிசி முதலியன பரந்த பறந்தலை யென்க.

௯௭—௧௦௪. தவத்துறை மாக்கள் மிகப் பெருஞ் செல்வர் – தவநெறியிற் செல்லுந்துறவியர் மிக்க பெருஞ் செல்வமுடையோர், ஈற்றிளம்பெண்டிர் ஆற்றுப்பாலகர் – ஈன்றணிமையையுடைய இளமகளிர் ஆற்றாத இளஞ்சிறார், முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான் - ஆண்டில் முதிர்ந்தோர் என்னுமலும் இளையோர் என்னுமலும், கொடுந்தொழிலாளன் கொன்றனன் குவிப்ப - கொடுந்தொழிலையுடைய காலன் கொன்றுகுவிப்ப, இவ்அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக்கண்டும்-அழல்வாயினையுடைய சுடலை தின்னக் கண்டும், கழிபெருஞ்செல்வக் கள்ளாட்டு அயர்ந்து - மிக்க பெருஞ்செல்வமாகிய கள்ளையுண்டு விளையாடுதலைச்செய்து, மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும் – மேன்மை தரும் நல்லறங்களை விரும்பாமல் வாழ்கின்ற, மக்களில் சிறந்த மடவோர் உண்டோ - மக்களிலுஞ் சிறந்த அறிவிலிகள் உளரோ ;

என்னான் என்பதனைத் தவத்துறைமாக்கள் முதலியவற்றோடும் ஒட்டுக. கொன்றனன், முற்றெச்சம். அழலாகிய வாய் என உருவகம். இகரச்சுட்டு அதன் கொடுமையை உணர்த்திற்று. ஆரிடையில் பறந்தலையில் சுடலை (௪௬, ௯௬, ௧௦௧) என்க. பறந்தலையாகிய சுடலையென்னலுமாம். அறிவை மயக்குதலின் செல்வத்தைக் கள் என்றார். 'தவத்துறைமாக்கள் . . . . மடவோருண்டோ' என்பது தெய்வங் கூறியது ; கவி கூறியதுமாம்.

௧௦௫—௬. ஆங்கது தன்னை ஓர் அருங்கடி நகர் என - அங்ஙனமாகிய புறங்காட்டை ஓர் அரிய காப்பமைந்த நகரமென்றெண்ணி, சார்ங்கலன் என்போன் தனிவழிச் சென்றோன் - தனி வழியே சென்ற சார்ங்கலன் என்னும் சிறுவன் ;

---

1. முருகு ௨௩௩-௪.

கா0எ—கூ. என்பும் தடியும் உதிரமும் யாக்கை என்று - என்புந் தசையும் குருதியுமாகியவற்றை உடம்பு என்று, அன்புறு மாக்கட்கு அறியச் சாற்றி - அன்பு வைக்கின்ற மக்களுக்கு அறியக் கூறி, வழுவொடு கிடந்த புழுவூன் பிண்டத்து - வழுவுடன் கிடந்த புழுக்கள் மலிந்த ஊன் பிண்டமாகிய உடலில்;

அன்புறு மாக்கள் - உடம்பினிடத்து அன்புமிக்க மாக்கள்; மாக்கள் என்றார் ஐம்புல வுணர்ச்சியன்றி மன வுணர்ச்சி யில்லாதவர் எனற்கு. வழு - வழும்பு. யாக்கை என்பது என்பு முதலியனவே யென மாக்கட்குச் சாற்றிக் கிடந்த பிண்டம் என்க;

> [1]" குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்பும்
> தொடரு நரம்பொடு தோலும்—இடையிடையே
> வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்றுள்
> எத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள் "

என்பது ஒத்து நோக்கற்பாலது.

கக0—கக. அலத்தகம் ஊட்டிய அடி நரி வாய்க்கொண்டு - செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப் பெற்ற அடிகளை நரி வாயிலே கவ்விக்கொண்டு, உலப்பில் இன்பமோடு உளைக்கும் ஓதையும் - கேடில்லாத இன்பத்துடன் ஊளையிடுகின்ற ஒலியும், கலைப்புற அல்குல் கழுகு குடைந்துண்டு நிலத்தலை நெடுவிளி எடுக்கும் ஓதையும் - கலையை யொழித்த அல்குலைக் கழுகு குடைந்து உண்டு நிலத்தின்கண் பெரிய கூவுதலைச் செய்யும் ஓசையும், கடகம் செறிந்த கையைத் தீ நாய் உடையக் கவ்வி ஒடுங்கா ஓதையும் - கடகமணிந்த கையைத் தீய நாய் உடையுமாறு கவ்விக்கொண்டு இடும் ஒடுங்காத முழக்கமும், சாந்தம் தோய்ந்த ஏந்திள வனமுலை - சந்தனம் பூசப்பெற்ற நிமிர்ந்த இளங் கொங்கையை, காய்ந்த பசி எருவை கவர்ந்துண் ஓதையும் - மிக்க பசியையுடைய பருந்து கவர்ந்துண்ணுகின்ற ஓசையும், பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி அரங்கத்து - இனிமையுடைய உடல்கள் வெந்த சாம்பற் குவையாகிய அரங்கில், மண்கணை முழவம் ஆக — மார்ச்சனை செறிந்த தண்ணுமை முழக்கமாக;

கலை - உடை; மேகலையுமாம். நிலைத்தலை என்பது பாடமாயின் தன்னிடத்து நிலைபெற்ற என்க. தீ நாய் - புறங்காட்டிற் றிரியும் ஒருவகை நாயுமாம். பண்பு - இனிமை; அழகுமாம். ஓதை பலவும் முழவமாக வென்க.

கககூ—உக. ஆங்கு ஓர் கருந்தலை வாங்கிக் கையகத்து ஏந்தி - அங்குள்ள ஓர் பெண்பிணத்தின் கரிய தலையைப் பறித்துக் கையிலே ஏந்தி, இரும்பேர் உவகையின் எழுந்து ஓர் பேய் மகள் - ஓர் பெண்பேய் மிக்க பெரிய மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து;

கஉஉ—கூ. புயலோ குழலோ - முகிலோ அன்றிக் கூந்தலோ, கயலோ கண்ணோ — கயல் மீனோ அன்றிக் கண்ணோ, குமிழோ

1. நாலடி. சகூ.

மூக்கோ - குமிழம்பூவோ அன்றி மூக்கோ, இதழோ கவிரோ - உதடோ அன்றி முருக்கை மலரோ, பல்லோ முத்தோ - பற்களோ அன்றி முத்துக்களோ, என்னாது இரங்காது - என்று கருதாமலும் இரங்காமலும், கண்தொட்டு உண்டு - கண்களைத் தோண்டி உண்டு, கவை அடி பெயர்த்து - கவைத்த அடிகளைப் பெயர்த்து, தண்டாக் களிப்பின் ஆடும் கூத்து - தணியாத களிப்புடன் ஆடுகின்ற கூத்தினை ;

என்னாது - என்று கருதி அதிசயிக்காது; இஃது ஐயவதிசயத்தின் பாற்படும். [1]"கவையடிப் பேய்மகள்" என்றார் பிறரும்.

௧௨௭—௩௧. கண்டனன் வெரீஇ - கண்டு அஞ்சி, கடு நவை எய்தி - அப் பேயாற் பிடிக்கப்பட்டு, விண்டு - அவ்விடத்தின் நீங்கி, ஓர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்ந்து - ஓர் திசையிற் கூப்பிட்டுக்கொண்டு சென்று, ஈங்கு எம்மனை காணாய் - எம் அன்னையே இங்கே காண்பாயாக, ஈமச்சுடலையின் - ஈமமாகிய மயானத்தின்கண் உள்ள, வெம்முது பேய்க்கு என் உயிர் கொடுத்தேன் என - கொடிய முது பேய்க்கு என் உயிரைக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று கூறி, தம் அனைதன் முன் வீழ்ந்து மெய் வைத்தலும் - தன் தாயின் முன்னே வீழ்ந்து உயிர் துறக்கவும் ;

சார்ங்கலனென்போன் தனிவழிச் சென்றோன் கண்டனன் வெரீஇ என்க. கடு நவை - மிக்க துன்பம்; ஆவது - பேய்க் கோட்படுதல். [2]"கழல்கட் கூளிக் கடுநவைப் பட்டோர்" என்பது காண்க. ஈமச்சுடலை, இருபெயரொட்டு; ஈமத்தையுடைய சுடலையென்றுமாம்; ஈமம் - பிணஞ்சுடும் விறகடுக்கு. மெய் வைத்தல் - உடம்பைப் போகடுதல்; இறத்தல்.

௧௩௨—௪௧. பார்ப்பான் தன்னொடு கண் இழந்திருந்த - கணவனோடு கண் இழந்திருந்த, இத் தீத் தொழிலாட்டி என் சிறுவன் தன்னை - இக் கொடுவினையேனுடைய புதல்வனை, யாரும் இல் தமியேன் என்பது நோக்காது - யான் யாருமற்ற ஏழை யென்பதனைக் கருதாமல், ஆர் உயிர் உண்டது அணங்கோ பேயோ - அணங்கோ அன்றிப் பேயோ அரிய உயிரை யுண்டது, துறையும் மன்றமும் தொல் வலி மரனும் - நீர்த்துறைகளும் மன்றங்களும் பழைய வலியுடைய மரங்களும், உறையுளும் கோட்டமும் காப்பாய் - தங்குமிடங்களும் கோயில்களு மாதியவற்றின்கணிருந்து காத்து வருவோய், காவாய் தகவிலை கொல்லோ சம்பாபதி என - சம்பாபதியே நீ என் மகனுயிரைக் காவாமலிருந்தாய் தகவின்மையை யுடையையோ என அழைத்து, மகன் மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ - மகனது உடலாகிய உயிரற்ற யாக்கையை மார்புடன் தழுவிக்கொண்டு, ஈமப் புறங்காட்டு எயில் புறவாயிலில் - இடுகாட்டின் மதிற்புறத்துள்ள வாயிலில் நின்று,

1. சிறுபாண். ௧௯௭. 2. சிலப். ௫ : ௨௨௫.

கோதமை என்பாள் கொடுந்துயர் சாற்ற - கோதமை என்னும் பார்ப்பனி கொடிய துன்பத்தினைக் கூற :

பார்ப்பான்-சாங்கலனுடைய தந்தை : அவன் கண்ணிழந்திருந் தமை "கண்ணில் கணவனை" (அடி : ௧௫௫.) எனப் பின் வருதலானும் துணியப்படும். இத்தொழிலாட்டி - பார்ப்பனி யென்றுமாம்; [1]"இத்திறம் புரிந்தோன்" எனப் பார்ப்பனன் கூறப்படுதல் காண்க; அங்கி காரியம் செய்பவன் என்றபடி. கணவனும் கண்ணிழந்தா னாகலின் சிறுவனை யன்றித் தனக்குக் களைகண் இல்லை யென்பாள் 'யாருமில் தமியேன்' என்றாள். நோக்காது - கருதாது; நோக்க னோக்கம். மன்றம் - பலர்கூடும் வெளியிடம். தகவு இலை கொல்லோ-நின்னிடம் தகவு இல்லையோ என்றுமாம்; தகவு - நடுவு நிலை; எவ் விடத்தும் யாரையுங் காக்குந் தெய்வம் ஈண்டு இவனைக் காவாமை யின் 'தகவிலை கொல்லோ' என்றாள். கோதமை தகவிலை கொல்லோ என மார்புறத் தழீஇ வாயிலிற் சாற்றவென்க.

௧௪௨—௫. கடிவழங்கு வாயிலில், கடுந்துயர் எய்தி இடையிருள் யாமத்து என்னை ஈங்கு அழைத்தனை - இருளையுடைய இடை யாமத்தில் பேய்கள் நடமாடுகின்ற இவ்வாயிலின்கணிருந்து கொடிய துக்கத்தினை யடைந்து என்னை இப்பொழுது அழைத் தாய், என் உற்றனை எனக்கு உரை என்றே - நீ என்ன துன்ப மெய்தினை அதனை எனக்குக் கூறுவாயாக என்று, பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தாள் தோன்ற - பொன்னைப்போல் விளங்கும் நிறத்தினையுடைய சம்பாபதி தோன்ற ;

கடி - பேய். பொன் - சூரியன் என்பது அரும்பதவுரை. தோன்றி உரை யென்று கூற என விகுதி பிரித்தொட்டுதலுமாம்.

௧௪௬—௯. ஆருமிலாட்டி என் அறியாப் பாலகன் - ஆருமற்றவ ளாகிய என்னுடைய அறியாச் சிறுவன், ஈமப் புறங்காட்டு எய்தி னோன் தன்னை - ஈமத்தினையுடைய புறங்காட்டின் வழியே வந் தோனை, அணங்கோ பேயோ ஆருயிர் உண்டது - அணங்கோ பேயோ அரிய உயிரை உண்டது, உறங்குவான் போலக் கிடந் தனன்காண் என - இதோ உறங்குபவன்போலக் கிடக்கின்ற னன் காண்பாயாக என்று பார்ப்பனி உரைத்து வருந்த ;

௧௫௦—௫௩. அணங்கும் பேயும் ஆருயிர் உண்ணாது - அணங்கும் பேயும் அரிய வுயிரை உண்ணமாட்டா, பிணங்கு நூல் மார்பன் பேது கந்தாக - நெருங்கிய முப்புரி நூலை யணிந்த மார்பினை யுடைய சாங்கலனது அறியாமையே பற்றுக்கோடாக, ஊழ் வினை வந்து இவன் உயிருண்டு கழிந்தது - ஊழ்வினையானது வந்து இவனது உயிரை உண்டு நீங்கியது, மாபெருந் துன்பம் நீ ஒழிவாய் என்றலும் - நினது மிகப் பெரிய துயரத்தை நீங்குவா யாக என்று தெய்வ முரைத்தலும் ;

1. சிலப். ௧௧ : ௫௭.

௧௫௪—௬. என் உயிர்கொண்டு இவன் உயிர் தந்தருளில் - என்னுடைய உயிரைப் பெற்று என் மகனது உயிரைத் தந்தருள்வாயானால், என் கண்ணில் கணவனை இவன் காத்து ஓம்பிடும் - கண்ணிழந்த எனது கணவனை இவன் பாதுகாப்பான் ஆகலின், இவன் உயிர் தந்து என் உயிர் வாங்கு என்றலும் - இவன் உயிரை அளித்து எனது உயிரை வாங்குவாயாக என்று கோதமை கூறிய வளவில் ;

காத்து ஓம்பிடும், ஒரு பொருட் பன்மொழி.

௧௫௭—௬௭. முது மூதாட்டி இரங்கினள் மொழிவோள் - சம்பாபதி இரக்கமுற்றுக் கூறுகின்றவள், ஐயம் உண்டோ ஆருயிர் போனால் செய்வினை மருங்கில் சென்று பிறப்பு எய்துதல் - அரிய உயிரானது உடம்பை விட்டு நீங்கினால் தான் செய்த வினையின் வழியே சென்று வேறு பிறப்படைதலில் ஐயம் உண்டோ, ஆங்கது கொணர்ந்து நின் ஆரிடர் நீக்குதல் - சென்ற அவனுயிரைக் கொண்டுவந்து நின்னுடைய அரிய துன்பத்தை நீக்குதல், ஈங்கு எனக்கு ஆவதொன்று அன்று - எனக்கு இயல்வதொரு காரியமன்று, நீ இரங்கல் - நீ வருந்தற்க, கொலை அறம் ஆம் எனும் கொடுந்தொழில் மாக்கள் அவலப்படிற்று உரை ஆங்கது மடவாய் - மடந்தையே நீ கூறிய அது கொலை புரிவதை அறம் என்று கூறும் கொடுந் தொழிலையுடைய மாக்களின் துன்பத்தைத் தரும் பொய்யுரையாகும், உலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்கு உயிர் ஈவோர் இலரோ - உலகத்தையாள்கின்ற அரசர்கட்கு உயிர்க்கு உயிர் கொடுப்போர் ஒருவருமிலரோ, இந்த ஈமப் புறங்காட்டு அரசர்க்கு அமைந்தன ஆயிரம் கோட்டம் - இந்தச் சுடுகாட்டின்கண் அரசர்களுக்கு அமைந்த கோட்டங்கள் அளவற்றன ஆகலின், நிரயக் கொடுமொழி நீ ஒழி என்றலும் - நிரயத்திற் கேதுவாகிய கொடிய மொழிகளை நீ விடுவாயாக என்று தெய்வம் கூறுதலும் ;

முது மூதாட்டி - மிக்க முதுமையை உடையாள். மருங்கு - வழி; [1]"செய்வினை வழித்தா யுயிர்செலு மென்பது, பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்" என்பது ஈண்டறியற்பாலது. மன்னவர்க்கு உயிர்க்குயி ரீவோர் - அரசர் உயிருக்கு மாறாகத் தம் முயிரைக் கொடுப்போர். ஆயிரம் - அளவில்லன என்னும் பொருட்டு. கோட்டம் - அறை.

௧௬௮—௭௧. தேவர் தருவர் வரம் என்று ஒருமுறை நான்மறை அந்தணர் நன்னூல் உரைக்கும் - தேவர்கள் வரந்தருவர் என்று அந்தணர்களது நல்ல நூலாகிய நான்மறை ஒருபெற்றியே கூறுகிற்கும் அங்ஙனமாகவும், மாபெருந் தெய்வம் நீ அருளாவிடின் - மிகப்பெருந் தெய்வமாகிய நீ அருள்புரியாவிட்டால், யானோ

1. சிலப். ௨௮ : ௧௬௭-௮.

காவேன் என் உயிர் ஈங்கென - யான் என் உயிரை ஈண்டுக் காப்பாற்றுமல் விடுவேன் என்று கோதமை கூற ;

கஎஉ—டு. ஊழிமுதல்வன் உயிர்தரின் அல்லது - ஊழிமுதல்வனுகிய இறைவன் உயிரை அளித்தாலல்லது, ஆழித்தாழி அகவரைத் திரிவோர் தாம் தரின் - சக்கரவாளமாகிய தாழியின்கண் திரியுந் தேவர்கள் தர வல்லவராயின், யானும் தருகுவன் மடவாய் - மடவாய் யானும் நின் மகனுயிரைத் தருவேன், ஈங்கு என் ஆற்றலும் காண்பாய் என்று - என்னுடைய ஆற்றலையும் நீ இப்பொழுது காண்பாயாக என்று கூறி ;

ஊழிமுதல்வன் - உலக முதல்வன் ; இவனை மகாப்பிரமா என்பர். தாழிபோற் கவிந்துள தென்பார் தாழி யென்றார். முதல்வன் தரின் அல்லது திரிவோர் தாரார் ; அவர் தரின் யானுந் தருகுவன் என விரித்துரைக்க.

கஎசு—அடு. நால்வகை மரபின் அரூபப் பிரமரும் - நான்கு வகைப்பட்ட முறைமையினையுடைய அரூபப் பிரமர்களையும், நானுல் வகையின் உரூபப் பிரமரும் - பதினுறு வகைப்பட்ட உரூபப் பிரமர்களையும், இருவகைச் சுடரும் - ஞாயிறு திங்கள் களையும், இரு மூவகையில் பெருவனப்பு எய்திய தெய்வத கணங்களும் - ஆறு வகையினையுடைய மிக்க அழகு விளங்குகின்ற தெய்வ கணங்களையும், பல்வகை அசுரரும் படுதுயர் உறூஉம் எண்வகை நரகரும் - பல திறப்பட்ட அசுரர்களையும் மிக்க துன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற எண் வகைப்பட்ட நரகர்களையும், இரு விசும்பு இயங்கும் பன்மீன் ஈட்டமும் நாளும்கோளும் - அகன்ற வானின்கண் திரியும் பல மீன்களின் தொகுதிகளையும் நாட்களையும் கோட்களையும், தன் அகத்து அடக்கிய சக்கரவாளத்து - தன் உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் சக்கரவாளத்தில், வரந் தரற்குரியோர்தமை முன் நிறுத்தி - வரந்தருவதற்குரியவர்களாகிய தேவர்களைக் கோதமைக்கு முன்னே நிறுத்தி, அரந்தை கெடும் இவள் அருந்துயர் இதுவென - இவளுற்ற அரிய துயர் இது இத்துயரினைப் போக்குவீராக என்று சம்பாபதி கூற ;

உலகம் முப்பத்தொன்று என்றும், அவற்றுள் முதலாவதாகிய நரகலோகத்தின் பகுதிகளாகிய மகாநிரயம், இரௌரவம், காலசூத்திரம், சஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், சம்பிரதாபனம், சங்கதம் என்னும் எட்டு நரகங்களிலும் நரகர்கள் வசிப்பரென்றும், ஆறுவது முதலிய அறுவகை உலகங்களில் அறுவகைத் தெய்வகணங்கள் வசிப்பரென்றும், பன்னிரண்டாவது முதலிய பதினுறு உலகங்களில் பதினுறுவகை உருவப்பிரமர்களும், இருபத்தெட்டாவது முதலிய நான்கு உலகங்களில் நால்வகை அருவப்பிரமர்களும் வசிப்பரென்றும் கூறுவர். ஒன்று முதல் மேன்மேலுலகங்களில் வசிப்போர் படிப்படியே உயர்ந்தோராவரென்பது அறிக. கெடும், செய்யுமென்னுஞ் சொல் ; ஏவலில் வந்தது.

கஅ௬—௯. சம்பாபதிதான் உரைத்த அம்முறையே - காவற் றெய்வமாகிய சம்பாபதி கூறிய முறைப்படியே, எங்கு வாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே - உலகெங்கணுமுள்ள தேவர் களும் கூறக்கேட்டு, கோதமை உற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி - கோதமை தான் அடைந்த கொடிய துன்பத்தினின்றும் நீங்கி, ஈமச்சுடலையில் மகனை இட்டு இறந்தபின் - இடுகாட்டில் அடுக் கப்பட்ட விறகினையுடைய அழலின்கண் மகனை இட்டுத் தானும் இறந்த பின்னர் ;

சம்பாபதி கூறியதாவது ஊழி முதல்வன் உயிர்தரினல்லது ஏனோர் தாரார் என்றது. தேவர் என்றது அருவப்பிரமர் இறுதி யாகவுள்ள மேலுலகத்தவர் அனைவர்க்கும் பொதுப்பெயர்.

க௯0—உ0உ. சம்பாபதி தன் ஆற்றல் தோன்ற - சம்பாபதியி னுடைய பேராற்றல் வெளிப்படுமாறு, எங்கு வாழ் தேவரும் கூடிய இடந்தனில் - எங்கு முறைகின்ற தேவர்களெல்லோரும் கூடிய அந்த இடத்தில், சூழ்கடல் வளைஇய ஆழியங்குன்றத்து- பெரும்புறக் கடலாற் சூழப்பட்ட சக்கரவாள மலையின் உட் பட்ட இடத்தில், நடுவு நின்ற மேருக்குன்றமும் - நடுவிடத்தே நின்றதாகிய மேருமலையும், புடையின் நின்ற எழுவகைக் குன்ற மும் - அதன் பக்கத்தே சூழ்ந்து நின்ற எழுவகைக் குலமலை களும், நால்வகை மரபின் மாபெருந்தீவும் - நான்குவகைப்பட்ட மரபினையுடைய மிகப்பெரிய தீவுகளும், ஓரீராயிரம் சிற்றி டைத்தீவும் - அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறு தீவு களும், பிறவும் ஆங்கதன் இடவகை உரியன - பிறவுமாகிய அதன் உரிய இடவகைகளை, பெறுமுறை மரபின் அறிவுவரக் காட்டி-அவை அமைந்த முறைப்படி காண்போர்க்கு அறிவு வர அமைத்துக்காட்டி, ஆங்குவாழ் உயிர்களும் அவ்வுயிர் இடங்களும் - அங்கே வாழும் உயிர்களையும் அவை வசிக்கும் இடங்களையும், பாங்குற மண்ணீட்டில் பண்புற வகுத்து-அழகு பொருந்த மண்ணீடுகளாக இலக்கணப்படி வகுத்து, மிக்க மய னால் இழைக்கப்பட்ட - அறிவின் மேம்பட்ட தெய்வத் தச்சனால் இயற்றப்பட்ட, சக்கரவாளக் கோட்டம் ஈங்கிது காண் - சக்கர வாளக் கோட்டம் என்பது இதுவாகும் ;

தோன்றக் கூடிய இடம் என்க ; தோன்ற இழைக்கப்பட்ட என் றியைத்தலும் பொருந்தும். மேருமலை எண்பத்திராயிரம் யோசனை உயரமும், அதற்குத் தக்க பருமையும் உள்ளதென்றும், அதனைச் சூழக் குலகிரிகள் ஏழும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றனையும் சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயர வளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமுடைய ஏழு கடல்களும் உள்ளனவென்றும், இவையெல்லாவற்றையும் புறஞ் சூழ்ந்துகிடக்கும் பெரும்புறக்கடலில் சம்புத்தீவு முதலிய நான்கு மாபெருந்தீவுகளும், அவை ஒவ்வொன்றையும் ஐந்நூறு ஐந்நூறு ஆகச் சூழ்ந்த இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும் உள்ளன என்றும், சம் புத்தீவு தெற்கிலுள்ளது என்றும் கூறுவர் ; இப்பகுதிக்கு டாக்டர் வே. சாமிநாதையர் எழுதிய அரும்பதவுரை காண்க.

சிறு தீவுகள் அந்தரத்தீவுகள் என்றும் கூறப்படும்; "அந்தரத் தீவினும் அகன்பெருந் தீவினும்" (உரு : உ௪) என்று பின் வருதல் காண்க. உயிர்கள் என்றது அவற்றுக்கு நிலைக்களமாகிய உடம்பு களை. இடம் என்றது நீர், நிலம் முதலியவற்றை. மண்ணீடு - சுதை யாற் செய்யப்பட்ட பாவை முதலியன. மயன் - அசுரத்தச்சனென் பாருமுளர்.

உ0௩—௫. இடுபிணக்கோட்டத்து எயிற்புறம் ஆகலின் - பிணங் களையிடுகின்ற புறங்காட்டின் மதிற்புறத்திலுள்ளது ஆதலால் இதனை, சுடுகாட்டுக்கோட்டம் என்றலது உரையார் - சுடுகாட் டுக்கோட்டமென்றே கூறுவர், இதன் வரவு இது என்று இருந் தெய்வம் உரைக்க - இதனுடைய வரலாறு இஃது என்று மணி மேகலாதெய்வம் மொழிந்தருள;

இடுதல், சுடுதல் இரண்டனையும் ஒன்றாக அடக்கிப் பெயர் கூறினார்.

உ0௬—௧௪. மதன் இல் நெஞ்சமொடு வான்துயர் எய்தி - வலி யற்ற மனத்துடனே மிக்க துன்பத்தை யடைந்து, பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோள் உரைப்ப - பூமியிற் பிறந்தோர்களது வாழ்க்கையை மணிமேகலை கூற, இறந்திருள் கூர்ந்த இடை யிருள் யாமத்து - மிகவுஞ் செறிந்த இருள் மிகுந்த இடையாமத் தில், தூங்குதுயில் எய்திய சுதமதி ஒழிய - மிக்க உறக்கத்தினை யடைந்த சுதமதி அவ்விடத்தில் நீங்க, பூங்கொடிதன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ - மணிமேகலையைச் சேரத் தழுவிக்கொண்டு, அந்தரம் ஆறு ஆறைந்து யோசனைத் தென்றிசை மருங்கில் சென்று - விசும்பின் வழியாக முப்பது யோசனைதூரம் தென் றிசைக்கட் சென்று, திரையுடுத்த மணிபல்லவத்திடை - கட லாற் சூழப்பட்ட மணிபல்லவமென்னும் தீவின்கண், மணி மேகலாதெய்வம் அணியிழைதன்னை வைத்து அகன்றதுதான் - மணிமேகலையை வைத்துவிட்டு மணிமேகலா தெய்வம்தான் நீங்கியது என்க.

மதன் - செருக்குமாம். கோட்டத்தினியல்பு கேட்டமையின் நெஞ்சம் மதனழிந்ததென்க. வாழ்க்கை யென்றது அதன் நிலை யாமையை.

மண்டிலம் சொரிய, மேனியள் ஏத்தி நோக்கி என்னுற்றீரென, அவள் அவன் கூறியதுரைத்தலும், அருந் தெய்வமுரைப்ப, சுதமதி என்னையோவென, நேரிழை கூறும்; அங்ஙனம் கூறுகின்ற தெய்வம் இதன் வரவு இதுவென்றுரைக்க, சிறந்தோளுரைப்ப, தெய்வம் இடையிருள்யாமத்துச் சுதமதியொழியப் பூங்கொடிதன்னைத்தழீஇச் சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்து அகன்றது என முடிக்க.

சக்கரவாளக் கோட்டமுரைத்த காதை முற்றிற்று.

எ. துயிலெழுப்பிய காதை

[மணிபல்லவத்தினின்றும் நீங்கிய மணிமேகலா தெய்வம், 'இரவு கழிந்தால் மணிமேகலை என் கை யகப்படுவாள்' என்று வேட்கை நோயால் துயிலாதிருந்த உதய குமரன் முன் தோன்றி, "மன்னவன் மகனே, கோல்நிலை திரிந்திடின் கோள் நிலை திரியும், கோள் நிலை திரிந்திடின் மாரி வறங் கூரும், மாரி வறங்கூரின் மன்னுயிர் இல்லை, மன்னுயிரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன், தன்னுயி ரென்னும் தகுதியின் றாகும், தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த, அவத்திறம் ஒழிக" என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூறிவிட்டு, உவ வனஞ்சென்று அங்கே துயிலும் சுதமதியை எழுப்பி, "யான் மணிமேகலா தெய்வம்; இந்திரவிழாக் காண்டற்கு வந்தேன்; நீ அஞ்சாதே; மணிமேகலைக்குப் புத்தன் அறநெறியிற் செல்லும் நற்பொழுது வந்துற்ற தாகலின் அவளை யெடுத்துச் சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; அவள் தனது பழம்பிறப்பின் நிகழ்ச்சியையும் அறிந்து கொண்டு இற்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இங்கு வந்து சேருவள்; இந் நகரில் வேறு வடிவம் கொள்வாளாயினும் உனக்கு அவள் ஒளிப்பா ளல்லள்; அவள் இப் பதியிற் புகும்நாளில் பல அற்புதங்கள் நிகழும்; நான் வந்ததையும் மணிமேகலை நல்வழியிற் சென்றதையும் மாதவிக் குச் சொல்க; அவள் முன்னரே என்னை யறிவாள்; கோவலன் 'நமது குலதெய்வத்தின் பெயரை இக் குழந்தைக்கு இடுக' என்று சொல்லி, என் பெயரை இவளுக்கிட்ட நாளின் இரவில், மாதவியின் கனவிற் சென்று, 'காமன் செயலற்றேங்க மாபெருந் தவக்கொடி யீன்றனை' என்று நனவிற் கூறியது போல நான் கூறிய துண்டு; இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுதி', என்று கூறிப்போயிற்று.

பின்பு சுதமதி யெழுந்து மணிமேகலையின் பிரிவால் வருந்தி, அவ் வனத்தைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்புறத்துள்ள சிறிய வாயில் வழியே சென்று, சக்கரவாளக் கோட்டத்தையடைந்து, ஆங்குள்ள உலகவறவியின் ஒருபுடை யிருந்தாள். அப்பொழுது அவ்விடத்தே கந்திற் இடமாகக்கொண்டுள்ள தெய்வப்பாவையானது சுதமதி மருளும்படி அவளது முற்பிறப்பின் வரலாற்றையும் இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் கூறி விளித்து, 'மணிமேகலை தனது முற்பிறப்பை யும் உனது முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிரவில் இந் நகர்க்கண் வருவாள்; அவள் பிரிந்ததுபற்றி நீ அஞ்சல்' என்று கூறிற்று. அதனைக் கேட்டு நெஞ்சம் நடுங்கிய சுதமதி இரவு முழுதும் அவ்விடத்திருந்து, கதிரவன் உதித்தவுடன் எழுந்து வீதிமருங்கிற் சென்று மாதவியை அடைந்து, முதல் நாளிரவு

நிகழ்ந்தவற்றைச் சொன்னவுடன் அவள் மாணிக்கத்தை யிழந்த நாகம்போன்று மிக்க துயரத்தோடிருந்தாள். சுதமதி மணிமேகலையின் பிரிவால் இன்னுயிரிழந்த யாக்கைபோலச் செயலற்றிருந்தாள். (இதில், இராப்பொழுதின் நிகழ்ச்சிகளும், விடியல் நிகழ்ச்சிகளும் ஆசிரியருடைய உலகியலறிவையும், கற்பனைத்திறத்தையும் புலப்படுத்துகின்றன.)]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட
உதய குமரன் உறுதுய ரெய்திக்
கங்குல் கழியிலென் கையகத் தாளெனப்
பொங்குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோல்நிலை திரிந்திடிற் கோள்நிலை திரியும்
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்
தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்
தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த
அவத்திறம் ஒழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபின்
உவவனம் புகுந்தாங் குறுதுயில் கொள்ளும்
சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
இந்திர கோடணை இந்நகர்க் காண
வந்தே னஞ்சல் மணிமே கலையான்
ஆதிசான் முனிவன் அறவழிப் படூஉம்
ஏது முதிர்ந்த திளங்கொடிக் காதலின்
விஞ்சையிற் பெயர்த்துநின் விளங்கிழை தன்னையோர்
வஞ்சமில் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்திங்
கின்றேழ் நாளில் இந்நகர் மருங்கே
வந்து தோன்றும் மடக்கொடி நல்லாள்
களிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரூர்
ஒளித்துரு வெய்தினும் உன்றிற மொளியாள்
ஆங்கவள் இந்நகர் புகுந்த அந்நாள்
ஈங்கு நிகழ்வன ஏதுப் பலவுள
மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமும்
ஏதமில் நெறிமகள் எய்திய வண்ணமும்
உரையாய் நீயவள் என்திறம் உணரும்
திரையிரும் பௌவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்
நாமஞ் செய்த நன்னாள் நள்ளிருள்
காமன் கையறக் கடுநவை யறுக்கும்

மாபெருந் தவக்கொடி யீன்றனை யென்றே
நனவே போலக் கனவகத் துரைத்தேன்
ஈங்கிவ் வண்ணம் ஆங்கவட் குரையென்
றந்தரத் தெழுந்தாங் கருந்தெய்வம் போயபின்
வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி எழுந்தாங்
ககன்மனை யரங்கத் தாசிரியர் தம்மொடு
வகைநெறி மாக்கட்கு வட்டணை காட்டி
ஆடல் புணர்க்கும் அரங்கியன் மகளிரில்
கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் துயின்று
பண்ணுக் கிளைபயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை
கொளைவல் லாயமோ டிசைகூட் டுண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்விர லுதைத்த
வெம்மைவெய் துறாது தன்மையிற் றிரியவும்
பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனாது
உண்கண் சிவந்தாங் கொல்குகொடி போன்று
தெருட்டவுந் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பூம் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவும்
தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி
விளையாடு சிறுதேர் ஈர்த்துமெய் வருந்தி
அமளித் துஞ்சும் ஐம்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து
தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவும்
இறையுறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும்
காவுறை பறவையும் நாவு ளழுந்தி
விழவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் துயின்று
பழவிறன் மூதூர் பாயல்கொள் நடுநாள்
கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்
யாமங் கொள்பவர் ஏத்தொலி யரவமும்
உறையுணின் றொடுங்கிய உண்ணா உயக்கத்து
நிறையழி யானை நெடுங்கூ விளியும்
தேர்வழங்கு தெருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரும்
ஊர்காப் பாளர் எறிதுடி ஓதையும்
முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்
துழந்தடு கள்ளின் தோப்பியுண் டயர்ந்து
பழஞ்செருக் குற்ற அனந்தர்ப் பாணியும்
அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளிர் ஏந்திய தூமத்துப்
புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கம்
தீர்வினை மகளிர் குளனா டரவமும்
வலித்த நெஞ்சின் ஆடவ ரின்றியும்
புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென

இடிக்குரன் முழக்கத் திடும்பலி யோதையும்
ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்புண் உற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கும் மந்திர மாக்கள்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
நின்றெறி பலியின் நெடுங்குர லோதையும்
பல்வே றோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்
கேட்டுளங் கலங்கி ஊட்டிரு ளழுவத்து
முருந்தேர் இளநகை நீங்கிப் பூம்பொழில்
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிக்கமா தெய்வம் வியந்தெடுத் துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கண்
பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயில்
உலக அறவியின் ஒருபுடை இருத்தலும்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய
அந்தி லெழுதிய அற்புதப் பாவை
மைத்தடங் கண்ணாள் மயங்கினள் வெருவத்
திப்பிய முரைக்குந் தெய்வக் கிளவியின்
இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் றேவி
தயங்கிணர்க் கோதை தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோ டிந்நகர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீரை யாகிய சுதமதி கேளாய்
இன்றேழ் நாளில் இடையிருள் யாமத்துத்
தன்பிறப் பதனொடு நின்பிறப் புணர்ந்திங்கு
இலக்குமி யாகிய நினக்கிளை யாள்வரும்
அஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வுரை கேட்டு
நெஞ்சம் நடுக்குறாஉம் நேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டுயில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
புகர்முக வாரணம் நெடுங்கூ விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கூ விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்
பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பக்
கடவுட் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்

குயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழக்
கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழ
ஊர்துயி லெடுப்ப உரவுநீ ரழுவத்துக்
காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலும்
ஏவுறு மஞ்ஞையின் றினைந்தடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கிற் போகிப்
போய கங்குலிற் புகுந்ததை யெல்லாம்
மாதவி தனக்கு வழுவின் றுரைத்தலும்
நன்மணி இழந்த நாகம் போன்றவள்
தன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப
இன்னுயி ரிழந்த யாக்கையி னிருந்தனள்
துன்னிய துரைத்த சுதமதி தானென்.

உரை

க—எ. மணிமேகலைதனை மணிபல்லவத்திடை மணிமேகலா தெய்வம் வைத்து நீங்கி - மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையை மணிபல்லவத்தின்கண் வைத்து அதனைவிட்டு நீங்கி, மணிமேகலைதனை மலர்ப் பொழிற் கண்ட உதயகுமரன் – மணிமேகலையைப் பூஞ்சோலையிற் கண்ட உதயகுமரன், உறுதுயர் எய்தி - மிக்க துன்பமுற்று, கங்குல் கழியில் என் கையகத்தாள் என - இரவு நீங்கினால் மணிமேகலை என் கையினிடத்தே உள்ளாள் என்று, பொங்கு மெல் அமளியில் பொருந்தாது இருந்தோன் முன்னர்த் தோன்றி - சிறந்த மெல்லிய படுக்கையிடத்துக் கண்டுயிலாது இருக்கின்றவன் முன்னே தோன்றி,

மணிமேகலையை எய்தப் பெருமையான் உறுதுயர் எய்தினான் என்க. பொருந்தாது - கண் பொருந்தாது; உறங்காது. இருந்தோன், வினைப்பெயர். மணிமேகலா தெய்வம் வைத்து நீங்கி இருந்தோன் முன்னர்த் தோன்றி என்க.

எ—கச. மன்னவன் மகனே - அரசன் புதல்வனே, கோல் நிலை திரிந்திடின் கோள் நிலை திரியும் - அரசனது கோல் கோடுவதாயின் கோட்களின் நிலை வேறுபடும், கோல்நிலை திரிந்திடின் மாரி வறம்கூரும் – அங்ஙனம் கோட்கள் நிலை தவறினால் மழை பெய்யாமற் கழியுங்காலம் மிகும், மாரி வறங் கூரின் மன்னுயிர் இல்லை - மழை வளங் குறைந்தால் நிலைபெற்ற உயிர்கள் இல்லையாம், மன்னுயிர் எல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன் தன்உயிர் என்னும் தகுதி இன்று ஆகும் - நிலைபெற்ற உயிர்கள் அனைத்தும் மண்ணுலகத்தை ஆள்கின்ற மன்னவனது உயிர் என்று கூறப்படும் தகைமை இலதாம் ஆகலின், தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த - தவத்தின் கூறுபாட்டினை மேற்கொண்ட மணிமேகலைபால் வைத்த, அவத்திறம் ஒழிகென்று அவன் வயின் உரைத்தபின் - தீய விருப்பின் தன்மையை ஒழிவாயாக என்று உதயகுமரனிடம் மொழிந்த பின்னர்;

கோல்நிலை திரியின் கோள்நிலை திரிதல் முதலியன நிகழுமென்பதனை, [1]"கோணிலை திரியாக் கோலோனுருக" [2]"கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கன் மிஞ்சி, நீணில மாரி யின்றி விளைவஃகிப் பசியு நீடிப், பூண்முலை மகளிர் பொற்பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி, ஆணையிவ் வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்" என்பவற்றானும் அறிக. அவத்திறம் - கேடு செய்யும் தீய விளைவு.

சுரு—உஉ. உவவனம் புகுந்து ஆங்கு உறுதுயில் கொள்ளும் - உவவனத்திற் புகுந்து ஆண்டு மிகுந்த உறக்கத்துடனிருக்கும், சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி - சுதமதியை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பி, இந்திர கோடணை இந்நகர்க் காண வந்தேன் அஞ்சல் மணிமேகலை யான் - யான் மணிமேகலா தெய்வம் அஞ்சாதே இந்நகரின் இந்திர விழாக் காண வந்தேன், ஆதிசான் முனிவன் அறவழிப்படூஉம் - புத்த தேவனின் அறநெறியிற் செல்லும், ஏதுமுதிர்ந்தது இளங்கொடிக்கு ஆதலின் - ஏது நிகழ்ச்சி மணிமேகலைக்கு முற்றியதாகலின், விஞ்சையிற் பெயர்த்து நின் விளங்கிழைதன்னை - நின் மெல்லியலை என் வித்தையினாலே பெயர்த்து, ஓர் வஞ்சம் இல் மணிபல்லவத்திடை வைத்தேன் - ஒரு வகையான வஞ்சனையும் இல்லாத மணிபல்லவத்தின்கண் வைத்துளேன் ;

துயிலிடை, உருபு மயக்கம். கோடணை - முழக்கம் ; பல்வகை முழக்கத்தினையுடைய விழாவிற்காயிற்று. வினைகள் தம் பயனையூட்ட எதிர்ப்படுவதனை, ஏது நிகழ்ச்சி அல்லது ஏது என்பது பௌத்த நூல் வழக்கு.

உங—கூ. பண்டைப் பிறப்பும் பண்புஉற உணர்ந்து - முற்பிறவியையும் நன்கறிந்து, ஈங்கு இன்று ஏழுநாளில் இந்நகர் மருங்கே - இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிலே இவ்விடத்து இந்நகரத்தின்கண், வந்து தோன்றும் மடக்கொடி நல்லாள் - மடப்பம் பொருந்திய கொடிபோலும் மணிமேகலை வந்து தோன்றுவள், களிப்புமாண் செல்வக் காவற்பேரூர் - செல்வக் களிப்பாற் சிறந்த காவலையுடைய இப் பெரிய நகரத்தில், ஒளித்து உருவு எய்தினும் உன்திறம் ஒளியாள் - தன் வடிவத்தை மறைத்து வந்தாலும் நின்னிடம் மறையாள், ஆங்குஅவள் இந்நகர் புகுந்த அந்நாள் - மணிமேகலை இந்நகரத்திற்கு மீளவந்த அந்நாளில், ஈங்கு நிகழ்வன ஏதுப் பலவுள - ஈண்டு நிகழ்வனவாகிய ஏது நிகழ்ச்சிகள் பலவுண்டு ;

தோன்றும், முற்று. களிப்புமாண் செல்வம் என்பதற்குக் களிப்பு மாட்சி யுறுதற்குக் காரணமாய செல்வம் என உரைப்பினும் அமையும். புகுந்த என்பது கால வழுவமைதி.

௩0—௪0. மாதவி தனக்கு யான் வந்த வண்ணமும் - மாதவிக்கு யான் வந்த வகையையும், ஏதம்இல் நெறி மகள் எய்திய வண்ணமும் - மணிமேகலை குற்றமற்ற வழியிற் சேர்ந்த தன்மையை

1. மணி க : ௩௪. 2. சீவ. க : உ௫௫.

யும், உரையாய் நீ - நீ கூறுவாயாக, அவள் என் திறம் உணரும் - அம்மாதவி என் வரலாற்றை உணருவாள், திரையிரும் பௌவத்துத் தெய்வம் ஒன்று உண்டு எனக் கோவலன் கூறி இக் கொடியிடை தன்னை என் நாமஞ் செய்த நல்நாள் - கோவலன் அலைகளையுடைய பெரிய கடலினிடத்துத் தெய்வம் ஒன்று உண்டென்று கூறி இப் பெண் மகளுக்கு என் பெயரையிட்ட நல்ல நாளில், நல்இருள் - இரவின் நடுயாமத்தே, காமன் கையறக் கடுநவை அறுக்கும் - காமன் செயலற்றுப்போகப் பெரிய துன்பங்களை அறுக்கவல்ல, மாபெருந் தவக்கொடி ஈன்றனை என்றே - மிகப் பெரிய தவமுடைய மகளைப் பெற்றனை என்று, நனவே போலக் கனவகத்து உரைத்தேன் - நேரிற் கூறுவதைப்போலக் கனவின்கண் மொழிந்தேன், ஈங்கு இவ்வண்ணம் ஆங்கு அவட்கு உரை என்று - இவற்றையெல்லாம் மாதவிக்குக் கூறுவாயாக என்றுரைத்து, அந்தரத்து எழுந்து ஆங்கு அருந்தெய்வம் போயபின் - விசும்பில் எழுந்து அவ்வரிய மணிமேகலா தெய்வம் போயின பின்னர்;

ஏதம் இல் நெறி எய்தியது என்றது புத்தன் அறவழிப்படுதல் என்க; இதனை விசுத்தி மார்க்கம் என்ப. தெய்வம் - என்குல முதல்வனைக் கேட்டினின்றும் நீக்கிப் பாதுகாத்த தெய்வம் என விரித்துரைத்துக் கொள்க. கொடியிடை தன்னை - கொடி யிடைக்கு; கொடியிடை - மணிமேகலை. நள்ளிருள் என்பது செறிந்த இருளையுடைய இரவினை யுணர்த்திற்று. கடுநவை - அவா முதலியன. நன்னாள் நள்ளிருட் கனவகத்து உரைத்தேன் என்க.

௬௧. வெந்துயர் எய்திச் சுதமதி எழுந்தாங்கு - சுதமதி கொடிய துன்பமடைந்து எழுந்து;

௬௨—௯. அகல்மனை அரங்கத்து ஆசிரியர் தம்மொடு - அகன்ற வீடாகிய அரங்கின்கண் ஆசிரியன் மாரொடு நின்று, வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டணை காட்டி - அவினய முதலிய கூறுபாடுகளை யறிகின்ற மக்களுக்குக் கமலவர்த்தனை காட்டி, ஆடல் புணர்க்கும் அரங்கியல் மகளிரில் - ஆடல் புரியும் நாடக மகளிரைப் போல, கூடிய குயிலுவக் கருவி கண் துயின்று - ஒருங்கியைந்த குழல்யாழ் முதலிய குயிலுவக் கருவிகளெல்லாம் கண்டுயின்று, பண்ணுக் கிளைபயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை - பண்ணின் வகைகளை இசைக்கும் யாழின் இனிய நரம்புகள், கொளைவல் ஆயமோடு இசை கூட்டுண்டு - பாட்டில் வல்ல மகளிருடன் இசையைச் சேர்ந்தனுபவித்து, வளைசேர் செங்கை மெல்விரல் உதைத்த - வளைகளுடன் கூடிய சிவந்த கைகளின் மெல்லிய விரல்களால் தெறித்த, வெம்மை வெய்துறுது தன்மையில் திரியவும் - வெம்மை நன்கு உறுமையால் இயல்பினின்று திரியாநிற்கவும்;

ஆசிரியர் - இயலாசிரியன், ஆடலாசிரியன், யாழாசிரியன், இசையாசிரியன், குழலாசிரியன், தண்ணுமை யாசிரியன் என்போர்.

வட்டணை - வர்த்தனை; கமல வர்த்தனை; ஆவது கைத்தலங் காட்டல். இளை - திறமுமாம். திந்தொடை திரியவும் என்க.

ருo—ரு. பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனது - குணமற்ற காதலனுடைய பரத்தமையைப் பொறுமல், உண் கண் சிவந்து ஆங்கு ஒல்கு கொடி போன்று - அசைகின்ற கொடிபோல மையுண்ட கண்கள் சிவந்து, தெருட்டவும் தெருளாது ஊடலொடு துயில்வோர் - தெளிவிக்கவும் தெளியாமல் ஊடலுடன் துயில்கின்ற மகளிர், விரைப்பூம் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவும் - மணம் பொருந்திய மலரணையில் தம்மால் விரும்பப்படுகின்ற கொழுநரைத் தழுவவும்;

பண்பு - ஈண்டு அன்பு. பரத்தமை - பரத்தன் தன்மை; பரத்தையை மருவி யொழுகுவோன் பரத்தன்; [1]"பெண்ணியலா ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர், நண்ணேன் பரத்த நின் மார்பு" என்பது காண்க. ஊடலொடு துயில்வோர் தாமே துணையைத் தழுவவு மென்க.

ருச—கூ. தளர்நடை ஆயமொடு தங்காது ஓடி விளையாடு சிறு தேர் ஈர்த்து மெய்வருந்தி - தளர் நடைச் சிறுர்களுடன் ஓரிடத்தில் தங்காமல் ஓடி விளையாடுஞ் சிறு தேரினை இழுத்து உடல் வருந்தி, அமளித் துஞ்சும் - படுக்கையில் உறங்குகின்ற, ஐம்படைத் தாலிக் குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்கு - ஐம்படைத் தாலி யணிந்த மார்பும் மழலைச் செவ்வாயும் தளர் நடையுமுடைய இளம் புதல்வர்க்கு, காவற்பெண்டிர் கடிப்பகை எறிந்து தூபம் காட்டித் தூங்கு துயில் வதியவும் - செவிலித்தாயர் கடிப்பகை வீசிப் புகை காட்டித் தூங்குகின்ற உறக்கத்திற் பொருந்தவும்;

ஐம்படை - திருமாலின் பஞ்சாயுத வடிவமுடைய அணிகலன்; "சிந்துபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப" (ரு: கரு அ) என்புழி உரைத்தமை நோக்குக. கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகை; வேம்பும், வெண் சிறுகடுகும்; இக்காதையுள் மேல்வருதல் காண்க. காவற்பெண்டிர் துயில் வதியவும் என்க.

சுo—ரு. இறையுறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும் - இறப்புகளில் வாழ்கின்ற புறுக்களும் நிறைந்த நீரிலுள்ள பறவைகளும், கா உறை பறவையும் நா உள் அழுந்தி - பொழில்களில் உறைகின்ற புட்களும் நாஉள்ளே அழுந்தி, விழவுக்களி அடங்கி முழவுக்கண் துயின்று - விழாவினு லுண்டாகிய களிப்பு அடங்கி முழவுகளின் கண் துயின்று, பழவிறல் மூதூர் பாயல் கொள் நடுநாள் - பழைய வலியினையுடைய தொன்னகரம் துயிலினைக் கொண்ட இடையாமத்தில்;

நாவுள்ளழுந்தலாவது ஒலியாதிருத்தல். அழுந்தி அடங்கி துயின்று என்னும் இடத்து நிகழ் பொருளின் றொழில்கள் இடத்

1. குறள். கருகக.

தின்மேல் நின்றன; அழுந்தி முதலியவற்றைச் செயவெனெச்ச மாகத் திரித்தலுமாம்.

சாச—ரு. கோமகன் கோயில் குறுநீர்க் கன்னலின் - அரசன் மாளிகையில் குறிய நீரினைக் கொண்ட நாழிகை வட்டிலால், யாமம் கொள்பவர் ஏத்துஒலி அரவமும் - நாழிகைக் கணக்கிடு வோர் ஏத்துகின்ற ஒலியாகிய முழக்கமும்;

அரசனை ஏத்தி நாழிகை கூறுவராகலின் 'ஏத்தொலியரவமும்' என்றார். ஒலியாகிய அரவமென்க; அரவம் தமிழ்ச்சொல்லே.

சாசா—எ. உறையுள் நின்று ஒடுங்கிய உண்ணு உயக்கத்து - தங்குமிடத்தில் நின்று ஒடுங்கிய உண்ணுமையா லுண்டாகிய வருத்தத்தினல், நிறை அழியானை நெடுங்கூவிளியும் - நிறை யழிந்த யானையினது நெடிய கூப்பீடாகிய முழக்கமும்;

நிறை - ஈண்டு அமைதி.

சாஅ—சா. தேர்வழங்கு தெருவும் சிற்றிடை முடுக்கரும் - தேர் கள் செல்லுகின்ற பெரிய வீதிகளிலும் சிறிய இடங்களை யுடைய முடுக்குத் தெருக்களிலும், ஊர்காப்பாளர் எறிதுடி ஓதையும் - ஊர் காவலர் அடிக்கின்ற துடியொலியும்;

எo—உ. முழங்கு நீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர் - ஒலிக் கின்ற நீரினையுடைய கடற்றுறைகளில் மரக்கலத்திற் சேர்ந்து தொழில் புரிவோர், துழந்தடு கள்ளின் தோப்பியுண்டு அயர்ந்து - துழாவிச் சமைத்த கள் வகைகளில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளையுண்டு தம்மை மறந்து, பழஞ்செருக்குற்ற அனந்தர்ப் பாணியும் - பழைய செருக்கினை யடைந்த மயக்கத் துடன் பாடும் பாட்டினேசையும்;

கள்ளாகிய தோப்பி யென்றுமாம். தோப்பி - நெல்லாற் சமைத்த கள். பழஞ்செருக்கு - முதிர்ந்த களிப்பு. அனந்தர் - கள் ளுண்ட மயக்கம்.

எரு—சா. அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை விரவிய மக ளிர் ஏந்திய தூமத்து - அரத்தின் வாய்போன்ற வேம்பாகிய கடிப்பகையும் வெண் சிறுகடுகாகிய கடிப்பகையும் கலந்து இடப்பட்டு மகளிரால் ஏந்தப்பட்ட புகையுடன் சென்று, புதல் வர்ப் பயந்த புனிறு தீர் கயக்கம் தீர்வினை மகளிர் குளன் ஆடு அரவமும் - புதல்வரைப் பெற்ற புனிறு தீருமாறு கயங்குதல் தீர்கின்ற மகளிர் குளங்களில் நீராடுகின்ற ஒலியும்;

கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகை யென்னும் பொருளது. மகளிர் ஏந்திய அரவாய்க் கடிப்பகையுடனும் ஐயவிக் கடிப்பகை விரவிய தூமத்துடனும் என்றுரைத்தலுமாம். புனிறு தீர்ந்த மகளிர் கயக்கந் தீர்ந்த மகளிர் எனத் தனித்தனி முடித்தலுமாம். புதல்வர்ப் பயந்து புனிறு தீர்ந்த மகளிர் இரவிற் சென்று குளத்தில் நீராடுதல்

[1]"கனைவ ருவப்பப் புதல்வர்ப் பயந்து, பணைத்தேந் திளமுலை யமுத மூறப், புலவுப்புனிறு தீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு, வளமனை மக ளிர் குளநீரயர" என்பதனாலும் அறியப்படும். பத்தாவது இரவில் நீராடவேண்டும் என்பர்.

எஎ—அ0. வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன்றியும் - பகைமை யைக் கருதிய உள்ளமுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும், புலிக் கணத்து அன்னோர் - புலிக் கூட்டத்தினை யொத்த வீரர்கள், பூதசதுக்கத்துக் கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றம்கொள்க என - பூதத்தையுடைய நாற்சந்தியிலே கொடியணிந்த தேரினை யுடைய எமது அரசன் வெற்றிபெறுக என்று, இடிக்குரல் முழக்கத்து இடும்பலி ஓதையும் - இடியனைய குரல் முழக்கத் துடன் பலியிடுகின்ற ஓசையும்;

வலித்த - போரினைக் கருதிய என்றுமாம். ஆடவர் - சண்டுப் பகைவர்.

அக—ரு. ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர் - ஈன்றணிமையை யுடைய இளமகளிர் ஆற்றாச் சிறுவர், கடுஞ்சூழ் மகளிர் நெடும் புண் உற்றோர்-முதற் சூலையுடைய மங்கையர் பெரிய புண்களால் வருந்தினோர், தம் துயர் கெடுக்கும் மந்திரமாக்கள் - ஆகிய இவர்களின் துன்பங்களை நீக்குகின்ற மந்திரவாதிகள், மன்றப் பேய் மகள் வந்து கைக்கொள்க என - மன்றத்தின்கணுள்ள பேய்மகள் வந்து பெறுக என்று கூறி, நின்று எறி பலியின் நெடுங்குரல் ஓதையும் - நின்று பலி எறிகின்ற நீண்ட குரல் முழக்கமும்;

கடுஞ்சூல் - முதற்சூல்; [2]"கடுஞ்சூன் முண்டகம் கதிர்மணி கழாஅலவும்" என்றார் பிறரும். பலியிடும்பொழுது நெடுங்குர லெடுத்துக் கூப்பிடுவராகலின் 'பலியினெடுங்குரல்' என்றார்.

அசா. பல்வேறு ஓதையும் பரந்து ஒருங்கிசைப்ப - ஆகிய பல வேறு வகைப்பட்ட ஓசையும் பரந்து ஒன்றாக முழங்க;

அஎ—கூரு. கேட்டு உளம் கலங்கி ஊட்டிருள் அழுவத்து - அவற்றை யெல்லாங் கேட்டு மனங்கலங்கி ஊட்டிருற்போன்ற இருட்பரப்பிலே, முருந்து ஏர் இளநகை நீங்கிப் பூம்பொழில் - மயிற்பீலியின் முனைபோன்ற அழகிய பற்களையுடைய சுதமதி உவவனத்தினின்றும் நீங்கி, திருந்து எயிற் குடபால் சிறு புழை போகி - திருந்திய மதிலின் மேற்றிசையிலுள்ள சிறிய வாயி லின் வழியே சென்று, மிக்க மாதெய்வம் வியந்து எடுத்து உரைத்த - பெருமை பொருந்திய மணிமேகலா தெய்வம் வியந்து எடுத்துக்கூறிய, சக்கரவாளக் கோட்டத் தாங்கண் - சக்கர வாளக் கோட்டத்தின்கண், பலர் புகத் திறந்த பகுவாய் வாயில் - பலருஞ் செல்லுமாறு திறக்கப்பட்டிருக்கின்ற பெரிய வாய்

1. மதுரை ௬௦௦-௬. 2. சிறுபாண். ௧௪அ.

போலும் வாயிலையுடைய, உலக அறவியின் ஒருபுடை இருத்த லும் - ஊரம்பலத்தின் ஒரு பக்கத்தில் இருத்தலும்;

ஊட்டுதல் - பூசுதல். அறவி - அம்பலம். சுதமதி எழுந்து பல் வேறு ஓதையும் ஒருங்கிசைப்பக் கேட்டு உளங் கலங்கி நீங்கிப்போகி ஒருபுடை யிருத்தலும் என்க.

கூச—எ. கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய அந்தில் எழு திய அற்புதப் பாவை - நெடிய தோற்றத்தையுடைய தூணாகிய அவ்விடத்தே பழவினையாகிய காரணத்தை அனைவருக்கும் அறி விக்கும் பொருட்டு மயன் என்னும் தெய்வத் தச்சனால் எழுதப் பட்டு அனைவருக்கும் வியப்பை யுண்டு பண்ணும் பாவை யானது, மைத்தடங் கண்ணாள் மயங்கினள் வெருவ - சுதமதி அஞ்சி மயங்குமாறு, திப்பியம் உரைக்கும் தெய்வக் கிளவியின் - எதிர்காலத்தில் நிகழ்வனவற்றையும் கூறும் திப்பியமாகிய தெய்வக் கிளவியினாலே;

நெடுநிலை யுடைக் கந்தாகிய அந்தில் எனக் கூட்டுக. அந்தில் - ஆங்கென்னும் பொருட்டு. காட்டிய, செய்திய வென்னும் வினை யெச்சம். வருவதனை உரைப்பது தெய்வத் தன்மையாம் என்று கொண்டு 'திப்பிய முரைக்கும்' என்றார். தெய்வக்கிளவி - தெய்வத் தின் மொழி.

கூஅ—கoரு, இரவிவன்மன் ஒரு பெருமகளே - அசோதர நகரத் தரசனாகிய இரவிவன்மனது ஒரு பெரு மகளே, துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி - குதிரைச் சேனைகளை யுடையனும் கச்சய நகரத்தரசனுமாகிய துச்சயனுடைய மனைவியே, தயங்கு இணர்க் கோதை தாரை சாவுற - விளங்குகின்ற பூங்கொத்தினா லாய மாலையையுடைய தாரை இறக்குமாறு, மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய் - யானையின் முன்னே மயங்கி உயிர் துறந் தோய், காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் மகளே - காராள ருடைய சண்பை நகரத்தில் உள்ள கௌசிகன் என்பவனுடைய புதல்வியே, மாருதவேகனோடு இந்நகர் புகுந்து - மாருதவேகன் என்னும் விஞ்சையனுடன் இந்நகரத்திற் சேர்ந்து, தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய - தமக்கையாகிய தாரையுடன் கூடிய, வீரையாகிய சுதமதி கேளாய் - வீரையாகிய சுதமதியே கேட்பா யாக;

இரவிவன்மன் - சுதமதியின் முற்பிறப்பிலே தந்தையாயிருந்த வன். துச்சயன் - சுதமதியின் முற்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்தவன். தாரை - சுதமதியின் முற்பிறப்பில் தமக்கையாயிருந்தவள். வீரை யானையால் இறந்தது கேட்டு இவள் இறந்தமையால் 'தாரை சாவுற' என்றார்; சாவுற, எதிர் காலத்தில் வந்தது. காராளர் - வேளா ளர்; சண்பை - சீகாழி; சண்பை யென்பது அங்க நாட்டிற் கங் கைக் கரையிலுள்ளதாகிய சம்பா நகரம் என்றும், காராளர் என் பது கராளர் என்பதன் திரிபென்றும் கூறுவாருமுளர்; தாரை,

வீரை, இலக்குமி என்னும் மூன்று சகோதரிகளுள், தாரை மாதவியாகவும், இலக்குமி மணிமேகலையாகவும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்திருத்தலானும், இந்திரவிழாக் காண்டற்கு வந்த மாருதவேகன் என்னும் விஞ்சையன் தான் பூக்கொய்யும் பொழுது தன்னை எடுத்தேகினனென்று மேல் (ந: ௨௮-௩௧) சுதமதி கூறுதலானும் புகார் நகருக்கு அணித்தாகிய சோழியென்று கொள்வதே பொருத்தமாம். கௌசிகன் - சுதமதியின் தந்தை.

௧௦௭—௧௦. இன்றேழ் நாளில் இடையிருள் யாமத்து - இற்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இருளையுடைய இடையாமத்தில், தன் பிறப்பதனொடு நின் பிறப்பு உணர்ந்து ஈங்கு இலக்குமியாகிய நினக்கு இளையாள் வரும் - தனது முற்பிறப்புடன் நினது முற்பிறப்பினையும் அறிந்து கொண்டு நினக்கு இளையாளும் இலக்குமியும் ஆகிய மணிமேகலை ஈண்டு வருவாள், அஞ்சல் என்று உரைத்தது - நீ அஞ்சாதே என்று கூறியது, அவ்வுரை கேட்டு-அம்மொழி கேட்டு, நெஞ்சம் நடுக்குறாஉம் நேரிழை நல்லாள்-உள்ளம் நடுங்கிய நேரிழையாகிய சுதமதி ;

பாவை தெய்வக் கிளவியின் உரைத்தது என்க.

௧௧௧—௨௫. காவலாளர் கண்துயில் கொள்ள - ஊர்காவலருடைய கண்கள் உறக்கத்தைப் பொருந்த, தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப - தூய மெல்லிய படுக்கையில் துயில்கின்ற ஆடவர் மகளிருடைய கண்கள் விழிப்படைய, வலம்புரிச் சங்கம் வறிது எழுந்து ஆர்ப்ப - வலம்புரியாகிய சங்குகள் பொருளின்றி முழங்க, புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்க - அறிவின் மிக்க புலவர் கூட்டம் பொருளொடும் முழங்க, புகர்முக வாரணம் நெடுங்கூவிளிப்ப - புள்ளி பொருந்திய முகத்தையுடைய யானைகள் நீண்ட கூப்பிட்டினைச் செய்ய, பொறி மயிர் வாரணம் குறுங்கூ விளிப்ப - பொறிப் பொறியாகிய மயிர்களையுடைய கோழிகள் குறிய கூவுதலைச் செய்ய, பணைநிலைப் புரவி பல எழுந்து ஆல - பந்தியில் நிற்றலையுடைய குதிரைகள் பல எழுந்து ஆட, பணை நிலைப் புள்ளும் பல எழுந்து ஆல - கிளைகளிலுள்ள பல புட்களும் எழுந்து ஒலிக்க, பூம்பொழில் ஆர்கைப் புள்ஒலி சிறப்ப - பூஞ்சோலையில் மதுவுண்ணுதலை யுடைய வண்டுகளின் ஒலி மிக, பூங்கொடியார் கைப்புள் ஒலி சிறப்ப - பூங்கொடி போன்ற மகளிருடைய கையிலணிந்த வளைகளின் ஒலி மிக, கடவுட் பிடிகை பூப்பலி கடைகொள - கடவுளர்க்குரிய பீடங்களிற் கொடுக்கப்படும் பொலிவுபெற்ற பலிகள் முற்றுப் பெற, கலம்பகர் பிடிகைப் பூப்பலி கடைகொள - அணிகலங்கள் விற்கப்படுகின்ற ஆவண வீதியில் மலரால் செய்யப்படும் பூசனையைக் கடையிடங்கள் கொள்ள, குயிலுவர் கடைதொறும் பண்இயம் பரந்து எழ - தோற் கருவிகளைப் பயில்வோர் வாயில்தோறும் இசையுடன் கூடிய இயங்களின் ஒலி பரவி மேம்பட, கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம்

பரந்து எழ - கொடையாளர்களுடைய வாயில்தோறும் கொடுத்தற்குரிய பல பண்டங்களும் பரந்து நிறைய, ஊர் துயில் எடுப்ப - ஊரினைத் துயில் எழுப்புமாறு, உரவுநீர் அழுவத்துக் கார் இருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலும் - கடற்பரப்பிலே கரிய இருளைக் கெடுத்து ஞாயிறு தோன்றுதலும் ;

காவலாளர் இரவிடை விழித்தோராகலின் விடியலில் துயில்வாராவர். புலம்புரியாகிய சங்கமென்க. புகர்முக வாரணம் கவளம் வேண்டிக் கூப்பிடாநிற்கும். புள் - பறவை, வண்டு, வகையல். தெய்வங்கட்கு இரவிற் பலி கொடுப்பாராகலின் அது முடிவுற்ற தென்றார். பூ-பொலிவு. இல்லுறை தெய்வத்தின் பொருட்டுக் காலையிற் பூவிடுதல் மரபாகலின் 'கலம்பகர் பிடிகைப் பூப்பலி கடைகொள' என்றார்; கடை வாயிலுமாம்; [1]"பூப்பலி செய்து காப்புக்கடை நிறுத்தி" என்பது காண்க. பண்இயம் - பண்ணப்பட்ட வாத்தியம் என்றுமாம்.

கஉஎ—ஙச. ஏவுறு மஞ்ஞையின் இனைந்து - அம்பு பட்டுருவிய மயிலைப்போல உள்ளம் நைந்து, அடி வருந்த மாநகர் வீதி மருங்கில் போகி - அடிகள் வருந்த நடந்து பெரிய நகரத்தின் வீதி வழியே சென்று, போய கங்குலில் புகுந்ததை எல்லாம்-சென்ற இரவில் நிகழ்ந்தவற்றை எல்லாம், மாதவி தனக்கு வழுவின்று உரைத்தலும் - மாதவிக்கு வழுவாது கூறுதலும், நன்மணி இழந்த நாகம் போன்று அவள் - மாதவி நல்ல மணியை இழந்த அரவினைப்போல, தன்மகள் வாராத் தனித்துயர் உழப்ப - தன் மகள் வாராத ஒப்பற்ற துன்பத்தால் வருந்த, இன் உயிர் இழந்த யாக்கையின் இருந்தனள் துன்னியது உரைத்த சுதமதிதான் என் - அவட்கு நேர்ந்ததைக் கூறிய சுதமதிதான் இனிய உயிரையிழந்த உடலைப்போல் அசைவற்றிருந்தனள் என்க.

புகுந்ததையெல்லாம், ஒருமையிற் பன்மை. "நன்மணியிழந்த நாகம்போன்று" (உரு : ககூரு) என மேல் இந்நூலுள்ளும், [2]"இருநிதிக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியும், அருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணியிழந்த நாகமும், [3]"இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை யென்னத், துன்னிய சுற்றம் துயர்க்கடல் வீழ்ந்ததும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் உயிரிழந்த யாக்கையும் உவமமாக வருதல் காண்க.

மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கித் தோன்றி அவன்வயி னுரைத்த பின், புகுந்து நீக்கி உரையென்று போயபின், சுதமதி எழுந்து பல்வேறு ஓதையும் இசைப்பக் கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப்போகி ஒரு புடை இருத்தலும், பாவை தெய்வக்கிளவியின் "வரும், அஞ்சல்"

1. சிலப். உஅ : உஙக. 2. சிலப். கங: ருஎ-அ. 3. சிலப். கங: ருகூ-சா0.

என்றுரைத்தது; அதனைக்கேட்டு நடுக்குறு நல்லாள் கதிரவன் முளைத்தலும் போகி, மாதவிக் குரைத்தலும், அவள் துயருழப்பத் தான் உயிரிழந்த யாக்கைபோல இருந்தனள் என வினை முடிக்க.

துயிலெழுப்பிய காதை முற்றிற்று.

---

௮. மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை

[சுதமதி புகாரின்கண் செயலற்றிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கடலருகே மணலிற் றுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தான் முன்பறிந்த பொருள் ஒன்றும் காணப்படாது அறியாத பொருள்களே காணப்படுதலின் வேறிடத்திற் சென்று பிறந்த உயிர் போன்றவளாகித் திகைப்புறும் பொழுது கதிரவன் உதித்தான். உதித்தவுடன் அவள் 'இவ்விடம் உவவனத்தில் முன்னம் கண்டறியாத ஒரு பகுதியோ! இது நனவோ கனவோ என்பதை அறிகின்றிலேன்; மனம் நடுங்குகின்றது; சுதமதி! எங்கொளித்தாய்? ஓர் மாற்றம் தருகின்றிலை; இருள் கழிந்தது; மாதவி வருந்துவள்; இது விஞ்சையுடன் தோன்றிய அம் மடந்தை செய்த வஞ்சமோ! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! தனியே இருக்க மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்; விரைந்து வருவாயாக' என்று கூறிக்கொண்டு நீர்த் துறைகளிலும் மணற் குன்றுகளிலும் எங்கணும் சென்று தேடித் தனக்குப் பாங்காயினர் ஒருவரையும் காணாதவளாகிக் கூவி அழுது வருந்துபவள், தன் தந்தையை நினைந்து 'கோற்றொடி மாதரொடு வேற்று நாடடைந்து, வைவாள் உழந்த மணிப்பூண் அகலத்து, ஐயாவோ!' என்று அழுதனள்; அழுபவள் முன்னர், இந்திரனால் இடப்பட்டதும், தரிசித்தோர்க்குப் பழம் பிறப்பைப் புலப்படுத்துவதுமாகிய புத்த பீடிகை தோன்றியது.]

ஈங்கிவ ளின்னண மாக இருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
நத்துநீ ரடைகரைச் சங்குழு தொடுப்பின்
முத்துவிளை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
விரைமர முருட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்
ஞாழல் ஓங்கிய தாழ்கண் அசும்பின்
ஆம்பலுங் குவளையும் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிலஞ்சி
முடக்காற் புன்னையும் மடற்பூந் தாழையும்
வெயில்வர வொழித்த பயில்பூம் பந்தர்
அறல்விளங்கு நிலாமணல் நறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்சு துயிலெழூஉம் அஞ்சி லோதி
காதற் சுற்றம் மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று
பண்டறி கிளையொடு பதியுங் காணாள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணூ
நீல மாக்கடல் நெட்டிடை யன்றியும்

காலை ஞாயிறு கதிர்விரிந்து முளைப்ப
உவவன மருங்கினில் ஓரிடங் கொல்லிது
சுதமதி ஒளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நனவோ கனவோ என்பதை அறியேன்
மனநடுக் குறூஉம் மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும்
எல்லை வாராய் விட்டகன் றனையோ
விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ அறியேன்
ஒருதனி யஞ்சுவென் திருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும்
எழுந்துவீழ் சில்லையும் ஒடுங்குசிறை முழுவலும்
அன்னச் சேவல் அரச னாகப்
பன்னிறப் புள்ளினம் பரந்தொருங் கீண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல
வீசுநீர்ப் பரப்பின் எதிரெதி ரிருக்கும்
துறையுந் துறைசூழ் நெடுமணற் குன்றமும்
யாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணாள்
குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ
அரற்றினள் கூஉய் அழுதன ளேங்கி
விழ்துய ரெய்திய விழுமக் கிளவியில்
தாழ்துய ருறுவோள் தந்தையை உள்ளி
எம்மிதிற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ளுழந்த மணிப்பூண் அகலத்து
ஐயா வோவென் றழுவோள் முன்னர்
விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
உரைபெறு மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கித்
திசைதொறும் ஒன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணுடியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
அறவோற் கமைந்த ஆசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையும் முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி அறத்தகை யாசனம்
கீழ்நில மருங்கின் நாகநா டாளும்
இருவர் மன்னவர் ஒருவழித் தோன்றி
எமதீ தென்றே எடுக்க லாற்றார்
தமபெரும் பற்று நீங்கலும் நீங்கார்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை உயிர்த்துத்
தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சமம் புரிநாள்
இருஞ்செரு ஒழிமின் எமதீ தென்றே

பெருந்தவ முனிவன் இருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்தும்
தரும பீடிகை தோன்றிய தாங்கென்.

உரை

க—௧௨. ஈங்கு இவள் இன்னணமாக - புகார் நகரிலே சுதமதி இவ்வாறு வருந்த, இருங்கடல் வாங்குதிரை உடுத்த மணிபல்லவத்திடை - பெரிய கடலினது வளைந்த அலைகளாற் சூழப்பட்ட மணிபல்லவத்தின்கண், தத்துநீர் அடைகரைச் சங்கு உழு தொடுப்பின் முத்து விளை கழனி - சங்குகளால் உழுது விதைக்கப்பட்ட முத்துக்கள் விளைகின்ற அடைகரையாகிய கழனியில், முரி செம்பவளமொடு விரைமரம் உருட்டும் திரைஉலாப் பரப்பில் - வளைந்த சிவந்த பவளங்களுடன் சந்தனம் அகில் முதலிய மணம் பொருந்திய மரங்களை உருட்டுகின்ற அலைகள் உலாவும் கடற்கரையில், ஞாழல் ஓங்கிய தாழ்கண் அசும்பின் - புலிநகக் கொன்றை உயர்ந்த தாழ்ந்த இடத்தையுடைய சேற்றில், ஆம்பலும் குவளையும் தாம் புணர்ந்து மயங்கி - அல்லியும் குவளையுமாகிய மலர்கள் சேர்ந்து கலந்து, வண்டு உண மலர்ந்த குண்டுநீர் இலஞ்சி - வண்டுகள் உண்ணுமாறு மலரப்பெற்ற ஆழமாகிய நீரினையுடைய பொய்கைக் கரையில், முடக்கால் புன்னையும் மடற்பூந் தாழையும் - வளைந்த அடியையுடைய புன்னையும் மடல்களாலாகிய பூவினையுடைய தாழையும், வெயில் வரவு ஒழித்த பயில் பூம் பந்தர் - வெயிலினது வரவை நீக்கிய அழகிய பந்தரின்கண், அறல் விளங்கு நிலாமணல் நறுமலர்ப்பள்ளி - அறல் விளங்குகின்ற நிலாவைப் போன்ற வெள்ளிய மணலில் நறிய மலர்களாலாகிய படுக்கையிலிருந்து, துஞ்சுதுயில் எழூஉம் அஞ்சில் ஓதி - மெய்ம்மறந்த உறக்கத்தினின்றும் எழுந்த அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய மணிமேகலை :

அடைகரைக்கண் கழனியில் என்றுமாம். தொடுப்பு - விதைப்பு ; [1]"தொடுப்பி னாயிரம் வித்தியது விளைய" என்பது காண்க ; விளாக்கொண்டு உழுதலுமாம். முரி என்பதற்குச் சிதறிய என்றும், ஒளிவிடு மென்றும் உரைத்தலுமாம். அறல் - நீர் அரித்து ஒழுகுவதால் மணல் அற்று அற்று இருப்பது. மணிபல்லவத்திடைப் பரப்பில் இலஞ்சிக் கரையில் மணலிற் பள்ளியில் துயிலெழுந்த மணிமேகலை யென்க.

௧௩—௨௭. காதற் சுற்றம் மறந்து கடைகொள வேறிடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று - அன்பின் மிக்க சுற்றங்களை மறந்து முடிவு கொள்ள வேறிடத்தில் தோன்றிய உயிரைப்போல, பண்டுஅறி கிளையொடு பதியும் காணாள் - முன்னர்த் தன்னாலறியப்பட்ட சுற்றத்துடன் நகரத்தையும் காணாதவளாகி, கண்டு அறியாதன கண்ணிற் காணா - முன் கண்டறியப் படாதன

1. மதுரைக். கக.

வற்றைக் கண்களாற் கண்டு, நீலமாக் கடல் நெட்டிடை அன்றியும் - நீலநிறமுடைய பெரிய கடலில் அணிமைக்கண், காலை ஞாயிறு கதிர் விரித்து முளைப்ப - இளஞாயிறு கதிர்களை விரித்து உதிக்க, உவவன மருங்கில் ஓரிடம் கொல் இது - இஃது உவவனத்தில் ஓரிடமோ, சுதமதி ஒளித்தாய் - சுதமதீ ஒளிந்து கொண்டாயோ, துயரம் செய்தனை - துன்பம் செய்தனை, நனவோ கனவோ என்பதை அறியேன் - இது நனவோ கனவோ என்பதை அறிகின்றிலேன், மனம் நடுக்குறூஉம் மாற்றம் தாராய் - உள்ளம் நடுங்குதலுறுகின்றது மறுமொழி தருவாய், வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும் - வலிதாகிய இருள் நீங்கியது மாதவி மயங்குவாள், எல்வளை வாராய் - ஒளி பொருந்திய வளையினை யுடையாய் வருவாயாக, விட்டு அகன்றனையோ - என்னை விட்டுச் சென்றனையோ, விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கிழை மடவாள் - விளங்குகின்ற அணிகளுடன் வித்தையினாலே தோன்றிய மடந்தை, வஞ்சம் செய்தனள் கொல்லோ அறியேன் - வஞ்சனை செய்தனளோ அறியேனே, ஒரு தனி அஞ்சுவென் திருவே வா என - ஒப்பற்ற தனிமையை அஞ்சுகின்றேன் திருவனையாய் வருக என்று;

கடைகொள - முற்ற; வினைமுடி வெய்த என்றுமாம். நெட்டிடை அன்றியும் - நெடுந்தூரம் அன்றாக; அணிமையில்; உம், அசை. உவவனம் என்பது முதல் மணிமேகலை கூற்று. ஓரிடங் கொல் - முன் கண்டறியாத ஓரிடமோ வென்க. வாராய் - வருகின்றிலை எனவும், வாராது எனவும் உரைத்தலுமாம். மெல்வளை யென்றலுமாம்.

௨௮—௩௫. திரை தவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும் - அலையில் தவழ்கின்ற புட்களும் விரிந்த சிறகினையுடைய பறவைகளும், எழுந்துவீழ் சில்லையும் ஒடுங்குசிறை முழுவலும் - எழுந்து வீழ்கின்ற சில்லையும் ஒடுங்கிய சிறகினையுடைய முழுவலும், அன்னச் சேவல் அரசனாகப் பன்னிறப் புள்ளினம் பரந்து ஒருங்கு ஈண்டி - அன்னச் சேவலை அரசனாகக் கொண்டு பல நிறங்களையுடைய பறவை இனங்கள்பரந்து ஒன்றாகக்கூடி, பாசறை மன்னர் பாடி போல - பகையரசர் இருவருடைய படை வீடுகளில் இருவர் படையும் எதிரெதிர் இருத்தல்போல, வீசுநீர்ப் பரப்பின் எதிர் எதிர் இருக்கும் - வீசுகின்ற நீர்ப்பரப்பின் கண்ணே எதிரெதிரே இருக்கின்ற, துறையும் துறைசூழ் நெடுமணற் குன்றமும் - நீர்த்துறைகளும் துறைகளைச் சுற்றியுள்ள பெரிய மணற் குன்றுகளும் ஆகிய, யாங்கணும் திரிவோள் - எவ்விடத்தும் திரிகின்றவள்;

திரைதவழ் பறவை - குளுவை முதலியன. விரிசிறைப் பறவை - போதா முதலியன. எழுந்துவீழ் சில்லை - சிரல் முதலியன. திரை தவழ் பறவை முதலிய நான்கும் நீர்வாழ் பறவைகள். பறவையும் பறவையும் சில்லையும் முழுவலுமாகிய பன்னிறப் புள்ளினம் என்க.

பாசறை மன்னர் - போர் குறித்துப் பாசறையிற் சென்று தங்கி யிருக்கும் மன்னர். பாடிபோல - பாடியிற் படைகள் எதிரெதிர் இருத்தல்போல ;[1] "கம்புட் கோழியும் கனைகுரல் நாரையும், செங்கா லன்னமும் பைங்காற் கொக்கும், கானக் கோழியும் நீர்நிறக் காக்கையும், உள்ளும் ஊரலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழூஉக்குரல் பரந்த வோதையும்" என்பது ஈண்டு ஒத்து நோக்கற்பாலது.

நடு—சந. பாங்கினம் காணள் - பக்கத்திலுள்ள இனங்களைக் காணாதவளாய், குரல்தலை கூந்தல் குலைந்து பின் வீழ - பூங் கொத்தை இடத்தேயுடைய குழல் அவிழ்ந்து பின்னே வீழ, அரற்றினள் கூஉய் - கூவிப் புலம்பி, அழுதனள் ஏங்கி - ஏங்கி அழுது, வீழ்துயர் எய்திய விழுமக் கிளவியின் தாழ்துயர் உறு வோள்-ஆழமாகிய துன்பத்தின்கண்ணே பொருந்தினேள் மிக்க துயரமடைந்த துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் மொழிகளால், தந்தையை உள்ளி - தந்தையாகிய கோவலனை நினைந்து, எம் இதில் படுத்தும் வெவ்வினை உருப்ப - எம்மை இவ்வகைத் துன் பத்தின்கண் அகப்படுத்தும் கொடிய தீவினையானது வந்து உருப்ப, கோற்றொடி மாதரொடு வேற்று நாடு அடைந்து - திரட்சியாகிய வளையல்களை யணிந்த எம் அன்னை கண்ணகியோடு வேறு நாட்டை அடைந்து, வைவாள் உழந்த மணிப்பூண் அக லத்து ஐயாவோ என்று அழுவோள் முன்னர் - கூரிய வாளினுல் வெட்டுண்டு வருந்திய மணிப்பூண் தாங்கிய மார்பினையுடைய ஐயாவோ என்று அழுகின்றவள்முன்னே ;

குரல் - கூந்தலின் திரட்சியுமாம். அரற்றினள், அழுதனள் என்பன முற்றெச்சம். உறுவோள் விழுமக்கிளவியின் அழுவோள் எனக் கூட்டுக. உருப்ப - முதிர ; வெகுள என்றுமாம். ஓகாரம் புலம்பலில் வந்தது.

சச—ருந. விரிந்து இலங்குஅவிர் ஒளி சிறந்து - விரிந்துவிளங்கு கின்ற பேரொளி மிக்கு, கதிர்பரப்பி - கிரணங்களை விரித்து, உரைபெறு மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கி - புகழமைந்த நிலத்தின் மீது மூன்றுமுழ அளவினுக்கு உயர்ந்து, திசைதொறும் ஒன் பான் முழநிலம் அகன்று - நாற்றிசையிலும் ஒன்பதுமுழ அள வினையுடைய இடம் அகன்று, விதிமாண் ஆடியின் வட்டம் குயின்று - விதி மாட்சிமைப்பட்ட பளிங்கினல் வட்டஞ் செய் யப்பட்டு, பதுமசதுரம் மீமிசை விளங்கி - பதுமத்தையுடைய சதுரம் மேலிடத்தில் விளங்கப்பெற்று, அறவோற்கு அமைந்த ஆசனம் என்றே - புத்தனுக்கு அமைந்த ஆதனம் என்று, நறு மலர் அல்லது பிற மரஞ் சொரியாது - மரங்கள் நறுமலர்களை அன்றி வேறென்றையும் சொரியா, பறவையும் முதிர்சிறை பாங்கு சென்று அதிராது – பறவைகளும் அப் பீடிகையின் பக் கத்திற் சென்று சிறையொலி செய்யா, தேவர்கோன் இட்ட

1. சிலப். ௧௦ : ௧௧௪-௯.

மாமணிப் பீடிகை-இந்திரனுலிடப்பட்ட பெருமை பொருந்திய மணிகளானுய பீடிகை, பிறப்பு விளங்கு அறத்தகை ஆசனம்- காண்போரது பழம் பிறப்பு விளங்குதற்கு ஏதுவாகிய ஒளி பொருந்திய அறத்தினியல்புடைய ஆசனம்;

சிறந்து பரப்பி ஓங்கி அகன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த ஆசனம் என்க. விதி-செய்கை. பதுமம்-புத்தன் பாதமும் ஆம். மீமிசை, ஒரு பொருட் பன்மொழி. மரம் பிற சொரியாது, பறவை சிறை அதிராது, அவ்வாருகத் தேவர்கோன் இட்ட பீடிகையென விரிக்க.

௫௪—௬௩. கீழ்நில மருங்கின் நாகநாடு ஆளும்-கீழ்த் திசைக்கண் உள்ள நாக நாட்டினை ஆளும், இருவர் மன்னவர் ஒருவழித் தோன்றி-மன்னவர் இருவர் ஒருங்கு தோன்றி, எமது ஈது என்றே எடுக்கல் ஆற்ருர் தம பெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்-இஃது எம்முடையது எம்முடையது என்று கூறி எடுக்கவும் இயலாதவர்களாய்த் தம்முடைய பெரிய விருப்பம் நீங்குதலேயும் செய்யாதவர்களாய், செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை உயிர்த்து-சிவந்த கண்கள் சினத்தாற் சிவந்து மனங் கொதித்து, தம் பெரும் சேனேயோடு வெஞ் சமம் புரிநாள்-தம்முடைய பெருஞ் சேனேகளுடன் கொடிய போர் புரியு நாளில், இருஞ்செரு ஒழிமின் எமது ஈது என்றே-நீவிர் நுமது பெரிய போரை நீங்குமின் இஃது எம்முடையது என்று கூறி, பெருந்தவ முனிவன் இருந்து அறம் உரைக்கும்-பெரிய தவ முனிவனுகிய புத்தன் இருந்து அறம் உரைத்த, பொருவறு சிறப்பில் புரையோர் ஏத்தும்—ஒப்பற்ற சிறப்பினேயுடைய உயர்ந்தோர்கள் துதிக்கின்ற, தரும பீடிகை தோன்றியது ஆங்கென்-தரும பீடிகை அவ்விடத்தில் தோன்றியது என்க.

நாக இலச்சினே யுடைமையால் நாகரெனப் பெயர்பெற்ற ஒரு வகை மக்கள் வாழும் நாடு நாக நாடு என்பர். இந்நாட்டின் பெயர் பின்னரும் இந்நூலிற் பலவிடத்து வந்துளது. தம, அ-ஆறனுருபு. நீங்கலும் நீங்கார் என்னும் அடுக்கினுள் பின்னது பொது வினேயாகும்; முன்பு, "சுழலலுஞ் சுழலும், ஓடலு மோடும் ஒரு சிறை யொதுங்கி, நீடலும் நீடும்" (௩: ௧௧௧-௩) என வந்தமையுங் காண்க.

மாமணிப் பீடிகை, அறத்தகையாசனம், தரும பீடிகை என்பன ஒரு பொருள்மேல் வந்தன. அழுவோள் முன்னர் பீடிகை தோன்றிய தென்க.

இவள் இன்னணமாக, மணிபல்லவத்திடைத் துயிலெழும் அஞ்சிலோதி, போன்று காணுளாய்க் கண்டு, திருவே வாவென்று அழுவோள் முன்னர்த் தரும பீடிகை ஆங்குத் தோன்றியதென்க.

மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை முற்றிற்று.

———

௯. பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை

[பீடிகையைக் கண்ட மணிமேகலை வியப்பினால் தன்னை யறியாளாயினாள்; அவள் கைகள் தலைமேற் குவிந்தன; அதனை மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து எழுபவள் அதன் காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பின் நிகழ்ச்சிகளை யுணர்ந்து, "மாதவ! காயங்கரை யென்னும் நதிக்கரையில் நீ கூறியவெல்லாம் உண்மையாதலை அறிந்தேன்; காந்தார நாட்டின் அரசனாகிய அத்திபதி யென்னும் அரசற்கு மைத்துனனாகிய பிரமதருமனே! நீ அவன்பாற்சென்று அறமுரைக்கையில், 'இந்நாவலந் தீவில் இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிற் பூகம்ப முண்டாகும்; அப்பொழுது இந்நகரும் நாகநாட்டில் நானூறு யோசனைப் பரப்பும் பாதலத்தில் வீழ்ந்து கெட்டொழியும்; ஆதலின் இதினின்றும் நீங்குக' என்ன, அரசனும் நகரிலுள்ள மக்கட்குப் பறைசாற்றி யறிவித்து இடவயமென்னும் அப்பதியை நீங்கி, வடக்கிலுள்ள அவந்தி நகர்க்குச் செல்வோன் இடையே காயங்கரையின் கரையிற் பாடி செய்திருப்ப, நீ குறித்த நாளில் அந்நகர் அழிந்தது; அதுகண்ட அரசனும் ஏனையரும் நின்னைச் சூழ்ந்து வணங்க, நீ அவர்கட்கு அருளறத்தைப் போதித்துக் கொண்டிருந்தனை; அப்பொழுது அசோதர நகரத்தரசனாகிய இரவிவன்மன் தேவி அமுதபதி வயிற்றிற் பிறந்து இலக்குமி யென்று பெயரெய்தி, அத்திபதி யென்னும் அரசற்கு நீலபதி யென்பவள்பாற் பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாகப் புக்க யான் என் கணவனுடன் வந்து அறங் கேட்டற்கு வணங்கியவுடன், நீ என்னை நோக்கி, 'இவ்விராகுலன் இற்றைக்குப் பதினாறாம் நாளில் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பால் இறப்பான், நீ இவனுடன் தீயிற் புகுவாய்; பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சென்று பிறப்பாய்; அங்கு நினக்கு ஒரு துன்பம் உண்டாகும்; அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் வந்து நள்ளிரவில் உன்னை எடுத்துச் சென்று தென்றிசை மருங்கிலுள்ள தீவு ஒன்றில் வைத்துச் செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்த பீடிகையைக் கண்டு தொழுவாய்; அப்பொழுதே உனது முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்திகளை அறிந்து, இன்று யான் கூறிய உரையினைத் தெளிவாய்' என்று சொல்ல, 'என் காதலன் பிறப்பையும் தெரிவிக்க வேண்டும்' என்று கேட்டேன்; 'உன்னைக் கொண்டு சென்ற தெய்வம் மீண்டுந் தோன்றி, உனக்கு அவனைப் புலப்படுத்தும்' என்று கூறினாய்; அத் தெய்வம் வாராதோ?" என ஏங்கி அழுது கொண்டிருந்தனள்.]

ஆங்கது கண்ட ஆயிழை அறியாள்
காந்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன

தலைமேற் குவிந்த கையள் செங்கண்
முலைமேற் கலுழ்ந்துமுத் துத்திர ளுகுத்ததின்
இடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்
கொடிமின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
இறுநுசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்கு
எழுவோள் பிறப்பு வழுவின் றுணர்ந்து
தொழுதகை மாதவ துனிபொரு ளுணர்ந்தோய்
காயங் கரையினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் மயக்கற உணர்ந்தேன்
காந்தார மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்
பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழும்
அத்தி பதியெனும் அரசாள் வேந்தன்
மைத்துன னாகிய பிரம தருமன்
ஆங்கவன் றன்பால் அணைந்தற னுரைப்போய்
தீங்கனி நாவல் ஓங்குமித் தீவிடை
இன்றேழ் நாளில் இருநில மாக்கள்
நின்றுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே
பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத் திந்நகர்
நாகநன் னாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்தும்
இதன்பா லொழிகென இருநில வேந்தனும்
மாபெரும் பேரூர் மக்கட் கெல்லாம்
ஆவும் மாவுங் கொண்டுகழி கென்றே
பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ
டிடவய மென்னும் இரும்பதி நீங்கி
வடவயின் அவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரைச்
சேயுயர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப
எங்கோன் நீயாங் குரைத்தவந் நாளிடைத்
தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தலும்
மருளறு புலவநின் மலரடி யதனை
அரசொடு மக்க ளெல்லாம் ஈண்டிச்
சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல ஏத்திய
அருளறம் பூண்ட ஒருபே ரின்பத்து
உலகுதுயர் கெடுப்ப அருளிய அந்நாள்
அரவக் கடலொலி அசோதரம் ஆளும்
இரவி வன்மன் ஒருபெருந் தேவி
அலத்தகச் சீறடி அமுத பதிவயிற்று
இலக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தேன்
அத்தி பதியெனும் அரசன் பெருந்தேவி
சித்திபுரம் ஆளுஞ் சீதரன் திருமகள்
நீல பதியெனும் நேரிழை வயிற்றில்
காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போற் றோன்றிய

இராகுலன் றனக்குப் புக்கேன் அவனொடு
பராவரு மரபினின் பாதம் பணிதலும்
எட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்னைத்
திட்டி விடமுணுஞ் செல்லுயிர் போனால்
தீயழல் அவனொடு சேயிழை மூழ்குவை
ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்கின் றாகலின்
கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்களி மூதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துதி
அணியிழை நினக்கோர் அருந்துயர் வருநாள்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
அன்றப் பதியில் ஆரிருள் எடுத்துத்
தென்றிசை மருங்கிலோர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திறல் நாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்கு
அறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவன் இருந்தற முரைக்கும்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
அன்றைப் பகலே உன்பிறப் புணர்ந்தீங்கு
இன்றியா னுரைத்த உரைதெளி வாயெனச்
சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்
காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோவென
ஆங்குனைக் கொணர்ந்த அரும்பெருந் தெய்வம்
பாங்கிற் றோன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
ஈங்கிவன் என்னும் என்றெடுத் தோதினை
ஆங்கத் தெய்வதம் வாரா தோவென
ஏங்கினள் அழுஉம் இளங்கொடி தானென்.

உரை

௧—௮. ஆங்கது கண்ட ஆயிழை அறியாள் - பீடிகையைக்கண்ட மணிமேகலை தன்னை அறியாளாயினள், காந்தள் அம் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன - காந்தள் மலர்போலும் சிவந்த கைகள்தலை மீது குவிந்தன, தலைமேற் குவிந்த கையள் - தலைமீது குவிந்த கையை யுடையவள், செங்கண் முலைமேற் கலுழ்ந்து முத்தத் திரள் உகுத்து - சிவந்த கண்கள் கலங்கிக் கொங்கைகளின் மேலே நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து, அதின் இடமுறை மும்முறை வலமுறை வாரா - அப் பீடிகையின் இடமாக விருந்து மும்முறை வலமாக வந்து, கொடிமின் முகிலொடு நிலம் சேர்ந்தென்ன - மின்னுக்கொடி முகிலுடன் நிலத்தை யடைந்தாற்போல, இறுநுசுப்பு அலச வெறு நிலம் சேர்ந்தாங்கு - இறும்படியான நுண்ணிய இடை வருந்துமாறு வெறு நிலத்திற் சேர்ந்து வணங்கி, எழுவோள் - எழுகின்றவள், பிறப்பு வழுவின்று உணர்ந்து - தன் முற்பிறவியைத் தவறின்றி அறிந்து;

அறியாள் - தன்னை மறந்தாள் ; இது புதுமைபற்றி வந்த மருட்கை யென்னும் மெய்ப்பாடு. முத்தம் என்றது நீர்த்துளியை. செங்கண் கலுழ்ந்து முலைமேல் உகுத்தென மாறுக. கொடிமின் - மின்னுக்கொடி. மின் உருவத்திற்கும், முகில் கூந்தலுக்கும் உவமை. நிலஞ்சேர்ந்து - வணங்கி யென்றபடி.

௯—௧௫. தொழுதகை மாதவ - வணங்குதற்குத் தக்க பெருந்தவமுடையோய், துணிபொருள் உணர்ந்தோய் - மெய்ந்நூல்களால் துணியப்பட்ட மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தோய், காயங்கரையில் நீ உரைத்ததை எல்லாம் - காயங்கரை யென்னும் யாற்றங்கரையில் நீ மொழிந்தவை அனைத்தும், வாயே ஆகுதல் மயக்கற உணர்ந்தேன் - மெய்ம்மை யாகுதலைத் தெளிவுற அறிந்தேன், காந்தாரம் என்னும் கழிபெரு நாட்டுப் பூருவ தேயம் - காந்தாரம் என்னும் மிகப் பெரிய நாட்டில் உள்ள பூருவதேயமானது, பொறைகெட வாழும் - பாவங்களினின்றும் நீங்குமாறு வாழ்ந்த, அத்திபதி எனும் அரசாள் வேந்தன் - அரசுபுரிந்த அத்திபதி எனும் மன்னனுக்கு, மைத்துனன் ஆகிய பிரம தருமன் - மைத்துனனாகிய பிரம தருமனே ;

"தொழுதகை மாதவ" என்பது முதல் "என்றெடுத்தோதினை" என்பது காறும் உள்ளவை பழம் பிறப்பில் பிரமதருமன் என்னும் முனிவன் தனக்குக் கூறியவற்றைப், புத்த பீடிகைக் காட்சியாலறிந்து, மணிமேகலை அவனை எதிர் பெய்து கூறியவை. துணிபொருள் - தெளியப்பட்ட பொருள். உரைத்ததை ; ஐ : சாரியை. வாய் - உண்மை. பொறை - ஈண்டு பாவச் சுமை. வாழும் வேந்தன் என்க ; வாழும் பிரம தருமன் எனினுமாம். பிரம தருமன் : விளி.

௧௬—௨௩. ஆங்கவன் தன்பால் அணைந்து அறன் உரைப்போய் - அம்மன்னவனிடம் வந்து அறங்கூறும் நீ, தீங்கனி நாவல் ஓங்கும் இத் தீவிடை - இனிய கனிகளையுடைய நாவல் ஓங்கிய இத் தீவின்கண், இன்றேழ் நாளில் - இன்றைக்கு ஏழாவது நாளில், இருநில மாக்கள் நின்று நடுக்கெய்த நீள்நில வேந்தே பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத்து - பெரிய நிலத்தையாளும் அரசனே பெரிய பூமியிலுள்ள மக்கள் நின்று நடுக்க மெய்துமாறு பூமி நடுங்குதலுறும் பொழுது, இந்நகர் நாக நன்னாட்டு நானூறு யோசனை - இந்த நகரும் நன்றாகிய நாக நாட்டின்கண் நானூறு யோசனைப் பரப்பும், வியன்பாதலத்து வீழ்ந்து கேடெய்தும் - அகன்ற பாதலத்தின்கண் விழுந்து அழிவுறும் ஆகலின், இதன்பால் ஒழிகென - இந்நகரத்தை விட்டு நீங்குக என்று கூற :

நாவலோங்குந் தீவு - நாவலந் தீவு ; சம்புத் தீவு. உரைக்கும் நீ 'வேந்தே! கேடெய்தும் ஆகலால் இதன்பால் ஒழிக'வென என்க.

௨௩—௩௦. இருநில வேந்தனும் - அதனைக் கேட்ட பெரிய பூமியை ஆளும் அரசனும், மாபெரும் பேரூர் மக்கட்கு எல்லாம் - மிகப் பெரிய நகரத்தின்கணுள்ள மக்களுக்கெல்லாம், ஆவும் மாவும் கொண்டு கழிக என்றே பறையிற் சாற்றி - பசுக்

களையும் ஏனைய விலங்குகளையும் கொண்டு நகரத்தை விட்டு நீங்குக என்று பறையறைந்து தெரிவித்து, நிறை அரும் தானையோடு இடவயம் என்னும் இரும்பதி நீங்கி - பகைமேற் செல்லும் பொழுது நிறுத்தலரிய சேனைகளுடன் இடவயம் என்னும் பெரிய நகரத்தினின்றும் நீங்கி, வடவயின் அவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன் - வடதிசையிலுள்ள அவந்தி என்னும் பெரிய நகரத்திற்குச் செல்லுகின்றவன், காயங்கரை எனும் பேரியாற்று அடைகரைச் சேய்உயர் பூம்பொழில் பாடி செய்திருப்ப-காயங்கரை என்னும் பெரிய யாற்றினது அடைகரைக்கண் மிக உயர்ந்த பூஞ்சோலையிற் பாடி செய்து அமர்ந்திருக்க;

இடவயம் - அத்திபதியின் நகரம். பாடி - படைவீடு. வேந்தனும் சாற்றிச் செல்வோன் இருப்ப வென்க.

௩௬—எ. எங்கோன் நீ ஆங்கு உரைத்த அந்நாளிடை - எம்பெருமானாகிய நீ அப்பொழுது கூறிய அந்நாளிலேயே, தங்காது அந்நகர் வீழ்ந்து கேடு எய்தலும் - தாமாமல் அந்நகரம் வீழ்ந்து அழிந்தொழிதலும், மருள் அறு புலவ நின் மலர் அடி அதனை - மயக்கமற்ற மெய்யறிவினையுடையோய் நின் மலர் போலும் திருவடிகளை, அரசொடு மக்கள் எல்லாம் ஈண்டி - அரசனுடன் மக்களனைவரும் கூடி, சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்து பல ஏத்திய - சுற்றியவர்களாய் வணங்கிப்பணிந்து பலவாறுகத் துதிக்க, அருளறம் பூண்ட ஒரு பேர் இன்பத்து உலகு துயர் கெடுப்ப அருளிய அந்நாள் - அருளாகிய அறத்தினைக் கொண்ட ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை உலக மக்களின் துயரத்தை நீக்கும் பொருட்டு அருளிச் செய்த அந்நாளில்;

நகர் கேடெய்தினமை கூறவே நாகநாட்டு நானூறு யோசனைப் பரப்புக் கேடெய்திய தென்பதும் பெற்ரும். ஏத்திய - ஏத்த; ஏத்திய அந்நாள், அருளிய அந்நாள் எனத் தனித்தனி முடித்தலுமாம். இன்பத்து - இன்பத்தை; சாரியை நிற்க உருபு தொக்கது.

௩அ—௬எ. அரவக்கடல் ஒலி அசோதரம் ஆளும் - கடல் ஒலி போன்ற முழக்கத்தையுடைய அசோதர நகரத்தையாளும், இரவிவன்மன் ஒரு பெருந்தேவி - இரவிவன்மனுடைய ஒப்பற்ற பெருந்தேவியாகிய, அலத்தகச் சீறடி அமுதபதி வயிற்று, செம்பஞ்சிக் குழம்பு தோய்ந்த சிறிய அடிகளையுடைய அமுதபதி என்பவள் வயிற்றில், இலக்குமி என்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தேன் - பிறந்து இலக்குமி என்னும் பெயர் பெற்றேன், அத்திபதி எனும் அரசன் பெருந்தேவி - அத்திபதி என்னும் அரசனுடைய பெருந் தேவியும், சித்திபுரம் ஆளும் சீதரன் திருமகள் - சித்திபுரத்தை ஆண்ட சீதரன் என்பவனுடைய அழகிய மகளும் ஆகிய, நீலபதி எனும் நேரிழை வயிற்றில் - நீலபதி என்கின்ற மெல்லியலின் வயிற்றில், காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போல் தோன்றிய - கதிர்களை

யுடைய இளம்பரிதியைப் போல் உதித்த, இராகுலன் தனக்குப் புக்கேன் - இராகுலனுக்கு மனைவியாகப் புகுந்தேன், அவனொடு பராவரு மரபின் நின் பாதம் பணிதலும் - அவ்விராகுலனோடு வழுத்துதற்கரிய நின் அடிகளைப் பணிதலும்;

கடல் அரவமென மாறுக. அலத்தகம் - செவ்வரக்கு என்பாரு முளர். பிறந்து பெயர் பெற்றேன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. கதிர் ஞாயிறு என்க.

சஅ—ருo. எட்டிரு நாளில் இவ்விராகுலன் தன்னைத் திட்டி விடம் உணும் - பதினாறு நாளில் இந்த இராகுலனைத் திட்டி விடம் என்னும் பாம்பு உண்ணும், செல்லுயிர் போனால் தீயழல் அவனொடு சேயிழை மூழ்குவை - அவனது உயிர் பிரிந்தால் நீயும் அவனொடு தீயிடைக் குளிப்பாய்;

திட்டி - திருஷ்டி; திட்டிவிடம் - கண்ணில் நஞ்சுடைய பாம்பு; அது பார்த்தால் உயிர்கள் சாம் என்பர். இந் நூலின்கண் பின்பு (கக : க00; உக : கக; உக : சo; உரு : ககூ; உரு : அச.) பலவிடத்து இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க. [1]"திட்டியின் விட மன்ன கற்பின் செல்வியை" என்றார் கம்பரும். சேயிழை : முன்னிலை.

ருக—ரு. ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்கு இன்றாதலின் - உயர்நிலை எய்துதற்குரிய ஏது நிகழ்ச்சி இவ்விடத்தில் இல்லையாகலின், கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய - காவிரியின் பெயரொடு விளங்கிய (காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும்), தவாக்களி மூதூர் சென்று பிறப்பு எய்துதி - அழியாத மகிழ்ச்சியினையுடைய மூதூரின்கண் சென்று பிறப்பினை யடைவாய்;

கவேரகன்னி - காவேரி; அரச இருடியாகிய கவேர ரென்பவர் வீடு பெறுதலை விரும்பிப் பிரமனைக் குறித்து அருந்தவஞ் செய்து, அவனருளால் விண்டுமாயையைத் தம் புதல்வியாக அடைந்து முத்தி பெற்றனரென்றும், பின்பு அக் கன்னி பிரமன் கட்டளைப்படி நதி வடிவு கொண்டு சென்றமையால் அந் நதி கவேர கன்னி யென்றும் காவேரி யென்றும் பெயர் பெற்றதென்றும் ஆக்கினேய புராணத்தின் காவேரி மான்மியத்தால் வெளியாகின்றதென்பர்.

ருச—எ. அணியிழை நினக்கு ஓர் அருந்துயர் வருநாள் - அழகிய அணிகலன்களையுடையாய் நினக்கு ஓர் அரிய துன்பம் உண்டாகின்ற நாளில், மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றி அன்றப் பதியில் ஆரிருள் எடுத்து - அப் பதியின்கண் மணிமேகலா தெய்வம் வந்து வெளிப்பட்டு மிகுந்த இருளில் எடுத்துச் சென்று, தென்றிசை மருங்கில் ஓர் தீவிடை வைத்தலும் - தென்றிசையிலுள்ள ஒரு தீவின்கண் வைத்தலும்;

அருந்துயர் - உதயகுமரன் அகப்படுத்தக் கருதி வருதல்; அவனால் மணிமேகலைக் குண்டாகிய மனவேறுபாடுமாம்.

---

1. கம்ப. கும்பகர்ண. அo.

ருஅ—௬௪. வேக வெந்திறல் நாகநாட்டு அரசர் - மிகக் கடிய வலியினையுடைய நாகநாட்டு மன்னர்களின், சினமாசு ஒழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்கு - சினமாகிய குற்றம் நீங்க அவர்கள் உள்ளத்தின் குற்றங்களை ஒழித்து, அறச்செவி திறந்து மறச் செவி அடைத்து - அறத்தைக் கேட்டற்குரிய காதுகளைத் திறந்து பாவத்தைக் கேட்கின்ற காதுகளை அடைத்து, பிறவிப் பிணி மருத்துவன் இருந்து அறம் உரைக்கும் - பிறவியாகிய நோயினைத் தீர்க்கின்ற மருத்துவனாகிய புத்தன் அமர்ந்து அறங் கூறுகின்ற, திருந்துஒளி ஆசனம் சென்று கைதொழுதி - திருந் திய ஒளி யமைந்த ஆதனத்தைச் சென்று கைதொழுவாய், அன் றைப் பகலே உன் பிறப்பு உணர்ந்து ஈங்கு இன்று யான் உரைத்த உரை தெளிவாய் என - அந்நாளிலே நின் முற் பிறவி யினையும் அறிந்து ஈண்டு இப்பொழுது யான் உரைத்த மொழி களையும் தெளிந்துகொள்வாய் என்று நீ உரைக்க;

வேகமும் வெம்மையும் ஒரு பொருளன. மனமாசு-காம மயக் கங்கள். அறச்செவி - அறங்கேட்டற்குரிய செவி. திறந்து என்றார்; [1]"கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியாற் றோட்கப் படாத செவி" என்பவாகலின். மறச்செவி அடைத்து - செவி மறவுரை யைக் கேளாது அடைத்து.

௬ரு—௭௧. சா துயர் கேட்டுத் தளர்ந்து உகு மனத்தேன் - இராகு லன் இறப்பான் என்ற துன்பத்தைக் கேட்டுத் தளர்ந்து சிந்து கின்ற உள்ளமுடையேன், காதலன் பிறப்பும் காட்டாயோ என - என் கணவனது மறு பிறப்பையும் காட்டாயோ என வேண்ட, ஆங்கு உனைக் கொணர்ந்த அரும்பெருந் தெய்வம் பாங்கில் தோன்றிப் பைந்தொடி கணவனை ஈங்கிவன் என்னும் - அவ்விடத்தில் நின்னைக் கொண்டு சென்ற அரிய பெரிய தெய் வம் பக்கத்தில் தோன்றி நின் கணவனை இன்னான் என்று உரைக்கும், என்று எடுத்து ஓதினை - என எடுத்துரைத்தாய், ஆங்கத் தெய்வதம் வாராதோ என ஏங்கினள் அழூஉம் இளங் கொடி தான் என் - அத்தெய்வம் இப்பொழுது வாராதோ என்று ஏங்கி அழுது கொண்டிருந்தாள் என்க.

சா துயர் - சாகுந் துயர். பைந்தொடி: முன்னிலை. பிறப்பும்: உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சப் பொருளது.

அதுகண்ட ஆயிழைதன்னை அறியாளாயினள்; அப்பொழுது அவள் கைகள் தலைமேற் குவிந்தன. அங்ஙனம் குவிந்த கையின ளாய் உகுத்து வந்து சேர்ந்து எழுவோள் பிறப்பை யுணர்ந்து, "மாதவ, உணர்ந்தோய், மயக்கற உணர்ந்தேன், பிரம தருமனே, உரைப்போய், 'கேடெய்தும்;' இதன்பா லொழிக' என்று' சொல்ல, வேந்தனும் சாற்றி நீங்கிச் செல்வோன் இருப்ப, எங்கோன், நீ உரைத்த நாளில் நகர் கேடெய்தலும், நின் மலரடியை எல்லாம்

1. குறள். ௪௧௮.

ஏத்த அருளிய அந் நாளில், புக்கேன் அவனொடு நின் பாதம் பணிதலும், 'மூழ்குவை, எய்துதி, வருநாளில் வைத்தலும், கைதொழுதி, தெளிவாய்' என்று நீ சொல்ல, காட்டாயோ வென்று யான் கேட்ப ஓதினை; அத்தெய்வம் வாராதோ" என்று இளங்கொடி ஏங்கி அழும் என்க.

பிடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை முற்றிற்று.

---

௧௦. மந்திரங் கொடுத்த காதை

[மணிமேகலை அழுதுகொண்டிருக்கையில், "புத்த பீடிகைக்
காட்சியால் இவள் பழம்பிறப்பை யறிந்தாள்; இவள் இயல்பும் அழ
கியது" என்றெண்ணி, வானினின்றும் இறங்கிய மணிமேகலா
தெய்வம், அவள் கேட்கும்படி, புத்த பீடிகையைப் புத்தராகவே
மதித்துத் துதித்து வலம் வந்து வணங்கியது. வணங்கிய தெய்
வத்தை மணிமேகலை வணங்கி, "உன் திருவருளால் என் பிறப்
புணர்ந்தேன்; என் கணவன் யாங்குளன்" என்று கேட்டனள்;
கேட்டலும், அத் தெய்வம் "இலக்குமி! கேட்பாயாக; நீ ஒரு நாள்
ஒரு பொழிலின்கண் இராகுலனோடு ஊடியிருந்தாய்; அவன் ஊடல்
தீர்த்தற்கு உன் அடியை வணங்கினான்; வணங்குகையில், இரத்தினத்
தீவிற் சென்று தரும சக்கரம் உருட்டி வருவோனாகிய சாதுசக்கரன்
என்னும் பௌத்த சாரண முனிவன் நண்பகற் பொழுதில் விசும்பி
னின்றும் இறங்கி வர, நீ அவனைக் கண்டு மெய்ந் நடுங்கி நாணிப்
பணிந்தனை; அதுகண்ட இராகுலன் 'இங்கு வந்தவன் யார்' என்று
வெகுண்டுரைக்க, நீ அவன் வாயைப் பொத்தி, 'இப் பெரியோ
னுடைய மலரடியை வணங்கித் துதியாது பிழை செய்தனை' என்
றுரைத்து, அவனோடும் அம் முனிவன் அடிகளை வணங்கி, 'யாங்கள்
நின் தமரல்ல மாயினும் அம் நீர் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்கேம்;
அமுது செய்தருள்க' என்று வேண்டிக் கொணர்ந்து உண்பித்தாய்;
அந் நாள் அவன் உண்டருளிய அவ் வறம் நின் பிறப்பை அறுத்திடும்;
அவ் விராகுலனே உதயகுமரன்; அதனாலேதான் அவன் மனம்
உன்னை விரும்பியதன்றி உன் மனமும் அவனை மிகப் பற்றியது;
அப் பற்று மாற்றி உன்னை நல்வழிப்படுத்த நினைந்து நின்னை இத்
தீவிற் கொணர்ந்து வைத்து இப் பீடிகையைக் காட்டினேன். இன்
னுங்கேள்; முற்பிறப்பில் உன் தவ்வையரா யிருந்த தாரையையும்
வீரையையும் அங்க நாட்டிலுள்ள கச்சய நகரத்தரசனாகிய துச்சய
னென்பவன் மணஞ்செய்துகொண்டு ஒருநாள் அவர்களுடன் சென்று
மலைவளங் கண்டு கங்கைக்கரையை எய்தி யிருந்த பொழுது, அறவண
வடிகள் அங்கே வரக்கண்டு உடன் எழுந்து வணங்கிய அவன், 'இங்
கெழுந்தருளிய நீர் யாவிர்' என்று கேட்க, அவர், 'பாத பங்கய மலை
யைத் தொழுது வணங்க வந்தேன்; முற்காலத்தே புத்ததேவர்
அம் மலையின் உச்சியில் நின்று அறமுரைத்த பொழுது அவரது
அடிச்சுவடு பொருந்தினமையால் அம் மலை அப் பெயரினதாயிற்று;
நீவிரும் அதனைக் கண்டு வழிபடுமின்;' என்று கூறினர். அவர் கூறிய
வாறு சென்று தொழுதமையால் தாரையும் வீரையும் முறையே

மாதவியாகியும் சுதமதியாகியும் வந்து நின்னுடன் கூடினர்; நீ பழம் பிறப்பை யறிந்தாய்; அறத்தினியல்பையும் அறிந்து கொண்டாய்; பிற சமயவாதிகளின் கொள்கைகளையும் இனிக் கேட்பாய்; கேட்குங்கால் உன்னை 'இளம்பிராயமுடைய பெண்' என நினைந்து, அன்னோர் தத்தம் சமயவுண்மைகளைக் கூறார்; ஆகலின், அப்பொழுது நீ வேற்றுருக்கொள்ளவேண்டும்; என்று கூறி, வேற்றுரு வெய்துவிப்பதும் வானிலே இயங்கச் செய்வதுமாகிய இரண்டு மந்திரங்களை அவளுக்கு அறிவுறுத்தி, நீ புத்தர் அருளிய திருவறம் எய்துதல் உறுதி யென்றுணர்வாயாக; பீடிகையை வணங்கி நின் பதிக்கண் செல்வாயாக" என்று எழுந்தோங்கி, "யான் மறந்ததும் உண்டு" என்று மீட்டும் இறங்கி, "மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்; இப் பெரு மந்திரம் இரும் பசி அறுக்கும்" என்று அதனை அருளிச் செய்து, வானில் எழுந்து சென்றது.]

அறவோ னாசனத் தாயிழை யறிந்த
பிறவிய ளாயினள் பெற்றியு மைத்தென
விரைமல ரேந்தி விசும்பூ டிழிந்து
பொருவறு பூங்கொடி பூமியிற் பொலிந்தென
வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதெய்வம்
முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப
உயிர்க ளெல்லாம் உணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோர்
இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தேன்
நீயே யாகிநிற் கமைந்த இவ் வாசனம்
நாமிசை வைத்தேன் தலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோள் முன்னர்ப்
பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி
உன்றிரு வருளால் என்பிறப் புணர்ந்தேன்
என்பெருங் கணவன் யாங்குள னென்றலும்
இலக்குமி கேளாய் இராகுலன் றன்னொடு
புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவயின்
இடங்கழி காமமொ டடங்கா னையவன்
மடந்தை மெல்லியல் மலரடி வணங்குழிச்
சாது சக்கரன் மீவிசும்பு திரிவோன்
தெருமர லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்கரம் உருட்டினன் வருவோன்
வெங்கதி ரமயத்து வியன்பொழி லகவயின்
வந்து தோன்றலும் மயங்கினை கலங்கி

மெல்லியல் கண்டனை மெய்ந்நடுக் குற்றனை
நல்கூர் நுசுப்பினை நாணினை யிறைஞ்ச
இராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுளலும்
விராமலர் கூந்தல் அவன்வாய் புதையா
வானூ டிழிந்தோன் மலரடி வணங்காது
நாநல் கூர்ந்தனை என்றவன் றன்னொடு
பகையறு பாதப் பங்கயம் பணிந்தாங்
குமர கேள்நின் தமரல மாயினும்
அந்தீந் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்கேம்
உண்டி யாமுன் குறிப்பின மென்றலும்
எம்மனை யுண்கேன் ஈங்குக் கொணர்கென
அந்நா ளவனுண் டருளிய அவ்வறம்
நின்னுங் கொழியாது நின்பிறப் பறுத்திடும்
உவவன மருங்கில் உன்பாற் றோன்றிய
உதய குமரன் அவனுன் னிராகுலன்
ஆங்கவ னன்றியும் அவன்பா லுள்ளம்
நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலின்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துகு வெங்களர் வீழ்வது போன்மென
அறத்தின் வித்தாங் காகிய வுன்னையோர்
திறப்படற் கேதுவாய்ச் சேயிழை செய்தேன்
இன்னுங் கேளாய் இலக்குமி நீநின்
தவ்வைய ராவோர் தாரையும் வீரையும்
ஆங்கவர் தம்மை யங்கநாட் டகவயின்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
துச்சய னென்போன் ஒருவன் கொண்டனன்
அவருட னுங்கவன் அகன்மலை யாடிக்
கங்கைப் பேரியாற் றடைகரை யிருந்துழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவண னுங்கவன் பாற்சென் றோனை
ஈங்கு வந்தீர் யாரென் றெழுந்தவன்
பாங்குளி மாதவன் பாதம் பணிதலும்
ஆதி முதல்வன் அறவாழி யாள்வோன்
மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்குந் தம்முள் வெரூஉம்பகை நீக்கி
உடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலின் ஈங்கிது
பாதபங் கயமலை எனும்பெயர்த் தாயது
தொழுது வலங்கொள்ள வந்தேன் ஈங்கிப்
பழுதில் காட்சியீர் நீயிருந் தொழுமென
அன்றவ னுரைத்த அவ்வுரை பிழையாது

சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்
மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியும்
கோதையஞ் சாயல் நின்னொடு கூடினர்
அறிபிறப் புற்றனை அறம்பா டறிந்தனை
பிறவற முரைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லாம்
அல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நாள்
இளையள் வளையோ ளென்றுனக் கியாவரும்
விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுரு வெய்தவும்
அந்தரந் திரியவும் ஆக்குமிவ் வருந்திறன்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னோதி
மதிநான் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
திருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்நீ
மன்பெரும் பிடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவாய் என்றெழுந் தோங்கி
மறந்தது முண்டென மறிந்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்
மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்
இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி யறுக்குமென்
றுங்கது கொடுத்தாங் கந்தர மெழுந்து
நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வந் தானென்.

உரை

௧—௫. அறவோன் ஆசனத்து ஆயிழை அறிந்த பிறவியள் ஆயினள் - மணிமேகலை புத்தனது பாத பிடிகையால் அறியப்பட்ட பிறவியை உடையளாயினள், பெற்றியும் ஈது என - இவள் பெற்ற பேறும் அழகிது என்று, விரைமலர் ஏந்தி விசும்பூடு இழிந்து - மணம் பொருந்திய மலர்களை ஏந்தி விசும்பினின்றும் இறங்கி, பொருவறு பூங்கொடி பூமியில் பொலிந்தென - ஒப்பற்ற பூங்கொடியானது பூமியின்கண் பொலிவு பெற்றாற் போல, வந்து தோன்றிய மணிமேகலா தெய்வம்—;

அறிந்த பிறவியள் - முற்பிறப்பை யறிந்தவள் என்க. பெற்றி - பேறு; [1]"பிணிப்பறுத் தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்" என்பதிற் போல. பூங்கொடி ஏந்தி இழிந்து பொலிந்தெனத் தோன்றிய தெய்வ மென்க.

௬—௧௨. முந்தைப் பிறப்பு எய்தி நின்றோள் கேட்ப - முற்பிறப்பினை யறிந்து நின்ற மணிமேகலை கேட்க, உயிர்கள் எல்லாம் உணர்வு பாழ்கி - உயிர்கள் யாவும் உணர்வு பாழுடைந்து, பொருள் வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்து - அறம் வழங்குதற்

1. சிலப். ௧௫ : ௧௦௦.

குரிய செவிகளின் துளை அதனைக் கேளாது தூர்ந்து, அறிவு இழந்த வறந்தலை உலகத்து - அறிவினை யிழந்த வறுமையைத் தன்னிடத்தே உள்ள உலகின்கண், அறம்பாடு சிறக்க - அறத்தின் கூறுபாடுகள் சிறப்படையுமாறு, சுடர்வழக்கு அற்றுத் தடுமாறு காலை ஓர் இளவள ஞாயிறு தோன்றியது என்ன - ஒளி வழங்குதலின்றித் தடுமாறுகின்ற பொழுதில் ஓர் அழகிய இளம் பரிதி தோன்றியதுபோல, நீயோ தோன்றினை நின் அடி பணிந்தேன் - நீயோ உதித்தருளினை நின் திருவடிகளைப் பணிந்தேன் ;

பொருள் - உறுதிப் பொருள் ; ஈண்டு அறம் ; [1]"பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தார்" என்புழிப் பரிமேலழகர் உரைத்தமை காண்க. அறிவிழந்த வறந்தலை யுலகம் - அறிவின்மையாகிய வறுமையையுடைய உலக மென்க. அறம்பாடு என்பதற்கு அறத்தின் தோற்றம் என்றும், சுடர் என்பதற்கு ஞாயிறு என்றும் கூறுதலுமாம்.

௧௩—௬. நீயே ஆகி நிற்கு அமைந்த இவ்வாசனம் - நீயே யாகி நினக்கு அமைந்த இப் பீடிகையை, நாமிசை வைத்தேன் தலைமிசைக் கொண்டேன் - நாவாற்றுதித்தேன் தலையால் வணங்கினேன், பூமிசை ஏற்றினேன் - உள்ளத் தாமரையின்மீது இருத்தினேன். புலம்பு அறுக என்று - என் வருத்தம் நீங்குக என்று கூறி, வலங்கொண்டு ஆசனம் வணங்குவோள் முன்னர் - பீடிகையை வலங்கொண்டு பணிகின்ற மணிமேகலா தெய்வத்தின் முன்னே ;

நீயே யாகி நிற்கமைந்த இவ் வாசனம் என்றமையால் பீடிகையின் வழிபாடு புத்த தேவன் வழிபாடே யென்பது போதரும். பூ - நெஞ்சத்தாமரை.

௧௭—௯. பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்து எனப் பொருந்தி - மணிமேகலை பொற்கொடியானது நிலத்தின்மீது சேர்ந்தாற் போல விழுந்து வணங்கி, உன் திருவருளால் என் பிறப்பு உணர்ந்தேன் - நின்னுடைய திருவருளினாலே என்னுடைய முற்பிறவியை அறிந்தேன், என் பெருங் கணவன் யாங்குளன் என்றலும் - என்பெருங் கொழுநன் எவ்விடத்துப் பிறந்துளான் என்று கேட்பவும் ;

பொலங்கொடி - பொற்கொடி ; காமவல்லி.

௨௦—௮. இலக்குமி கேளாய் - இலக்குமியே கேட்பாயாக, இராகுலன் தன்னொடு புலத்தகை எய்தினை பூம்பொழில் அகவயின் - நீ நின் கணவனாகிய இராகுலனோடு பூஞ்சோலையின் உள்ளிடத்தே ஊடலுற்றனை, இடங்கழி காமமொடு அடங்கானாய் அவன் - அப்பொழுது அவன் வரம்பு கடந்து எழுதற்குக் காரணமாகிய காமத்தொடு அடங்காதவனாய், மடந்தை மெல்லியல் மலரடி வணங்குழி - மெல்லியல் மடந்தையாகிய நின்

1. குறள். ௨௪௬.

மலர்போலும் அடிகளை வணங்கும் பொழுது, சாதுசக்கரன் மீவிசும்பு திரிவோன் - உயர்ந்த வானின்கண் திரிவோனாகிய சாதுசக்கரன் என்னும் முனிவன், தெருமரல் ஒழித்தாங்கு இரத்தின தீவத்து - மனக்கவற்சி நீங்கி இரத்தின தீவத்தின் கணிருந்து, தரும சக்கரம் உருட்டினன் வருவோன் - அறவாழியை உருட்டிக்கொண்டு வருகின்றவன், வெங்கதிர் அமயத்து - நண்பகற் பொழுதிலே, வியன் பொழில் அகவயின்வந்து தோன்றலும் - அப் பரந்த சோலையினுள்ளே வந்து தோன்றுதலும் ;

பழம்பிறப் பெய்தி நின்றுளாகலின் அத் தெய்வம் மணிமேகலையை இலக்குமியென் றழைத்தது. புலத்தகை - ஊடற்றன்மை ; ஊடற் கூறுமாம். இடங்கழி காமம் - வரம்பு கடந்த காமமுமாம் ; இடங்கழி என்பதே காமத்தை யுணர்த்தலுமுண்டு. மெல்லியல் மலர் எனக் கொண்டு, மென்மைத் தன்மையுடைய மலர்போலும் அடி யென்னலுமாம். சாதுசக்கரன் - சாதுக்களின் மண்டலத்திலுள்ளவன் எனப் பொருள்படும் காரணப் பெயர் ; ஓம் மணிபத்மே ஹூம் என்னும் மந்திரம் சுற்றிலும் எழுதப்பட்ட உலோகத்தாலாகிய சக்கரத்தை வலக்கையில் வைத்துச் சுழற்றிக்கொண் டிருத்தல் பௌத்தர்களிற் சிலருடைய வழக்கமென்றும், இவனும் அங்ஙனம் செய்பவனாதல் வேண்டுமென்றும் கூறுவர். இரத்தின தீவம் - இது மணிபல்லவத்திற்கு அயலிலுள்ளதோர் சிறு தீவு ; இத் தீவும், இதிலுள்ள சமந்தமென்னும் மலை முதலியவும் வரும் காதையானறியப்படும். தருமத்தைத் தடையின்றிச் செலுத்தின னென்பார், அதனைச் சக்கரமாக உருவகப்படுத்தி, உருட்டினன் என்றார். முன்பு "அறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டி" (ரு. எசு) என்றமையுங் காண்க. சாதுசக்கரன் திரிவோன் வருவோன் வந்து தோன்றலுமென்க.

உஅ — ஙக. மயங்கினை கலங்கி மெல்லியல் கண்டனை மெய் நடுக்குற்றனை - மெல்லியலே நீ அவனைக் கண்டு மயங்கிக் கலக்கமுற்று உடல் நடுக்கமடைந்து, நல்கூர் நுசுப்பினை நாணினை இறைஞ்ச - வறுமை யெய்திய இடையினை யுடையையாய் நாணமுற்று வணங்க, இராகுலன் வந்தோன் யார் என வெகுளலும் - ஈண்டு வந்தவன் யாவன் என இராகுலன் சினங்கொள்ளலும் ;

மெலிந்து ஒசிவதனை நல்கூர்ந்ததென்று உபசரித்தார். கணவன் தன் அடியில் வணங்குழி வந்தனனாகலின் நாணுதலுற்றுளென்க. மயங்குதல் முதலியன இறைபொருளாகப் பிறந்த அச்சமென்னும் மெய்ப்பாடு. இராகுலன் வெகுண்டமை குடிகோள் பற்றி வந்த வெகுளி யென்னும் மெய்ப்பாடு.

ஙஉ — அ. விரா மலர்க் கூந்தல் அவன் வாய் புதையா - மணம் பொருந்திய மலர்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய நீ அவன் வாயைப் புதைத்து, வானூடு இழிந்தோன் மலர் அடி

வணங்காது நா நல்கூர்ந்தனை என்று - விரும்பினின்றும் இறங்கிய பெரியோனின் திருவடி மலர்களை வணங்காமல் நா வறுமையுற்றனை என்று கூறி, அவனொடும் பகையறு பாத்தியன் பாதம் பணிந்தாங்கு - பகைகளையறுத்த புத்த தேவன் திருவடிக்கு அன்பனாகிய அம் முனிவனுடைய அடிகளை அவனோடும் வணக்கஞ் செய்து, அமர கேள் நின் தமரலம் ஆயினும் - தேவனே கேட்பாயாக யாம் நினக்குச் சிறந்த அன்பரல்லே மாயினும், அம் தீந் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்கேம் - இனிய குளிர்ந்த நீரும் உணவும் கொண்டு வருவேம், உண்டி - அவற்றை உண்பாய், யாம் உன் குறிப்பினம் என்றலும் - அடியேங்கள் நின் குறிப்பின் வழி ஒழுகுவேம் என்று நீ உரைத்தலும் ;

வானாடிழிந்தமையே அவனது பெருமையை விளக்குமென்று குறிப்பித்தவா றுயிற்று. நாவானது சாரணனைத் துதித்தலாகிய பயன்கொள்ளாமையின் நா வறுமையுற்றாய் என்றாள். பகை-காம வெகுளி முதலிய உட்பகை. பாத்தியன் - அடியான் என்னும் பொருட்டு ; நம்பியாண்டார்நம்பிகள் மாணிக்கவாசகரைத் 'திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன்' என்று கூறினமையுங் காண்க. உண்டி - உண்ணுதி ; வேண்டிக் கோடலில் வந்தது.

௩௧—௪௧. எம்மனை உண்கேன் ஈங்கு கொணர்கென - தாயே உண்பேன் இங்கே கொண்டு வருக என்று சொல்லி, அந்நாள் அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் - அந்நாளில் அம் முனிவன் உண்டமையாலாகிய அந்த அறமானது, நின்னுங்கு ஒழியாது நின் பிறப்பு அறுத்திடும் - நின்னைவிட்டு நீங்காது நினது பிறப்பை அறுத்துவிடும் ;

௪௨—௫௧. உவவன மருங்கில் உன்பால் தோன்றிய உதயகுமரன் அவன் உன் இராகுலன் - உவவனத்தில் நின்னிடம் வந்த உதயகுமரனாகிய அவனே நின் கணவன் இராகுலன், ஆங்கவன் அன்றியும் அவன்பால் உள்ளம் நீங்காத் தன்மை நினக்கும் உண்டாகலின் - அவ்வுதயகுமரன் நின்பால் நீங்காத விருப்பத்தைச் செலுத்துவதன்றியும் அவனிடஞ் சென்ற உள்ளம் நீங்காத தன்மை நினக்கும் உள்ளமையால், கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்து - கந்தசாலி என்னும் நெல்லின் மிகச் சிறந்த விதை, வெந்து உகு வெண்களர் வீழ்வதுபோன்ம் என - வெந்து உருகுகின்ற வெள்ளிய உப்பு நிலத்தில் வீழ்கின்றது போலும் என்று, அறத்தின் வித்தாங்கு ஆகிய உன்னை ஓர் திறப்படற்கு ஏதுவாச் சேயிழை செய்தேன் - சேயிழாய் அறத்தின் விதையாகிய நின்னை மனம் ஒரு வழிப்படுதற்குக் காரணமாகச் செய்தேன் ;

குமரனாகிய அவனென்க. அவன் அன்றியும் - அவன் உன்பால் உள்ளம் நீங்காதிருப்பதன்றியும் என விரித்துரைக்க. மணிமேகலை உதயகுமரனை இடைவிடாது நினைத்திருந்தாள் என்பது, அவன் வெட்டுண்டிறந்த பொழுது [1]"உவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளம்

1. மணி. உக : ௩௩-௪.

தவிர்விலே ளுதலின்" என்று அவள் அவனைக் குறித்துக் கூறுவதனால் அறியப்படும். சாலி - சிறந்த நெல்; கந்தசாலி - மணமுள்ள ஒருவகைச் சிறந்த நெல். அறத்திற்கு மூலமாகிய நீ உதயகுமரனை விரும்பின் நின்னியல்பு கந்தசாலியின் வித்துக் களர் நிலத்து வீழ்ந்தது போன்று பயனற்றுப்போம் என்றபடி. மணிமேகலையின் உயர்வு பற்றிக் கந்தசாலியை உவமை கூறினார். போன்ம், ஈற்றுமிசை யுகரங் கெட்டு மயக்க விதியின்மையின் லகரம் திரிந்து வந்தது.

ரு௦—சா. இன்னும் கேளாய் இலக்குமி நீ - இலக்குமி நீ இன்னும் கேட்பாயாக, நின் தவ்வையர் ஆவோர் தாரையும் வீரையும் - நின் முற்பிறந்தோர் தாரையும் வீரையும் ஆவர், ஆங்கவர் தம்மை - அவர்களை, அங்க நாட்டு அகவயின் - அங்கநாட்டினுள்ளதாகிய, கச்சயம் ஆளும் கழற்கால் வேந்தன் - கச்சய நகரத்தை ஆண்ட வீரக் கழலணிந்த காலையுடைய வேந்தனாகிய, துச்சயன் என்போன் ஒருவன் கொண்டனன் - துச்சயன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் மணந்தனன், அவருடன் ஆங்கவன் அகன்மலை ஆடி - அம் மன்னவன் அம் மகளிருடன் அகன்ற மலைப் பக்கங்களில் விளையாடி, கங்கைப் பேரியாற்று அடைகரை இருந்துழி - கங்கையாற்றின் அடைகரையில் இருந்தபொழுது;

தவ்வை - தமக்கை; [1]" செய்யவள், தவ்வையைக் காட்டி விடும்" என்பது காண்க.

ருஎ—சுo. மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி அறவணன் ஆங்கவன் பால் சென்றோனை - பாவத்தன்மைகளைத் துறந்த குற்றமற்ற கேள்வியினையுடைய அறவணன் என்னும் மாதவன் துச்சயனிடம் வந்தோனை, ஈங்கு வந்திர் யார் என்று எழுந்து அவன் பாங்கு உளி மாதவன் பாதம் பணிதலும் - துச்சயன் ஈண்டு வந்திராகிய நீவிர் யார் என எழுந்து அம் முனிவனுடைய இயல்பினை நினைந்து அவன் திருவடிகளை வணங்குதலும்;

சென்ற அறவணனையென மாறுதலுமாம். "மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி, அறவண வடிகள்" (உ: சுo-க.) என முன்பு வந்தமையுங் காண்க. எழுந்தவன் - எழுந்தோன் என்றுமாம். பாங்கு - இயல்பு, சிறப்பு. உளி - உள்ளி.

சுக—எo. ஆதிமுதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன் - ஆதிமுதல்வனும் அறமாகிய திகிரியை உருட்டுவோனுமாகிய புத்தன், மாதுயர் எவ்வம் மக்களை நீக்கி - மக்களைப் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய மிக்க துன்பத்தினின்றும் நீக்கி, விலங்கும் தம்முள் வெரூஉம் பகை நீக்கி - விலங்குகளையும் தம்முள்ளே அஞ்சுதற்குக்காரணமாகிய பகைமையை நீங்கச்செய்து, உடங்குஉயிர் வாழ்க என்று உள்ளம் கசிந்து உக - எவ்வுயிரும் தம்முள் ஒற்றுமையுடையனவாக வாழ்க என்று அருளினாலே உள்ளம் இரங்கி உருக, தொன்று காலத்து நின்று அறம் உரைத்த - முற்காலத்தில்

1. குறள், கசுஎ.

எல்லா உயிர்களும் காணுமாறு நின்று அறங்கூறிய, குன்ற மருங்கில் குற்றம் கெடுக்கும் பாதபங்கயம் கிடத்தலின் - குன்றத்தின்கண் காமமாதி குற்றங்களை அழிக்கும் திருவடித் தாமரைகள் விளங்கிக் கிடத்தலினால், ஈங்கிது பாதபங்கயமலை எனும் பெயர்த்தாயது - இது பாதபங்கயமலை என்னும் பெயரினை யுடைத்தாயிற்று, தொழுது வலங்கொள்ள வந்தேன் ஈங்கு - யான் இம்மலையை வலங்கொண்டு வணங்குமாறு ஈண்டு வந்தேன், பழுதில் காட்சியிர் நீயிரும் தொழுமென - குற்றமற்ற அறிவினையுடைய நீவிரும் வணங்குவீராக என்று கூற;

துயர் எவ்வம், ஒரு பொருட் பன்மொழி. கேட்டோர் உள்ளம் கசிந்து உக என்றுமாம். உரைத்த குன்றமாவது மகததேயத்தின் இராசதானியாகிய இராசக்கிருக நகரின் அருகிலுள்ள கிருத்திர கூடம் என்னும் மலை யென்பர். பாத பங்கயம் - புத்தனுடைய பாத தாமரை.

௭௧—௪. அன்று அவன் உரைத்த அவ் வுரை பிழையாது - அந்நாளில் அறவணவடிகள் கூறிய அம்மொழி தவறாமல், சென்று கைதொழுது சிறப்புச் செய்தலின் - சென்று கைகூப்பித் தொழுது விழாச் செய்தமையால், மாதவியாகியும் சுதமதியாகியும் கோதையஞ் சாயல் நின்னொடு கூடினர் - மலர் மாலையை யுடைய மெல்லியலே அவ்விருவரும் மாதவியும் சுதமதியும் ஆகி நின்னொடு கூடினர்;

சிறப்புச் செய்தல் - பூசித்தலுமாம்.

௭௫—௮௨. அறிபிறப்புற்றனை அறம்பாடு அறிந்தனை - முற்பிறவியை அறிந்தாய் அறத்தின் தோற்றத்தை உணர்ந்தாய், பிற அறம் உரைப்போர் பெற்றியும் கேட்குவை - பிறசமய உண்மைகளைக் கூறுவோர் பேற்றையும் கேட்பாய், பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை எல்லாம் அல்லியங்கோதை கேட்குறும் அந்நாள் - பலவேறு சமயங்களின் பொய்யுரைகளை யெல்லாம் நீ கேட்கப் புகும் அந்நாளில், இளையள் வளையோள் என்று உனக்கு யாவரும் விளைபொருள் உரையார் - இளமைத் தன்மையையுடையாள் வளையணிந்த நங்கை என்று நினக்கு எவரும் தம் சமயங்களின் விளைபொருளைக் கூறுர் ஆகலின், வேற்றுரு எய்தவும் அந்தரம் திரியவும் ஆக்கும் இவ் வருந்திறல் மந்திரம் கொள்க என - வேற்று வடிவங் கொள்ளவும் விசும்பின் வழியாகச் செல்லவும் செய்யும் அரிய ஆற்றலையுடைய இம்மந்திரத்தைக் கொள்வாயாக என்று, வாய்மையின் ஓதி - நால்வகை வாய்மையுடன் கூறியருளி,

அறம்பாடு - அறத்தின் கூறென்றும், அறத்தின் இயல்பென்றும் உரைத்தலுமாம். பிற அறம் என்றது பிற சமயக் கொள்கைகளை. பெற்றி - பேறு; இயல்பென்றுமாம். அல்லியங்கோதை - அகவிதழ்களாலாகிய மாலையை யுடையாள்; ஈண்டு முன்னிலை. வாய்மையின் - உண்மையுடன் என்றுமாம்.

அ௬—௬௬. மதிநாள் முற்றிய மங்கலத் திருநாள் - நாள்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாக வளர்ந்து முற்றுப்பெற்ற அழகிய நிறையுவா நாளில், பொது அறிவு இகழ்ந்து புலம் உறு மாதவன் - பொதுவாகிய அறிவினை வெறுத்துச் சிறப்பாகிய மெய்யுணர்வினைப் பெற்ற புத்தனுடைய, திருஅறம் எய்துதல் சித்தம் என்று உணர் நீ - உயர்வாகிய அறத்தை யடைதல் உண்மை என்பதை நீ அறிவாயாக, மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை ஏத்தி - மிக்க பெருமையுடைய பீடிகையை வணங்கித் துதித்து, நின் பதிப் புகுவாய் என்று எழுந்து ஓங்கி - நினது பதியின்கட் செல்வாய் என்று கூறி உயர எழுந்து, மறந்ததும் உண்டென மறித்து ஆங்கு இழிந்து - மீட்டும் அவ்விடத்தே இறங்கி யான் மறந்தது ஒன்று உண்டென்று கூறி, சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய் - சிறந்த விரதத்தையுடைய சேயிழையே அதனைக் கேட்பாயாக, மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம் - மக்களின் உடல் உணவாலாகிய தொகுதி, இப் பெரு மந்திரம் இரும் பசி அறுக்கும் என்று - இப் பெரிய மந்திரமானது பெரும் பசியை நீக்கவல்லது என்று கூறி, ஆங்கது கொடுத்தாங்கு அந்தரம் எழுந்து நீங்கியது ஆங்கு நெடுந் தெய்வம் தான் என் - அம் மந்திரத்தை அளித்துப் பெருமையுடைய மணிமேகலா தெய்வம் வானிலே எழுந்து நீங்கியது என்க.

மங்கலம் - நன்மை. புத்தன் ஞானம்பெற்ற நாள் வைகாசித் தூய நிறைமதி நாள் ஆகலின் அதனை 'மங்கலத் திருநாள்' என்றார். புத்தன் பிறந்த நாளும் அதுவேயாகும். பொதுவறிவு - சிறப்பில்லா அறிவு; சாமானிய ஞானம் என்பர் வடநூலார். புலம் - மெய்யுணர்வு. நால்வகை வாய்மையும் அறிதற்குரிய சிறப்பறிவு. சித்தம் - உறுதி. கொள்கை - கோட்பாடுமாம். உணவின் பிண்டம் - உணவாலாகிய தொகுதி; [1]"உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்" என்றார் பிறரும்.

ஆயிழை ஆசனத்தால் அறிந்த பிறவியளாயினள்; இவள் பெற்றியும் ஈதென வந்து தோன்றிய தெய்வம், நின்றோள் கேட்ப, 'நீயோ தோன்றினை; பணிந்தேன்; வைத்தேன்; கொண்டேன்; ஏற்றினேன்; புலம்பு அறுக' என்று வலங்கொண்டு வணங்குவோள் முன்னர்ப் பொருந்தி, 'என் பிறப்புணர்ந்தேன்; என் கணவன் யாங்குளன்?' என்று மணிமேகலை கேட்டலும், அத்தெய்வம், "இலக்குமி! கேள், பொழிலில் இராகுலனோடு நீ புலந்தாய்; அப் புலவியை மாற்ற வேண்டி அவன் உன்னடியை வணங்கும்பொழுது, சாதுசக்கரன் வந்து தோன்றலும், நீ கண்டு நடுக்குற்று நாணி, இறைஞ்ச, இராகுலன் வெகுளலும், நீ அவன் வாயைப் புதைத்து, 'நீ வானூடிழிந்தோன் அடியை வணங்காது நாநல் கூர்ந்தனை' என்று சொல்லி, அவனோடு பணிந்து,' 'அமர; கொணர்கேம்; உண்டி;' என்றலும், அவன் 'கொணர்க' என்று உண்டருளிய அவ்வறம் பிறப்பை யறுத்

1. புறம். ௧௮.

றிடும்; உதயகுமரன்முன் இராகுலன்; அவன்பால் உள்ளம் நீங்காத் தன்மை நினக்கு முண்டாதலின், எண்ணி, ஏதுவாச் செய்தேன்; இன்னுங் கேள்; தாரையும் வீரையும் நின் தவ்வையராவோர்; அவர்தம்மைத் துச்சயன் கொண்டனன்; அவன் அவருடன் இருந்துழிச், சென்ற அறவணனை அவன், 'வந்திர் யார்?' என்று எழுந்து பாதத்தைப் பணிதலும், அவன், 'பாத பங்கயத்தைத் தொழுது வலங்கொள்ள வந்தேன்; நீரும் தொழும்' என்ற உரை பிழையாது சென்று தொழுது சிறப்புச் செய்தலின், நின்னொடு கூடினர்; உற்றனை; அறிந்தனை; கேட்குவை; உரையார்; ஆதலால் இம்மந்திரங் கொள்க" என ஓதி, "உணர்நீ; புகுவாய்;" என்று எழுந்தோங்கி, மறந்ததும் உண்டென இழிந்து, "யாக்கை உணவின் பிண்டம்; இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி யறுக்கும்;" என்று அதனைக் கொடுத்து எழுந்து நீங்கியது; என வினைமுடிவு செய்க.

மந்திரங் கொடுத்த காதை முற்றிற்று.

---

௧௧. பாத்திரம் பெற்ற காதை

[மணிமேகலா தெய்வம் சென்ற பின் மணிமேகலை ஆண்டுள்ள மணற்குன்று முதலியவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு மெல்ல உலாவி வருங்கால் தீவதிலகை யென்பாள் தோன்றி, "கப்பல் கவிழப் பெற்ற மகளிர் போல் இத் தீவிலே தனியே வந்த நீ யார்?" எனக் கேட்டனள். கேட்டலும், மணிமேகலை அவளை நோக்கி, "பூங் கொடி போல்வாய்! 'யார் நீ' என்றது எனது எப்பிறப்பினைக் கருதி? யான் சென்ற பிறப்பில் இலக்குமி யென்னும் பெயருடையேன்; இராகுலன் என்னுங் கோமகனுக்கு மனைவியாயிருந்தேன்; இப் பிறப்பில் நாடகக் கணிகையாகிய மாதவியின் மகளாவேன்; மணிமேகலை யென்னும் பெயருடையேன்; என் பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கென்னைக் கொணர, இப் பீடிகையால் என் பழம் பிறப்பை யுணர்ந்தேன்; இங்கு வந்தமையால் யான் அடைந்த பயன் இது; என் வரலாறும் இதுவே" என்றுரைத்து, 'நீ யார்?' என வினவலும், அவள், "இத் தீவிற்கு அயலதான இரத்தினத் தீவத்தில் உயர்ந்து விளங்கும் சமந்த மலையின் உச்சியிலுள்ள புத்த தேவர் அடியிணைப் படிமைகளைத் தொழுது கொண்டு முன்னொரு காலத்தில் இங்கு வந்தேன்; வந்தது முதல் இந்திரன் ஏவலால் இப் பீடிகையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; என் பெயர் தீவதிலகை யென்பது; இதனைக் கேட்பாயாக; புத்த தேவர் அருளிய அறநெறியில் ஒழுகுவோரே இதனைக் காண்டற்குரியர்; கண்டவர் பழம் பிறப்புணர்ச்சி கைவரப் பெறுவர்; நீ அங்ஙனமாயினமையின் மிகவும் பெரியை; இப் பீடிகைக்கு முன் கோமுகி யென்னும் பொய்கை யொன்றுளது; அதனுள்ளிருந்து அமுதசுரபி யென்னும் அட்சய பாத்திரம் ஆண்டுதோறும் வைகாசித் தூய நிறைமதி நாளிலே தோன்றும்; இன்று அந்நாளே; தோன்றும் பொழுதும் இதுவே; இப்பொழுது அது நின் கையில் வரும் போலும்; அதில் இடப்பட்ட அடிசில் கொள்ளக் குறையாது வளர்ந்துகொண்டிருக்கும்; அதன் வரலாற்றை நின்னூரில் அறவண வடிகள்பால் இனிக் கேட்பாய்" என்று கூறினள். கூற, மணிமேகலை அதனை விரும்பி, பீடிகையைத் தொழுது, அவளுடன் சென்று கோமுகியை வலஞ் செய்து வந்து நின்றவுடன், அப் பாத்திரம் பொய்கையினுள்ளிருந்து மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது. உடனே அவள் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து நின்று, புத்ததேவரைப் பல வாறு துதித்தாள். அப்பொழுது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை உயிர்களுக் குண்டாம் பசிப்பிணியின் கொடுமையையும், அதனைத் தீர்ப்போரது பெருமையையும் உரைத்து, 'இனி நீ உணவளித்து உயிர் கொடுத்தலாகிய அறத்தைச் செய்வாய்' என்றனள். இதுகேட்ட மணிமேகலை, "முற்பிறப்பில் என் கணவன் அரவால் இறந்தது

பொருது யான் தீப்பாய்ந்து உயிர் விடுகையில் முன்பு சாது சக்கர முனிவனை உண்பிக்க நினைவுடையேனாயினேன்; அதனாலேயே இப் பாத்திரம் என் கையிற் புகுந்ததுபோலும்; இது நிற்க, ஈன்ற குழவியின் முகங்கண்டிரங்கிப் பால் சுரக்கும் தாய் போலவே, பசியால் வருந்தி, வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் எங்கணும் அலைந்து திரியும் ஏழைகளின் முகத்தைக் கண்டு இரங்கி, இப் பாத்திரம் அவர்கட்கு மேன்மேலும் அமுது சுரந்தளித்தலைக் காணும் வேட்கை யுடையேன்" என்று கூறித் தீவதிலகையை வணங்கி, புத்த பீடிகையைத் தொழுது வலங்கொண்டு, பாத்திரத்தைக் கையின் ஏந்தி வானிலே யெழுந்து சென்று, புகார் நகரிலே தன்னைக் காணாது வருந்தி வழியை நோக்கின வண்ணம் நிற்கும் சுதமதியையும் மாதவியையும் கண்டு, அவர்கள் வியப்படையும் வண்ணம் அவர்களுடைய முற்பிறப்பை அறிவித்து, 'மக்கள் யாக்கையாற் பெறுதற்குரிய தவ வழியை இனி அறவண வடிகள்பாற் பெறக் கடவீர்; இஃது ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபி யென்னும் பாத்திரமாகும்; இதனைத் தொழுமின்" என்று சொல்லி, அதனை அன்புடன் தொழுத அவர்களோடும் அறவணவடிகளைத் தரிசித்தற்குச் சென்றனள். (இதன்கண் மணிமேகலை புத்த தேவனை வாழ்த்தும் பகுதியும், பசியின் கொடுமையையும், அதனைப் போக்குதலாகிய அறத்தின் மேன்மையையும் உணர்த்தும் பகுதிகளும் நினைவில் இருத்தத் தக்க சிறப்புடையன.)]

மணிமே கலாதெய்வம் நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும்
தண்மலர்ப் பொய்கையும் தாழ்ந்தனள் நோக்கிக்
காவதந் திரியக் கடவுட் கோலத்துத்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றிக்
கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்தீங் கெய்திய
இலங்குதொடி நல்லாய் யார்நீ என்றலும்
எப்பிறப் பகத்துள் யார்நீ யென்றது
பொற்கொடி யன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்
போய பிறவியில் பூமியங் கிழவன்
இராகுலன் மனையான் இலக்குமி யென்பேர்
ஆய பிறவியில் ஆடலங் கணிகை
மாதவி யீன்ற மணிமே கலையான்
என்பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கெனைக் கொணரவிம்
மன்பெரும் பீடிகை என்பிறப் புணர்ந்தேன்
ஈங்கென் வரவிதீங் கெய்திய பயனிது
பூங்கொடி யன்னாய் யார்நீ யென்றலும்
ஆயிழை தன்பிறப் பறிந்தமை யறிந்த
தீவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்
ஈங்கிதன் அயலகத் திரத்தின தீவத்

ஓங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோன் அடியிணை யாகிய
பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடூஉம்
அறவி நாவாய் ஆங்குள தாதலின்
தொழுதுவலங் கொண்டு வந்தேன் ஈங்குப்
பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோன் ஏவலிற் காவல் பூண்டேன்
தீவ திலகை என்பெய ரிதுகேள்
தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த
பெருமைசால் நல்லறம் பிறழா நோன்பினோர்
கண்டுகை தொழுவோர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர் பைந்தொடி
அரியர் உலகத் தாங்கவர்க் கறமொழி
உரிய துலகத் தொருதலை யாக
ஆங்ஙன மாகிய அணியிழை இதுகேள்
ஈங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கோமுகி என்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சி
இருதிள வேனிலில் எரிகதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையின்
போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்
ஆபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனும்
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி கேளாய்
அந்நா ளிந்நாள் அப்பொழு திப்பொழுது
நின்னாங்கு வருவது போலும் நேரிழை
ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துதல் அல்லது
தான்தொலை வில்லாத் தகைமைய தாகும்
நறுமலர்க் கோதை நின்னூ ராங்கண்
அறவணன் தன்பாற் கேட்குவை யிதன்திறம்
என்றவள் உரைத்தலும் இளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்
தீவ திலகை தன்னொடுங் கூடிக்
கோமுகி வலஞ்செய்து கொள்கையின் நிற்றலும்
எழுந்துவலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்
தொழுந்தகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி
மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி

எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்னடி
வணங்குதல் அல்லது வாழ்த்தலென் நாவிற்
கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்ப்
போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்றும்
நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்தித்
தீவ திலகை சேயிழைக் குரைக்கும்
குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக் கென்னா நிமிராது
புன்மரம் புகையப் புகையழல் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்
அரசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தணன்
இருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோன்
அரும்பசி களைய வாற்றுவது காணான்
திருந்தா நாயூன் தின்னுத லுறுவோன்
இந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
பிழையா விளையுளும் பெருகிய தன்றோ
ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே
உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோ யாகிக்
கயக்கறு நல்லறங் கண்டனை யென்றலும்
விட்ட பிறப்பில்யான் விரும்பிய காதலன்
திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
உயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
வெயில்விளங் கமையத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் றனையா னூட்டிய
காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றேன்
ஆங்கதன் பயனே ஆருயிர் மருந்தாய்
ஈங்கிப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது
நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து

வித்தி நல்லறம் விளைந்த வதன்பயன்
துய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சிறந் துடுத்து
வயிறுகாய் பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி
வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துமுன்
அறங்கடை நில்லா தயர்வோர் பலரால்
ஈன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
தீம்பால் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே
நெஞ்சு வழிப்படூஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்
தகன்சுரைப் பெய்த ஆருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன், என
மறந்தே னதன்திறம் நீயெடுத் துரைத்தனை
அறங்கரி யாக அருள்சுரந் தூட்டும்
சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுரவாது
ஆங்ஙன மாயினை அதன்பயன் அறிந்தனை
ஈங்குநின் றெழுவாய் என்றவள் உரைப்பத்
தீவ திலகை தன்னடி வணங்கி
மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையின் ஏந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு
வானூ டெழுந்து மணிமே கலைதான்
வழுவறு தெய்வம் வாய்மையின் உரைத்த
எழுநாள் வந்த தென்மகள் வாராள்
வழுவாய் உண்டென மயங்குவோள் முன்னர்
வந்து தோன்றி யவர்மயக் கங்களைந்
தந்தில் அவர்க்கோர் அற்புதங் கூறும்
இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி
அமுத பதிவயிற் றரிதில் தோன்றித்
தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையும்
அவ்வைய ராயினிர் நும்மடி தொழுதேன்
வாய்வ தாக மானிட யாக்கையில்
தீவினை அறுக்கும் செய்தவம் நுமக்கீங்
கறவண அடிகள் தம்பாற் பெறுமின்
செறிதொடி நல்லீர் உம்பிறப் பீங்கிஃ
தாபுத் திரன்கை அமுத சுரபியெனும்
மாபெரும் பாத்திரம் நீயிரும் தொழுமெனத்
தொழுதனர் ஏத்திய தூமொழி யாரொடும்
பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கேம்
எழுகென வெழுந்தனள் இளங்கொடி தானென்.

உரை

க—ரு. மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கிய பின்னர் – மணிமேகலா தெய்வம் மந்திரம் அளித்துச் சென்ற பின்னர், மணிபல்லவத்

திடை மணிமேகலைதான் - மணிமேகலை மணிபல்லவத்தின்கண் உள்ள, வெண்மணற் குன்றமும் - வெள்ளிய மணற் குன்றுகளையும், விரிபூஞ்சோலையும் - விரிந்த பூம்பொழில்களையும், தண் மலர்ப் பொய்கையும் - குளிர்ந்த மலர்களையுடைய பொய்கைகளையும், தாழ்ந்தனள் நோக்கி - மெல்ல நோக்கிக்கொண்டு, காவதம் திரிய - ஒரு காத தூரம் சுற்றிக்கொண்டிருக்க ;

குன்றம், சோலை, பொய்கை என்பவற்றிற்கு இரண்டனுருபு விரிக்க. பூக்கள் விரிந்த சோலையுமாம். காதம் காவதம் என விரிந்து நின்றது ; [1]வ, பகுதிப் பொருள் விகுதி யென்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.

ரு—அ. கடவுட் கோலத்துத் தீவதிலகை செவ்வனம் தோன்றி - தெய்வ வேடமுடைய தீவதிலகை என்பாள் செவ்விதாகத் தோன்றி, கலம் கவிழ் மகளிரின் வந்து ஈங்கு எய்திய - மரக்கலம் கவிழப்பெற்று அதினின்றும் உய்ந்துவந்த மகளிரைப் போல் ஈண்டு வந்து சேர்ந்த, இலங்குதொடி நல்லாய் யார் நீ என்றலும் - விளங்குகின்ற வளையல்களை யணிந்த மெல்லியலே நீ யார் என வினவுதலும் ;

தீவதிலகை - இந்திரன் ஏவலாற் புத்தன் பாத பீடிகையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு மணிபல்லவத்தில் இருப்பவள் ; தீவுக்குத் திலகம் போன்றவள் என்பது பொருள். தனித்து ஓர் தீவில் வந்திருத்தலின் 'கலங்கவிழ் மகளிர் போல்' என்றாள். செவ்வனம் - நேரே யென்றுமாம்.

கூ—கஅ. எப்பிறப் பகத்துள் யார் நீ என்றது - யார் நீயென என்னை வினவியது எனது எப்பிறப்பின் நிகழ்ச்சி குறித்து, பொற்கொடி அன்னாய் பொருந்திக் கேளாய் - காமவல்லி போல்வாய் யான் கூறுவதனை மனம் பொருந்திக் கேட்பாயாக, போய பிறவியில் - சென்ற பிறவியில், பூமியங் கிழவோன்-நிலவுலகினையாண்ட மன்னனாகிய, இராகுலன் மனை யான் - இராகுலனது மனைவியாவேன் யான், இலக்குமி என்பேர் - என்னுடைய பெயர் இலக்குமி என்பது, ஆய பிறவியில் - இப் பிறப்பிலே, ஆடலங்கணிகை மாதவி ஈன்ற மணிமேகலை யான் - நாடகக் கணிகையாகிய மாதவிபெற்ற மணிமேகலையாவேன் நான், என் பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கு எனைக் கொணர - மணிமேகலா தெய்வம் ஈண்டு என்னைக் கொண்டுவர, இம் மன்பெரும் பீடிகை என் பிறப்பு உணர்ந்தேன் - பெருமை பொருந்திய இப் பெரும் பீடிகையால் என் முற்பிறப்பினை அறிந்தேன், ஈங்கு என் வரவு இது - ஈண்டு நான் வந்த வரலாறு இது, ஈங்கு எய்திய பயன் இது - இவ்விடத்தில் யான் அடைந்த பயன் இதுவாகும், பூங்கொடி அன்னாய் யார் நீ என்றலும் - பூங்கொடி போல்வாய் நீ தான் யார் எனக் கேட்டலும் ;

---

1. சிலப். கO : நகூ. உரை.

பூமியங் கிழவன் - தரணிபன். ஆய - இப்பொழுது உளதாகிய. பிடிகை-பிடிகையால் ; மூன்றனுருபு தொக்கது. எய்திய — வந்தமை யாலாகிய என்றுமாம். பயன் இது என்றது பழம்பிறப் புணர்ந்த மையை.

கக—உக. ஆயிழை தன் பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த — மணிமேகலை தன் முற்பிறப்பினை அறிந்ததன்மையை உணர்ந்த, தீவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்-தீவதிலகை செம்மையாகக் கூறு கின்றாள், ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தின தீவத்து - இம் மணி பல்லவத்தின் அயலிடத்துள்ளதாகிய இரத்தின தீவத்தின்கண், ஓங்குயர் சமந்தத்து உச்சி மீமிசை - மிகவுயர்ந்த சமந்தம் என் னும் மலையின் உச்சிமீது, அறவியங்கிழவோன் அடியிணை ஆகிய - அறத்திற்கு உரிமையுடையோனாகிய புத்தனின் இணையடிகள் என்னும், பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடூஉம் - பிறவியாகிய பெரிய கடலைக் கடத்துவிக்கும், அறவி நாவாய் ஆங்குளது ஆத லின் - அறத்துடன்கூடிய மரக்கலம் அவ்விடத் துள்ளதாகலின், தொழுது வலங்கொண்டு வந்தேன் ஈங்கு - அதனை வலங் கொண்டு பணிந்து ஈண்டு வந்தேன், பழுதில் காட்சி இந் நன் மணிப் பீடிகை - குற்றமற்ற தோற்றத்தினையுடைய நன்றாகிய இந்த மணிப்பீடத்தை, தேவர்கோன் ஏவலின் காவல் பூண் டேன் - இந்திரன் ஏவலாற் காத்தலை மேற்கொண்டேன், தீவ திலகை என் பெயர் — எனது பெயர் தீவதிலகை என்பதாகும் ;

ஓங்குயர், மீமிசை என்பன ஒரு பொருட் பன்மொழிகள். சமந் தம் சமனொளி யெனவும் வழங்குமென்பது "இலங்காதீவத்துச் சம னொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி" (உஅ : கoஎ - அ) என்று பின்வருவதனாலறியப்படும். சமந்தம் என்பதும், சமனொளி என்பதும் இலங்கையிலுள்ள 'ஆடம்ஸ் பீக்' என ஆங்கில மொழியில் வழங்கும் மலையையே குறிக்குமென்று கருதுவர். அறவி - அறம். காரண காரி யத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவியைப் பெருங் கடல் என்றார். அறவி நாவாய் - அறவுருவினதாகிய நாவாய் என்று மாம். பிறவியாகிய பெருங் கடலைக் கடத்தும் அடியிணையாகிய நாவாய் என்க ; [1]"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவ னடிசேரா தார்" என்பதன் கருத்து இதில் அமைந்துள்ளமை காண்க.

உக—நடு. இது கேள் - இதனைக் கேட்பாயாக, தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த - தரும வேந்தனாகிய புத்தன் தலைமை யாகக் கூறிய, பெருமைசால் நல்லறம் பிறழா நோன்பினர் - பெருமை மிக்க நல்லறத்தில் வழுவாத நோன்புடையவரே, கண்டு கைதொழுவோர் — இப் பீடிகையைக் கண்டு கைகூப்பி வணங்குதற் குரியோராவர், கண்டதற் பின்னர் - அவ்வாறு இப் பீடிகையைக் கண்டபின்னர், பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர் பைந்தொடி — பைந்தொடியே அவர் முற்பிறப்பை அறிந்தோ

1. குறள். கo.

ராவர், அரியர் உலகத்து – அத்தன்மையர் உலகத்திற் பெறுதற் கரியர், ஆங்கவர்க்கு அறமொழி உரியது உலகத்து ஒருதலையாக - அவர்கட்கு உறுதியாக உலகிலே தருமபதம் உரியது;

தருமதலைவன் - தருமராசன்; புத்தன் பெயர்களுள் ஒன்று. நோன்பினராய்க் கண்டு தொழுவோர் என்றலுமாம். அவர்க்கு அறமொழி உரியது என்பது அவர் அறமொழி கேட்டற்குரியர் என்றபடி.

௱௨௬—௯. ஆங்ஙனம் ஆகிய அணியிழை இதுகேள் - அத்தன்மையை உடையையாகிய அணியிழையே இதனைக் கேட்பாயாக, ஈங்கு இப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது-பெரும்புகழுடைய இப் பீடத்தின் முன்னிடத்ததாகிய, மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய – அழகிய குவளை மலர்களும் நெய்தல் மலர்களும் கலந்து விளங்குகின்ற, கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி - கோமுகி என்னும் பெயருடைய அழகிய நீரையுடைய பொய்கையின்கண்;

ஆங்ஙனமாகிய அணியிழை என்றது அறமொழி கேட்டற்கு உரிமையுடையை என்றபடி. பெயர் - புகழ். பெரும் பெயர்ப் பீடிகை - வீடு பயக்கும் பீடிகையுமாம். முன்னதாகிய இலஞ்சியில் என்க.

௩௦—௫. இருது இளவேனிலில் எரிகதிர் இடபத்து - இளவேனிற் பருவத்தில் ஞாயிறு இடபத்தில் உள்ள வைகாசித் திங்களில், ஒருபதின் மேலும் ஒரு மூன்று சென்றபின் மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின் - இருபத்தேழு நாண்மீன்களுள் கார்த்திகையை முதலாகக்கொண்டு எண்ணப்படுகின்ற பதின்மூன்று நாண்மீன்கள் சென்றபின் இடையில் இருப்பதாகிய விசாகத்தின்கண், போதித்தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும் – புத்தனுடன் பொருந்தித் தோன்றுகிற்கும், ஆபுத்திரன் கை அமுதசுரபி எனும் மாபெரும் பாத்திரம் - ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபி யென்னும் மிக்க பெருமையுடைய பாத்திரம், மடக்கொடி கேளாய் - இளங்கொடியே கேட்பாயாக;

இலஞ்சியில் இடபத்து இடைநிலை மீனத் தகவையில் பாத்திரம் பொருந்தித் தோன்றுமென்க. இளவேனிலாகிய இருதுவில் என மாறுக. இளவேனில் - சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித் திங்களும் சேர்ந்த பெரும்பொழுது. எரிகதிர் - வெங்கதிர்; ஞாயிறு. ஞாயிறு இடபத்திலுள்ள திங்கள் என்க. மீனத்து - மீன்களுள். இடைநிலை மீனத் தகவையில் - இடையில் நிற்கும் மீனின்கண்; அது விசாகமென்பது "மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்" (௧௦: ௮௩) என முன்புரைத்தமையான் அறியப்படும். புத்தர் பிறந்ததும் ஞானம் பெற்றதும் வைகாசித் தூய நிறைமதி நாளாகலின் அப் பொய்கையில் ஆண்டுதோறும் அந் நாளிற் றோன்றும் அமுதசுரபி 'போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்' எனப்பட்டது. "இருதிள .....

பொருந்தி" என்பது இவ்வாறே பின்பும் (கரு: உ௩-௬) வருதல் காண்க. முன்னொரு காலத்திற் கார்த்திகை முதலாக நாட்கள் எண்ணப்பட்டமையின் இருபத்தேழு நாட்களில் விசாகம் பதினான்காவதாகிய நடுநாளாயிற்று. ஒவ்வோராண்டிலும் பகலும் இரவும் முப்பது முப்பது நாழிகையாகச் சமனுற்ற இரண்டு விழுவ நாட்களுள் சித்திரை விழுவில் ஞாயிற்றுக்கு எந்த நாண்மீனிற் புகுதி ஏற்படுகின்றதோ அதனை நாண்மீன்களுள் முதலாக வைத்துக் கூறுவது சோதிட நூற் றுணிபாகலின், முன்னொரு காலத்தில் ஞாயிற்றுக்குக் கார்த்திகையிற் புகுதியிருந்தபொழுது அதனை முதலாகக் கொண்டு எண்ணிவந்தனர். பின்பு, வராகமிகிரர் எனப் பெயர்பெற்ற சோதிடவாசிரியர் தமது காலத்தில் சித்திரை விழுநாளில் ஞாயிற்றுக்கு அச்சுவினியிற் புகுதியுண்டாயிருத்தலை அறிந்து, அச்சுவினி முதலாக எண்ணும் வழக்கத்தை யுண்டாக்கின ரென்பர்.

போதி - அரசமரம்; போதத்தையுடைய தென்பது பொருள்; போதம் - ஞானம்; இதனடியிலிருந்தபொழுது நால்வகை வாய்மைகளையும் அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய ஞானத்தைப் புத்தன் அடைந்தமையால், இஃது இப் பெயர்பெற்றதென்பர்; போதியுரவோன், போதித்தலைவன், போதிமாதவன் என்றிங்ஙனம் இந் நூலுட் பலவிடத்துப் பின் கூறப்படுதலுங் காண்க. அரசு மரங்களுட் சிறந்ததென்பது பகவற்கீதை முதலியவற்றானும் அறியப்படும். போதி என்பது ஞானம் என்ற பொருளில் வருதலும் உண்டு.

அமுத சுரபி - அமுதத்தைக் கொடுக்கும் காமதேனுவைப் போன்றதென்பது பொருள்; சுரபி - பசு; இனி, சுரபி - மணம் எனக் கொண்டு, அமிழ்தம் போன்ற மணமுடைய தென்றும் பொருள் கூறுவர்.

சசு—ருஉ. அந்நாள் இந்நாள் அப்பொழுது இப்பொழுது - அந்த நன்னாளும் இந்நாளே அது தோன்றும்பொழுதும் இப்பொழுதே ஆகலின், நின்னுங்கு வருவதுபோலும் நேரிழை - நேரிழாய் அது நின் கையிடத்து வருவதுபோலும், ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து - அப் பாத்திரத்திலிட்ட அரிய உயிரின் மருந்தாகிய அன்னம், வாங்குநர் கையகம் வருத்துதல் அல்லது - வாங்குவோர்களுடைய கையிடத்தை வருத்துதல் அன்றி, தான் தொலைவில்லாத் தகைமையது ஆகும் - தான் அழிவில்லாத இயல்பினை யுடையதாகும், நறுமலர்க் கோதை - மணம் மிக்க மலர்மாலையினை யணிந்த நங்காய், நின்னூர் ஆங்கண் - நின் பதியின்கண், அறவணன் தன்பால் கேட்குவை இதன் திறம் - அறவணவடிகளிடத்தில் இப் பாத்திரத்தின் வரலாற்றினைக் கேட்பாய்;

ஆருயிர்மருந்து - அடிசில்; உயிர்களைப் பாதுகாத்தலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது; "அகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்து" (கக: ககஎ) என்பர் பின்னும்; [1]"இருமருந்து விளக்கும் நன்னாட்டுப்

1. புறம். எ०.

பொருநன்'' என்பதனால், சோறும் நீரும் இருமருந்தெனப்படுதல் காண்க. தான் என்றது சோற்றை.

ருரு—சுO. என்று அவள் உரைத்தலும் இளங்கொடி விரும்பி - என்று தீவதிலகை மொழிதலும் மணிமேகலை அதனை விரும்பி, மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கி - பெருமை மிக்க பீடத்தைக் கும்பிட்டு வணங்கி, தீவதிலகை தன்னொடும் கூடி - தீவதிலகையொடுஞ் சேர்ந்து, கோமுகி வலஞ்செய்து கொள்கையின் நிற்றலும் - கோமுகிப் பொய்கையை வலம்வந்து நியமத்தோடு நிற்றலும், எழுந்து வலம்புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில் தொழும் தகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும் - அனைவரும் தொழத்தக்க மரபினையுடைய மாபெரும் பாத்திரம் பொய்கையினின்றும் எழுந்து வலம்புரிந்து நின்ற மணிமேகலையின் சிவந்த கைகளிற் புகுதலும், பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள் மாத்திரை இன்றி மனமகிழ்வு எய்தி - பாத்திரத்தைப் பெற்ற மணிமேகலை அளவின்றி மனமகிழ்ச்சி யடைந்து ;

பாத்திரம் எழுந்து செங்கையிற் புகுதலும் என்க.

சுக—எஉ. மாரனை வெல்லும் வீர நின் அடி - மாரனை வென்ற வீரனே நின் திருவடிகளை, தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின் அடி - தீய வழிகளாகிய மிக்க பகையை நீக்கினோய் நின் திருவடிகளை, பிறர்க்கு அறம் முயலும் பெரியோய் நின் அடி - ஏனையோர்க்கு அறம் உண்டாதற்கு முயல்கின்ற பெரியோனே நின் திருவடிகளை, துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின் அடி - சுவர்க்க இன்பத்தை வேண்டாத பழையோனே நின் திருவடிகளை, எண் பிறக்கு ஒழிய இறந்தோய் நின் அடி - மக்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமற் பின்னே கிடக்குமாறு மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோய் நின் திருவடிகளை, கண் பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய் நின் அடி - உயிர்கட்கு ஞானத்தை அளிக்கும் மெய்யுணர்வுடையோய் நின் திருவடிகளை, தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய் நின் அடி - தீயமொழிகளைக் கேளாதிருக்குமாறு அடைக்கப்பட்ட காதினை யுடையோனே நின் திருவடிகளை, வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின் அடி - மெய்மொழிகள் சிறந்த நாவினை யுடையோய் நின் திருவடிகளை, நரகர்துயர் கெட நடப்போய் நின் அடி - நிரயத்திலிருப்போர்களின் துன்பம் நீங்குமாறு ஆண்டுச் சென்றோய் நின் திருவடிகளை, உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின் அடி - நாகர்களின் துன்பத்தை நீக்குவோய் நின் திருவடிகளை, வணங்குதல் அல்லது வாழ்த்தல் என் நாவிற்கு அடங்காது என்ற ஆயிழை முன்னர் - வணங்குதலேயன்றி வாழ்த்துதல் எனது நாவின்கண் அடங்காது என்று பரவிய மணிமேகலையின் முன்னர் ;

பாத்திரம் பெற்ற மகிழ்ச்சியாலும் அன்பின் ஆராமையினாலும் 'நின்னடி' என்பதனைப் பல கால் அடுக்கிக் கூறினளாயினும், வீர,

கடிந்தோய் என்றிங்ஙனம் விளியடுத்த பெயர்களை ஒரு சேரக்கூறி, அவற்றினிறுதியில் 'நின்னடி' என்று கூறுதல் அமையும். மாரன் - அறத்திற்கு மாறாய தீய விருப்பங்களை மனத்தில் உண்டாக்கும் ஒரு தேவன்; மாபோதியின்கீழ்த் தவஞ்செய்திருக்கையில் இவன் செய்த இடையூறுகளையெல்லாம் புத்தன் வென்று மேம்பட்டு விளங்கினன் என்பர். முயலுதலாவது அறத்தினை அறிவுறுத்தல்; பிறர் பொருட்டு அறத்தினை முயன்று செய்யும் என்றுமாம். அழிவற்ற நிருவாணமே (முத்தியே) அவனால் விரும்பப்பட்டமையின் அழியுமியல்புடைய துறக்கம் வேண்டப்படாதாயிற்று. பிறக்கு - பின்; [1]"துறைபிறக் கொழியப் போகி" என்பது காண்க. கண் - ஈண்டு ஞானம்; புத்தன் எடுத்த பல பிறப்புக்களுள் ஒன்றில் வந்து இரந்த இந்திரற்குக் கண்ணைக் கொடுத்ததனை இதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பின்று. தீமொழி - பொய், குறளை, வன்சொல், பயனில் சொல் என்பன. நரகர் சிலரது துன்பந் தணித்தற் பொருட்டுப் புத்தன் ஒரு பிறப்பில் நரகலோகத்திற்குச் சென்றான் என்பர். [2]"அருவினை சிலர் கெட வொரு பெரு நரகிடை, எரிசுடர் மரைமலரெனவிடு மடியினை" என்பது காண்க. கருடனுக்கு அருளறம் போதித்து நாகர் துயரினைப் போக்கினானென்பதும் வீரசோழியத்து அச்செய்யுளுரை மேற்கோள்களால் அறியப்படும்.

எஉ—ரு. போதிநீழல் பொருந்தித் தோன்றும் - அரசமரத்தின் நீழலில் அமர்ந்து விளங்கும், நாதன் பாதம் நவை கெட ஏத்தி - புத்தன் அடிகளைக் குற்ற நீங்குமாறு துதித்து, தீவதிலகை சேயிழைக்கு உரைக்கும் - மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை மொழியும்;

புத்தனை நாதன் எனப் பின்னரும் வழங்குவர்.

எசு—அக. குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் - தன்னாற் பற்றப்பட்டாருடைய உயர்குடிப் பிறப்பைக் கெடுக்கும், விழுப்பம் கொல்லும் - சிறப்பினை அழிக்கும், பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம் - பற்றிய கல்வியாகிய பெரிய தெப்பத்தை நீக்கும், நாண் அணி களையும் - நாணாகிய அணிகலனைப் போக்கும், மாண் எழில் சிதைக்கும் - மாட்சிமைப்பட்ட அழகைக் குலைக்கும், பூண் முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும் - பூண் விளங்குகின்ற கொங்கைகளையுடைய மகளிரொடு பிறர் கடைவாயிலில் நிறுத்தும், பசிப்பிணி என்னும் பாவி - பசிநோய் என்று கூறப்படுகின்ற பாவி, அது தீர்த்தோர் - அத்தகைய பசியை நீக்கினோரது, இசைச்சொல் அளவைக்கு என் நா நிமிராது - புகழை அளந்துரைத்தற்கு எனது நா எழாது;

குடிப் பிறந்தார்க் கேலாத இழி செயல்களை உளவாக்கலின் அதனை அழிக்கும் என்றாள். பிடித்த - பற்றுக் கோடாகக்கொண்ட, விடூஉம் - விடுவிக்கும்; பிறவினை; கல்வியும் அழியும் என்றபடி; அவரது சொல் செல்லா தென்றவாறுமாம்; [3]"நற்பொருள் நன்

1. பெரும்பாண். ௩௫௧. 2. வீர. யாப்பு. ௧௧. மேற்கோள். 3. குறள். ௧0௪௬.

குணர்ந்து சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார், சொற்பொருள் சோர்வு படும்" என்பது காண்க. அழகு செய்தலின் நாண் அணியெனப்பட்டது; [1]"அணியன்றே நாணுடைமை சான்றோர்க்கு" என்றார் வள்ளுவனாரும். ஆணெழில் எனப் பிரித்தலுமாம்; [2]"பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயும், சிறந்ததங் கல்வியு மாயும்" என்பது அறியற்பாலது. பண்பிற்குப் பண்பு இல்லையேனும் தன்னாற் பற்றப்பட்டாருடைய நலங்களை யெல்லாம் அழித்தற் கொடுமைபற்றி, வேறு பண்புள்ளது போல் பசியைப் பாவி யென்றார்; [3]"இன்மையென வொரு பாவி" என்பதுங் காண்க. நிமிராது — எழாது; பேச முயலாது; புகழ் அளவுபடா தென்றபடி.

அஉ—௬க. புல் மரம் புகையப் புகை அழல் பொங்கி - புல்லும் மரமும் கரியுமாறு புகையையுடைய அழல்போலும் வெப்பம் மிகுந்து, மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின் - நிலைபெற்ற உயிர்கள் அழியுமாறு மழையாகிய செல்வம் மறைந்து போனமையால், அரசுதலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன் - அரசுபுரிதலினின்றும் நீங்கிய அரிய மறைகளை யுணர்ந்த அந்தணனாகிய விசுவாமித்திர முனிவன், இருநில மருங்கின் யாங்கணும் திரிவோன் - பெரிய பூமியிடத்து யாண்டும் சுற்றுகின்றவன், அரும் பசி களைய ஆற்றுவது காணான் - அரிய பசியை நீக்க உதவுவதாகிய உணவு ஒன்றையுங் காணாதவனாய், திருந்தா நாய் ஊன் தின்னுதல் உறுவோன் - சிறிதும் பொருந்தாத நாயின் ஊனைத் தின்னத் தொடங்குவோன், இந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர் - உண்ணுமுன் செய்தற்குரிய தேவ பலியினைச் செய்கின்ற பொழுது அவன் முன்னர், வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை - வந்து வெளிப்பட்ட அமரர் தலைவன், மழைவளம் தருதலின் — மழை வளத்தை அளித்தலான், மன்னுயிர் ஓங்கி - நிலை பெற்ற உயிர்கள் மிகுந்து, பிழையா விளையுளும் பெருகியது அன்றோ - தப்பாத விளைவும் மிகுந்த தன்றோ;

புறவயிரமுடையன புல் எனவும், அகவயிர முடையன மரமெனவும்படு மென்பது தொல்காப்பியத்து மரபியலானறியப்படும்; புல் - அறுகு முதலியனவுமாம். விசுவாமித்திரன் அரசர் மரபிற் பிறந்து புவியை ஆண்டுவருங்கால் வசிட்டருடன் முரணி அவரது தவ ஆற்றலை யறிந்து, தானும் அருந்தவம் புரிந்து முனிவனாயினன் என்பது வரலாறு. அவன் பசிக்கொடுமையால் நாயூன் தின்ன முயன்ற செய்தி மனுநூலின் பத்தாம் அத்தியாயத்தினும் கூறப்பட்டுளது. இந்திர சிறப்பு - உண்ணுமுன் செய்யும் பலியீடு; இதனை 'வைச்சுவதேவம்' என்பர்; பிறதேவர்கட்கும் உரியதெனினும் தலைமைபற்றி 'இந்திர சிறப்பு' எனப்பட்டது. இது பசியின் கொடுமைக்கு ஓர் வரலாறு காட்டியபடி.

௬உ—அ. ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர் - பொறுக்கும் வன்மையுடையோராகிய செல்வர்க்கு அளிக்கின்ற

---

1. குறள். ௧0௧௪. 2. நாலடி. உ௮௫. 3. குறள். ௧0௪உ.

வர்கள் அறத்தினை விலை கூறுவோரேயாவர், ஆற்றுமாக்கள் அரும்பசி களைவோர் மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை - வறிஞர்களின் தீர்த்தற்கரிய பசியை நீக்குவோரின் கண்ணதே உலகத்தின் உண்மைநெறியாகிய வாழ்க்கை, மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம் - அணுக்கள் செறிந்த நிலவுலகில் வாழ்வோர்களில் எல்லாம், உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே - உணவினை அளித்தோரே உயிர்கொடுத்தோராவர், உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோய் ஆகி - உயிரினை அளிக்கும் அறத்தினை மேற்கொண்ட வலிய அறிவினை உடையையாகி, கயக்கறு நல்லறம் கண்டனை என்றலும் - கலங்குதலற்ற நல்லறத்தினை அறிந்தாய் என்று தீவதிலகை உரைத்தலும்;

ஆற்றுநர்க்கு - கைம்மாறு செய்யும் வலியுடையோர்க்கு என்றுமாம். அறவிலை பகர்வோர் - அறமென்னும் பெயரால் வாணிகஞ் செய்வோர் என்றுமாம்; பயன்கருதிச் செய்வோராகின்றமையின் "அறவிலை பகர்வோர்" என்றாள். [1]"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும், அறவிலை வாணிகன் ஆஅய் அல்லன்" [2]"ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னுந் தாம்வரையா, தாற்றுதார்க் கீவதா மாண்கடன்" என்பன ஈண்டு அறியற்பாலன. வாழ்வோர்க்கெல்லாம் - வாழ்வோரெல்லாருள்ளும் என்க; வேற்றுமை மயக்கம். [3]"உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" எனப் புறப்பாட்டில் வந்துள்ளமையும் காண்க. கயக்கு - கயங்குதல்; கலங்குதல்; "கயக்கறு மாக்கள்" (௧௬ : ௮௫) என்பர் பின்னும்.

௧௧—௧௦௬. விட்ட பிறப்பில் யான் விரும்பிய காதலன் - போன பிறவியில் என்னால் விரும்பப்பட்ட கணவன், திட்டிவிடம் உணச் செல் உயிர் போவுழி - திட்டிவிடமெனும் பாம்பு தீண்டப் பெற்று உயிர் நீங்கினவிடத்து, உயிரொடு வேவேன் உணர்வு ஒழிகாலத்து - தீயிற் குளித்து உயிருடன் வேகாநிற்கும் யான் உணர்வு நீங்குந் தருவாயில், வெயில் விளங்கு அமயத்து விளங்கித் தோன்றிய - வெயில் விளங்குகின்ற உச்சிப் பொழுதில் விளக்கமுற்றுத் தோன்றிய, சாது சக்கரன்தனை யான் ஊட்டிய காலம் போல்வதோர் கனாமயக்குற்றேன் - சாது சக்கரனை யான் உண்பித்த பொழுதைப்போல்வதாகிய ஒரு கனவாகிய மயக்கத்தை யடைந்தேன், ஆங்கதன் பயனே - அக் கனாப் போலும் நினைவின் பயனே, ஆருயிர் மருந்தாய் ஈங்கு இப் பாத்திரம் என் கைப் புகுந்தது - அரிய உயிர்களைக் காக்கும் மருந்தாகி இப் பாத்திரம் ஈண்டு என் கையிற் புக்கது;

உயிருடன் தீயிற் குளித்து வெந்தமையின் 'உயிருடன் வேவேன்' என்றாள். வேவேன், பெயர். முற்பிறப்பிலே கணவன் திட்டி விடத்தாலிறந்ததும், இவள் தீயிற் குளித்ததும் (௬: ௪௧—௫௦) முன்னரும் போந்தமை யறிக. வேவேன் உணர்வொழி காலத்துக் கனாமயக்குற்றேன் என்க. 'அதன் பயனே . . . என்கைப் புகுந்தது' என்னும்

1. புறம். ௧௩௪. 2. நாலடி. ௯௮. 3. புறம். ௧௮.

கருத்து உண்மைநூற் றுணிபாதல், [1]"பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்னுங் குறளுரையில், "உயிர் உடம்பின் நீங்குங்காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த் தோன்றுமென்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் துணிபாகலின்" எனப் பரிமேலழகர் கூறியவாற்றானும் அறியப்படும். புகுந்தது அதன்பயனே யாகுமென்க.

கௗ—கஅ. நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து - மிகப் பெரிய சம்புத் தீவின்கண், வித்தி நல்லறம் விளைந்த அதன் பயன் - நல்லறத்தை விதைத்து அதன்கண் விளைந்த பயனாகிய செல்வத்தை, துய்ப்போர் தம்மனை - அனுபவிக்கும் செல்வருடைய இல்லத்தில், துணிச் சிதர் உடுத்து - கிழிந்த சீரைகளை உடுத்திக்கொண்டு, வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி- வயிற்றினைக் காய்கின்ற பெரிய பசி அலைத்தலால் வருந்தி, வெயில் என முனியாது புயல் என மடியாது - மிக்க வெயில் என்று வெறுப்படையாமலும் மழை என்று ஓரிடத்தில் தங்காமலும் சென்று, புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து - தலைவாயிலில் நின்றுகொண்டு துன்ப மிகுந்து, முன் அறங்கடை - முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையால், நில்லாது அயர்வோர் பலரால் - ஓரிடத்தில் நில்லாமல் அயர்கின்றவர் பலராவர் ஆகலின், ஈன்ற குழவி முகம் கண்டு இரங்கி - பெற்ற குழவியினது முகத்தைக் கண்டு இரங்கி, தீம்பால் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே - இனிய பாலைச் சுரக்கின்ற தாயின் கொங்கையைப்போல, நெஞ்சுவழிப் படூஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்து - மனத்தின் வழியே ஒழுகும் விஞ்சையையுடைய இப் பாத்திரத்தின், அகன்சுரைப் பெய்த ஆருயிர் மருந்து - அகன்ற உள்ளிடத்திலிட்ட அரிய வுயிர் மருந்தாகிய உணவு, அவர் முகம் கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன் என - அவ்வறிஞர்களின் முகத்தைக் கண்டு சுரத்தலைக் காணும் விருப்ப முடையேன் என்று மணிமேகலை கூற;

சிதர் - சிதார் எனவும் வழங்கும். வயிறு காய் - வயிறு உணவின்றிக் காய்ந்தமையாலாகிய எனலுமாம். அலைத்தற்கு - அலைத்தலால். அறத்தின் நீக்கப்பட்டமையின், பாவம் அறங்கடை யெனப்பட்டது; [2]"அறன்கடை நின்ருரு ளெல்லாம்" என்பதூஉங் காண்க. [3]"அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப், புகத்தாம் பெறுஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற் றவஞ்செய்யா தார்" என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. மடியாது சென்று என ஒரு சொல்லும், அறங்கடையால் என மூன்றனுருபும் விரித்துரைக்க. சுரை - உட்டுளை; ஈண்டுப் பாத்திரத்தின் குழிந்த உள்ளிடம்.

கககூ—உங. மறந்தேன் அதன் திறம் நீ எடுத்துரைத்தனை-யான் அதன் இயல்பினை நன்கு மறந்தேன் நீ எடுத்துக் கூறினாய்,

1. குறள். நடுஅ. 2. குறள். கசஉ. 3. நாலடி. நக.

அறம் கரியாக அருள் சுரந்து ஊட்டும் - அறமே சான்றாக அருட்பெருக்கால் உண்பிக்கும், சிறந்தோர்க்கு அல்லது செவ்வனம் சுரவாது - சிறப்புடையோர்கட்கு அன்றி ஏனையோர்க்குச் செவ்வனே சுரவாது, ஆங்ஙனம் ஆயினை அதன்பயன் அறிந்தனை - அறம் கரியாக அருள்சுரந்தூட்டும் அத் தன்மையை யுடையை யாயினை அங்ஙனம் ஊட்டுவதின் பயனையும் அறிந்தாய் ஆகலின், ஈங்கு நின்று எழுவாய் என்று அவள் உரைப்ப - ஈண்டு நின்று நின் பதிக்கு எழுவாயாக என்று தீவதிலகை மொழிய ;

அறம் கரியாக என்றது பிறரறியச் செய்தல் வேண்டா என்றபடி. அருளாவது ஒன்றின் துயர் கண்டவழி வேறு காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம். 'அவர் முகங் கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்' என முன்பு கூறியதனால் 'ஆங்ஙனமாயினை' என்றாள்.

கஉ௪—௩க. தீவதிலகை தன் அடிவணங்கி - தீவதிலகையினுடைய அடிகளைப் பணிந்து, மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையின் ஏந்தி - பெருமைமிக்க அமுதசுரபியை மலர் போலும் கையில் ஏந்தி, கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு - புத்தன் திருவடிப் பீடத்தை வலங்கொண்டு வணக்கஞ் செய்து, வானூடு எழுந்து மணிமேகலைதான் - மணிமேகலை விசும்பின் வழியாக எழுந்து, வழூஉறு தெய்வம் வாய்மையின் உரைத்த - வழுவுதலற்ற மணிமேகலா தெய்வம் உறுதியாகக் கூறிய, எழு நாள் வந்தது என் மகள் வாராள் - ஏழாம் நாள் வந்தது என் மகள் வரவில்லை, வழுவாய் உண்டென மயங்குவோள் முன்னர் - தப்புதலும் உண்டுபோலும் என்று கலங்குகின்ற மாதவியின்முன், வந்து தோன்றி அவர் மயக்கம் களைந்து - வந்து தோன்றி அவர்களுடைய கலக்கத்தை நீக்கி ;

மயங்குவோள் - சுதமதியுமாம். இருவரும் அகப்பட 'அவர்' என்றார். மணிமேகலைதான் வந்து தோன்றி யென்க.

க௩௨—௩எ. அந்தில் அவர்க்கு ஓர் அற்புதம் கூறும் - அவ்விடத்தில் அவர்கட்கு ஓர் அற்புதத்தைக் கூறுவாள், இரவிவன்மன் ஒரு பெருமகளே - இரவிவன்மனுடைய ஒப்பற்ற பெரிய மகளே, துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி - குதிரைச் சேனைகளையுடைய துச்சயனது மனைவியே, அமுதபதி வயிற்று அரிதில் தோன்றி - அமுதபதியின் வயிற்றின்கண் அரிதாகப் பிறந்து, தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் வீரையும் - எனக்குத் தமக்கையராகிய தாரையும் வீரையுமாய நீவிர், அவ்வையர் ஆயினீர் - இப்பிறப்பில் எனக்குத் தாயர் ஆயினீர், நும் அடிதொழுதேன் - நும்முடைய அடிகளை வணங்கினேன் ;

தேவி - மாதவி ; சுதமதியுமாம். தவ்வையர் - தமக்கைமார். அவ்வையர் - தாய்மார் ; மாதவிக்குத் தோழியாகலின் செவிலி யென்பதுபற்றிச் சுதமதியையும் தாய் என்றாள்.

௬௩-அ—௭௪. வாய்வதாக மானிடயாக்கையில் தீவினை அறுக்கும செய்தவம் நுமக்கிங்கு - நுங்கட்கு இப்பொழுது மனித உடலால் தீவினைகளை அறுக்கவல்ல செய்தவம் வாய்ப்புடைத்தாகுக, அறவண வடிகள் தம்பால் பெறுமின் செறிதொடி நல்லீர் உம் பிறப்பு — செறிந்த வளையல்களை யணிந்த மகளிரே உம் பிறப்பினை அறவணவடிகள்பால் அறிந்துகொள்ளுமின், ஈங்கிஃது ஆபுத்திரன் கை அமுத சுரபி எனும் மாபெரும் பாத்திரம் - இங்கிருக்கின்ற இது ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபி என்னும் பெயருடைய பெருமைமிக்க பாத்திரமாகும், நீயிரும் தொழும் என - இதனை நீவிரும் வணங்குவீர் என்று கூற, தொழுதனர் ஏத்திய தூமொழியாரொடும் - வணங்கித் துதித்த மாதவி சுதமதியுடன், பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கேம் எழுக என எழுந்தனள் இளங்கொடிதானென் - குற்றமற்ற பெருந் தவமுடைய அறவண வடிகள் திருவடிகளை வணங்குதற்குச் செல்லுவேம் நீவிரும் எழுக எனவுரைத்து மணிமேகலை எழுந்தனள் என்க.

செய்தவம் வாய்வதாக எனவும், பிறப்பு பெறுமின் எனவும் கூட்டுக. தொழுமெனக் கூறி எழுகென எழுந்தனளென்க.

மணிபல்லவத்தில் தெய்வம் நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை நோக்கித் திரிய, தீவதிலகை தோன்றி 'யார் நீ' என்றலும், 'கேளாய், என் வரவு ஈது; பயன் இது; அன்னாய், நீயார்' என்றலும் தீவதிலகை உரைக்கும்; உரைப்பவள், என்றுரைத்தலும், மணிமேகலை விரும்பிப் பீடிகையைத் தொழுது வணங்கிக் கூடி வலஞ்செய்து நிற்றலும், அவள் கையிற் பாத்திரம் புகுந்தது; புகுதலும் மகிழ்வெய்தி, 'வாழ்த்தல் என்னாவிற்கடங்காது' என்றாள்; என்ற ஆயிழை முன்னர்த் தீவதிலகை உரைக்கும்; உரைப்பவள், 'கண்டனை' என்றலும், மணிமேகலை 'சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்' என, அவளுரைப்ப, மணிமேகலை வணங்கி ஏத்தி வலங்கொண்டு எழுந்து, மயங்குவோள் முன்னர் வந்து தோன்றிக் களைந்து கூறும்; கூறுகின்றவள், தொழுமென, தொழுதேத்திய அவரொடும் இளங்கொடி எழுந்தனள் என வினை முடிவு செய்க.

பாத்திரம் பெற்ற காதை முற்றிற்று.

௧௨. அறவணர்த் தொழுத காதை

[சென்ற மணிமேகலை அறவண வடிகள் இருக்குமிடத்தை யடைந்து, அவர் திருவடியை மும்முறை வணங்கிப் பரவி, தான் உவவனஞ் சென்றதும், உதயகுமரன் ஆங்கு வந்து கூறியதும், மணிமேகலா தெய்வம் தன்னை மணிபல்லவத்திற் கொண்டுபோய் வைத்ததும், அத் தீவிலே புத்த பீடிகையால் தன் பழம் பிறப்பினை அறிந்ததும், 'முற்பிறப்பிற் கணவனுயிருந்த இராகுலனே உதய குமரனாக வந்து பிறந்தான்; அப் பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கையராக விருந்த தாரையும் வீரையுமே மாதவியும் சுதமதியுமாகத் தோன்றி னர்; அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகள்பால் அறிந்துகொள்வாய்' என்று மணிமேகலா தெய்வம் கூறி, மூன்று மந்திரங்களை அறிவுறுத் துச் சென்றதும், பின்பு தீவதிலகை வந்ததும், அவளுடன் சென்று கோமுகியில் அமுதசுரபியைப் பெற்றதும், 'நின்னூரில் அறவணவடி கள்பால் ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக் கேள்' என்று அவள் கூறத் தான் போந்ததும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்க, அவர் கேட்டு மகிழ்ந்து, முற்பிறப்பிலே துச்சயராசன் மனைவியராயிருந்த தாரையும் வீரையும் இறந்து முறையே மாதவியும் சுதமதியுமான வரலாற்றை அவர்கட் குரைத்து, பின்னும் மணிமேகலையை நோக்கி, 'இவ் வுல கிலே புத்ததேவனருளிய அறங்கள் குறைய மறங்கள் மிகுந்தன; சலாகை நுழைந்த மணித்துளையினுள்ளே கடல் நீர் ஓடாதாயினும் அத் துளைவழியே உகும் சிறிதாய நீர்போல் மக்கள் செவியில் அறம் சிறிது சிறிது புகுதலுமுண்டென்று கருதி நான் அறஞ் சொல்லுத லுடையேன். சக்கரவாளத்திலுள்ள தேவர்களுடைய வேண்டு கோளால் ஆயிரத் தறுநூற்றுப் பதினாறும் ஆண்டில் துடிதலோகத் திலுள்ள தேவன் இவ் வுலகிலே தோற்றஞ் செய்வன். பின்பு, யாவர்க் கும் அருளறத்தில் மனஞ் செல்லும் எனவும், புத்தர் தோன்றுங் காலத்தில் ஞாயிறு திங்கள் விண்மீன் முதலியவும், உயிர்களும் இன் னின்னவாறு நலமுடன் திகழுமெனவும் கூறி, "இந் நகரிலே உன்னாற் சில நலங்கள் நிகழ்வனவாம்; அவை நிகழ்ந்தபின்பன்றி யான்கூறும் அறவுரை நின் மனத்திற் பொருந்தாது; இவ் விருவரும் முற்பிறப்பிற் பாதபங்கய மலையை வழிபட்டனராதலின் பின்னர் உன்னுடன் கூடிப் புத்தர் திருவடியை வணங்கி வினையினீங்கி வீட்டுநெறிச் செல்வர்; ஆருயிர் மருந்தாகிய அமுத சுரபியை நீ பெற்றனை;

"மக்கள் தேவர் எனவிரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றினர்"

மணிமேகலையும் உயிர்களின் பசித் துயர் கெடப் பாத்திரத்தையெடுத்தனள். (இதில், புத்தர் தோன்றுங்காலத்து உலகில் இன்னின்ன நிகழுமெனக் கூறியிருப்பன அறிந்து இன்புறத்தக்கவை.)

ஆங்கவர் தம்முடன் அறவண அடிகள்
யாங்குளர் என்றே இளங்கொடி விரஇய்
நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின்
உரைமூ தாளன் உறைவிடம் குறுகி
மைம்மலர்க் குழலி மாதவன் திருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமும்
உதய குமரனுங் குற்றுரை செய்ததும்
மணிமே கலாதெய்வம் மணிபல் லவத்திடை
அணியிழை தன்னை அகற்றிய வண்ணமும்
ஆங்கத் தீவகத் தறவோன் ஆசனம்
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்
அளித்த பிறப்பின் ஆகிய கணவனைக்
களிக்கயல் நெடுங்கண் கடவுளிற் பெற்றதும்
தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் வீரையும்
வெவ்வினை உருப்ப விளிந்துகே டெய்தி
மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியும்
கோதையஞ் சாயல் நின்னொடுங் கூடினர்
ஆங்கவர் தந்திறம் அறவணன் தன்பால்
பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்ததும்
உரைத்த பூங்கொடி ஒருமூன்று மந்திரம்
தனக்குரை செய்துதான் ஏகிய வண்ணமும்
தெய்வம் போயபின் தீவ திலகையும்
ஐயெனத் தோன்றி யருளொடும் அடைந்ததும்
அடைந்த தெய்வம் ஆபுத் திரன்கை
வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையின் அளித்ததும்
ஆபுத் திரன்திறம் அறவணன் தன்பால்
கேளென் றுரைத்துக் கிளரொளி மாதெய்வம்
போகென மடந்தை போந்த வண்ணமும்
மாதவன் தன்னை வணங்கினள் உரைத்தலும்
மணிமே கலையுரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா இன்பம் தலைத்தலை மேல்வரப்
பொற்றொடி மாதர் நற்றிறஞ் சிறக்க
உற்றுணர் வாய்நீ யிவர்திறம் உரைக்கேன்
நின்னொடு தெய்வம் நினக்கெடுத் துரைத்த
அந்நா ளன்றியும் அருவினை கழூஉம்
ஆதி முதல்வன் அடியிணை யாகிய
பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்

துச்சயன் றன்னையோர் சூழ்பொழிற் கண்டேன்
மாபெருந் தானை மன்னவ னின்னொடும்
தேவியர் தமக்கும் தீதின் றேவென
அழிதக வுள்ளமொ டரற்றின னாகி
ஒளியிழை மாதர்க் குற்றதை யுரைப்போன்
புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று
மதுக்களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்ததூஉம்
ஆங்கது கேட்டோ ரரமிய மேறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றதூஉம்
கழிபெருந் துன்பங் காவலன் உரைப்ப
பழவினைப் பயன்நீ பரியலென் றெழுந்தேன்
ஆடுங் கூத்தியர் அணியே போல
வேற்றோர் அணியொடு வந்தீ ரோவென
மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறம்
துணிபொருள் மாதவன் சொல்லியும் அமையான்
பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த
பெருமைசால் நல்லறம் பெருகா தாகி
இறுதியில் நற்கதி செல்லும் பெருவழி
அறுகையும் நெருஞ்சியும் அடர்ந்துகண் ணடைத்தாங்குச்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பெருநெறி ஒருதிறம் பட்டது
தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம்
உண்டென உணர்தல் அல்லது யாவதுங்
கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சலதிரை நுழைந்த மணித்துளை அகவையின்
உலாநீர்ப் பெருங்கடல் ஓடா தாயினும்
ஆங்கத் துளைவழி உகுநீர் போல
ஈங்கு நல்லறம் எய்தலும் உண்டெனச்
சொல்லலும் உண்டியான் சொல்லுதல் தேற்றார்
மல்லன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலின்
சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாம்
தொக்கொருங் கீண்டித் துடிதலோ கத்து
மிக்கோன் பாதம் விழுந்தனர் இரப்ப
இருள்பரந்து கிடந்த மலர்தலை யுலகத்து
விரிகதிர்ச் செல்வன் தோன்றின னென்ன
ஈரெண் ணூற்றோ டீரெட் டாண்டில்
பேரறி வாளன் தோன்றுமதற் பிற்பாடு
பெருங்குள் மருங்கில் சுருங்கைச் சிறுவழி
இரும்பெரு நீத்தம் புகுவது போல
அளவாச் சிறுசெவி யளப்பரு நல்லறம்
உளமலி யுவகையொ டுயிர்கொளப் புகூஉம்

கதிரோன் தோன்றுங் காலை ஆங்கவன்
அவிரொளி காட்டும் மணியே போன்று
மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்,
திங்களும் ஞாயிறும் தீங்குறு விளங்கத்,
தங்கா நாண்மீன் தகைமையின் நடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்
ஊனுடை உயிர்கள் உறுதுயர் காணா
வளிவலங் கொட்கும் மாதிரம் வளம்படும்
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉம்
கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
விலங்கு மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும்
கலங்கஞர் நரகரும் பேயும் கைவிடும்
கூனுங் குறளும் ஊமுஞ் செவிடும்
மாவும் மருளும் மன்னுயிர் பெறாஅ
அந்நாள் பிறந்தவன் அருளறங் கேட்டோர்
இன்னாப் பிறவி யிகந்தோர் ஆகலின்
போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின்
நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்துதல்
பிறவி தோறும் மறவேன் மடக்கொடி
மாதர் நின்னால் வருவன இவ்வூர்
ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
ஆங்கவை நிகழ்ந்த பின்னர் அல்லது
பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தாய்
ஆதி முதல்வன் அருந்துயர் கெடுக்கும்
பாதபங் கயமலை பரசினர் ஆதலின்
ஈங்கிவ ரிருவரும் இளங்கொடி நின்னோ
டோங்குயர் போதி உரவோன் திருந்தடி
தொழுதுவலங் கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதில் நன்னெறிப் படர்குவர் காணாய்
ஆருயிர் மருந்தாம் அமுத சுரபியெனும்
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி பெற்றனை
மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினர் ஆதலின்
மடுத்ததீக் கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட
எடுத்தனள் பாத்திரம் இளங்கொடி தானென்.

உரை

க—௬. ஆங்கவர் தம்முடன் அறவணவடிகள் யாங்குளர் என்றே இளங்கொடி வினாஅய் - மணிமேகலை மாதவியுடனும் சுதமதி

யுடனும் கூடி அறவணவடிகள் எவ்விடத்திலிருக்கின்றார் என்று வினவிக் கொண்டு, நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின் உரை முதாளன் உறைவிடம் குறுகி-நரைமுதிர்ந்த உடலையும் நாநடுங்காத மொழிகளையுமுடைய முதியோராகிய அறவணவடிகள் உறைவிடத்தை அடைந்து, மைம்மலர்க் குழலி - மலர்களுடன் கூடிய முகில்போலுங் கூந்தலையுடைய மணிமேகலை, மாதவன் திருந்தடி - அறவண முனிவரது திருந்திய திருவடிகளை, மும்முறை வணங்கி முறையுளி ஏத்தி - மூன்றுதரம் பணிந்து முறைப்படி துதித்து;

நா நடுங்கா உரையின் என மாறுக; நடுங்காத நாவினையும் முதிர்ந்த உரையினையும் உடையான் எனலுமாம்; நடுங்கா நா—வழுவற்ற சொல்; மூதுரை - அறிவு மேம்பட்ட உரை. முறையுளி-முறையால்; உளி, மூன்றனுருபின் பொருட்டு.

எ—உ௦. புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமும் - தான் மலர்கொய்யுமாறு உவவனத்தின்கட் சேர்ந்ததனையும், உதயகுமரன் ஆங்கு உற்று உரை செய்ததும் - உதயகுமரன் ஆண்டு வந்து மொழிந்ததனையும், மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத்திடை அணியிழை தன்னை அகற்றிய வண்ணமும் - அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் தோன்றித் தன்னை மணிபல்லவத்தின்கண் கொண்டு சென்றதனையும், ஆங்கத் தீவகத்து அறவோன் ஆசனம் - அத் தீவின்கணுள்ள புத்தன் பாதபீடம், நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும் - சென்ற பிறப்பைத் தனக்கு உணர்த்தியருளினதையும், அளித்த பிறப்பின் ஆகிய கணவனை - அங்ஙனம் உணர்த்திய பழம் பிறப்பிற் கணவனாயிருந்தோனை, களிக்கயல் நெடுங்கட் கடவுளிற் பெற்றதும் - களிப்பு மிக்க கயல் மீனனைய நீண்ட கண்களையுடைய மணிமேகலா தெய்வத்தான் அறிந்ததனையும், தவ்வையராகிய தாரையும் வீரையும் - முன்பிறந்தோராகிய தாரையும் வீரையும், வெவ்வினை உருப்ப விளிந்து கேடு எய்தி - தீவினை உருத்து வந்தூட்டுதலான் இறந்தொழிந்து, மாதவி ஆகியும் சுதமதி ஆகியும் - மாதவியாயும் சுதமதியாயும், கோதை அம் சாயல் நின்னொடுங் கூடினர் - அழகிய கூந்தலையும் மென்மையையுமுடைய நின்னொடும் கூடினர், ஆங்கவர் தம் திறம் அறவணன் தன்பால் - அவர்கள் வரலாற்றினை அறவணவடிகளிடம், பூங்கொடி நல்லாய் கேள் என்று உரைத்ததும்-பூங்கொடி போலும் நங்கையே கேட்பாயாக என்று கூறியதனையும்;

தன்னைப் படர்க்கையில் வைத்து, அணியிழை தன்னை என்றும், நேரிழைக்கு என்றும் கூறினாள். 'நெடுங்கண்' திரியா திருப்பின், மணிமேகலை யெனப் பொருள்படும். 'தவ்வையராகிய' என்பது முதல் 'கேள்' என்பது காறும் மணிமேகலா தெய்வத்தின் கூற்றினை மணிமேகலை கொண்டு மொழிந்தது.

உக—ங௦. உரைத்த பூங்கொடி—அங்ஙனங் கூறிய பூங்கொடி போலும் மணிமேகலா தெய்வம், ஒரு மூன்று மந்திரம் - மூன்று

மந்திரங்களை, தனக்கு உரை செய்து தான் ஏகிய வண்ணமும் - தனக்கு அருளிச் செய்து அத் தெய்வம் சென்ற திறத்தையும், தெய்வம் போயபின் - மணிமேகலா தெய்வஞ் சென்றபின்னர், தீவதிலகையும் ஐயெனத் தோன்றி அருளொடும் அடைந்ததும் - தீவதிலகை விரைவாகத் தோன்றி அருளொடும் எய்தியதனையும், அடைந்த தெய்வம் - அடைந்த தெய்வமாகிய தீவதிலகை, ஆபுத்திரன் கை வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையின் அளித்ததும் - ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த வணங்குதற்குரிய சிறந்த பாத்திரத்தை நால்வகை வாய்மையுடன் அளித்ததனையும், ஆபுத்திரன் திறம் அறவணன் தன்பால் கேள்என்று உரைத்து - ஆபுத்திரனது வரலாற்றை அறவணவடிகளிடம் கேட்பாயாக என்று கூறி, கிளர்ஒளி மாதெய்வம் - விளங்குகின்ற பேரொளியினையுடைய பெருமை பொருந்திய அத் தெய்வம், போகென மடந்தை போந்த வண்ணமும் - நின் பதியிடைப் போவாய் என உரைப்பத் தான் மீண்டுவந்த தன்மையையும், மாதவன் தன்னை வணங்கினள் உரைத்தலும் - அறவணவடிகளை வணங்கி மொழிதலும் ;

மூன்று மந்திரம் — வேற்றுரு வெய்தவும், அந்தரந் •திரியவும், பசியொழியவும் செய்யும் மந்திரங்கள் (௰: ௮௰—௯௧.) ஐயென - வியக்குமாறு எனவுமாம். தோன்றி - புலப்பட்டு. வாய்மையின் - வாய்மையோடு.

௩௧—௪௪. மணிமேகலை உரை மாதவன் கேட்டு - அறவணவடிகள் மணிமேகலையின் மொழியைக் கேட்டு, தணியா இன்பம் தலைத்தலை மேல்வர - குறையாத பேரின்பம் மேன்மேல் மிகாநிற்க, பொற்றொடி மாதர் நற்றிறம் சிறக்க - பொன் வளையல் களையணிந்த மாதே நினக்கு நல்ல கூறுபாடுகள் சிறப்பனவாக, உற்றுணர்வாய்நீ இவர்திறம் உரைக்கேன் — இவர்கள் வரலாற்றைக் கூறுவேன் நீ அதனைக் கேட்டு அறிவாயாக, நின்நெடுந் தெய்வம் நினக்கு எடுத்து உரைத்த - நின் பெருந் தெய்வம் நினக்கு எடுத்துக் கூறிய, அந் நாள் அன்றியும் - அந் நாளிற் சென்றதல்லாமலும், அருவினை கழூஉம் ஆதிமுதல்வன் அடியிணையாகிய - அரிய வினைகளைப் போக்கும் புத்தன் திருவடியிணைகள் பொருந்திய, பாதபங்கயமலை பரவிச்செல்வேன் - பாதபங்கயமலையைப் பணிந்து செல்லுவேன், கச்சயம் ஆளும் கழற்கால் வேந்தன் துச்சயன் தன்னை ஓர் சூழ்பொழிற் கண்டேன் - கச்சய நகரத்தை ஆண்டுவந்த வீரக் கழலணிந்த கால்களையுடைய துச்சயன் என்ற மன்னனை ஒருபொழிலினிடத்துக் கண்டேன், மாபெருந் தானை மன்ன நின்னொடும் தேவியர் தமக்கும் தீதின்றோ என - மிகப்பெரிய சேனைகளையுடைய அரசே நீயும் நின் தேவியரும் தீதின்றி இருக்கின்றீரோ என வினவ, அழிதகவு உள்ளமோடு அரற்றினன் ஆகி - அழிந்த உள்ளத்தோடு புலம்பியவனாய், ஒளியிழை மாதர்க்கு உற்றதை

உரைப்போன் - ஒள்ளிய அணிகலனையுடைய மனைவியர்க்கு நேர்ந்ததை உரைக்கின்றவன் ;

மாதூர், விளி. செல்வேன், பெயர். கண்டேன் - கண்டு : முற்றெச்சம்.

சூ௫—௫ச. புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று மதுக் களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்ததூஉம் - புதிதாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட யானையின் முன்னே மதுவுண்ட களிப்பினாலாகிய மயக்கத்தால் தன்னைப் பாதுகாவாது சென்று வீரை இறந்ததுவும், ஆங்கது கேட்டு ஓர் அரமியம் ஏறி தாங்காது வீழ்ந்து தாரை சாவுற்றதூஉம் - அவள் இறந்த செய்தி கேட்டு அத் துன்பத்தைத் தாங்காமல் தாரை ஒரு நிலா முற்றத்தில் ஏறி வீழ்ந்து இறப்பினை யடைந்ததுவும் ஆகிய, கழிபெருந் துன்பம் காவலன் உரைப்ப - மிகப் பெருந் துயரத்தை அம் மன்னவன் மொழிய, பழவினைப் பயன் நீ பரியல் என்று எழுந்தேன் - இது முற்செய்த வினையின் பயனும் நீ வருந்தாதே என வுரைத்து அங்கு நின்றும் எழுந்தேன், ஆடும் கூத்தியர் அணியேபோல வேற்றோர் அணியொடு வந்திரோஎன - அங்ஙனமாகிய நீவிர் நாடகவரங்கில் நடிக்கும் கூத்தியர் கொள்ளுங்கோலம் போல ஈண்டு வேறு வகையான கோலத்துடன் வந்திரோ என்று, மணிமேகலை முன் மடக்கொடியார் திறம் துணிபொருள் மாதவன் சொல்லியும் அமையான் - துணியப்பட்ட பொருளினையுடைய பெருந்தவன் மணிமேகலையின் முன்னர் மாதவி சுதமதிகளின் வரலாற்றினைக் கூறியும் அமையாதவனாய் ;

வீரை மயக்கத்தால் போற்றாது சென்று மாய்ந்ததும், தாரை ஏறி வீழ்ந்து சாவுற்றதும் என்க. ஆகிய துன்பம் என ஒரு சொல் விரித்துரைக்க. கூத்தரென்பதும் பாடம் ; [1]"ஆடுங் கூத்தர்போலாருயி ரொருவழிக், கூடிய கோலத் தொருங்குநின் றியலாது" என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. வந்திரோ என்றது மாதவியையும் சுதமதியையும் நோக்கி. துணி பொருள் மாதவன் - மெய்ப் பொருளைத் துணிந்தவன் என்னும் கருத்தினது.

௫௫—சுரு. பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த - பழம் பிறப்பையும் அறநெறியையும் முன்னை நல்வினையால் அறிந்த, நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய் - நறிய மலர்மாலையணிந்த நங்கையே உவந்து கேட்பாயாக, தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த - தரும முதல்வனாகிய புத்தன் முதன்மையாகக் கூறிய, பெருமைசால் நல்லறம் பெருகாதாகி - பெருமையமைந்த நல்லறம் வளர்தலின்றி, இறுதிஇல் நற்கதிசெல்லும் பெருவழி - அழிவில்லாத நற்கதியாகிய நிருவாணத்திற்குச் செல்லும் பெருநெறி, அறுகையும் நெருஞ்சியும் அடர்ந்து கண்

1. சிலப். உஅ: கசுரு-சு.

அடைத்தாங்கு - அறுகம்புல்லும் நெருஞ்சியுஞ் செறிந்து இடத்தை யடைத்தாற்போல, செயிர் வழங்கு தீக்கதி திறந்து - துன்பத்தையுடைய தீக்கதிக்கண் செல்லும் வழி திறக்கப்பட்டு நெருக்குதலின், கல்லென்று உயிர் வழங்கு பெருநெறி ஒருதிறம் பட்டது - ஆரவாரத்துடன் உயிர்கள் செல்லும் பொதுநெறியாகிய ஒரு கூற்றிலே பட்டது (ஆகலின் அப்பெருவழி), தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம் - குளிர்ந்த பனியால் மூடப்பட்ட சிவந்த ஞாயிற்று மண்டலம், உண்டுஎன உணர்தல் அல்லது - உண்டு என்று அறிகின்ற அளவினை அன்றி, யாவதும் கண்டு இனிது விளங்காக் காட்சி போன்றது - சிறிதும் தெளிவாகக் கண்டறியப்படாத காட்சியைப் போன்றது ;

நிலமிசை நடந்து செல்லும் வழியை அறுகையும் நெருஞ்சியும் அடர்ந்து அடைத்தாற்போல் நற்கதிசெல்லும் பெருவழியைத் தீக்கதியிற் செல்லும் நெறிகள் திறந்து அடைத்தலால் என்க. பெருவழி ஒருதிறம் பட்டதென்க. உயிர் வழங்கு பெருநெறி என்றது பிறந்திறக்கும் உயிர்கள் செல்லும் பொதுவழி ; [1]"பெரும்பேரியாக்கை பெற்ற நல்லுயிர், மலர்தலை யுலகத் துயிர்போகு பொதுநெறி, . . . போகுதல் பொறேஎன்" எனச் செங்குட்டுவனை நோக்கி மாடலன் கூறிற்றுகவுள்ளது காண்க. ஆகலின் அப் பெருவழி யென விரித்துரைக்க. இனி, தீக்கதி திறக்கப் பெருநெறி ஒருதிறம் பட்டமையின் பெருவழி காட்சி போன்றது என முடித்தலுமாம். அறுகை - அறுகு. செயிர் - குற்றமுமாம். காட்சி - தன்மை.

சா சா—எக. சலாகை நுழைந்த மணித்துளை அகவையின் - சிறிய நாராசம் நுழைந்த மணிகளின் துளையாகிய உள்ளிடத்தே, உலா நீர்ப் பெருங்கடல் ஓடாதாயினும் - பெரிய கடலில் உலாவுகின்ற நீர் முழுவதும் ஓடாதாயினும், ஆங்கத் துளைவழி உகுநீர் போல - அச் சிறிய துளையின் வழியே சிந்துகின்ற நீரைப்போல, ஈங்கு நல்லறம் எய்தலும் உண்டு எனச் சொல்லலும் உண்டு யான் - இவ் வுலகில் நல்ல அறங்களை அடைதலும் உண்டு என்று யான் மொழிவதும் உண்டு, சொல்லுதல் தேற்றார் மல்லல் மா ஞாலத்து மக்களே ஆதலின் - அங்ஙன முரைப்பதை வளப்பம் மிக்க பெரிய பூமியின்கணுள்ள மக்கள் தெளியார் ஆகலின் ;

மக்கள் தேற்றாராதலின் என்க. ஏ, அசை ; தேற்றமுமாம். ஆதலின் - ஆயினும் என்றுமாம்.

எஉ—அஉ. சக்கரவாளத்துத் தேவர் எல்லாம் - சக்கரவாளத்திலுள்ள தேவரனைவரும், தொக்கு ஒருங்கு ஈண்டித் துடிதலோகத்து மிக்கோன் பாதம் விழுந்தனர் இரப்ப - சேர்ந்து ஒன்றாகக் கூடித் துடிதலோகத்துள்ள சிறந்த தேவன் திருவடிகளில் விழுந்து இரக்க, இருள் பரந்து கிடந்த மலர்தலை உலகத்து - இருளாற்

1. சிலப். உஅ : கஎஉ-ச.

பரவப்பட்டுக் கிடந்த அகன்ற இடத்தையுடைய பூமியின்கண், விரிகதிர்ச் செல்வன் தோன்றினன் என்ன - விரிந்த கிரணங் களையுடைய பரிதிவானவன் தோன்றினாற்போல, ஈரெண்ணூற் றோடு ஈரெட்டாண்டில் பேரறிவாளன் தோன்றும் - ஆயிரத் தறுநூற்றுப் பதினாறும் ஆண்டில் புத்தன் தோன்றுவான், அதன் பிற்பாடு - அதன் பின்பு, பெருங் குள மருங்கில் சுருங் கைச் சிறுவழி - பெரிய குளத்திலுள்ள மதகாகிய சிறியவழியில், இரும் பெரு நீத்தம் புகுவது போல - மிகப் பெரிய வெள்ளம் புகுவதைப்போல, அளவாச் சிறுசெவி - பேரளவில்லாத சிறிய செவிகளின் வழியே, அளப்பரு நல்லறம் உளம் மலி உவகை யோடு உயிர் கொளப் புகூஉம் - அளத்தற்கரிய நல்லறங்கள் உள்ளத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு உயிர்கள் ஏற்றுக்கொள் ளும்படி புகாநிற்கும் ;

துடிதலோகம் - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஒன்பதாவது ; தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது. மிக்கோன் - சிறந்தவன் ; இவன் பெயர் பிரபாபாலன் என்பர். ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட ஆண்டு இன்ன அப்தத்தைச் சேர்ந்ததென்று தெரியவில்லை. வளவா எனப் பிரித்து வளமில்லாத என்றுரைத்தலுமாம். சிறு செவிப் புகூஉம் என்க.

அ௲—கூஅ. கதிரோன் தோன்றும் காலை ஆங்கவன் அவிர் ஒளி காட்டும் மணியே போன்று - ஞாயிறு தோன்றும் பொழுதில் அஞ் ஞாயிற்றினது விளங்குகின்ற ஒளியினைக் காட்டும் சூரிய காந்தம்போல, மைத்து இருள் கூர்ந்த மனமாசு தீர - கறுத்து இருண்மிக்க மனத்தின்கண் உள்ள குற்றம் நீங்க, புத்தஞாயிறு தோன்றும் காலை - புத்தனாகிய ஞாயிறு தோன்றும் பொழுது, திங்களும் ஞாயிறும் தீங்குறு விளங்க - மதியும் பரிதியும் தீமை யுறாமல் விளங்க, தங்கா நாண்மீன் தகைமையின் நடக்கும் - ஓரிடத்தில் நிலையுதலில்லாத நாண்மீன்கள் தக்கவாறு நடக் கும், வானம் பொய்யாது - முகில் மழை பெய்வதிற் பொய் படாது, மாநிலம் வளம்படும் - பெரிய பூமி வளஞ்சிறக்கும், ஊன் உடை உயிர்கள் உறுதுயர் காணா - ஊனினையுடைய உயிர் கள் துயரமடைதலைக் காணா, வளிவலம் கொட்கும் - காற்று வலமாகச் சுழலும், மாதிரம் வளம்படும் - திசைகள் செழுமை யுறும், நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉம் - செறிந்த நீரினை யுடைய் பெரிய கடல் முத்து முதலிய பலவளங்களையும் கொடுக் கும், கறவை கன்று ஆர்த்திக் கலநிறைபொழியும் - பசுக்கள் கன்றுகளை உண்ணச்செய்து கறவைக்கலம் நிறைந்து வழியு மாறு பால்பொழியும், பறவை பயன் துய்த்து உறைபதி நீங்கா - பறவைகள் பயனை நுகர்ந்து தாம் வாழ்விடங்களிலிருந்து நீங்கா, விலங்கும் மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும் - விலங்கின மும் மக்களினமும் தம்முள் அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய பகை மையில் நீங்கும், கலங்கு அஞர் நரகரும் பேயும் கைவிடும் - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பத்தை நரகரினமும் பேயும்

விட்டொழியும், கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும் மாவும் மருளும் மன்னுயிர் பெறாஅ — கூன்வடிவும் குறள் வடிவும் ஊமையும் செவிடும் விலங்குருவமும் அறிவின்றி மயங்கி யிருத்தலுமாகிய பிறப்புக்களை மக்களுயிர் பெறமாட்டா ;

சூரிய காந்தம் கதிரவன் ஒளியைக் காட்டுதல்போலத் திங்கள் முதலியன புத்தனது தோற்றத்தினைப் புலப்படுத்து மென்க. பொருளுக்கேற்ப உவமையில் புறவிருள் நீங்கக் கதிரோன் தோன்றுங் காலை என விரித்துரைக்க. உரு, ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். தங்கா என்றும் நடக்கும் என்றும் கூறுதலின் நாண்மீன் என்பதற்கு ஈண்டு ஞாயிறு திங்க ளொழிந்த கோட்கள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தும் ; நட்சத்திரங்களையே தோற்றம்பற்றி அங்ஙனம் கூறினரெனலுமாம். ஊனுடையுயிர்கள் — தேவரல்லாத மக்கள் முதலிய உயிர்கள் ; [1]"ஊனடைந்த வுடம்பின் பிறவியே" என்பது காண்க ; ஊன் உடை — உடம்பு மெலிந்த என்பாருமுளர். மாதிரம் — மலையுமாம் ; [2]"வலமா திரத்தான் வளிகொட்ப," "மாதிரங் கொழுக்க" என்றார் பிறரும். நிறை — நிறைய ; விகாரம் ; சால் என்பாருமுளர். விலங்கு முதலியவற்றை அவ்வவ்வினமெனக் கொள்க ; அன்றித் திணை விரவி அஃறிணை முடிபுற்றன என்னலுமாம். அஞர் — துன்புறுதலை ; துன்புறுத்தலை என்றுமாம். கூன் முதலிய ஆறனோடு, குருடு, உறுப்பில் பிண்டம் ஆகிய இரண்டுங் கூட்டி எண் வகை எச்சமென்பர் ; [3]"சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும், கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடும், மாவு மருளு முளப்பட வாழ்நர்க், கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம்" என்பது காண்க.

௯௧—௧௦௭. அந்நாட் பிறந்தவன் அருளறம் கேட்டோர் — அந்நாளில் பிறந்த புத்தனது அருளறத்தைக் கேட்டோர்கள், இன்னுப் பிறவி இகந்தோர் ஆதலின் — துன்பந்தரும் பிறவியைக் கடந்தவர்கள் ஆகலினால், போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின் — அரசமரத்தடியிலமர்ந்த சிறப்பினையுடைய, நாதன் பாதம் நவை கெட ஏத்துதல் — தலைவன் திருவடிகளைக் குற்றம் நீங்குமாறு துதித்தலை, பிறவிதோறும் மறவேன் மடக்கொடி — மடக்கொடியே யான் பிறவி தோறும் மறவேன், மாதர் நின்னால் வருவன இவ்வூர் ஏதுநிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள — நங்காய் நின்னால் இவ்வூரில் உண்டாவனவாகிய ஏது நிகழ்ச்சிகள் பல உள்ளன, ஆங்கவை நிகழ்ந்தபின்னர் அல்லது — அவை, நிகழ்ந்த பின்பன்றி, பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தாய் — பூங்கொடிபோலும் மாதே அறவுரை கேளாய் ;

அருளறம் — தயாதன்மம் ; அருளிய அறம் என்றுமாம். மறவேல் எனப் பிரித்துரைத்தலுமாம். ஏது நிகழ்ச்சி என்பதுபற்றி முன்னர் (௮: ௪) உரைத்தமை காண்க. மாதர் என்பன விளி. பொருளுரை — மெய்யுரை ; ஈண்டு அறவுரை ; பொருள் — மெய்ம்மையாதலை,

1. பெரியபு. பாயிரம். 2. மதுரை. ௫. ௬௦. 3. புறம். ௨௮.

[1]"பொய்யில் புலவன் பொருளுரை" [2]"பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்" என்பவற்றானும், [3]"பொருள் சேர் புகழ்" என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரைத்த உரையானும் அறிக.

கா0அ—கா௯. ஆதிமுதல்வன் அருந்துயர் கெடுக்கும் பாதபங்கய மலை பரசினர் ஆதலின் – தீர்த்தற்கரிய துயரத்தை நீக்கும் புத்த னுடைய பாதபங்கய மலையை வணங்கினர் ஆகலின், ஈங்கிவர் இருவரும் இளங்கொடி நின்னோடு – இளங்கொடிபோல்வாய், இவர் இருவரும் நின்னுடன், ஓங்குயர்போதி உரவோன் திருந் தடி-மிக உயர்ந்த போதியின்கீழ் அமர்ந்த மெய்யறிவுடை யோனது திருந்திய அடிகளை, தொழுது வலங்கொண்டு தொடர் வினை நீங்கி – வலங்கொண்டு தொழுது வினைப்பற்றுக்களினின் றும் நீங்கி, பழுதில் நன்னெறிப் படர்குவர் காணாய் – குற்றமற்ற நல்ல வழியிலே செல்வர் காண்பாய்;

உரவோன் – புத்தன்; உரம் – திண்ணிய அறிவு. பழுதில் நன் னெறி – தூநெறி.

கககச—உக. ஆருயிர் மருந்தாம் – உயிர்களைக் காக்கின்ற அரு மருந்தாகிய, அமுதசுரபி எனும் மாபெரும் பாத்திரம் மடக் கொடி பெற்றனை – அமுதசுரபி யென்னும் பெருமை பொருந் திய பாத்திரத்தை நீ பெற்றிருக்கின்றாய் ஆகலின், மக்கள் தேவர் என இருசார்க்கும் – மக்கள் தேவர் என்னும் இரு பகுதி கட்கும், ஒத்த முடிவின் ஓர் அறம் உரைக்கேன் – ஒத்த முடி வினையுடைய ஒரு அறத்தைக் கூறுகின்றேன், பசிப்பிணி தீர்த் தல் என்றே – அது பசிப்பிணி தீர்த்தலாம் என்று, அவரும் தவப் பெரு நல்லறம் சாற்றினர் ஆதலின் – அறவணவடிகள் மிகப் பெரிய நல்லறத்தைக் கூறினர் ஆதலால், மடுத்த தீக்கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட - மிகுந்த தீயினாற் கொளுத்தப்பட்டாற் போன்ற உயிர்களின் பசியானது அழியுமாறு, எடுத்தனள் பாத்திரம் இளங்கொடிதானென் – மணிமேகலை தெய்வக் கடி ஞையைக் கையில் எடுத்தனள் என்க.

அவியுணவுடையராகலின் இவ் அறம் தேவர்க்கும் ஒத்ததா யிற்று. அது தீர்த்தலாகும் என விரித்துரைக்க.

இளங்கொடி அவர் தம்முடன் அடிகள் யாங்குளரென்று வினைக் குறுகி மாதவனடியை வணங்கி ஏத்தி உரைத்தலும் கேட்டு, அவரும் தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினராதலின், இளங்கொடி பாத் திரம் எடுத்தனள் என வினை முடிவு செய்க.

அறவணர்த் தொழுத காதை முற்றிற்று.

---

1. மணி. உஉ : சுக. 2. சிலப். உஅ : ககூஅ. 3. குறள். க : ரு.

௧௩. ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை

[அப்பொழுது அறவணவடிகள் மணிமேகலையை நோக்கி, "நினக்கு அப் பாத்திரம் அருளிய ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக் கூறுவேன்; கேட்பாயாக; வாரணாசியில் உள்ள ஆரண உவாத்தியாகிய அபஞ்சிகன் என்னும் அந்தணன் மனைவி சாலி யென்பாள் தீயொழுக்கத்தாற் கணவனைப் பிரிந்து குமரியாடச் சென்றவள் சூலால் வருந்தி வழியிடையே ஓர் குழவியை ஈன்று, இரக்கமின்றி அக் குழவியை ஓர் தோட்டத்தில் இட்டு நீங்கினள்; நீங்கவே அக் குழவி பசியால் வருந்தி யழுதது; அவ் வழுகையோசையைக் கேட்ட ஓர் பசு அவ்விடத்து வந்து அதன் வருத்தந் தீரும்படி நாவால் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழுநாள்காறும் அப்புறஞ் செல்லாது பாதுகாத்து வந்தது; அங்ஙனம் நிகழுகையில், வயனங்கோடென்னும் ஊரிலுள்ள பூதியென்னும் அந்தணன் பார்ப்பனியோடும் அவ்வழியே வருவோன் அக் குழவியின் அழுகை யொலியைக் கேட்டுச் சென்று, அதனைக் கண்டு மிக்க துன்பத்துடன் கண்ணீர் சொரிந்து, 'இவன் ஆமகனல்லன்; என்மகனே' என்று கூறி எடுத்துச் சென்று ஊரினை அடைந்து மகிழ்வுடன் வளர்த்துத் தன் மரபிற்குரிய கல்விகளைப் பயிற்றிவந்தான்; அவற்றை நன்கனம் பயின்ற அவன் ஒருநாள் அவ் வூரிலுள்ள ஓர் அந்தணன் இல்லிற் புகுந்து, அங்குள்ள வேள்விச் சாலையில் ஓர் ஆன், வேட்டுவர் வலையிற்பட்ட மான்போல் அஞ்சிக் கதறுவதைக் கண்டு உளம் நடுங்கிக் கண்ணீருகுத்து, பகல் முழுதும் ஒரு பக்கத்தில் மறைந்திருந்து, இரவில் அதனைக் கைப்பற்றி ஊருக்கு வெளியே போய்விட்டான்; ஆவைக் காணாத அந்தணர் பலர் அதனைத் தேடிச்சென்று வழியிற் பசுவையும் அவனையும் கண்டு அகப்படுத்தி, "புலைச் சிறுமகனே! இதனை இரவில் ஏன் கவர்ந்து சென்றனை?" எனக் கேட்டு, அவனைக் கோலால் ஒறுக்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அவர்களுள் மிகவும் துன்புறுத்திய உவாத்தியை அப் பசு கொம்பினாற் குத்திக் குடரைப் பறித்துக் காட்டின்கண் விரைந்தோடியது. ஆபுத்திரன் அன்னாரை நோக்கி, "நோவன செய்யன்மின்; பயிர் செய்யாது விடப்பட்ட நிலத்தில் தானே முளைத்த புல்லையுண்டு, மக்கள் பிறந்த நாள் தொட்டுத் தன் இனிய பாலை அருள் சுரந்தூட்டும் ஆவினிடத்து நுங்கட்குச் செற்றமுண்டாயது எங்ஙனம்?" என்று கேட்க, அவர்கள், "நீ வேதவிதியை அறியாமல் வேள்வியை இகழுகின்றனை; ஆதலின், ஆ மகனாதற்குப் பொருத்தமுடையையே" என்றிகழ்ந்துரைத்தலும், ஆபுத்திரன்,

> "ஆன்மகன் அசலன்; மான்மகன் சிருங்கி;
> புலிமகன் விரிஞ்சி; புரையோர் போற்றும்
> நரிமகன் அல்லனோ கேச கம்பளன்?

சங்கிவர் நுங்குலத்து இருடி கணங்களென்று
ஓங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலும் உண்டால்;
ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ?"

என்று சொல்ல, அவர்களுள்ளே ஓ ரந்தணன் "இவனது பிறப்பினை யான் அறிவேன்" எனக் கூறி, முன்பு குமரியாடப் போந்த சாலி யைத் தான் கண்டு வினவி யறிந்த வரலாற்றை உரைத்து, "தூய னல்லாத இவனைத் தொடுதல் செய்யாதீர்" என்ன, "தேவ கணிகை யாகிய திலோத்தமை பெற்ற மைந்தர்கள் பெரிய முனிவர்களாக இருத்தல் கேட்டிலிரோ? சாலிக்குத் தவறு கூறத் துணிந்தீர்களே" என்று கூறி, ஆபுத்திரன் அவர்களை நோக்கி நகைத்தான்; வளர்த்த பூதியும் அவனை இழிந்தவனென நீக்கிவிட்டான்; அப்பால் ஆபுத்தி ரன் பிச்சை யேற்றுண்ணத் தொடங்கிய பொழுது, அந்தணர் பதியி லெல்லாம் அவனை ஆ கவர் கள்வனென் றிகழ்ந்து, அவனது கடிஞை யிற் கல்லிடலாயினர்; அதனால், அவன் வேறு புகலின்றித் தென் மதுரையை அடைந்து, சிந்தா தேவியின் கோயிலின் முன்புள்ள அம்பலத்தில் இருந்துகொண்டு, கையிற் கடிஞை யேந்தி மனைதோ றும் சென்று வாங்கிவந்த உணவை,

"காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருக' என் றிசைத்துட னூட்டி."

அவர்களுண்டு எஞ்சியதனையே தான் உண்டு, பிச்சை யோட்டையே தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு அவ்வம்பலத்திலே நாள்தோறும் இரவிற் கண்படை புரிந்து காலங் கழிப்பானாயினன்.]

மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக் கருளிய
ஆபுத் திரன்றிறம் அணியிழை கேளாய்
வார ணாசியோர் மறையோம் பாளன்
ஆரண உவாத்தி அபஞ்சிகன் என்போன்
பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சித்
தென்றிசைக் குமரி யாடிய வருவோள்
சூன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிருள் இயவிடை
ஈன்ற குழவிக் கிரங்கா ளாகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனள் நீங்கத்
தாயில் தூவாக் குழவிதுயர் கேட்டோர்
ஆவந் தணைந்தாங் கதன்றுயர் தீர
நாவால் நக்கி நன்பா லூட்டிப்
போகா தெழுநாட் புறங்காத் தோம்ப
வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாளன்
இயவிடை வருவோன் இளம்பூதி யென்போன்
குழவி யேங்கிய கூக்குரல் கேட்டுக்

கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருகுத்தாங்
காமக வல்லன் என்மகன் என்றே
காதலி தன்னொடு கைதொழு தெடுத்து
நம்பி பிறந்தான் பொலிகநங் கிளையெனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி
மார்பிடை முந்நூல் வனையா முன்னர்
நாவிடை நன்னூல் நன்கனம் நவிற்றி
ஒத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லாம்
நாத்தொலை வின்றி நன்கனம் அறிந்தபின்
அப்பதி தன்னுளோர் அந்தணன் மனைவயின்
புக்கோன் ஆங்குப் புலைசூழ் வேள்வியில்
குரூஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி
வெரூஉப்பகை அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மானே போன்றாங்
கஞ்சிநின் றழைக்கும் ஆத்துயர் கண்டு
நெஞ்சுநடுக் குற்று நெடுங்கணீ ருகுத்துக்
கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருள் கொண்டு நடக்குவன் என்னும்
உள்ளம் கரந்தாங் கொருபுடை ஒதுங்கி
அல்லிடை யாக்கொண் டப்பதி அகன்றோன்
கல்லதர் அத்தம் கடவா நின்றுழி
அடர்க்குறு மாக்களொ டந்தண ரெல்லாம்
கடத்திடை ஆவொடு கையகப் படுத்தி
ஆகொண் டிந்த ஆரிடைக் கழிய
நீமகன் அல்லாய் நிகழ்ந்ததை உரையாய்
புலைச்சிறு மகனே போக்கப் படுதியென்
றலைக்கோ லதனால் அறைந்தனர் கேட்ப
ஆட்டிநின் றலைக்கும் அந்தண ருவாத்தியைக்
கோட்டினில் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக்
காட்டிடை நல்ஆக் கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட
ஆபுத் திரன்தான் ஆங்கவர்க் குரைப்போன்
நோவன செய்யன்மின் நொடிவன கேண்மின்
விடுநில மருங்கின் படுபுல் லார்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டும்
இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணிர் முன்னிய துரைமோ
பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை
மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக் கருளிய
அருமறை நன்னூல் அறியா திகழ்ந்தனை
தெருமரல் உள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்

ஆமகன் அறியான் அன்னை அறியாய்
நீமகன் அல்லாய் கேளெனா இகழ்தலும்
ஆன்மகன் அசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்றும்
நரிமகன் அல்லனோ கேசகம் பளன்
ஈங்கிவர் நுங்குலத் திருடி கணங்களென்
ஓங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டால்
ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ
நான்மறை மாக்காள் நன்னூ லகத்தென
ஆங்கவர் தம்முளோர் அந்தணன் உரைக்கும்
ஈங்கிவன் தன்பிறப் பியானறி குவனென
நடலை வருந்தமொடு நல்கூர் மேனியள்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்திக்
குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்
தமரில் தீர்ந்த சாலியென் போள்தனை
யாது நின்னூர் ஈங்கென் வரவென
மாமறை யாட்டி வருதிறம் உரைக்கும்
வார ணாசியோர் மாமறை முதல்வன்
ஆரண உவாத்தி யரும்பெறல் மனைவியான்
பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பின் ஒழுகிக்
காப்புக் கடைகழிந்து கணவனை *யிகழ்ந்தேன்
†எற்பயம் உடைமையின் இரியல் மாக்களொடு
தெற்கண் குமரி யாடிய வருவேன்
பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க்
காவதங் கடந்து கோவலர் இருக்கையின்
ஈன்ற குழவிக் கிரங்கே னாகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனன் போந்தேன்
செல்கதி யுண்டோ தீவினை யேற்கென
அல்லலுற் றழுத அவள்மகன் ஈங்கிவன்
சொல்லுதல் தேற்றேன் சொற்பயம் இன்மையின்
புல்லவோம் பன்மின் புலைமகன் இவனென
ஆபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து
மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவர்
அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்
புரிநூல் மார்பீர் பொய்யுரை யாமோ
சாலிக் குண்டோ தவறென வுரைத்து
நான்மறை மாக்களை நகுவனன் நிற்ப
ஓதல் அந்தணர்க் கொவ்வான் என்றே

பா-ம். *இழந்தேன்.
,, †எறிபயம்.

நாவாய் பெரியுந் நன்மனை யுகுந்து
ஆங்கவர் கள்வனென் றந்தணர் உரைப்பதும்
[illegible]
மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும்
தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச்
சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்
தந்தின் முன்றில் அம்பலப் பீடிகைத்
தங்கினன் வதிந்துத் தக்கோர் போகி
ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி
மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருகவென் றிசைத்துடன் ஊட்டி
உண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்
கண்படை கொள்ளுங் காவலன் றானென்.

உரை

௧—௧௦. மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக்கு அருளிய - பெருமை மிக்க இவ்வமுதசுரபியை நினக்குக் கொடுத்த, ஆபுத்திரன் திறம் அணியிழை கேளாய் - ஆபுத்திரன் வரலாற்றை அணியிழாய் கேட்பாயாக, வாரணாசி ஓர் மறை ஓம்பாளன் - காசித் திருப்பதியின் கணுள்ள ஓர் அந்தணனும், ஆரண உவாத்தி அபஞ்சிகன் என்போன் - மறைகளை ஓதுவிப்போனும் ஆகிய அபஞ்சிகன் என்போனது, பார்ப்பனி சாலி காப்புக் கடைகழிந்து - மனைவியாகிய சாலி என்பவள் காவலின் எல்லையைக் கடந்து, கொண்டோன் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி - கொழுநனுக்குப் பிழை புரிந்தமையா லுண்டாம் தண்டத்திற்குப் பயந்து, தென்றிசைக் குமரி ஆடிய வருவோள் - தென்றிசையிலுள்ள குமரியின்கண் நீராடும் பொருட்டு வருகின்றவள், சூல் முதிர் பருவத்து துஞ்சு இருள் இயவிடை - அனைவரும் உறங்குதற்குக் காரணமாகிய இருளில் வழியிடத்திலே சூல் முதிர்ந்த பருவத்தில், ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காள் ஆகி - பெற்ற குழந்தைக்குச் சிறிதும் இரங்காதவளாய், தோன்றாத் துடவையின் இட்டனள் நீங்க - கட்புலனாகாத ஒரு தோட்டத்திலே இட்டுச் செல்ல ;

திறம் - வரலாறு. மறை ஓம்பாளன் - வேதத்தைப் பாதுகாப்பவன். உவாத்தி - உபாத்தியாயன் என்பதன் சிதைவு; இஃது உவாத்தியன், உவாத்தியான் எனவும் வழங்கும். பார்ப்பனி - பார்ப்பான் மனைவி ; மறையோரிற் கணவனைப் பார்ப்பான் என்றும், மனைவியைப் பார்ப்பனி யென்றும் கூறுவர். காப்பு - நிறைக்காவல். காப்புக் கடை கழிந்து - கற்பொழுக்கம் நீங்கி யென்றபடி. தண்டம் - மறுமையில் எய்தலாகும் தண்டனை. குமரி - குமரியாறு ; கடலுமாம்

[1]"தொடியோள் பௌவம்" என்பதன் உரை காண்க. ஆடிய, செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம். முதிர் பருவத்து — முதிர்ந்த பொழுதிலே. தோன்று — மறைவிடத்துள்ள. துடவை - தோட்டம்; [2]"தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை" என்பது காண்க.

௧௧—௪. தாயில் தூவாக் குழவி துயர் கேட்டு — உண்ணாது பசித் துன்பத்தால் அழுகின்ற தாயற்ற குழந்தை ஒலியைக் கேட்டு, ஓர் ஆ வந்து அணைந்து ஆங்கு அதன் துயர் தீர — ஒரு பசு ஆண்டு வந்து சேர்ந்து அக் குழவியின் பசித் துன்பம் நீங்க, நாவால் நக்கி நன்பால் ஊட்டி — நாவினால் நக்குதல் புரிந்து தனது இனிய பாலை உண்பித்து, போகாது எழுநாள் புறம்காத்து ஓம்ப — ஏழு நாள்வரை அக் குழவியை விட்டு நீங்காமல் பாதுகாக்க;

தூவாமை — உண்ணாமை. துயர் — துயரினால் அழுது கூப்பிடும் ஒலி; ஆகுபெயர்; [3]"தாயில் தூவாக் குழவிபோல, ஓவாது கூஉம் நின் னுடற்றியோர் நாடே" என்பது அறியற்பாலது. குழவித்துயரென்பதும் பாடம். புறங்காத்தல் — பாதுகாத்தல்; [4]"வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப" என்றார் தொல்காப்பியனாரும். புறங்காத்து ஓம்ப, ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆவானது பாதுகாத்தமையின் இவனுக்கு ஆபுத்திரன் என்பது பெயராயிற்று.

௧௫—௨௦. வயனங் கோட்டில் ஓர் மறை ஓம்பாளன் — வயனங்கோடு என்னும் ஊரிலுள்ள ஒரு மறையவன், இயவிடை வருவோன் இளம்பூதி என்போன் — இளம்பூதி என்னும் பெயருடையவன் வழியிடை வரும்பொழுது, குழவி ஏங்கிய கூக்குரல் கேட்டு — குழந்தை அழுத கூப்பிட்டொலியைக் கேட்டு, கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீர் உகுத்தாங்கு — கலந்த துன்பத்துடன் கண்ணீர் சொரிந்து, ஆ மகன் அல்லன் என்மகன் என்றே — இக் குழந்தை பசுவின் மகன் அல்லன் என்னுடைய புதல்வனே என்று கூறி, காதலி தன்னொடும் கைதொழுது எடுத்து — தமக்கு மகப் பேற்றினையளித்த கடவுளைக் கைகூப்பி வணங்கி மனைவியுடன் குழந்தையை எடுத்து;

பின் காதலி தன்னொடும் என்னலால், மனைவியுடன் வருவோன் என்க. இளம்பூதி — இப் பெயர் பூதியென்னவே இக் காதையுட் பின்வருகிறது. ஆவானது பாதுகாத்தலைக் கண்டமையின் 'ஆமகனல்லன்' எனக் கூறினான். நாவிடை — நாவினால். நன்னூல் — வேதம் வேதாங்கம் முதலியன. அக் குழவியைத் தனக்களித்தது தெய்வமென்றெண்ணி அத் தெய்வத்தைத் தொழுதனனென்க.

௨௧—௯. நம்பி பிறந்தான் பொலிக நம் கிளை என - மகன் பிறந்தனன் இனி நம் கிளை பொலிவுறுக என்று, தம் பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி - தம் மூரின்கட் சென்று உறவினருடன் கூடி, மார்பிடை முந்நூல் வனையா முன்னர் - மார்பின்கண் முந்நூல்

1. சிலப். ௮ : ௧. 2. மலைபடு. ௧௨௨. 3. புறம். ௪. 4. தொல். செய். சூ. ௧௧௦.

அணிதற்கு முன்னரே, நாவிடை நன்னூல் நன்கனம் நவிற்றி - நாவினால் மறைகளை நன்கு பயிலச் செய்ய, ஓத்துடை அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம் - மறையோதும் அந்தணர்கட்குப் பொருந்துவன அனைத்தையும், நாத்தொலைவின்றி நன்கனம் அறிந்தபின் - சொல்வன்மை குன்றாமல் நன்குணர்ந்த பின்னர் ;

முந்நூல் - பூணு நூல். விரைவுபற்றி வளையா முன்னர் என்றார். நாவிடை - நாவால். நவிற்றி - நவிற்றவென்க. நவிற்றுதல் - அடிப்படப் பயில்வித்தல். நாத்தொலைவின்றி - நாவானது தோற்றல் இல்லையாக ; பிறிதோர் சொல் வெல்லுஞ் சொல் இன்மை யறிந்து சொல்ல வல்லனாக என்றபடி.

௨௭—௩௪. அப்பதி தன்னுள் ஓர் அந்தணன் மனைவயின் புக்கோன் - அவன் அவ்வூரில் ஒரு மறையவன் வீட்டினுட் சென்றவன், ஆங்குப் புலைசூழ் வேள்வியில் - அவ்விடத்தில் ஊனுண்ணுதலைக் கருதுகின்ற வேள்விச் சாலையில், குரூஉத் தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி - தொடுக்கப்பட்ட நிறமமைந்த மாலை கொம்பின்கண் சுற்றப்பட்டு, வெரூஉப் பகை அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி - அச்சத்தைத் தருகின்ற பகைக்கு அஞ்சி வெவ்விதாக மூச்செறிந்து வருத்தமுற்று, கொலை நவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி - கொலைத் தொழில் புரியும் வேடருடைய வில்லிற்குப் பயந்து, வலையிடைப்பட்ட மானே போன்று - வலையின்கண் அகப்பட்ட மானைப்போல, ஆங்கு அஞ்சி நின்று அழைக்கும் ஆ துயர் கண்டு - ஆண்டு அச்சத்துடன் நின்று கூப்பிடும் பசுவின் துன்பத்தைக் கண்டு, நெஞ்சு நடுக்குற்று நெடுங்கணீர் உகுத்து - உள்ளம் நடுநடுங்கி மிக்க கண்ணீரைச் சொரிந்து ;

புலை - புன்மை ; கீழ்மையுடைய ஊன் தின்றலுக்காயிற்று. வேள்வி யென்பதும் வேள்விச்சாலைக்கு ஆகுபெயர். பகையை அஞ்சியென இரண்டாவது விரித்தலுமாம். புலம்பி - வருத்தமுற்று. கொடுமரம் - வில் ; அம்பெய்தலை யுணர்த்தி நின்றது.

௩௫—௪௦. கள்ளவினையில் கடுந்துயர் பாழ்பட - இப் பசுவினது மிக்க துன்பம் இல்லையாம்படி திருட்டுத்தொழிலால், நள்ளிருள் கொண்டு நடக்குவன் என்னும் - செறிந்த இருளின்கண் இதனைக் கொண்டு செல்லுவேன் என்கின்ற, உள்ளம் கரந்து ஆங்கு ஒரு புடை ஒதுங்கி - தன் எண்ணத்தை மறைத்து அவ்விடத்தில் ஒரு பக்கம் மறைந்திருந்து, அல்லிடை ஆக்கொண்டு அப்பதி அகன்றோன் - இரவில் பசுவைப்பற்றி அவ்வூரைவிட்டு நீங்கினோன், கல் அதர் அத்தம் கடவா நின்றுழி - பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய சின்னெறியை யுடைய அருவழியைத் தாண்டிச் செல்லும் பொழுது ;

நள்ளிருள் - செறிந்தவிருள் ; நளி யென்னும் உரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது. பாழ்பட வினையிற் கொண்டு எனக் கூட்டுக. என்னும்

உள்ளமுடையனாய் அதனைக் கரந்து என விரித்துரைக்க. [1]"கல்லதரத்தம் கடக்க" என்றார் இளங்கோவடிகளும்.

சo—ரு. அடர்க்குறு மாக்களொடு அந்தணர் எல்லாம் — நெருக்குதலைச் செய்யும் முழுவலியுடைய மக்களோடு அந்தணர் அனைவரும் கூடி, கடத்திடை ஆவொடு கையகப் படுத்தி — அருநெறியில் அவனைப் பசுவொடும் பிடித்துக்கொண்டு, ஆ கொண்டு இந்த ஆரிடைக் கழிய - பசுவைத் திருடிக்கொண்டு இந்த அரிய வழியிலே நீங்குமாறு, நீ மகனல்லாய் நிகழ்ந்ததை உரையாய் — மகனல்லையாகிய நீ நிகழ்ந்த காரணத்தைக் கூறுவாயானால், புலைச் சிறு மகனே போக்கப் படுதி என்று — புலைத் தொழிலையுடைய இழிமகனே விலக்கப்படுவாய் என்று, அலைக்கோல் அதனால் அறைந்தனர் கேட்ப — வருத்துதலைச் செய்யும் கோலினால் அடித்துக் கேட்க;

அடர்க்குறு — பகையாயினாரை நெருக்கி வருத்துதலைச் செய்யும். வேள்விப் பசுவைக் கவர்ந்தமையின் புலைச்சிறுமகன் என்றார். உரையாய் உரைப்பின் போக்கப்படுதி யென்க. போக்கப்படுதல்—தண்டத்தினின்றும் அகற்றப்படுதல். மகனல்லாய் — மகனுதற் றன்மை உடையை யல்லாய்; மக்கட்டன்மை யில்லாய்; [2]"மகனல்லை மன்ற வினி" [3]"மகனல்லான் பெற்ற மகன்" என்பன காண்க. குறுமாக்கள் எனப் பிரித்தலும், நீச மகனல்லாய் எனப் பாடங்கொள்ளலும் ஈண்டைக்குப் பொருந்துவன அல்ல.

சக—அ. ஆட்டி நின்று அலைக்கும் அந்தணர் உவாத்தியை — மிகவும் வருத்திக்கொண்டு நின்ற பார்ப்பன உவாத்தியை, கோட்டினில் குத்திக் குடர் புய்த்துறுத்து — கொம்பினால் குத்திக் குடரைப் பிடுங்கி, காட்டிடை நல் ஆ கதழ்ந்து கிளர்ந்து ஓட - காட்டின்கண் அந் நல்ல பசுவானது விரைந்தெழுந்து ஓட;

ஆட்டி அலைக்கும், ஒரு பொருட் பன்மொழி. புய்த்துறுத்து — பறித்தலைச் செய்து; [4]"புய்த்தெறி கரும்பின் விடுகழை" என்பது காண்க. கதழ்ந்து — விரைந்து; கதழ்வு என்னும் உரிச்சொலடியாகப் பிறந்தது.

சகூ—ருச. ஆபுத்திரன் தான் ஆங்கவர்க்கு உரைப்போன் — ஆபுத்திரன் அம் மறையோர்க்குக் கூறுகின்றவன், நோவன செய்யன்மின் — வருந்துதற் குரியவற்றைச் செய்யாதிர், நொடிவன கேண்மின் — யான் கூறுவதனைக் கேட்பீராக, விடுநில மருங்கிற் படுபுல் ஆர்ந்து — அரசனால் விடப்பட்ட மேய்புலத்தில் தானே உண்டாகிய புற்களை மேய்ந்து, பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்த தன் தீம்பால் — நாம் பிறந்தநாள் தொடங்கிச் சிறப்புடைய தனது இனிய பாலை, அறம் தரு நெஞ்சோடு அருள் சுரந்து ஊட்டும் — அறம் பொருந்திய உள்ளத்தோடும் அருண்மிகுந்து உண்பிக்கும், இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை — இப் பசுவினிடம்

1. சிலப். கக : ருஎ. 2. கலி. பாலை. கக. 3. கலி. மருதம். கசு: கங.
4. புறம். உஅ.

நுமக்குண்டாய சினம் யாது, முதுமறை அந்தணிர் முன்னியது உரைமோ — தொன்மறை யுணர்ந்த அந்தணர்காள் நும் எண்ணத்தைக் கூறுவீர் என ;

விடுநிலம் — பயிர் செய்யாது விட்ட தரிசுநிலமுமாம். இதனொடு, உருபு மயக்கம். செற்றம்-பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது; அதனைக் கோறல் துணிந்தனராகலின் 'செற்றமென்னை' என்முன். இதன் பொருட்டு மக்கட்கு எத்துணையும் உறுப்பும் கேடும் இல்லையென்பான் 'விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்ந்து' என்றும், மக்கள் யாவரும் குழவியாய் உதித்த ஞான்றுதொட்டு உயிர் துறக்குங்காறும் என்பான் 'பிறந்தநாள் தொட்டும்' என்றும், இனிமையினும் உடற்குறுதி பயத்தலினும் மேம்பட்டதென்பான் 'சிறந்த தன் தீம்பால்' என்றும், கைம்மாறு கருதாது இரக்கத்தால் தானே உண்பிப்பதென்பான் 'அருள் சுரந்தூட்டும்' என்றும், இவ்வாற்றால் தாய் போல்வதாகிய இதனைக் கோறல் கருதிய நும் வன்கண்மை இருந்தவாறென்னென்பான் 'இதனொடு வந்த செற்றமென்னை' என்றுங் கூறினன். என வென்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

ருஎ—சஉ. பொன்அணி நேமி வலங்கொள் சக்கரக் கை-பொன்னாலாகிய அழகிய வட்டத்தினையுடைய சக்கரப் படையை வலக்கையிற் கொண்ட, மன்னுயிர் முதல்வன் மகன் எமக்கு அருளிய — நிலைபெற்ற உயிர்கட்கு முதல்வனாகிய திருமாலினுடைய மகனை நான்முகன் எங்கட்கு அருளிச் செய்த, அருமறை நன்னூல் அறியாது இகழ்ந்தனை — அரிய மறைநூற் பொருள்களை அறியாமற் பழித்துரைத்தனை, தெருமரல் உள்ளத்துச் சிறியை நீ — சுழலுகின்ற உள்ளத்தையுடைய சிறியோனாகிய நீ, அவ் ஆமகன் ஆதற்கு ஒத்தனை - அப் பசுவின் புதல்வன் ஆதற்கு ஒத்தனை, அறியா நீ மகன் அல்லாய் கேள் என இகழ்தலும் — மகனல்லையாகிய அறிவில்லாத நீ இதனைக் கேள் என்று இகழ்ந்து கூறுதலும் ;

வலங்கொள் — வெற்றியைக் கொள்ளும் என்றுமாம். தெருமரல்-சுழற்சி, கலக்கம். நூற்பொருளை யறியும் அறிவிலா னென்பார் 'ஆ மகனாதற் கொத்தனை' என்றார். அறியா ஆ எனக் கூட்டுதலுமாம். மகனல்லாய் என்பதற்கு இக் காதையுள் முன் உரைத்தமை காண்க.

சஙு—கூ. ஆன்மகன் அசலன் - அசலன் என்பவன் பசுவின்மகன், மான் மகன் சிருங்கி — சிருங்கி என்பான் மானின் மகன், புலி மகன் விரிஞ்சி — விரிஞ்சி யென்பவன் புலியின் மகன், புரையோர் போற்றும் நரிமகன் அல்லனோ கேசகம்பளன் - மேலோர் போற்றும் கேசகம்பளன் நரியின் மகன் அல்லனோ, ஈங்கிவர் நும் குலத்து இருடி கணங்கள் என்று — இவர்களெல்லாம் நும் குலத்து வந்த முனிவர் கூட்டம் என்று, ஓங்குயர் பெருஞ் சிறப்பு உரைத்தலும் உண்டால்-மிக உயர்ந்த பெருஞ் சிறப்புக் கூறுதலும் உண்டாகலால், ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ நான்மறை மாக்காள் நன்னூல் அகத்து என — நான்மறை யந்

தணீர் நும் மறைநூலிடத்து ஆவால் வந்த அழிகுலம் உண்டோ என வினவ;

புரையோர் போற்றும் கேசகம்பளனெனக் கூட்டுக. உண்டால் -- உண்டாதலால்; ஆல், அசையுமாம். ஆவொடு — ஆவால். அழிகுலம் — இழிகுலம். நன்னூலகத்து ஆவினல் அழிகுலமுண்டாயதென்று கூறப்பட்டுளதோ என்றபடி. 'ஆமகனுதற் கொத்தனை' என அந்தணர் இகழ்ந்தனராகலின், அதனைப் பரிகரித்தற்கு 'ஆவொடு வந்த அழிகுலமுண்டோ' என்றான்.

எ௦—க. ஆங்கவர் தம்முள் ஓர் அந்தணன் உரைக்கும் ஈங்கிவன் தன் பிறப்பு யான் அறிகுவன் என — அம் மறையவர்களுள் ஒருவன் இவனுடைய பிறப்பை யான் அறிவேன் என்று கூறுவான்;

எஉ—எ. நடவை வருத்தமொடு நல்கூர் மேனியள் — வழிக் கொண்ட வருத்தத்துடன் இளைத்த உடம்பை யுடையவளாகிய, வடமொழியாட்டி — பார்ப்பனி, மறை முறை எய்தி—வேத விதிப்படி சென்று, குமரிபாதம் கொள்கையின் வணங்கி — குமரித் தெய்வத்தின் திருவடிகளை முறைமையால் வணக்கஞ் செய்து, தமரில் திர்ந்த சாலி என்போள்தனை — தனக்குச் சிறந்தோரினின்றும் நீங்கிய சாலி என்பவளை, யாது நின் ஊர் ஈங்கு என் வரவு என — நின் ஊர் யாது நீ ஈண்டு வந்த காரணம் என்ன என்று கேட்க, மாமறையாட்டி வருதிறம் உரைக்கும் — அம் மறையவள் தான் வந்த வரலாற்றைக் கூறுபவள்;

நடவை — வழி; வழிச் சேறல். நல்கூர்தல் — ஈண்டு இளைத்தல்; [1]"நல்கூர் நுசுப்பினை" என முன் வந்தமையும் காண்க. குமரி—குமரிக் கடலின் மருங்குள்ள தெய்வம்; கன்னி; பகவதி. கொள்கை—நோன்புமாம். வடமொழி யாட்டி — பார்ப்பனி; பார்ப்பனரை "வடமொழி யாளர்" (ரு: ௪௦) என முன் கூறினமையுங் காண்க. திர்ந்து வணங்கிய என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. தமரிற் றிர்ந்து வணங்கிய வடமொழியாட்டியாகிய சாலி யென்க.

எஅ—அரு. வாரணசி ஓர் மாமறை முதல்வன் ஆரண உவாத்தி அரும்பெறல் மனை யான் — காசிப்பதியிலுள்ள வேதமோதுவிக்கும் உவாத்தியாகிய அந்தணன் ஒருவனது பெறற்கரிய மனைவியாவேன் யான், பார்ப்பார்க்கு ஒவ்வாப் பண்பின் ஒழுகி—அந்தணர்க்குத் தகாத இயல்புடன் ஒழுகி, காப்புக் கடை கழிந்து கணவனை இகழ்ந்தேன் — காவலின் எல்லையைக் கடந்து கணவனை அவமதித்தேன், எற்பயம் உடைமையின் — இரவின் அச்சமுடைமையால், இரியல் மாக்களொடு — கெடுதலுற்ற மக்களுடன், தெற்கண் குமரி ஆடிய வருவேன் — தென்றிசைக் குமரியில் நீராடும் பொருட்டு வருவேன்;

காப்புக்கடை கழிந்து என்பதற்கு முன்பு (கஅ : ரு) உரைத்தமை காண்க. 'இழந்தே னெறியபய முடைமையின்' என்றும்

1. மணி, ௪௦ : ௩௦.

பாடம் காணப்படும். இரியல் மாக்கள் என்பதனை இரட்டுறமொழிதலாகக் கொண்டு, விரைந்தேகு மாக்கள் என்றும் உரைத்திடுக.

௮௪—௯௧. பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க் காவதம் கடந்து கோவலர் இருக்கையின் - பொற்றேரினை யுடைய பாண்டியனது கொற்கை நகரத்தில் ஒரு காவதம் கடந்த பின்னர் ஆயர்களுடைய இருப்பிடத்தில், ஈன்ற குழவிக்கு இரங்கேன் ஆகி - ஈன்ற சிறு குழவிக்கு இரங்காதவளாய், தோன்றாத் துடவையின் இட்டனன் போந்தேன் - கண்காணாத தோட்டமொன்றில் இட்டு வந்தேன், செல்கதி உண்டோ தீவினையேற்கு என்று - இத்தகைய தீவினையேனுக்குச் செல்கதியும் உண்டோ என்று, அல்லல் உற்று அழுத அவள் மகன் ஈங்கிவன் - துன்பமுற்று அழுத அச் சாலியின் மகன் இவன், சொல்லுதல் தேற்றேன் சொற்பயம் இன்மையின் - இதனைக் கூறாமலிருந்தேன் அங்ஙனம் கூறுவதால் பயன் இல்லாமையின், புல்லல் ஓம்பன்மின் புலைமகன் இவன் என - இவனைத் தீண்டாதொழிவீராக அசுத்தமுள்ள கீழ்மகனிவன் என்றுகூற ;

ஈன்றேன் ; அங்ஙனம் ஈன்ற குழவிக்கு எனவும், அழுதாள் ; அங்ஙனம் அழுத அவள் மகன் எனவும் அறுத்துரைக்க. செல்கதி - அடையக் கடவதாகிய நற்கதி. அந்தணன் உரைப்பவன் புலைமகன் இவனென்று கூற வென்க. ஓம்பன்மின் - பாதுகாவாதீர் ; செய்யாதீர் என்றபடி.

௯௨—௯௯. ஆபுத்திரன் பின்பு அமர் நகை செய்து - ஆபுத்திரன் அதனைக் கேட்ட பின்னர் விருப்பத்துடன் சிரித்து, மாமறை மாக்கள் வருகுலம் கேண்மோ - பெரிய மறைநூலுணர்ந்த அந்தணர்கள் வந்த மரபினைக் கேளும், முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவர் - பழமறை முதல்வனாகிய பிரமனுக்குத் தெய்வக் கணிகையாகிய திலோத்தமையினிடமாக முன்பு தோன்றிய காதற் சிறுவரல்லரோ, அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும் - அரிய மறைமுதல்வர்களாகிய முனிவர் இருவரும், புரிநூன் மார்பிர் பொய்யுரை யாமோ - முப்புரி நூலணிந்த மார்பினை யுடையீர் இது பொய்மொழியோ, சாலிக்கு உண்டோ தவறு என உரைத்து - இங்ஙனமிருப்பச் சாலிக்குக் குற்றம் உண்டோ என்று கூறி, நான்மறை மாக்களை நகுவனன் நிற்ப - நான்மறை யந்தணரை எள்ளிச் சிரித்து நிற்க ;

அமர் நகை - பொருந்திய நகையுமாம். கேண்மோ, கேளும் என்னும் ஏவற்பன்மை உகரங்கெட்டு ஓகாரம் பெற்று வந்தது. அந்தணர் இருவர் - வசிட்டனும் அகத்தியனும் ; பிரமன் திலோத்தமையைக் கண்ட பொழுதில் வசிட்டனும் அகத்தியனும் கலசத்திற்றோன்றினரென்பர். அந்தண ரிருவருங் காதலஞ் சிறுவர் என்க.

௧௦௦—௧௦௮. ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான் என்றே - மறையோதும் அந்தணர்கட்கு இவன் ஒவ்வாதவன் என்று, தாதை பூதி

பும் தன்மனை கடிதர - தந்தையாகிய பூதியும் தன் இல்லத்தினின் றும் நீக்க, ஆ கவர் கள்வன் என்று - பசுவைக் கவர்ந்த திருடன் என்று, அந்தணர் உறைதரும் - மறையவர்கள் வாழ்கின்ற, கிராமம் எங்கணும் - ஊர்களிலெல்லாம், கடிஞையில் கல்லிட - இவனது பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கற்களை இட, மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும் - பெருஞ் செல்வத்தான் விளக்க முற்றோர் வாழ்கின்ற, தக்கண மதுரை தான் சென்று எய்தி - தெற்கின்கண் உள்ள மதுரையைத் தான் சென்று அடைந்து, சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்து அந்தில் முன்றில் - சிந்தாதேவியின் அழகிய கோயில் வாயிலிலுள்ள, அம்பலப் பீடிகை தங்கினன் வதிந்து - அம்பலமாகிய பீடிகையிலே தங்கியிருந்து ;

அந்தணர்க்கு - அந்தணருடன் கூடி யிருத்தற்கு. கடிஞை—பிச்சை யேற்கும் கலம். உலகிலே கடிஞையிற் கல்லிடுவார் எஞ்ஞான்றும் இலரென்பர் ; அங்ஙனமாகவும் இவர்கள் இட்டனரென இரங்கிய வாறு. யாரும் கடிஞையிற் கல்லிடா ரென்பதனை, [1]"நினைத்த திது வென்றந் நீர்மையை நோக்கி, மனத்த தறிந்தீவர்மாண்டார், புனத்த, குடிஞை யிரட்டுங் குளிர்வரை நாட, கடிஞையிற் கல்லிடுவா ரில்" என்னும் பழமொழி வெண்பாவானறிக. சிந்தாதேவி - கலைமகள் ; அவளுறையுங் கோயிலாகலின் அது கலை நியமம் எனப்பட்டது ; நியமம் - கோயில். அந்தில், அசை. பீடிகையையுடைய அம்பலத்தி லென்றுமாம்.

கoஅ—கரு. அத் தக்கணப் பேரூர் - அம் மதுரைமா நகரில், ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி - பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தி, மை அறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகி - குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய மாடங்கள்தோறும் சுழன்று, காணார் கேளார் கால் முடப்பட்டோர் பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக்குற்றோர் - குருடர் செவிடர் முடவர் பாதுகாப்போர் அற்றோர் நோயால் துன்புறுவோர் ஆகிய, யாவரும் வருக என்று இசைத்து உடன் ஊட்டி - அனைவரும் வருக என்று கூறி யழைத்து ஒருங்கு உண்ணச் செய்து, உண்டு ஒழி மிச்சில் உண்டு - அனைவரும் உண்டு எஞ்சிய உணவை யுண்டு, ஓடு தலை மடுத்து - அவ் வோட்டினைத் தலைக்கு அணையாகக் கொண்டு, கண்படை கொள்ளும் காவலன் தான் என் - உறங்குதல் செய்வான் அவ் வாபுத்திரனாகிய காப்போன் என்க.

உண்டொழி மிச்சிலுண்டு என்பது [2]"விருந்தோம்பி மிச்சின் மிசைவான்" என்பதன் பொருளைத் தழுவி வந்துளது. தலைமடுத்து - தலையின் கீழ் அகப்படுத்து. காவலன் - காத்தலை யுடையவன்.

அணியிழை, ஆபுத்திரன் திறங் கேளாய்; பார்ப்பனி சாலி கழிந்து அஞ்சி வருவோள் இரங்காளாகிக் குழவியை இட்டு நீங்க ஆ கேட்டு அணைந்து நக்கி ஊட்டிப் போகாது ஓம்ப, பூதி

1. பழ. உசசு. 2. குறள். அரு.

யென்போன் கேட்டு உகுத்து என் மகனென்று எடுத்துப் பெயர்ந்து கூடி நவிற்ற, அறிந்தபின் புக்கோன் ஆ துயர் கண்டு உற்று உகுத்து உள்ளங் கரந்து ஒதுங்கி அகன்றோனைக் கடவாநின்றுழி, அந்தணரெல்லாம் மாக்களோடு சென்று கையகப்படுத்திக் கேட்ப, நல்லா குத்திப் புய்த்துறுத்து ஓட, ஆபுத்திரன் உரைப்போன், ‘உரைமோ’ என, அந்தணர் இகழ்தலும், ஆபுத்திரன், ‘நன்னூலகத்து ஆவொடு வந்த அழிகுல முண்டோ’ என, ஓரந்தணன் உரைக்கும்; உரைப்பவன், ‘புல்ல லோம்பன்மின்; புலைமகன் இவன்’ என, ஆபுத்திரன் நகை செய்து, ‘சாலிக்குத் தவறுண்டோ’ என்றுரைத்து நகுவனன் நிற்ப, பூதி ஒவ்வானென்று கடிதர, கிராம மெங்கணும் கல்லிட, மதுரை சென்றெய்தி வதிந்து ஏந்தி மறுகி இசைத்து ஊட்டி மிச்சிலுண்டு மடுத்துக் காவலன் கண்படை கொள்ளும்; என வினைமுடிவு செய்க.

ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை முற்றிற்று.

கச. பாத்திர மரபு கூறிய காதை

[ஆபுத்திரன் அங்ஙனமிருக்கையில் ஒரு நாள் அவனுக்கு நிகழ்ந்ததனைக் கூறுவேன்; கேட்பாயாக: ஒருநாள் நள்ளிரவில் அவன் துயிலும்பொழுது சிலர் வந்து 'வயிறு காய் பெரும்பசி எங்களை வருத்தாநின்றது' என்றனர். அதனைக் கேட்ட அவன் அத் துன்பத்தை மாற்றுதற்கு ஆற்றலின்றி வருத்த முற்றான்; அப்பொழுது கலை நியமத்துள்ள சிந்தாதேவி வெளிப்பட்டு வந்து, 'இதனைக் கொள்க; நாடெல்லாம் வறுமை யுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமையுறாது; எவ்வளவு கொடுப்பினும் இதில் உணவு குறையாது வளராநிற்கும்' என்றுரைத்துத் தன் கையிலுள்ள அட்சய பாத்திர மொன்றை அவன் கையிற் கொடுத்தனள்; அவன் அதனைப் பெற்று மகிழ்ச்சி யுற்று,

"சிந்தா தேவி ! செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே ! நாமிசைப் பாவாய் !
வானோர் தலைவி ! மண்ணோர் முதல்வி !
ஏனோ ருற்ற இடர்களைவாய்"

என்று பரவிப் பணிந்து, பசியால் வருந்தி வந்தோரை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லா உயிர்க்கும் உணவளிப்பானாயினன்; உண்பதற்காக மக்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரிவின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டன; அவ்வாறு நிகழும்போது, அவனது அறத்தின் மிகுதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தால் அறிந்த இந்திரன் ஒரு முதுமறையோன் வடிவு கொண்டு வந்து நின்று, "நான் இந்திரன்; நினது பெரிய தானத்தின் பொருட்டு வரங் கொடுத்தற்கு வந்தேன்; நீ விரும்பியது யாது?" என்று கூற, ஆபுத்திரன் விலாவெலும்பு ஒடியும்படி சிரித்து,

"அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன் னாட்டுக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே"

வருந்தி வந்தோருடைய அரும்பசியைப் போக்கி, அவர்தம் இனிய முகத்தைக் காணுமாறு செய்யும் என் தெய்வக் கடிஞை ஒன்றே சாலும்; நின்பாற் பெறத் தக்கது யாது?" என அவனை மதியாதுரைத்தனன்; உரைக்கவே இந்திரன் வெகுண்டு, உலகிலே பசியால் வருந்துவோ ரில்லையாம்படி செய்வேன் என நினைந்து, எங்கும் மழை பெய்வித்து வளமுண்டாகச் செய்தனன்; அதனால் பசித்து

வருவோர் இலராயினர். அதுகண்டு ஆபுத்திரன் அவ் வம்பலத்தினின்றும் நீங்கி ஊர்தோறுஞ் சென்று 'உண்போர் யாரேனும் உண்டோ?' என வினவாநிற்க, அதுகேட்டு யாவரும் செல்வக் களிப்பால் அவனை இகழ்ந்தனர். உண்போரைப் பெருமையால் அவன் பெருஞ் செல்வத்தை யிழந்தோர் போல வருந்தித் தனியே செல்லுகையில், மரக்கலத்தில் வந்த சிலர் அவனைக் கண்டு, 'சாவக நாட்டிலே மழை யின்மையால் உயிர்கள் பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தன' என்று கூறினர். அது கேட்டதும் அந் நாட்டிற்குச் செல்ல நினைந்து அவன் ஒரு கப்பலில் ஏறினன்; அக் கப்பல் சென்று மணிபல்லவத்தினருகே ஒருநாள் தங்கிற்று. அவன் அத் தீவில் இறங்கினன். இறங்கியவன் ஏறி விட்டானென எண்ணி, மீகான் இருளில் அக் கப்பலை வேறிடத்திற்குச் செலுத்திப் போயினன். அது தெரிந்து ஆபுத்திரன் மிக்க வருத்தமடைந்து, 'யாருமில்லாத இத் தீவில் பலர்க்கு உணவளிக்கும் மாபெரும் பாத்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு யான் மட்டும் உயிரோம்பி யிரேன்' என எண்ணி அதனைத் தொழுது, 'ஆண்டிற்கொரு முறை தோன்றுவாயாக' என்று கூறி அதனைக் கோமுகிப் பொய்கையில் விடுபவன், 'அருளறம் பூண்டு உயிர்களைப் பாதுகாப்போர் யாரேனும் வரின் அவர் கையிற் புகுக' என்று சொல்லி விட்டுவிட்டு, தான் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பானாயினான். அப்பொழுது அங்கே சென்ற யான் அதனைக் கண்டு, 'நீ யாது துன்பமுற்றனை' என்று கேட்க, அவன் நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லி, மணிபல்லவத்தில் உடம்பை வீழ்த்திவிட்டுப் பல்லுயிர்களையும் பாதுகாக்கும் எண்ணத்துடன் சென்று, சாவகநாட்டரசனுடைய ஆனின்வயிற்றி லுதித்தனன்.]

ஆங்கவற் கொருநாள் அம்பலப் பிடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்.
மாரி நடுநாள் வல்லிருள் மயக்கத்
தாரிடை உழந்தோர் அம்பல மரீஇத்
துயில்வோன் தன்னைத் தொழுதனர் ஏத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கும் என்றலும்
ஏற்றூண் அல்லது வேற்றூண் இல்லோன்
ஆற்றுவது காணான் ஆரஞர் எய்தக்
கேளிது மாதோ கெடுகநின் தீதென
யாவரும் ஏத்தும் இருங்கலை நியமத்துத்
தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி
ஏடா அழியல் எழுந்திது கொள்ளாய்
நாடுவறங் கூரினுமிவ் வோடுவறங் கூராது
வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது
தான்தொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே
தன்கைப் பாத்திரம் அவன்கைக் கொடுத்தலும்

சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
ஏனோர் உற்ற இடர்களை வாயெனத்
தான்தொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கி
ஆங்கவர் பசிதீர்த் தந்நாள் தொட்டு
வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர் ஓம்பலின்
மக்களும் மாவும் மரஞ்சேர் பறவையும்
தொக்குடன் ஈண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத் தீண்டிய பறவையின் எழூஉம்
இழுமென் சும்மை இடையின் றொலிப்ப
ஈண்டுநீர் ஞாலத் திவன்செயல் இந்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாகலின்
தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னாகி
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் ஓம்பும்
ஆருயிர் முதல்வன் தன்முன் தோன்றி
இந்திரன் வந்தேன் யாது நின்கருத்
துன்பெரும் தானத் துறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாஇற நக்கீங்
கெள்ளினன் போமென் றெடுத்துரை செய்வோன்
ஈண்டுச் செய்வினை ஆண்டுநுகர்ந் திருத்தல்
காண்தகு சிறப்பின் நும் கடவுள ரல்லது
அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரும் இல்லாத் தேவர்நன் னாட்டுக்
கிறைவன் ஆகிய பெருவிறல் வேந்தே
வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்தவர்
திருந்துமுகங் காட்டுமென் தெய்வக் கடிஞை
உண்டி கொல்லோ உடுப்பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோன் என்றலும்
புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்தூண் சுரந்தீங்
கிரப்போர்க் காணா தேமாந் திருப்ப
நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்
பரப்பு நீரால் பல்வளம் சுரக்கென
ஆங்கவன் பொருட்டால் ஆயிரங் கண்ணோன்
ஓங்குயர் பெருஞ்சிறப் புலகோர்க் களித்தலும்
பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது
வசித்தொழில் உதவ மாநிலங் கொழுப்பப்
பசிப்புயிர் அறியாப் பான்மைத் தாகலின்
ஆருயி ரோம்புநன் அம்பலப் பீடிகை.

ஊணொலி அரவம் ஒடுங்கிய தாகி
விடருந் தூர்த்தரும் விட்டேற் றுளரும்
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியும்
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக
ஆபுத் திரன்தான் அம்பலம் நீங்கி
ஊரூர் தோறும் உண்போர் வினாஅய்
யாரிவன் என்றே யாவரும் இகழ்ந்தாங்
கருந்தே மாந்த ஆருயிர் முதல்வனை
இருந்தாய் நீயோ என்பார் இன்மையின்
திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
ஒருதனி வரூஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமியன் வருவோன் தன்முன்
மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயல் மறுத்தலின்
ஊனுயிர் மடிந்த துரவோய் என்றலும்
அமரர்கோன் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெறாது
குமரி மூத்தஎன் பாத்திரம் ஏந்தி
அங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக்
கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்
மாலிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொருநாள் தானுங் கிழிந்தனன்
இழிந்தோன் ஏறினன் என்றிதை யெடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம் வல்லிருள் போதலும்
வங்கம் போயபின் வருந்துதுயர் எய்தி
அங்கு வாழ்வோர் யாவரும் இன்மையின்
மன்னுயிர் ஓம்புமிம் மாபெரும் பாத்திரம்
என்னுயிர் ஓம்புதல் யானோ பொறேஎன்
தவந்தீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்தேன்
சுமந்தென் பாத்திரம் என்றனன் தொழுது
கோமுகி என்னுங் கொழுநீர் இலஞ்சியின்
ஓரியாண் டொருநாள் தோன்றென விடுவோன்
அருளறம் பூண்டாங் காருயி ரோம்புநர்
உளரெனில் அவர்கைப் புகுவாய் என்றுங்
குண்ணா நோன்போ டுயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி
அந்நா ளாங்கவன் தன்பாற் சென்றே
என்னுற் றனையோ என்றியான் கேட்பத்
தன்னுற் றனபல தானெடுத் துரைத்தனன்
குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சீத்துக்
குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்
தணியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு

சாவக மாளும் நலந்நாள் வேந்தன்
ஆவயிற் றுதித்தனன் ஆங்கவன் றானெனன்.

உரை

க—உ. ஆங்கவற்கு ஒருநாள் அம்பலப் பீடிகைப் பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய் - அந்த ஆபுத்திரனுக்கு அம்பலப் பீடிகையினிடம் ஒரு நாள் நேர்ந்ததைப் பூங்கொடியனைய நங்காய் கேட்பாயாக;

ஆங்கவன், ஒரு சொல். நல்லா யென்றது மணிமேகலையை.

ங—அ. மாரி நடுநாள் வல்லிருள் மயக்கத்து - மழைத்துளிகளையுடைய இடையாமத்தில் வலிய இருட்கலப்பிலே, ஆரிடை உழந்தோர் அம்பலம் மரீஇ - அரிய வழியில் வருந்தி வந்தோர் சிலர் அம்பலத்தை யடைந்து, துயில்வோன் தன்னைத் தொழுதனர் ஏத்தி - உறங்கிக்கொண் டிருந்த ஆபுத்திரனை யெழுப்பி வணங்கித் துதித்து, வயிறு காய் பெரும்பசி மலைக்கும் என்றலும் - வயிற்றினைக் காய்கின்ற பெரும் பசியானது வருத்தும் என உரைத்தலும், ஏற்றூண் அல்லது வேற்றூண் இல்லோன் - இரந்துண்ணும் உணவினையன்றி வேறு உணவில்லாத ஆபுத்திரன், ஆற்றுவது காணான் ஆரஞர் எய்த - உதவுதற்குரிய வழியைக் காணாதவனாய் மிக்க துயரத்தை அடைய;

உழந்தோர் - கூத்தர் முதலியோர் என்றுரைப்பாரு முளர். வயிறு காய் பெரும்பசிக்கு முன் (கக : ககo) உரைத்தமை காண்க. மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும். நள்ளிருள்யாமத்தின் ஆற்றுவது காணானுயினான்.

கூ—கச. கேள் இது மாதோ கெடுக நின் தீது என - இதனைக் கேள் நின் துன்பம் கெடுக என்று, யாவரும் ஏத்தும் இருங்கலை நியமத்து - அனைவரும் துதிக்கும் பெரிய கலை நியமத்தில் உள்ள, தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி - தேவியாகிய சிந்தாவிளக்குத் தோன்றி, ஏடா அழியல் எழுந்து இது கொள்ளாய் - ஏடா வருந்தாதே எழுந்து இதனைப் பெறுவாய், நாடு வறங் கூரினும் இவ்வோடு வறம் கூராது - நாட்டின்கண் வற்கடம் மிகினும் இந்த ஓடானது வறுமையுறாது, வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது - உணவினை வாங்குவோர் கைகள் வருந்துதலன்றி, தான் தொலைவில்லாத் தன்மையது என்றே-தான் அழியாத தன்மையை யுடைத்தாம் என்று, தன் கைப் பாத்திரம் அவன் கைக் கொடுத்தலும் - தன் கையிலுள்ள ஓட்டினை அவன் கையில் அளித்தலும்;

மாது ஓ, அசைகள். யாவரும் - எச் சமயத்தாரும் என்றுமாம். கலை நியமம் - நாமகள் கோயில். ஏடா, விளி. வறம்-வற்கடம்; பஞ்சம்; [1]"ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்ய" என்றார் பிறரும். மிகுதியாக

1. கலி. அ௨.

அளித்தலின் வாங்குவோர் கை வருந்து மென்றார் ; வருந்துதல் எனப் பாடங் கொள்ளலுமாம். தான் என்றது பாத்திரத்தை. வறங் கூராது - வறுமை யுறாது ; முற்று ; எச்சமுமாம்.

௧௭—௨௧. சிந்தாதேவி - மனத்தின்கண் அமர்ந்திருக்கின்ற மா தெய்வமே, செழுங்கலை நியமத்து - அழகிய கலைக் கோட்டத்தின்கண் மேவிய, நந்தா விளக்கே - அழியாத திருவிளக்கே, நாமிசைப் பாவாய் - நாவின்கண் பொருந்திய நங்கையே, வானோர் தலைவி - விண்ணவர் தலைவியே, மண்ணோர் முதல்வி - மண்ணுளோர் முதல்வியே, ஏனோர் உற்ற இடர் களைவாய் என - ஏனையோ ரடைந்த துன்பத்தை நீக்குவோய் என்று, தான் தொழுது ஏத்தித் தலைவியை வணங்கி, அஞ்சலி செய்து துதித்துத் தலைவியை வணக்கஞ் செய்து ;

அடுக்கிய விளிகள் சிந்தாதேவிபால் ஆபுத்திரனுக்குள்ள அன்பின் ஆராமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

௨௨—௯. 'ஆங்கவர் பசி தீர்த்து அந்நாள் தொட்டு - அவர்களுடைய பசியைத் தீர்த்து அந்நாள் தொடங்கி, வாங்கு கை வருந்த மன்னுயிர் ஓம்பலின் - வாங்குகின்ற கை வருந்துமாறு மன்னுயிர்களைப் பாதுகாத்தலினால், மக்களும் மாவும் மரஞ்சேர் பறவையும் தொக்கு உடன் ஈண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ - மக்களும் விலங்குகளும் மரங்களிலுள்ள புட்களும் ஒருமிக்க சேர்ந்து திரண்டு சுற்றிக்கொண்டு விடாவாய், பழுமரத்து ஈண்டிய பறவையின் எழூஉம் - பழுத்த மரத்தின்கண் கூடிய பறவைகளைப் போல் எழுப்பும், இழுமென் சும்மை இடையின்று ஒலிப்ப - இழுமென்னும் ஓசை இடையீடின்றி ஒலித்துக்கொண் டிருப்ப, ஈண்டுநீர் ஞாலத்து இவன் செயல் - மிகுந்த நீரினையுடைய கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகில் இவன் புரிந்த அறச்செயல், இந்திரன் பாண்டு கம்பளம் துளக்கியது ஆதலின் - இந்திரனது வெண்ணிறக் கம்பளமாகிய இருக்கையை நடுங்கச்செய்தமையால் அவன் ;

மக்களும் மாவும் பறவையும் எனத் திணைவிரவிச் சூழ்ந்தன வென அஃறிணை முடிவு பெற்றன. விடா - விடாவாய் ; எச்சம். பழுமரம் - ஆலமரமுமாம். எழூஉம் - எழுப்பும் ; பிறவினை. இடை - இடையீடு. இவ்வுலகிலே தானம் சீலம் முதலியவற்றில் மேம்பட்ட பௌத்தர் உளராயினும், அவர்கட்கு ஏதேனும் துன்பம் உளதாயினும் இந்திரனுடைய பாண்டு கம்பளம் நடுங்குமென்றும், அக் குறிப்பால் அவற்றை யறிந்து வந்து அவர்கட்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தலும், துன்பத்தை நீக்குதலும் இந்திரனுடைய கடப்பாடென்றும் தெரிகின்றது.

௩௦—௫. தளர்ந்த நடையின் தண்டு கால் ஊன்றி வளைந்த யாக்கை ஓர் மறையோன் ஆகி - நடை தளர்தலால் தான் பிடித்த தண்டையே காலாக ஊன்றிக்கொண்டு கூனிய உடலையுடைய ஒரு மறையவனாகி, மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் ஓம்பும் - மிகப் பெரிய பூமியில் நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பாதுகாக்கும், ஆருயிர்

முதல்வன் தன் முன் தோன்றி - ஆருயிர் முதல்வனாகிய ஆபுத்திரன் முன்னர்த் தோன்றி, இந்திரன் வந்தேன் யாது நின்கருத்து - யான் இந்திரன் ஈண்டு வந்தேன் நின் எண்ணம் யாது, உன் பெரும் தானத்து உறுபயன் கொள்க என - நினது பெரிய தானத்தினாலாகிய மிக்க பயனைக் கொள்வாயாக என்றுரைப்ப;

சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் இவ்வாறே [1]"தளர்ந்த நடையிற் றண்டு காலூன்றி, வளைந்த யாக்கை மறையோன்" என வந்துளது. [2]"உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" என்பவாகலின் ஆபுத்திரனை 'ஆருயிர் முதல்வன்' என்றார். எல்லாத் தானத்திலும் அன்னதானம் சிறந்ததாகலின் பெருந்தானம் எனப்பட்டது.

நகா—சஅ. வெள்ளை மகன்போல் விலா இற நக்கு ஈங்கு எள்ளினன் போம் என்று எடுத்துரை செய்வோன் - விரகில்லா மகனைப் போல விலா வெடிக்குமாறு சிரித்து இகழ்ச்சியுடையனாய்ப் போம் என்று எடுத்துக் கூறுகின்றவன், ஈண்டுச் செய்வினை ஆண்டு நுகர்ந்திருத்தல் காண்டகு சிறப்பின் நும் கடவுளர் அல்லது - காணத்தக்க அழகின் சிறப்பினை யுடைய நும் கடவுளர் இவ் வுலகிற் செய்த நல்வினையின் பயனை அவ் வுலகில் நுகர்ந்திருத்தல் அல்லது, அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத்து ஓம்புநர் - அறம் புரியும் மக்கள் எளிய உயிர்களைப் பாதுகாப்போர், நற்றவம் செய்வோர் பற்று அற முயல்வோர் - நல்ல தவங்களைச் செய்கின்றோர் பற்றுக்களை அறுத்தற்கு முயற்சி செய்வோர் ஆகியவருள், யாவரும் இல்லாத் தேவர் நன்னாட்டுக்கு - ஒருவருமில்லாத விண்ணவருலகிற்கு, இறைவன் ஆகிய பெருவிறல் வேந்தே - தலைவனாகிய பெருவலியுடைய தேவர்கோனே, வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்து அவர் திருந்து முகம் காட்டும் என் தெய்வக் கடிஞை - எனது கடவுட் கடிஞை வருத்தத்துடன் வந்தோரது பொறுத்தற்கரிய பசியை நீக்கி அவர் இனியமுகத்தை யான் காணுமாறு காட்டும், உண்டிகொல்லோ உடுப்பன கொல்லோ - உண்பனவோ உடுப்பனவோ, பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ - மகளிரோ வேறு விரும்புவோரோ, யாவை ஈங்கு அளிப்பன தேவர்கோன் என்றலும் - விண்ணவர் தலைவனே நீ இப்பொழுது எமக்கு அளிப்பன யாவை என்றுரைத்தலும்;

வெள்ளை மகன் - கரவில்லா மகனுமாம். விலாவிற நகுதல் - பெருகச் சிரித்தல்; [3]"வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலாவிறச் சிரித்திட் டேனே" என்றார் திருநாவுக்கரசரும். போம், ஏவற் பன்மை. நுங் கடவுளர் என்றான் தனக்கு அவர் அயலென்னுங் கருத்தால்; [4]"நின்ற நின் கார்மயிறன்னையும்" என்புழிப்போல. அறஞ்செய் மாக்கள் முதலியோர் இல்லா வெனவே, கடவுளர் அறஞ்செய்தல் முதலியன உடையரல்லர் என்றவாறாயிற்று; நுகர்ந்திருத்தலையுடைய கடவுளரல்லது யாவருமில்லா என்னலுமாம். இக்

1. சிலப். கரு: சச-ரு. 2. புறம். கஅ. 3. திருநா. தே. ச. எரு: ந. 4. திருச்சிற். எசு.

கருத்து, [1]"பொலம்பூங் காவி னன்னாட் டோரும். செய்வினை மருங்கி னெய்த லல்லதை, உடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலும், கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்து" [2]"ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து, வாழ்வாரே வன்க ணவர்" என்பவற்றுள் அமைந்துள் ளமை காண்க. நன்னாடு என்பதும், பெருவிறல் வேந்து என்பதும் இகழ்ச்சி. தெய்வம் - தெய்வத்தன்மை. கடிஞை காட்டுமென்க; எனக்கு அதுவே அமையும் என்றவாறாயிற்று. இருந்து முகம் பெற் றோர் உவப்பாலுளதாவது; [3]"ஈத்துவக்கு மின்பம்" என்பதுங் காண்க. பேணுநர் - நட்டார் முதலியோர். திணைவிரவி யாவை என அஃறிணை யாயிற்று. ஈங்கு, தன்மை. தேவர்கோன், விளி.

சக—ருச. புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்தூண் சுரந்தீங்கு - உயிர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற ஆபுத்திரனது பாத்திரத் தின்கட் பெய்யப்பட்ட உணவு பெருகி, இரப்போர்க் காணாது ஏமாந்து இருப்ப - அவ் வுணவினையிடுதற்கு இரப்போரைக் காணாமல் அவன் ஏக்கற்றிருக்குமாறு, நிரப்பின் றெய்திய நீள் நிலம் அடங்கலும் - பெரிய நிலவுலக முழுதிலும் வறுமையின் றாகும்பொருட்டு, பரப்பு நீராற் பல்வளஞ் சுரக்கென - முகில் கள் கடன் முகந்து சொரியும் மழை நீரால் பல வளங்களும் பெருகுக என்று, ஆங்கவன் பொருட்டால் ஆயிரம் கண்ணோன் - ஆபுத்திரன் தன்னை இகழ்ந்தமை காரணமாக ஆயிரங் கண்களை யுடைய இந்திரன், ஓங்குயர் பெருஞ் சிறப்பு உலகோர்க்கு அளித்தலும் - மிக வுயர்ந்த பெருவளங்களை உலகினர்க்கு அளித்தலும்;

பொருந்தூண் என்பதும் பாடம். இன்று - இன்மை; இன்று நிரப்புற்ற என்னலுமாம். பரப்பு நீர் என்பதற்குக் கடல் எனவும், அதனை முகந்து பொழியும் நீரெனவும் பொருள் கொள்க. ஆயிரங் கண்ணோன் அவன் பொருட்டால் உலகோர்க்குச் சிறப்பளித்தலு மென்க. ஆபுத்திரன் தன்னை இகழ்ந்தனனெனச் சினந்து இந்திரன் அவனது பாத்திரம் பயனின்றாகுமாறு இங்ஙனம் செய்தானென்க.

ருரு—கூச. பன்னீராண்டு பாண்டி நன்னாடு மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் இழந்தது - மிக்க உயிர்கள் மடியுமாறு பன்னி ராண்டு மழைவளம் இழந்திருந்ததாகிய பாண்டி நன்னாடு, வசித் தொழில் உதவ மாநிலம் கொழுப்ப - மழை பெய்தற் றொழிலைப் புரியப் பெரிய பூமிகள் எல்லாம் செழித்து விளையாநிற்க, பசிப்பு உயிர் அறியாப் பான்மைத்து ஆகலின் - உயிர்கள் பசி இன்னதென்று அறியாதவாறு சிறப்பெய்திய தன்மையால், ஆருயிர் ஓம்புநன் அம்பலப் பீடிகை - அரிய உயிர்களைக் காக் கும் ஆபுத்திரனது அம்பலப்பீடிகை, ஊண் ஒலி அரவம் ஒடுங் கியதாகி - உணவுண்ணுதலா னுண்டாகும் ஆரவாரம் குறைந்த தாய், விடரும் தூர்த்தரும் விட்டேற் றாளரும் - காமுகரும் பரத் தரும் சுற்றத்தினீங்கித் திரிவோரும், நடவை மாக்களும் நகை

1. புறம். கூஅ. 2. குறள். கௌருரு. பரி. மேற். 3. குறள். உஉஅ.

யொடு வைகி - வழிச் செல்லும் மக்களும் நகைப்புடன் தங்கி, வட்டும் சூதும் வம்பக் கோட்டியும் - உண்டையுருட்டுதலும் சூதாடுதலும் பயனில் சொற்களைக் கூறுதலுமுடையோர் கூட்டமும், முட்டா வாழ்க்கை முறைமையதாக - குறையாத வாழ்க்கை முறைமையை யுடையதாக;

இழந்ததாகிய பாண்டி நன்னாடு பான்மைத்தாகலின் என்க. ஆபுத்திரன் பலநா ளிருந்து அறஞ்செய்தற் கிடனாயினமையின் அம்பலம் அவனதாகக் கூறப்பட்டது. ஒலியரவம், வினைத்தொகை. விட்டேற்றுளர் என்பதற்கு இகழ்ந்து கடுஞ்சொற் கூறுவோர் என்றுரைத்தலுமாம்; [1]"விடருந் தூர்த்தரும் விட்டே றுரைப்ப" என்றார் பிறரும். வட்டு - உண்டையுருட்டுதல்; [2]"கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லி வட்டாடும்" என்பது காண்க. வம்பக்கோட்டி - வீணர் கூட்டம். வட்டு, சூது என்பவற்றை ஆகுபெயராகக் கொண்டு உண்டை யுருட்டுவோரும் சூதாடுவோரும் என்றும், வம்பக்கோட்டியை விடர் முதலியவற்றோடு சேர்த்து, அவர்கள் வட்டாடுதலும் சூதாடுதலும் முட்டாத என்றும் உரைத்தலுமாம். பீடிகை ஒடுங்கியதாகி முறைமையதாக வென்க.

கூ௫—௬௫. ஆபுத்திரன் தான் அம்பலம் நீங்கி - ஆபுத்திரன் அம்பலத்தினின்றும் நீங்கி, ஊரூர் தோறும் உண்போர் வினாஅய் - ஊரூராய் உண்போர் இருக்கின்றனரா என்று வினவிக் கொண்டு, யார் இவன் என்றே யாவரும் இகழ்ந்தாங்கு - இவன் யார் என்று அனைவரும் இகழ்தலால், அருந் தேமாந்த ஆருயிர் முதல்வனை - பிறர் உண்ண ஆவல் கொண்ட ஆபுத்திரனை, இருந்தாய் நீயோ என்பார் இன்மையின் - நீ இருக்கின்றாயோ என்பவர் ஒருவரும் இல்லாமையால், திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள - தனது பெருஞ் செல்வத்தைப் பெரிய கடலானது கொள்ள, ஒரு தனி வரூஉம் பெருமகன்போல - தன்னந்தனியே வரும் அரசனைப்போல, தானே தமியன் வருவோன் தன்முன் - தான் மட்டும் தனியனாய் வருகின்றவன் முன்னே, மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கி - கடலில் மரக்கலத்திலிருந்து வந்தோர்கள் வணங்கி, சாவக நன்னாட்டுத் தண் பெயல் மறுத்தலின் - சாவக நாட்டின்கண் மழைவள மின்மையால், ஊன் உயிர் மடிந்தது உரவோய் என்றலும் - பெரியோய் உடம்பொடு கூடிய உயிர்கள் பல இறந்தன என்று கூறுதலும்;

இகழ்ந்து - இகழ்தலால்; ஆங்கு, அசை. அருந்த என்பது விகாரமாயிற்று. நீ இருக்கின்றாயோ என நலம் வினவுவார் இன்மையால். இகழ்தலால் இன்மையின் என்க. திருவின் செல்வம் - அரசாட்சிக்குரிய செல்வம். பெருமகன் - அரசன். நாளும் உண்போர் பலரிடையே இருந்தவன் இப்பொழுது மிகத் தனிமையுற்றா னென்பார் 'தானே தமியன் வருவோன்' என ஆசிரியர் இரங்கிக் கூறினர். உயிர், சாதி யொருமை.

1. பெரும். க, ௩௫ : ௨௨௪. 2. நற். ௩.

எசு—அஉ. அமரர்கோன் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெருது— இந்திரன் ஆணையினால் உண்ணுவோரைப் பெருமல், குமரி மூத்த என் பாத்திரம் ஏந்தி - ஒரு கன்னிப் பெண் வறிதே மூத்தாற் போன்ற என் கடிஞையை ஏந்திக்கொண்டு, அங்கு அந் நாட்டுப் புகுவது என் கருத்து என - அச் சாவக நாட்டிற்குச் செல்லுவது என் எண்ணம் என்று, வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுடன் ஏறி - உவகையுடன், கலத்திற் செல்வோருடன் ஏறி, கால் விசை கடுகக் கடல் கலக்குறுதலின் - காற்றின் வேகம் மிகுதலினால் கடலானது கலக்க மடைந்தமையின், மால் இதை மணிபல்லவத்திடை வீழ்த்து - பெரிய பாய் மரத்தை மணிபல்லவத்தின்கண் இறக்கி, தங்கியது ஒரு நாள் — கப்பல் ஒருநாள் தங்கியது, தான் ஆங்கு இழிந்தனன் - ஆபுத்திரன் அவ்விடத்தில் இறங்கினான் :

ஆணையின் பெருது என்க. குமரி மூத்த - ஒரு கன்னி கணவனின்றி மூத்தாற்போன்ற. கொடுப்போரும் கொழுநனுமே யன்றித் தானும் பயனிழந்து கழிந்த குமரியை உவமை கூறினமையின், தானும் ஏற்பாருமேயன்றிப் பாத்திரமும் பயனின்றிக் கழிந்த தென்றவாருயிற்று ; [1]“அற்ருர்க்கொன் ருற்ருதான் செல்வம் மிகநலம், பெற்ருள் தமியண் மூத்தற்று” என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. அங்கு அந்நாடு, ஒரு சொல் நீர்மைய. மால் - பெரிய. இதை — கப்பற் பாய். கப்பல் ஒரு நாள் இதை வீழ்த்து மணிபல்லவத்திடைத் தங்கிய தென்க, வீழ்த்து என்னும் செலுத்துவோன் வினை நாவாய் மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது ; பின் இதை யெடுத்து என்பதும் இது.

அங—கூ0. இழிந்தோன் ஏறினன் என்று - இறங்கிய ஆபுத்திரன் மீண்டும் கலத்தில் ஏறினன் என நினைந்து, இதை எடுத்து வழங்குநீர் வங்கம் வல்லிருள் போதலும் - பாய் உயர்த்தி மரக்கலம் கடலில் இரவிலே செல்லலும், வங்கம் போய பின் வருந்து துயர் எய்தி - ஆபுத்திரன் மரக்கலம் சென்ற பின்னர் மிக்க துன்பத்தை யடைந்து, அங்கு வாழ்வோர் ஒருவரும் இன்மையின் - அம் மணிபல்லவத்தில் வாழ்வோர்கள் ஒருவரும் இல்லாமையால், மன்னுயிர் ஓம்பும் இம் மாபெரும் பாத்திரம்— பல உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் இப் பெருமை பொருந்திய கலத்தினை வறிதே வைத்துக்கொண்டு, என் உயிர் ஓம்புதல் யானே பொறேன் - என்னுயிரைக் காப்பதை யான் பொறுக்க கில்லேன், தவம்நீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்தேன் - இப் பாத்திரத்தைப் பெற்றுப் பல உயிர்களைக் காக்குமாறு முற்செய் தவம் நீங்கியதனால் ஒப்பற்ற துயரத்தால் வருந்துதலுற்றேன், சுமந்து என் பாத்திரம் என்றனன் - ஏற்போரில்லாத இவ்விடத்தில் இப் பாத்திரத்தை யான் சுமத்தலால் வரும் பயன் யாது என்றெண்ணியவனாய் ;

1. குறள். ௬00எ.

பாத்திரம் என்னுயிர்மாத்திரை ஓம்புதலை யென்றும், பாத்திரத்தால் ஓம்புதலை யென்றும் உரைத்தலுமாம்.

கஉ0—ரு. தொழுது - அதனை வணங்கி, கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சியில் - நிறைந்த நீரினையுடைய கோமுகி என்னும் பொய்கையில், ஓரியாண்டு ஒருநாள் தோன்றென விடுவோன் - ஓராண்டிற்கு ஒரு நாள் வெளியே தோன்றுவாயாக என்று கூறி விடுகின்றவன், அருளறம் பூண்டாங்கு ஆருயிர் ஓம்புநர் உளரெனில் - அருளாகிய அறத்தை மேற்கொண்டு அரிய உயிர்களைப் பாதுகாப்போர் உளராயின், அவர் கைப் புகுவாய் என்று - அவர் கையின்கண் புகுவாய் என்று கூறி விடுத்து, ஆங்கு உண்ணுநோன்போடு உயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி - அவ்விடத்தில் உண்ணுநோன்புடனிருந்து உயிர்விடும்பொழுது ;

ஓரியாண் டொருநாளென்றது வைகாசித் தூய நிறைமதி நாளை. அருளறம் - தயாதன்மம். பூண்டாங்கு : ஆங்கு, அசை. நோன்போடு - நோன்பால் என்றுமாம். பதிப் பெயர்ப்புழி - உடலினின்றும் நீக்குங்கால்.

கூசு—கஉ0ச. அந்நாள் ஆங்கவன் தன்பாற் சென்றேன் என் உற்றனையோ என்று யான் கேட்ப - அந்நாளில் அவனிடம் சென்ற யான் நீ எய்திய துன்பம் யாதென வினவலும், தன் உற்றன பல தான் எடுத்து உரைத்தனன் - தன்னை அடைந்த துன்பங்கள் பலவற்றையும் தான் எடுத்துக் கூறி, குணதிசைத் தோன்றிக் கார் இருள் சீத்து - கீழ்த்திசையிலே தோன்றிக் கரிய இருளை அழித்து, குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல - மேற்றிசையிற் சென்ற கதிரவனைப் போல, மணிபல்லவத்திடை மன்னுடம்பு இட்டுத் தணியா மன்னுயிர் தாங்கும் கருத்தொடு - நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் நீங்காத எண்ணத்துடன் மணிபல்லவத்தில் தன் உடலை இட்டு, சாவகம் ஆளும் தலைத்தாள் வேந்தன் ஆ வயிற்று உதித்தனன் ஆங்கவன் தான் என் - ஆபுத்திரன் சாவக நாட்டினை யாளும் மிக்க முயற்சியை யுடைய அரசனது ஆவின் வயிற்றில் உதித்தனன் என்க.

சென்றேன் யான் என்று கேட்ப எனக் கூட்டுக. யான் என்றது அறவணவடிகள். தாங்கும் கருத்தொடு உதித்தனன் என்றலுமாம் ; [1]"உயிர் உடம்பின் நீங்குங் காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப் பட்டது அஃது அதுவாய்த் தோன்றுமென்பது எல்லா ஆகமங்கட்குந் துணிபாகலின்" என்னும் பரிமேலழகர் உரை ஈண்டு அறியற்பாலது. தணியாக் கருத்தொடு என்க. பசு மண்முகன் என்னும் முனிவனுடையதாயினும் பூமி சந்திரனது நாட்டகத்தது ஆகலின் 'வேந்தன் ஆ' எனப்பட்டது. அவன் உரைத்தனன் உடம்பிட்டு உதித்தனன் என்றியையும்.

உழந்தோர் மலைக்கு மென்றலும், இல்லோன் அஞரெய்த, சிந்தாவிளக்குத் தோன்றிப் பாத்திரங் கொடுத்தலும், ஆபுத்திரன்

---

1. குறள். ௩௫அ—உரை

ஓம்பலின், விடாவாய் ஒலிப்ப, இந்திரன் கொள்கென, உரைசெய்வோன், 'யாவை யீங்களிப்பன தேவர்கோன்' என்றலும், ஆயிரங் கண்ணோன் உலகோர்க் களித்தலும், பாண்டி நன்னாடு பான்மைத் தாகலின், பீடிகை முறைமையதாக, ஆபுத்திரன் நீங்கி உண்போரை விரும்பி, என்பார் இன்மையின் வருவோன்றன்முன், வந்தோர் மடிந்தது என்றலும், வங்கமேறி இழிந்தனன் ; வங்கம் வல்லிருட் போதலும் துயரெய்தி விடுவோன் புகுவாய் என்று உயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி, சென்றேன் கேட்ப, அவன் உரைத்தனன் ஆவயிற்றுதித்தனன் என வினைமுடிவு செய்க.

பாத்திர மரபு கூறிய காதை முற்றிற்று.

௧௫. பாத்திரங்கொண்டு பிச்சை புக்க காதை

[“மணிமேகலை! முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாள்காறும் பாலூட்டிய ஆவானது அவ் வறத்தின் சிறப்பால் சாவக நாட்டிலே தவள மலையில் தவஞ் செய்யும் மண்முக முனிவனிடத்தே பொன்னிறமான கொம்புகளும் குளம்புகளுமுடையதாய்ச் சென்று, ஈனுதற்கு முன்பே பால்சுரந்து எல்லாவுயிர்களையும் உண்பித்துக்கொண்டிருந்தது. அதுகண்டு, மூன்று காலமும் தோன்ற வுணரும் அம் முனிவன் ‘இவ் ஆன் வயிற்றில் உயிர் காவலனொருவன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவன்’ என்று கூறினன். அறஞ் செய்தற்பொருட்டே மணிபல்லவத்தில் உயிர் துறந்த ஆபுத்திரன் தன்னைக் குழவிப் பருவத்தே காத்தளித்த பசுவை எப்பொழுதும் நினைந்துகொண்டிருந்தவனாதலின், மண்முக முனிவன் கூறியவாறே அதன் வயிற்றிலுதித்தனன். அவன் தோன்றிய காலம் வைகாசித் தூய நிறைமதி நாள் (வைசாக சுத்த பூர்ணிமை). அப்பொழுது சில நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அதனை யறிந்த சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள முனிவர்கள், ‘புத்தன் அவதரிக்குங்காலத்தில் நிகழும் நிமித்தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன’ என வியந்து அதனுண்மையைத் தெரிந்துகோடற்குக் கந்திற் பாவையை அடைந்து வினவினர். அது, ‘மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஓர் அறவோன் உயிர்களைப் புரத்தற்காகச் சாவக நாட்டில் உதித்தனன்; அதனாற்றான் நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன; அவன் வரலாற்றை அறவணன்பாற் கேண்மின்’ என்று கூறிவிடுத்து, எனது நாவை வருத்தியது. மகப் பேறின்றி வருந்தும் அந் நாட்டரசனாகிய பூமிசந்திரனென்பவன் மண்முக முனிவனை வணங்கி ஆவீன்ற அக் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு சென்று வளர்த்து வந்தான். அச் சிறுவன் இப்பொழுது அரசுரிமை பெற்று வாழ்கின்றான். இதுநிற்க. காவிரியானது மாறாது நீர்பெருகி இந் நாட்டை வளமுறச்செய்தும் எக் காரணத்தாலோ உயிர்கள் வறுமையால் வருந்துகின்றன. ஆதலால் பாற்கடல் தந்த அமிழ்தைப் பயன்படுத்தாது வைத்திருப்பதுபோல மிகப் பயன்படுவதான இவ் வமுத சுரபியை நீ சும்மா வைத்திருத்தல் தகுதியன்று” என்று கூறினர். அதனைக் கேட்ட மணிமேகலை அப்பொழுதே அவரை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம் பூண்டு அப் பாத்திரத்தைக் கையிலேந்திப் பெருந்தெருவடைந்தாள். அடையவே, உச்சயினி நகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதன னென்பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்திய ஞான்று அவனைச் சிறை மீட்டற்கு அவன்றன் அமைச்சனாகிய யூகியென்பவன் வேற்றுருக்கொண்டு வீதியை யடைந்தபொழுது அவனைக் கண்டு பரிவுற்றுப் பற்பலர்

சூழ்ந்தாற்போல மணிமேகலையைப் பலருஞ் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்பொழுது மணிமேகலை "கற்புடைய மாதர் இடும் ஐயத்தையே முதலில் ஏற்பது கருதி" யென்று சொல்ல, காய சண்டிகை, "மனைவளந் தரும் கற்புடைய மாதர்களுள் மிக மேம்பட்டவளாகிய ஆதிரையின் மனை இது; நீ இதிற் புகவேண்டும்" என்று அவளுக்குக் கூறினாள்.

இன்னுங் கேளாய் இளங்கொடி மாதே
அந்நாள் அவனை ஓம்பிய நல்லாத்
தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முகன் என்னும் மாமுனி இடவயின்
பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம் புடையது
நன்னலம் பிறர்தொழத் தான்சென் றெய்தி
ஈனு முன்னம் இன்னுயிர்க் கெல்லாம்
தான்முலை சுரந்து தன்பால் ஊட்டலும்
மூன்று காலமுந் தோன்றநன் குணர்ந்த
ஆன்ற முனிவன் அதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவும் மன்னுயிர் ஓம்பவும்
உயிர்கா வலன்வந் தொருவன் தோன்றும்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பா னல்லன்
அடர்ப்பொன் முட்டை அகவையி னானெனப்
பிணிநோய் இன்றியும் பிறந்தறஞ் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
தற்காத் தளித்த தகைஆ அதனை
ஒற்கா உள்ளத் தொழியான் ஆதலின்
ஆங்கவ் வாவயிற் றமரர்கணம் உவப்பத்
தீங்கனி நாவல் ஓங்குமித் தீவினுக்
கொருதா னாகி உலகுதொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேள்நீ
இருதிள வேனிலில் எரிகதிர் இடபத்
தொருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையின்
போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து
மண்ணக மெல்லாம் மாரி இன்றியும்
புண்ணிய நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியில் தோன்றும்
கால மன்றியும் கண்டன சிறப்பெனச்
சக்கர வாளக் கோட்டம் வாழும்
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுள் எழுதிய
அந்திற் பாவை அருளு மாயிடின்
அறிகுவம் என்றே செறியிருள் சேறலும்
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்

தணியா உயிருயச் சாவகத் துதித்தனன்
ஆங்கவன் றன்றிறம் அறவணன் அறியுமென்
றீங்கென் நாவை வருந்திய திதுகேள்
மண்ணுள் வேந்தன் மண்முகன் என்னும்
புண்ணிய முதல்வன் திருந்தடி வணங்கி
மக்களை யில்லேன் மாதவன் அருளால்
பெற்றேன் புதல்வனை என்றவன் வளர்ப்ப
அரைசாள் செல்வம் அவன்பால் உண்மையின்
நிரைதார் வேந்தன் ஆயினன் அவன்தான்
துறக்க வேந்தன் துய்ப்பிலன் கொல்லோ
அறக்கோல் வேந்தன் அருளிலன் கொல்லோ
சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவும்
நலத்தகை இன்றி நல்லுயிர்க் கெல்லாம்
அலத்தற் காலை யாகிய தாயிழை
வெண்திரை தந்த வமுதை வானோர்
உண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு
வறனோ டுலகின் வான்துயர் கெடுக்கும்
அறனோ டொழிந்தல் ஆயிழை தகாதென
மாதவ னுரைத்தலும் மணிமே கலைதான்
தாயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல ஏத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்த கடவுட் கடிஞையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும்
ஒலித்தொருங் கீண்டிய ஊர்க்குறு மாக்களும்
மெலித்துகு நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தரும்
கொடிக்கோ சம்பிக் கோமகன் ஆகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் தன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்தளை விடீஇய
உஞ்சையில் தோன்றிய யூகி அந்தணன்
உருவுக் கொவ்வா உறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களில் தாம்பரி வெய்தி
உதய குமரன் உளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினேந் தியது
திப்பியம் என்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யீன்ற
அணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமலி யுவகையில்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புடன் இடூஉம்
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்பண்
ஒருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்தரு கற்பின் மனையுறை மகளிரில்
தான்தனி யோங்கிய தகைமையள் அன்றோ
ஆதிரை நல்லாள் அவள்மனை இம்மனை

நீபுகல் வேண்டும் நேரிழை என்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் தன்னால் வல்வினை யுருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துயர் உறாஉம்
வீவில் வெம்பசி வேட்கையொடு திரிதரும்
காயசண் டிகையெனும் காரிகை தானென்.

உரை

௧. இன்னும் கேளாய் இளங்கொடி மாதே - இளமை பொருந்திய கொடி போலும் மாதே இன்னும் யான் கூறுவதனைக் கேட்பாயாக;

இன்னும் - மற்றுமென்னும் பொருட்டு.

௨—௮. அந்நாள் அவனை ஓம்பிய நல்ஆ - சாலி யென்பாள் ஆபுத்திரனை ஈன்று போகட்டுச் சென்ற அந்நாளில் அவனைப் பாதுகாத்த நல்ல பசுவானது, தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை - குளிர்ச்சி மிக்க சாவக நாட்டிலுள்ள பெரிய தவளமலைக் கண்ணே, மண்முகன் என்னும் மாமுனி இடவயின் - பெருமை பொருந்திய மண்முகன் என்னும் முனிவனிடத்தில், பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம்பு உடையது - பொன்னாலாய கொம்பினையுடையதும் பொன்னாலாய குளம்பினையுடையதும் ஆகி, தன் நலம் பிறர் தொழத் தான் சென்று எய்தி - தனது நலத்தினைக் கண்டு பிறரெல்லாம் வணங்கும்படி சென்று அடைந்து, ஈனா முன்னம் இன் உயிர்க்கு எல்லாம் தான் முலை சுரந்து தன் பால் ஊட்டலும் - தான் ஈனுதற்கு முன்னமே மடிசுரந்து இனிய உயிர்கட்கெல்லாம் தனது பாலை உண்பித்தலும் :

இடவயின் என்பதில் வயின் ஏழனுருபின் பொருட்டு. நலமாவது ஈண்டு அருள்.

௯—௧௪. மூன்று காலமும் தோன்ற நன்கு உணர்ந்த ஆன்ற முனிவன் - முக்காலங்களையும் தெளிவுற நன்கறிந்த தவத்தான் அமைந்த மண்முக முனிவன், அதன் வயிற்று அகத்து - அப்பசுவினது வயிற்றின்கண், மழைவளம் சுரப்பவும் மன்னுயிர் ஓம்பவும் உயிர்காவலன் வந்து ஒருவன் தோன்றும் - மழைவளம் பெருகவும் நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பாதுகாக்கவும் உயிர்களைக் காப்பவனாகிய ஒருவன் வந்து உதிப்பன், குடர்த்தொடர்மாலை பூண்பான் அல்லன் - அங்ஙனந் தோன்றுவோன் ஊனாய குடர் மாலையைப் பூண்பானல்லன், அடர்ப்பொன் முட்டை அகவையினன் என - பொற்றகட்டினாகிய முட்டையின் உள்ளிடத்தானவன் எனவுரைக்க;

மூன்று காலம் - இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு; அவற்றில் நிகழ்வனவற்றை உணர்த்திற்று; [1]“மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்.

1. தொல். புறத். ௨௦.

நெறியி னாற்றிய வறிவன்" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுத லுங் காண்க. தோன்ற-விளங்க; புலப்பட. உயிர் காவலன் ஒருவன் வந்து என மாறுக. குடர்த்தொடர் - குடரின் தொடர்ச்சி. அடர் - தகடு. அகவை - அடங்கியது; உள்ளிடம்; "குடர்த் தொடர் மாலை சூழா தாங்கோர், அடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமும்" (உரு: எஉ-ரு) என்பர் பின்னும்.

கரு—உசு. பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேள்நீ - அப் பெரி யோன் பிறந்த வியல்பினை நீ கேட்பாயாக, பிணிநோய் இன்றி யும் பிறந்து அறம் செய்ய - பிணியானுண்டாகும் வருத்தம் இல்லாதிருக்கவும் மீண்டும் உலகின்கண் பிறந்து அறஞ்செய் தற் பொருட்டு, மணிபல்லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன் - மணிபல்லவ மென்னுந் தீவின்கண் தன் ஆருயிர் துறந்தவனாகிய ஆபுத்திரன், தற்காத்து அளித்த தகை ஆ அதனை - தன்னைப் பேணிப் பாதுகாத்த அழகிய பசுவினை, ஒற்கா உள்ளத்து ஒழி யான் ஆதலின் - தளராத உள்ளத்தின்கண் நீங்காதவனாதலினால், ஆங்கு அவ் ஆ வயிற்று - அம் முனிவன் கூறியவாறே ஆண்டு அப் பசுவின் வயிற்றில், அமரர்கணம் உவப்ப - உம்பர் கூட்டம் உவகை எய்த, தீங்கனி நாவல் ஓங்கும் இத் தீவினுக்கு - இனிய பழங்களையுடைய நாவல் ஓங்கிய இம் மாபெருந் தீவிற்கு, ஒரு தான் ஆகி உலகு தொழத் தோன்றினன் - தான் ஒரு முதல்வ னாய் உலகிலுள்ளோர் வணங்கும்படி பிறந்தனன், இருது இள வேனிலில் - இளவேனிற் பருவத்தில், எரிகதிர் இடபத்து - ஞாயிறு இடப விராசியிலிருக்கும் வைகாசித் திங்களில், ஒரு பதின்மேலும் ஒரு மூன்று சென்றபின் மீனத்து - இருபத்தேழு நாண் மீன்களில் பதின்மூன்று சென்றபின், இடைநிலை மீனத்து அகவையில் - நடுவணதாகிய விசாக நாண்மீனின் அகத்தே, போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து - புத்ததேவ னுடன் பொருந்திய பொழுதின் கண்ணே;

தகை - தகுதியுமாம். ஒல்கா என்பது வலித்தல் பெற்றது. அம் முனிவன் கூறியவாறே என வருவித்து, பொருந்திய போழ்தத் துத் தோன்றினன் என முடிக்க. இருது-பருவம்; பெரும் பொழுது. இளவேனில் - சித்திரையும் வைகாசியும். எரிகதிர் - ஞாயிறு. எரி கதிர் இடபம் என்பதனை இடபஞாயிறு என வைகாசிக்குப் பெய ராக்குதலுமாம்; என்னை? அவ்வாறும் சிலையெழுத்துக்களில் வழங் குதலின் என்க. வைகாசித் திங்களில் பதின்மூன்று பாகை சென்ற பின் எனக் கொண்டு, இடைநிலை மீனம் என்பதனால் விசாகம் கோடலுமாம்; இப் பொருட்கு மீன்களுள்ளே இடைநிலைமீன் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; பண்டு கார்த்திகை முதலாக எண்ணப்பட் டமையின் விசாகம் நடுமீனாயிற்று; அகவை என்பதனால் விசாகத்தின் இரண்டு மூன்றாங் கால்கள் பெற்றாம். அத்து மூன்றும் சாரியைகள். புத்ததேவன் தோன்றியதூஉம், ஞானம் பெற்றதும் விசாகத்துடன் கூடிய தூய நிறைமதி நாளாகலின் ஆபுத்திரன் பிறந்த அப் பொழு தினைப் போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ் தென்றார்.

௭௧—௭௫. மண்ணகம் எல்லாம் மாரி இன்றியும் புண்ணிய நல் நீர் போதொடு சொரிந்தது - புவிமுழுதும் மழை இல்லாம விருந் தும் புண்ணியத் தூ நீர் மலருடன் பொழிந்தது. போதி மாதவன் பூமியில் தோன்றும் காலம் அன்றியும் - புத்த தேவன் உலகின் கண் தோன்றும் காலமல்லாதிருந்தும், கண்டன சிறப்பு என - இத்தகைய சிறப்புக்கள் நிகழ்ந்தன என்று, சக்கரவாளக் கோட்டம் வாழும் - சக்கரவாளக் கோட்டத்திலுறைகின்ற, மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து - மிக்க பெருந்தவமுடைய முனிவர்கள் ஆர்வ முடையராய் வியந்து, கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுள் எழுதிய அந்தில்பாவை அருளுமாயிடின் அறிகுவம் என்றே-உயரிய தூணின்கண் கடவுளால் எழுதப்பட்ட பாவை உரைத்தருளுமாயின் அறிவோம் என்று, செறி இருள் சேறலும் - செறிந்த இருளின்கட் செல்லுதலும்;

மாரி - மழை, முகில். போதொடு கூடிய நீர் சொரிந்ததென்க. சொரிதல் - பொழிதல், சோர்தல்; சொரியப்பட்டது என்றுமாம். கண்டன - காணப்பட்டன; [1]"செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே" என்பத னற் போந்த வழுவமைதி. சிறப்பு - வியத்தகு நிகழ்ச்சி; நன்னிமித் தம். புத்தன் தோன்றுங்காலத்துளவாம் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் முன் னர் அறவணர்த் தொழுத காதையிற் கூறப்பட்டமை காண்க. நெடு நிலையுடைக்கந்து என மாறுக. அந்தில், அசை; அவ்விடம் என்று கொண்டு, அந்திற் சேறலும் என்றியைத்தலுமாம்.

௭௬—௮௧. மணிபல்லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன் - மணிபல்ல வத்தின்கண் ஆருயிர் துறந்தோனுகிய ஆபுத்திரன், தணியா உயிர் உயச் சாவகத்து உதித்தனன் - குறையாத உயிர்கள் உய் யும்படி சாவக நாட்டில் தோன்றினன், ஆங்கவன் தன்திறம் அறவணன் அறியும் என்று - அவனது வரலாற்றினை அறவண முனிவன் அறிவான் என்று கூறி, ஈங்கு என் நாவை வருத்தியது இதுகேள் - எனது நாவை வருத்தியது இதனைக் கேட்பாயாக;

தணியா - குறையாத, நிறைந்த; துன்பம் தணியாத உயிரென் றும், துன்பந் தணிந்து உயிருய்ய வென்றும் உரைத்தலுமாம். பாவை என்று கூறி நாவை வருத்தியதென்க. பாவையின் கூற்றை யுட் கொண்ட மாதவர்கள் தம்பால் வந்து வினவத் தாம் அவர்கட்கு உரைத்தமை தோன்ற என் நாவை வருத்திய தென்றார்; இதனால் அறவணவடிகள் தாபதப் பக்கத்து வாய்வாளாமையிற் கருத்துடைய ரென்பதும் தோன்றும். ஆங்கு, ஈங்கு என்பன அசைகள்.

௮௦—௫, மண்ணாள் வேந்தன் மண்முகன் என்னும் புண்ணிய முதல்வன் திருந்தடி வணங்கி - அந் நாட்டினையாளும் மன்னனு கிய பூமி சந்திரன் மண்முகன் எனப் பெயரிய தவமுதல்வனது செவ்விய திருவடியை வணக்கஞ் செய்து, மக்களை இல்லேன் —

1. தொல். வினை. ௪௬.

மக்கட்பேறு இல்லாதவனாகிய யான், மாதவன் அருளால் பெற்றேன் புதல்வனை என்று - நுமதருளினாலே அரிய புதல்வனையடைந்தேன் என்று கூறி, அவன் வளர்ப்ப - அவன் வளர்த்து வர, அரைசுஆள் செல்வம் அவன்பால் உண்மையின் - அரசாளுதலாகிய செல்வம் அவனிடம் உள்ளமையால், நிரைதார் வேந்தன் ஆயினன் அவன்தான் - அந்த ஆபுத்திரன் மலர்கள் இணைந்த மாலையையுடைய மன்னவனாயினன்;

மாதவன், முன்னிலையிற் படர்க்கை. அரைசு, இடைப்போலி. அவன் என்றது பூமி சந்திரனை; அவன் மகனாகிய ஆபுத்திரன் என்று கொண்டு, அரசாளும் பொறியுண்மையால் என்றுரைத்தலுமாம்; ஆபுத்திரனுக்குப் புண்ணியராசன் என்னும் பெயருண்டென்பது பின்னர் அறியப்படும். நிரைதார், வினைத்தொகை. இதுகாறும் ஆபுத்திரன் வரலாறு உரைக்கப்பட்டது.

௪௬—௫0. துறக்க வேந்தன் துய்ப்பு இலன் கொல்லோ - வானுலகின் மன்னனாய இந்திரன் அவிநுகர்ச்சி இலனாயினனோ, அறக்கோல் வேந்தன் அருள் இலன் கொல்லோ - அறநெறியிற் செல்லுங் கோலினையுடைய அரசன் அருள் இல்லாதவனாயினனோ, சுரந்து காவிரி புரந்து நீர் பரக்கவும் - காவிரியில் நீர் பெருகி உயிர்களைக் காத்துப் பரந்து செல்லவும், நலத்தகை இன்றி நல் உயிர்க்கெல்லாம் அலத்தற்காலை ஆகியது ஆயிழை - ஆயிழையே நன்மையுடைய உயிர்கட்கெல்லாம் இன்பம் இல்லையாக வறுமைக்காலம் உண்டாயிற்று, ஆகலின்;

துய்ப்பு - அவியூண். துய்ப்பிலன் கொல்லோ என்றதனால் அதனை ஊட்டுவார் இலராயினரோ என்றவாறாயிற்று. மாதவர் வேள்வியும் அரசன் செங்கோலும் மழைக்குக் காரணமாகலின் துய்ப்பிலன் கொல்லோ அருளிலன் கொல்லோ என்றார்; "செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ, . . . அலத்தற் காலையாகியது" (உ௮ : க௮௮-௯க) என மேல் வருவதுங் காண்க. அறக்கோல் வேந்தன் - சோழன். "சுரந்து . . . பரக்கவும்" என்றது காவிரியின் சிறப்புக் கூறியபடி. நல்லுயிர் - மக்களுயிர்.

௫க—௫. வெண்டிரை தந்த அமுதை வானோர் உண்டொழி மிச்சிலை ஒழித்து வைத்தாங்கு - வெள்ளிய அலைகளையுடைய பாற்கடலளித்த அமுதினை உம்பர்கள் தாம் உண்டுகழித்த மிகுதியைப் பயன்படுத்தாது வைத்தாற்போல, வறன் ஒடு உலகின் வான் துயர் கெடுக்கும் - வற்கடம் பரந்த உலகினது பெரிய துன்பத்தைப் போக்கவல்ல, அறன் ஒடு ஒழித்தல் ஆயிழை தகாது என - அறத்தின் பெருக்கினையுடைய திருவோட்டைப் பயன்படுத்தாது வைத்தல் நங்காய் தகுதி யுடைத்தன்றென்று, மாதவன் உரைத்தலும் - அறவண முனிவர் கூறலும்;

அமுதில் மிச்சிலாகியதனை என்க. ஒழித்து வைத்தல் - வறிதிருக்கும்படி வைத்தல். வறன் - வறுமை, வறட்காலம். ஓடுதல் -

பரத்தல்; [1]"வறனோடின் வையகத்து வான்றருங் கற்பினாள்" என்னார் பிறரும். அறன் ஓடு - அறம் பயக்கும் ஓடு; திருவோடு. "வறனோடுலகின் மழைவளந் தருஉம், அறனோ டேந்தி யாருயி ரோம்புவை" (௨௧ : ௧௫௭-௮) எனப் பின்னரும் இங்ஙனம் வருதல் காண்க.

௫௫—௮. மணிமேகலைதான் தாயர் தம்மொடு தாழ்ந்து பல ஏத்தி - மணிமேகலை தன் தாயராகிய மாதவி சுதமதி என்னும் இருவருடனும் அறவணவடிகளை வணங்கிப் பலவாறாகத் துதித்து, கைக் கொண்டெடுத்த கடவுள் கடிஞையொடு - தன் கையி லெடுத்துக் கொண்டுள்ள கடவுட்டன்மை பொருந்திய பிச்சைப் பாத்திரத்துடன், பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும் - பிக்குணிக் கோலமும் பூண்டு அகன்ற வீதியை அடைதலும்;

பௌத்த சமயத் துறவிகளில் ஆடவர் பிக்ஷுக்கள் என்றும், மகளிர் பிக்ஷுணிகள் என்றும் கூறப்படுவர். பிக்குணி, வடமொழிச் சிதைவு.

௫௬—௬௬. ஒலித்து ஒருங்கு ஈண்டிய - ஆரவாரித்து ஒருங்கு கூடிய, ஊர்க்குறு மாக்களும் - அறிவில்லாத ஊர்ச் சிறாரும், மெலித்து உகு நெஞ்சின் விடரும் தூர்த்தரும் - காமத்தால் நைந்து கெடும் மனத்தினையுடைய தீயோரும் பரத்தரும், கொடிக்கோசம்பிக் கோமகன் ஆகிய வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் தன்னை - கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற கோசம்பி நகரத்தின் அரசனாகிய திருந்திய தேர்ச் சேனைகளையுடைய உதயணனை, வஞ்சம் செய்துழி வான்தளை விடீஇய - உஞ்சை மன்னவன் பிரச்சோதனன் வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியவழி அவனை விடுவிக்கும் பொருட்டு, உஞ்சையில் தோன்றிய யூகி அந்தணன் - உச்சயினி நகரில் வேற்று வேடங்கொண்டு தோன்றிய யூகி யென்னும் அந்தணனது, உருவுக்கு ஒவ்வா உறுநோய் கண்டு பரிவுறு மாக்களில் தாம் பரிவு எய்தி - வடிவிற்கேலாத மிகுந்த நோயைக் கண்டு துன்புற்ற மக்களைப் போலத் தாமும் இரக்கமுற்று;

ஊரிலே திரியு மியல்பின ரென்பார் 'ஊர்க்குறு மாக்கள்' என்றார். மெலித்து, மெலிந்து என்பதன் விகாரம். விடர் தூர்த்தர் என்பவற்றிற்கு முன்னர் (௧௪ : ௬௧) உரைத்தமை காண்க. கோசம்பி - வத்த நாட்டின் தலைநகர். கோமகன் - கோமான்; அரசன்; அரசன் குமாரன் என்றுமாம். வத்தவன் - வத்த நாடுடைமையின் வந்த பெயர்; வத்தம், வத்ஸம் என்பதன் திரிபு. வத்த நாட்டின் கோசம்பி நகரத்தரசனாகிய உதயணனை உச்சயினி நகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனன் சாலங்காயன் என்னும் தன் அமைச்சனால் எந்திர யானையைக் காட்டி பிடித்துவரச் செய்து சிறைப்படுத்தினன் என்க. விடீஇய - விடுவிக்க; பிறவினை. உஞ்சை - உச்சயினி; அவந்தி நாட்

1. கலி. ௧௯.

டின் தலைநகர்; அவந்தி என்றும் கூறப்படும். யூகி - உதயணனுடைய அமைச்சருளொருவன்; மிக்க சூழ்ச்சித் திறம் வாய்ந்தவன். அவன் பெருநோயுற்றவன் போலவும் மருள் கொண்டவன் போலவும் உஞ்சை நகரின் வீதியில் திரிந்தபொழுது நகரத்தின் மாக்கள் பலரும் அவனைச் சூழ்ந்து பரிவுற்றன ரென்பது உதயணன் கதையால் அறியப்படும்.

சுஎ—எ0. உதயகுமரன் உளங்கொண்டு ஒளித்த மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றி - உதயகுமரனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மறைந்திருந்த தேன் பொருந்திய மலர்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய மணிமேகலை இங்ஙனம் வெளிப்படத் தோன்றி, பிச்சைப் பாத்திரம் கையின் ஏந்தியது திப்பியம் என்றே சிந்தை நோய் கூர - பிச்சைப் பாத்திரமும் கையில் ஏந்தியது வியப்புடைத்தாம் என்று மிகுந்த மனவருத்தமடைய;

திப்பியம் - ஈண்டு வியப்பென்னும் பொருட்டு. ஊர்க்குறு மாக்களும் விடரும் தூர்த்தரும், மாக்களிற் பரிவெய்தி, குழலாள்தோன்றி ஏந்தியது திப்பியமென்று நோய்கூர வென்க.

எக—ச. மணமனை மறுகில் – மங்கல மனைகளையுடைய வீதியில், மாதவி ஈன்ற அணிமலர்ப் பூங்கொம்பு - மாதவி பெற்ற அழகிய மலர்களையுடைய பூங்கொம்பு போலும் மணிமேகலை, அகம் மலி உவகையின் - உள்ளத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன், பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புடன் இடூஉம் பிச்சை ஏற்றல் பெருந்தகவுடைத்து என – கற்புடை மகளிர் இனிதின் இடும் பிச்சையை முதலில் ஏற்றல் மிகவும் தகுதியுடைத்தென்றுரைக்க;

'மாதவி...பூங்கொம்பு' குருக்கத்தி யீன்ற பூங்கொம்பு என்பதோர் நயந்தோன்ற நின்றது.

எரு—அ0. குளன் அணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்பண் ஒரு தனி ஓங்கிய திருமலர் போன்று - குளத்திற்கு அழகு செய்யும் தாமரைச் செழுமலர்களின் நடுவண் ஒன்றாய் ஒப்பற்றுயர்ந்த அழகிய தாமரை மலரைப்போல, வான் தரு கற்பின் மனை உறை மகளிரில் – மழை வேண்டிற் பெய்விக்குஞ் சிறந்த கற்பினையுடைய இல்லில்வாழ் பெண்டிருள், தான்தனி ஓங்கிய தகைமையள் அன்றோ ஆதிரை நல்லாள் - ஆதிரை யென்னும் மெல்லியல் தான் இணையிலாச் சிறப்புடைய தகுதியுடையள் அல்லளோ? அவள் மனை இம்மனை – அவளது திருமனை இதுவாகும், நீ புகல் வேண்டும் நேரிழை என்றனள் – நங்கையே இதன்கண் நீ முதலிற் செல்ல வேண்டும் என்று கூறினள்;

“பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின், றொருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை” (ச: அ-கூ) என்றார் முன்னும். திருமலர் போன்று ஆதிரை நல்லாள் ஓங்கிய தகைமையள் என்க. கற்புடை மகளிர் வேண்டும்பொழுது மழை பெய்விக்கும் ஆற்றலுடையரென்பது,

> 1 "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
> பெய்யெனப் பெய்யும் மழை"

என்னும் பொய்யா மொழியானும்,

> 2 "வறனோடின் வையகத்து வான்றருங் கற்பினாள்"

என்னும் பாலைக் கலியானும் அறியப்படும். இக் கருத்து இந் நூலகத்துப் பின்னரும் (கசா : சசு-ருo ; உஉ : சாஅ-சு) வருதல் காண்க.

அக—சா. வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றி - வடதிசையிலுள்ள பெரிய வித்தியாதர நகரமாகிய காஞ்சனபுரத்தில் உதித்து, தென்றிசைப் பொதியில் ஓர் சிற்றியாற்று அடைகரை — தென்றிசையிலுள்ள பொதியின் மலையில் ஒரு சிற்றாற்று அடைகரையில், மாதவன் தன்னால் வல்வினை உருப்பச் சாவம் பட்டு - தீவினை உருத்து வந்தூட்ட முனிவர் ஒருவரால் சாபமடைந்து, தனித்துயர் உழாஉம் - ஒப்பற்ற துயரினைச் செய்யும், வீவில் வெம்பசி வேட்கையொடு திரிதரும் - அழியாத கொடிய பசியாகிய வேட்கையுடன் சுழலும், காய சண்டிகை எனும் காரிகை தான்என் - காயசண்டிகை என்னும் விஞ்சை மகள் என்க.

உருப்ப - அழல என்றுமாம். உறாஉம் - உறுவிக்கும் ; பிறவினை ; தன்வினையாகக் கொண்டு உறாஉம், திரிதரும் என்பவற்றைக் காரிகை என்பதனுடன் தனித்தனி முடித்தலுமாம். வேட்கை-உணு வேட்கை. காயசண்டிகை யெனுங் காரிகை நீ புகல் வேண்டும் என்றனள் என்க.

"மாதே, கேளாய் ; நல்லா எய்தி ஊட்டலும், முனிவன், 'ஒருவன் தோன்றும் ; அவன் பொன் முட்டை அகவையினன்' என, நீத்தோன் ஒழியானாதலின், ஒருதானாகிப் போழ்தத்துத் தோன்றினன் ; நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது ; மாதவர் வியந்து அறிகுவமென்று சேறலும், பாவை, 'அறவணன் அறியும்' என்று என் நாவை வருத்திற்று ; இதுகேள் ; வேந்தன் வணங்கிப் பெற்றேனென்று வளர்ப்ப, உண்மையின் அவன் வேந்தனாயினன் ; அலத்தற்காலை ஆகியது ; ஒழித்தல் தகாது" என மாதவன் உரைத்தலும், மணிமேகலை தாயரோடு ஏத்திக் கடிஞையொடு கோலத்தோடு பெருந்தெரு வடைதலும், மாக்களும் விடரும் தூர்த்தரும் பரிவெய்தி நோய்கூர, பூங்கொம்பு, 'பெருந்தக வுடைத்து' என, அது கேட்டுக் காரிகை, 'நீ புகல் வேண்டும்' என்றனள்; என வினை முடிவு செய்க..

பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்க காதை முற்றிற்று.

---

1. குறள்-ருரு. 2. கலி. கசு.

கக. ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை

[அங்ஙனங் கூறிய விஞ்சை மகள் மணிமேகலையை நோக்கி, மீட்டும் ஆதிரையது கற்பின் சிறப்பைக் கூறுவாள்: "இவள் கணவன் சாதுவனென்னும் பெயரினன்; அவன் தீய நெறியி லொழுகிப் பொருளை யிழந்து வறுமையுற்று, வேற்றுநாடு சென்று பொருள் தேட வெண்ணிச் சில வணிகருடன் கப்பலேறிச் சென்றான்; செல்லுகையிற் கடுங்காற்றால் அக் கப்பல் கவிழ்ந்தது; கவிழவே சாதுவன் ஒடிந்த மரத்துண்டொன்றைப் புணையாகப் பற்றி நீந்திச் சென்று, உடையின்றித் திரிவோராகிய நாகருடைய மலைப் பக்கத்தை அடைந்தான். அவன் அவ்வாறிருக்க, அக் கப்பலினின்றுந் தப்பிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர் 'கப்பல் உடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனு மிறந்தான்' என்று ஆதிரைக்குக் கூறினர்; அது கேட்டலும் அவள் தானும் இறக்கத் துணிந்து, சுடலைக் கானிற் குழி தோண்டி அதில் விறகினை யடுக்கித் தீயை மூட்டி, 'வினைப்பயனால் என் கணவ னடைந்த இடத்தை யானும் அடைவேனாக' என்று சொல்லி அதிற் புகுந்தாள்; புகுந்தவளை அத் தீயானது சுடா தொழிந்தது; அவள் உடுத்த கூறையும் சூடிய மாலையும் பழைய நிறம் மாறாமல் விளங்கின. அவள் 'தீயுஞ் சுடாத பாவியேன் இனி யாது செய்வேன்' என்று ஏங்குகையில், வான்மொழியானது, 'ஆதிரை! உன் கணவன் மரிக்கவில்லை; அவன் பிழைத்துச் சென்று இப்பொழுது நாகர்மலையில் இருக்கின்றான்; அங்கே பலவாண்டு தங்கான்; சந்திரதத்தனென்னும் வாணிகனது வங்கத்திலேறி வந்து உன்னை யடைவான்; நீ வருந்தாதே' என்று கூறிற்று. அது கேட்ட ஆதிரை வருத்த மொழிந்து வீட்டினையடைந்து, கணவன் விரைந்து வருதல் கருதி இடையறாது அறங்கள் செய்துகொண் டிருந்தாள்.

"அங்கே நாகர் மலையை யடைந்த சாதுவன் ஒரு மரநிழலைச் சார்ந்து அயர்ந்து துயில்கொள்ள ஆண்டுள்ள நாகர்கள் வந்து பார்த்து, இவ் வுடம்பு நமக்கு நல்ல உணவாகுமென் றெண்ணி அவனை யெழுப்பினர்; அவன் அன்னோர் மொழியை நன்கு கற்றவனாதலின் அம் மொழியாலே பேச, அவர்கள், அவனை வருத்துதல் தவிர்ந்து, 'ஈங்கு எங்களாசிரியன் இருக்கின்றனன்; நீ அவனிடம் வரல்வேண்டும்' என்று அழைத்துச் சென்றனர். சாதுவன் அவர்களோடும் போய், கள்ளும் புலாலும் மிடைந்துள்ள இருக்கையில், ஆண்கரடி பெண்கரடியோடிருப்பதுபோலப் பெண்ணுடனிருந்த அவர்கள் குருமகனைக் கண்டு, அவனோடு அளவளாவி அவனை வயமாக்கிக் கொண்டான்; கொள்ளவே, அக் குருமகன் 'நீ இங்குவந்தது

எதன் பொருட்டு,' என்ன, சாதுவன் நிகழ்ந்ததைக் கூறினன். அவன், 'பசியால் வருந்திய இந் நம்பிக்கு வேண்டியவளவு கள்ளையும் ஊனையுங் கொடுத்துப் பின் இளையளாகிய நங்கை யொருத்தியையும் கொடுமின்' என்றுரைத்தான். சாதுவன் அது கேட்டு அவனுடைய அறியாமைக்கு வருந்தி, 'எனக்கு அவை வேண்டா' என்றனன். அவன், 'பெண்டிரும் உண்டியுமன்றி மாந்தர்க்கு இன்பந் தருவது வேறே யாதுளது? இருந்தாற் சொல்வாய்' என்று சினந்துரைக்க, சாதுவன், உடம்பிற்கு வேறாக உயிருண்டென்பதையும், மறு பிறப்பும் இருவினைப் பயனும் உளவென்பதையும் அறிவுறுத்தி, அவனுக்கேற்றவாறு அறத்தினைப் போதித்து விடை பெற்று, அவன் அளித்த சந்தனம் அகில் துகில் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அங்குவந்த சந்திரதத்தனது வங்கத்திலேறி இந் நகரை யடைந்து இவளோடு வாழ்வானாகிப் பல அறங்களுஞ் செய்தான். அத்தகைய மேம்பாடுடைய இந்த ஆதிரையின் கையால் முதலிற் பிச்சை பெறுக" என்று சொல்ல, மணிமேகலை அவளது மனையிற் புகுந்து வாய்பேசாமல் ஓவியப்பாவைபோல் நின்றாள்; நின்றவுடன், ஆதிரை தொழுது வலங்கொண்டு, அமுத சுரபியின் உள்ளிடம் நிறைய, 'பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுக' எனக் கூறி ஆருயிர் மருந்தாகிய அன்னத்தை யிட்டனள்.]

ஈங்கிவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை உரைப்போள்
ஆதிரை கணவன் ஆயிழை கேளாய்
சாதுவன் என்போன் தகவிலன் ஆகி
அணியிழை தன்னை அகன்றனன் போகிக்
கணிகை யொருத்தி கைத்தூண் நல்க
வட்டினும் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலின்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
காணம் இலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
தங்கா வேட்கையின் தானுஞ் செல்வுழி
நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வௌவ
ஒடிமரம் பற்றி ஊர்திரை யுதைப்ப
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மையன் ஆயினன்
நாவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோ டுயிருய்ப் போந்தோர்
இடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கடல்
உடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் தானும் சாவுற் றனனென
ஆதிரை நல்லாள் ஆங்கது தான்கேட்

ஊரீ ரேயோ ஒள்ளழல் ஈமம்
தாரீ ரோவெனச் சாற்றினள் கழறிச்
சுடலைக் கானில் தொடுகுழிப் படுத்து
முடலை விறகின் முளியெரி பொத்தி
மிக்கஎன் கணவன் வினைப்பயன் உய்ப்பப்
புக்குழிப் புகுவேன் என்றவள் புகுதலும்
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும்
உடுத்த கூறையும் ஒள்ளெரி யுறாஅ(து)
ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலில்
சூடிய மாலையும் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை ஒருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்பத்
தீயும் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கேன் என்றவள் ஏங்கலும்
ஆதிரை கேளுன் அரும்பெறற் கணவனை
ஊர்திரை கொண்டாங் குய்ப்பப் போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியாண் டிராஅன்
சந்திர தத்தன் எனுமோர் வாணிகன்
வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் தோன்றும்
நின்பெருந் துன்பம் ஒழிவாய் நீயென
அந்தரந் தோன்றி அசரீரி அறைதலும்
ஐயரி யுண்கண் அழுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தருஉம்
அரும்பெறல் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்
விரும்பினர் தொழூஉம் வியப்பினள் ஆயினள்
ஆங்கவள் கணவனும் அலைநீர் அடைகரை
ஓங்குயர் பிறங்கல் ஒருமர நீழல்
மஞ்சுடை மால்கடல் உழந்தநோய் கூர்ந்து
துஞ்சுதுயில் கொள்ளஅச் சூர்மலை வாழும்
நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
தானே தமியன் வந்தனன் அளியன்
ஊனுடை இவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலும்
மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபிற்
கற்றனன் ஆதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
ஆங்கவர் உரைப்போர் அருந்திறல் கேளாய்
ஈங்கெங் குருமகன் இருந்தோன் அவன்பால்
போந்தருள் நீயென அவருடன் போகிக்

கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய இருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுடன் இருந்த பெற்றி நோக்கிப்
பாடையிற் பிணிந்தவன் பான்மைய னாகிக்
கோடுயர் மரநிழற் குளிர்ந்த பின்னவன்
ஈங்குநீ வந்த காரணம் என்னென
ஆங்கவற் கலைகடல் உற்றதை உரைத்தலும்
அருந்துதல் இன்றி அலைகடல் உழந்தோன்
வருந்தினன் அளியன் வம்மின் மாக்காள்
நம்பிக் கிளையளோர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்களும் ஊனும் வேண்டுவ கொடுமென
அவ்வுரை கேட்ட சாதுவன் அயர்ந்து
வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டேன் என்றலும்
பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றெனின் மாக்கட்
குண்டோ ஞாலத் துறுபயன் உண்டெனில்
காண்குவம் யாங்களும் காட்டுவா யாகெனத்
தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லும்
மயக்குங் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோர் அருநர கடைதலும்
உண்டென உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்
கண்டனை யாகெனக் கடுநகை எய்தி
உடம்புவிட் டோடும் உயிருருக் கொண்டோர்
இடம்புகும் என்றே எமக்கிங் குரைத்தாய்
அவ்வுயிர் எவ்வணம் போய்ப்புகும் அவ்வகை
செவ்வனம் உரையெனச் சினவா திதுகேள்
உற்றதை உணரும் உடலுயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய உடம்பே மன்னுயிர் நீங்கிடில்
தடிந்தெரி ஊட்டினுந் தானுண ராதெனின்
உடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென உணர்நீ
போனார் தமக்கோர் புக்கிலுண் டென்ப(து)
யானோ வல்லேன் யாவரும் உணர்குவர்
உடம்பீண் டொழிய உயிர்பல காவதம்
கடந்துசேண் சேறல் கனவினுங் காண்குவை
ஆங்ஙனம் போகி அவ்வுயிர் செய்வினை
பூண்ட யாக்கையின் புகுவது தெளிநீ
என்றவன் உரைத்தலும் எரிவிழி நாகனும்
நன்றறி செட்டி நல்லடி விழ்ந்து,
கள்ளும் ஊனும் கைவிடின் இவ்வுடம்(பு)

உள்ளுறை வாழுயிர் ஓம்புதல் ஆற்றேன்
நமக்கொழி மரபின் சாவுறு காறும்
எமக்கா நல்லறம் எடுத்துரை யென்றலும்
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
உன்றனக் கொல்லும் நெறியறம் உரைக்கேன்
உடைகல மாக்கள் உயிருய்ந் தீங்குறின்
அடுதொழில் ஒழிந்தவர் ஆருயிர் ஓம்பி
மூத்துவிளி மாவொழிந் தெவ்வுயிர் மாட்டும்
தீத்திறம் ஒழிகெனச் சிறுமகன் உரைப்போன்
ஈங்கெமக் காகும் இவ்வறம் செய்கேம்
ஆங்குனக் காகும் அரும்பொருள் கொள்கெனப்
பண்டும் பண்டும் கலங்கவிழ் மாக்களை
உண்டேம் அவர்தம் உறுபொருள் ஈங்கிவை
விரைமரம் மென்றுகில் விழுநிதிக் குப்பையோ
டிவையிவை கொள்கென எடுத்தனன் கொணர்ந்து
சந்திர தத்தன் என்னும் வாணிகன்
வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துடன் ஏறி
இந்நகர் புகுந்தீங் கிவளொடு வாழ்ந்து
தன்மனை நன்பல தானமும் செய்தனன்
ஆங்ஙனம் ஆகிய ஆதிரை கையால்
பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென
மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான்
புனையா ஓவியம் போல நிற்றலும்
தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியின் அகன்சுரை நிறைதரப்
பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுகென
ஆதிரை யிட்டனள் ஆருயிர் மருந்தென்.

உரை

க—௨. ஈங்கிவள் செய்தி கேள் என விஞ்சையர் பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை உரைப்போள் - இப்பொழுது இவ்வாதிரையின் அருஞ்செயலைக் கேட்பாயாக என்று விஞ்சையர் மகளான காயசண்டிகை ஆதிரைக்கு நேர்ந்ததை மணிமேகலைக்கு உரைப்பவள் ;

ஈங்கிவள், ஒரு சொல்லுமாம். மாதர்க்கு உரைப்போளென்க.

௩—கo. ஆதிரை கணவன் ஆயிழை கேளாய் சாதுவன் என்போன் தகவிலன்ஆகி - நங்காய் கேள் ஆதிரையின் கணவனாகிய சாதுவன் என்பவன் நன்னடக்கையிலனாய், அணியிழை தன்னை அகன்றனன் போகி - அழகிய அணிகலன்களையுடைய ஆதிரையை நீங்கிச் சென்று, கணிகை ஒருத்தி கைத்தூண் நல்க - பொதுமகளொருத்தி தீயொழுக்கத்தால் வந்தவுணவை அளிக்க அதனை உண்டு, வட்டினும் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கி -

வட்டாடுதலினும் சூதாடுதலினும் மிகுந்த பொருளைக் கொடுத்து, கெட்ட பொருளின் விலை கேடு உறுதலின் - கெடுக்கப்பட்ட பொருளின் பகுதியெல்லாம் அழிந்தமையின், பேணிய கணிகையும் பிறர் நலங்காட்டி - முன்னர்ப் பேணிய பரத்தையும் பொருளுள்ள பிறருடைய சிறப்பினைக் காட்டி, காணம் இலி எனக் கையுதிர்க் கோடலும் - பொன் இல்லாதவன் என்று கையை யசைத்துப் போக்குதலும்;

கைத்தூண் - தீயொழுக்கத்தால் வந்த உணவு; கை - ஒழுக்கம்; [1]"கடவதன்று நின் கைத்தூண் வாழ்க்கை" என்பது காண்க; கையகத்ததாகிய உணவென்றுமாம். நல்க உண்டு என ஒரு சொல் வருவித்துரைக்க. வட்டு - உண்டை யுருட்டுதல்; [2]"அரங்கின்றி வட்டாடியற்றே" என்புழிப் பரிமேலழகர் உரைத்தமை காண்க. வான் பொருள் — மிக்க பொருள். கெட்ட பொருள் - தீய பொருளென் பாருமுளர். கையுதிர்க் கோடலும்: உம், உடனிகழ்ச்சி.

கக—கூ. வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன் தங்கா வேட்கையில் தானும் செல்வுழி — கலத்திற் செல்லும் வணிகர்களுடன் பல விடத்தும் செல்ல வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் சாதுவனும் செல்கின்ற விடத்து, நளி இருமுந்நீர் வளி கலன் வௌவ - அகன்ற பெரிய கடலில் காற்று மரக்கலத்தினைக் கவர, ஓடிமரம் பற்றி ஊர்திரை உதைப்ப - கலத்தினின்றும் ஒடிந்த பாய் மரத் துண்டினைப் பிடித்துக்கொண்டு ஊர்கின்ற அலைகள் செலுத்தச்சென்று, நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப் பக்கஞ் சார்ந்து - நக்க சாரணர்களாகிய நாகர் உறைகின்ற மலைப்பக்கத்தை யடைந்து, அவர் பான்மையன் ஆயினன் — அவர்கள் வயத்தினனாயினன்;

தங்கா வேட்கை — ஓரிடத்திலே தங்கவிடாத வேட்கை. வளி கலத்தை வௌவுதலாவது - நெறியிற் செல்லவிடாது தடுத்துச் சிதைத்தல். ஒடிமரம் - ஒடியாகிய மரமென்றுமாம். உதைத்தல் - உந்தல்; [3]"ஓடுந் திரைக ளுதைப்ப வுருண்டுருண்டு" என்பது காண்க. நக்கம்-நக்நம் என்ற வடசொற் சிதைவு. சாரணர் — சரிப்பவர். உடையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவராகலின் நாகர், 'நக்க சாரணர்' எனப்பட்டார். நாகர் - நாக இலச்சினையுடைமையால் அப் பெயர் பெற்றன ரென்பர். சாரணராகிய நாகரென்க.

கஎ—உக. நாவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப் போயினன் தன்னோடு உயிர் உயப் போந்தோர் — மரக்கலம் அழியப் பாய்மரத்தைப் பிடித்துச்சென்ற சாதுவனுடன் உயிர் பிழைக்கப் போந்தவர்கள், இடையிருள் யாமத்து எறிதிரைப் பெருங்கடல் - மிக்க இருளையுடைய நள்ளிரவில் வீசுகின்ற அலைகள் செறிந்த பெருங்கடலில், உடைகலப்பட்டாங்கு ஒழிந்தோர் தம்முடன் - உடைந்த மரக்கலத்திலகப்பட்டு ஆண்டு இறந்தோருடன், சாது

1. சிலப். கசு: நஎ. 2. குறள். சா0க. 3. வேக ருசு.

வன் தானும் சாவுற்ருன் என - சாதுவனும் இறந்தனன் என்று கூற ;

சாதுவன் மரத்தைப் பற்றிப் போயினுற்போல் இவர்களும் மரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு உயிர் உய்யப் போந்தார் என்க. போந்தார் – காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு வந்தவர். இருளையுடைய இடையாமம் என்க. யாமம் - இரவு.

உஉ—அ. ஆதிரை நல்லாள் ஆங்கது தான் கேட்டு - ஆதிரை நல்லாள் அதனைக் கேட்டு, ஊரீரேயோ ஒள்ளழல் ஈமம் தாரீரோ எனச் சாற்றினள் கழறி - ஊரிலுள்ளோர்களே ஒள்ளிய தழல் பொருந்திய ஈமத்தினைத் தருவீர் என்று கூறிப் புலம்பி, சுடலைக் கானில் தொடு குழிப்படுத்து முடலை விறகின் முளி எரி பொத்தி - சுடுகாட்டில் தோண்டப்பட்ட குழியின்கண் முறுக்குடைய காய்ந்த விறகுகளால் அழலை மூட்டி, மிக்க என் கணவன் வினைப்பயன் உய்ப்பப் புக்குழிப் புகுவேன் என்று அவள் புகுதலும்—தீவினையேனது கணவன் வினைப்பயன் செலுத்தச் சென்றவிடத்து யானும் புகுவேன் என்று அத் தீயிடைப் புகுதலும் ;

ஈமம் - பிணஞ்சுட அடுக்கிய விறகடுக்கு. தாரீர் – தருவீர் ; ஓ, புலம்பல்; தரமாட்டீரோ என்றுமாம். சுடலையாகிய கான் என்க. மிக்க - தீவினை மிகுந்த. மேன்மையுடைய வென்றுமாம்.

உகூ—ங௪. படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும் - அதனுள கப்படுத்தி ஒருசேர வைத்த படுக்கையிடமும், உடுத்த கூறையும் ஒள் எரி உருஅது – உடுத்திய ஆடையும் ஒள்ளிய அழல் பற்ருமல், ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலில் சூடிய மாலையும் தொல் நிறம் வழாது – பூசிய சாந்தமும் அசைகின்ற குழலிற் சூடிய மாலையும் பழைய நிறம் வழுவாமல், விரை மலர்த் தாமரை ஒருதனி இருந்த திருவின் செய்யோள் போன்று இனிது இருப்ப – மணம் பொருந்திய தாமரை மலரில் ஒப்பின்றி வீற்றிருக்கும் திருமகள்போல இனிதே இருப்ப ;

படுத்து – அடுக்கியென்றுமாம். பாயல் - படுக்கை. பள்ளி - இடம். திருவின் செய்யோள் – திருவாகிய செய்யோள் ; இன் சாரியை அல்வழிக் கண்வந்தது. உருது வழாது என்னும் எதிர்மறை யெச்சங்கள் இனி திருப்ப என்னும் பிறவினை கொண்டு முடிந்தன. போன்று – போலுமாறு எனலுமாம், எரியும் ஈமத்திற்குச் செந்தாமரை மலரும், அதில் ஊறின்றி யிருக்கும் ஆதிரைக்குத் திருமகளும் உவமை.

ஙரு—ங௪. தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன் யாது செய்கேன் என்று அவள் ஏங்கலும் – தீயினுலுங் கொல்லப்படாத தீவினையேன் இனி யாது செய்வேன் என்று அம் மெல்லியல் ஏங்குதலும், ஆதிரை கேள் - ஆதிரையே கேட்பாயாக, உன் அரும்பெறல் கணவனை - உனது பெறற் கருங் கொழுநனை,

ஊர் திரை கொண்டாங்கு உய்ப்பப் போகி - தவழ்கின்ற அலைகள் அவ்விடத்திற் செலுத்த அவன் சென்று, நக்க சாரணர் நாகர் வாழ் மலைப் பக்கம் சேர்ந்தனன் - நக்க சாரணராகிய நாகர்கள் வாழ்கின்ற மலைப் பக்கத்தை யடைந்தனன், பல்லியாண்டு இரான் - அவன் அங்கே பலவாண்டுகள் தங்கான், சந்திரதத்தன் என்னும் ஓர் வாணிகன் — சந்திரதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகனது, வங்கம் தன்னொடும் வந்தனன் தோன்றும் - மரக்கலத்துடன் வந்து தோன்றுவன், நின் பெரும் துன்பம் ஒழிவாய் நீ என - ஆகலின் நீ நினது பெரிய துயரினின்றும் நீங்குவாய் என்று, அந்தரம் தோன்றி அசரீரி அறைதலும்- அசரீரி வானிலே தோன்றி மொழிதலும் ;

அசரீரி - சரீரம் இல்லாதது ; அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள கடவுள். இதனை அசரீரி வாக்கு எனவும் ஆகாயவாணி எனவும் கூறுவர்.

சரு—ருக. ஐயரி உண்கண் அழுதுயர் நீங்கி - அழகிய செவ்வரி படர்ந்த மையுண்ட கண்களையுடைய ஆதிரை நல்லாள் தான் அழுதுகொண்டிருந்த துன்பத்தினின்றும் நீங்கி, பொய்கை புக்கு ஆடிப் போதுவாள் போன்று - வாவியுட் சென்று நீராடி வருவாள்போல, மனம் கவல்வு இன்றி மனையகம் புகுந்து - மனம் கவலுதலின்றி இல்லுட் சென்று, என் கண்மணி அனையான் கடிது ஈங்கு உறுகென - எனது கண்ணினுள் மணியனைய கணவன் விரைவில் ஈண்டு வருக என்று, புண்ணியம் முட்டாள் - அறம் புரிதல் வழுவாதவளாய், பொழிமழை தரூஉம் அரும் பெறல் மரபில் பத்தினிப் பெண்டிரும் - பொழிகின்ற மழையைத் தரவல்ல பெறற்கரிய ஒழுக்கத்தினையுடைய கற்பிற் சிறந்த மகளிரும், விரும்பினர் தொழூஉம் வியப்பினள் ஆயினள் - வியந்து விரும்பி வணங்குந் தகுதியளாயினள் ;

முட்டுதல் - குன்றுதல், வழுவுதல். பெண்டிரும் என்பதில் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. வியந்து விரும்பினர் தொழுமெனப் பிரித்துக் கூட்டுக ; வியப்பு - மேன்மை யெனலுமாம்.

ருஉ—கூ. ஆங்கவள் கணவனும் அலைநீர் அடைகரை ஓங்குயர் பிறங்கல் ஒரு மர நீழல் - அவளது கணவனாகிய சாதுவன் கடற்கரையில் மிக உயர்ந்த மலையின்கணுள்ள ஒரு மர நிழலில், மஞ்சுடை மால்கடல் உழந்த நோய் கூர்ந்து துஞ்சு துயில்கொள்ள — முகில்களையுடைய பெரிய கடலின்கண் வருந்திய துன்ப மிகுந்து மிக்க உறக்கத்தினையடைய, அச் சூர் மலை வாழும் நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றி — அச்சத்தினைத் தரும் அம் மலையி லுறையும் வன்கணாளராகிய நக்கசாரணர்கள் ஆண்டுவந்து, பக்கஞ் சேர்ந்து - சாதுவன் மருங்கடைந்து, பரிபுலம்பினன் இவன் - இவன் மிகவும் வருந்தியுள்ளான், தானே தமியன் வந்தனன் - தான் ஒருவனேயாய் ஈண்டு வந்தனன், அளியன் - எளிமையுடையன், ஊனுடை இவ்வுடம்பு

உணவு என்று எழுப்பலும் - புலால் பொதிந்த இவனுடம்பு நமக்கு உணவாகும் என்று எழுப்புதலும் ;

அலைநீர் - கடல். துஞ்சு துயில் - மிக்க துயில், நக்க சாரணராகிய நாகர் என்க. நயமிலர் - இனிமையில்லாதவர் ; வன்கண்மையுடையர். பரிபுலம்பு - மிக்க வருத்தம் ; [1]"பக்க நீங்குமின் பரிபுலம் பினரென" என்பது காண்க.

சுo—எக. மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபில் கற்றனன் ஆதலின் - அந் நாகருடைய மொழியைச் சாதுவன் ஐயமறக் கற்றவனாகலின் அவர்களுடன் பேச, கடுந்தொழில் மாக்கள் சுற்று நீங்கித் தொழுது உரையாடி - கொடுந் தொழிலையுடைய அன்னோர் அவனை வருத்தாது மருங்கே விலகிப் பணிமொழி கூறி, ஆங்கவர் உரைப்போர் - அவனுடன் கூறுகின்றவர், அருந்திறல் கேளாய் - அரிய வலியையுடையவனே கேட்பாயாக, ஈங்கு எம் குருமகன் இருந்தோன் - இங்கே எங்களுடைய ஆசிரியன் இருக்கின்றனன், அவன்பால் போந்தருள் நீ என - அவனிடம் நீ வந்தருள் என்ன, அவருடன் போகி - சாதுவன் அவர்களுடன் சென்று, கள்அடு குழிசியும் கழிமுடை நாற்றமும் வெள் என்பு உணங்கலும் விரவிய இருக்கையில் - கள்ளைக் காய்ச்சுகின்ற பானையும் மிகுந்த புலால் நாற்றமுடைய தசையும் வெள்ளிய என்புகளின் வற்றலும் கலந்துள்ள இருக்கையின் கண்ணே, எண்கு தன் பிணவோடு இருந்தது போலப் பெண்டுடன் இருந்த பெற்றி நோக்கி - கரடி தன் பெட்டையோடு இருத்தல் போல மனைவியுடன் அவன் இருந்த தன்மையைக் கண்டு, பாடையிற் பிணித்து அவன் பான்மையன்ஆகி - நாகர் மொழியாற் பேசுந் திறத்தால் அவனை வயமாக்கி அவன் பக்கத்தினனாகி, கோடு உயர் மரநிழல் குளிர்ந்தபின் - கிளைகள் ஓங்கிய மரத்தின் நிழலில் வெப்பந் தணிந்தபின்பு ;

கற்றனனாதலின் அவர்களுடன் பேச என விரித்துரைக்க. மாக்களாகிய ஆங்கவர் என்க. அருந்திறல், ஆகுபெயர். குருமகன் - குரு ; தலைமகன். இருந்தோன், முற்று. நாற்றம், ஆகுபெயர். இருக்கை - இருப்பிடம் ; கட்டிலுமாம். [2]"பன்றி புல்வாய்" என்னுஞ் சூத்திரத்து 'ஒன்றிய' என்னும் இலேசால் பிணவு என்பது கரடிக்குங் கொள்ளப்பட்டது. பெண்டு - மனைவி. அவன் பான்மையனாகி - அவன் அன்புக் குரியனாகி என்றுமாம்.

எக—கூ. அவன் ஈங்கு நீ வந்த காரணம் என் என - நாகர் தலைவன் சாதுவனை நோக்கி ஈண்டு நீ வந்த காரணம் யாது என வினவ, ஆங்கவற்கு அலைகடல் உற்றதை உரைத்தலும் - வணிகன் அவனுக்குத் தான் அலை செறிந்த கடலிற் பட்டதைக் கூறலும், அருந்துதல் இன்றி அலைகடல் உழந்தோன் வருந்தினன் அளியன் - அலைக்கின்ற கடலின்கண் துன்பமுற்ற இவன் உண

1. சிலப். கo: உஉகூ. 2. தொல். மரபு. ருஅ.

வொன்றும் இன்றி வருந்தியுள்ளான் இரங்கத்தக்கான் ஆகலின், வம்மின் மாக்காள் - வாருங்கள் மக்களே, நம்பிக்கு இளையள் ஓர் நங்கையைக் கொடுத்து வெங்களும் ஊனும் வேண்டுவ கொடும் என - இவ் வாண்டகைக்கு இளமை பொருந்திய ஒரு நங்கையை அளித்து விருப்பந் தரும் கள்ளும் புலாலும் வேண்டுமளவும் கொடுங்கள் என மொழிய, அவ்வுரை கேட்ட சாதுவன் அயர்ந்து வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டேன் என்றலும் - அம்மொழி கேட்ட சாதுவன் சோர்ந்து கொடுஞ் சொற்களை என் காதிற் கேட்டேன் யான் அவற்றை வேண்டேன் என்றுரைத்தலும் ;

வெங்கள் : வெம்மை - விருப்பம் ; வெவ்விய கள்ளுமாம். கொடும், செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு ஏவல். அயர்ந்து - கவலையுற்று என்றுமாம்.

அ0—௩. பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றெனில் மாக்கட்கு உண்டோ ஞாலத்து உறுபயன் - மாதரும் உணவும் இல்லையானால் மக்கட்கு உலகத்தில் அடையக்கூடிய பயன் உண்டோ, உண்டெனில் காண்குவம் யாங்களும் காட்டுவாயாக என - அங்ஙன முண்டென்றால் அதனை யாங்களும் காண்போம் காட்டுவாயாக என்று, தூண்டிய சினத்தினன் சொல் என - மிக்க சீற்றமுடையனாய்க் கூறுக என, சொல்லும் - சாதுவனுரைக்கும் ;

இன்று என்பது பொது வினையாய் நின்றது. உறுபயன் - இன்பம். தூண்டிய சினத்தினன் காட்டுவாயாக சொல்க என்று சொல்ல வென்க. சொல்லென என்பதிலுள்ள என என்பது சொல்ல என்னுந் துணையாய் நின்றது.

அச—கூக. மயக்கும் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும் - அறிவை மயக்கும் கள்ளுண்டலையும் நிலைபெற்ற உயிர்களைக் கொல்லுதலையும், கயக்கு அறு மாக்கள் கடிந்தனர் - கலக்கமற்ற அறிவினையுடையோர் விலக்கினர், கேளாய் - கேட்பாயாக, பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும் - உலகில் பிறந்தோர்கள் இறத்தலும் இறந்தோர்கள் பிறத்தலும், உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின் - உறங்குவதும் உறங்கி விழிப்பதும் போல்வதாக உள்ளமையான், நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுலகு அடைதலும் - நல்ல அறங்களைச் செய்கின்றவர்கள் இன்பமெய்துதற்குரிய மேலுலகங்களை யெய்துதலும், அல்லறம் செய்வோர் அருநரகு அடைதலும் - தீவினைகளை இயற்றுகின்றவர் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைச் செய்யும் நிரயத்தை அடைதலும், உண்டு என உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர் - உண்மை என்று உணர்தலினால் அறிஞர்கள் அவற்றை நீக்கினர், கண்டனையாகென - நீ அறிவாயாக என்றுரைக்க ;

கோறல் - கொன்றுண்டல் என்றுமாம். கயக்கு - கலங்குதல்; ஈண்டுக் கலக்கமாவது அறிவின் திரிபு. சாதலும் பிறத்தலும், உறங்

கலும் விழித்தலும் போலுதல் [1]"உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்னும் வாயுறை வாழ்த்தானும் அறியப்படும். சாதல் உறங்கலும் பிறத்தல் விழித்தலுமென நிரனிறை. அல்லறம் - அறமல்லது ; பாவம்.

௯௧—௫. கடுநகை எய்தி - நாகர் குரவன் பெருஞ் சிரிப்புடையனாய், உடம்பு விட்டு ஓடும் உயிர் உருக்கொண்டு ஓர் இடம் புகும் என்றே எமக்கு ஈங்கு உரைத்தாய் - உடலை விட்டுப் பிரிகின்ற உயிரானது வேறு வடிவு கொண்டு ஒரு இடத்திற் புகும் என்று எமக்கு இப்பொழுது கூறினாய், அவ்வுயிர் எவ்வணம் போய்ப் புகும் அவ்வகை செவ்வனம் உரை என - அவ் வுயிர் எவ்வாறு சென்று புகும் அத் திறத்தினை நன்கு கூறுவாயாக என மொழிய ;

எள்ளல் பற்றி நகை பிறந்தது. செவ்வனம் - நேரே.

௯௫—௧0௪. (அதனைக் கேட்ட சாதுவன்,) சினவாது இது கேள் - சீற்றங் கொள்ளாது இதனைக் கேட்பாயாக, உற்றதை உணரும் உடல் உயிர் வாழ்வுழி - உயிரானது தன்னிடம் உறைகின்றபொழுது உடல் தன்பால் உறுகின்றதனை உணரும், மற்றைய உடம்பே மன்னுயிர் போனால் - அங்ஙனமாகிய உடலே தன்னிடம் நிலைபெற்ற உயிர் பிரிந்தால், தடிந்து எரி ஊட்டினும் தான் உணராது எனின் - வெட்டித் தீயின்கண் இட்டாலும் தான் அறியாது என்றால், உடம்பிடைப் போனது ஒன்று உண்டென உணர் நீ - அவ்வுடம்பிலிருந்து பிரிந்து சென்றது ஒன்று உண்டு என்பதை நீ அறிவாய், போனார் தமக்கு ஓர் புக்கில் உண்டு என்பது - அங்ஙனம் சென்றோர்க்கு ஒரு புகுமிடம் உண்டு என்பதை, யானோ அல்லேன் யாவரும் உணர்குவர் - யான் மட்டு மன்று எல்லோரும் அறிகுவர், உடம்பு ஈண்டு ஒழிய உயிர் பல காவதம் கடந்து சேண் சேறல் - யாக்கை இவ்விடத்தில் நீங்க உயிர் பல காவதங்கள் கடந்து நெடுந்தூரத்திற் செல்லுதல், கனவினும் காண்குவை - கனவின் கண்ணும் காண்பாய், ஆங்ஙனம் போகி அவ்வுயிர் செய்வினை பூண்ட யாக்கையில் புகுவது தெளி நீ - அங்ஙனம் சென்று அவ்வுயிர் தம் வினைப்பயனை நுகர்தற்குரிய உடலின் கண் புகுவதைத் தெளிவாய் நீ, என்று அவன் உரைத்தலும் - என்று சாதுவன் மொழிதலும் ;

உற்றதை யுணர்தல் - தட்பம் வெப்பம் முதலிய ஊற்றினை யுணர்தல். மற்றைய - முற்கூறிய என்றபடி ; மற்றை என்பதனை அசையாக்கி, அவ்வுடம்பு என்னலுமாம். எனின் - ஆதலால். ஓரிடத்தைவிட்டுப் போனவர்க்குப் பிறிதோரிடம் உண்டென உலகியலாற் கூறினான். பூண்ட - ஏற்றுக்கொண்ட ; ஏற்று நுகர்தற்குரிய என்றபடி.

1. குறள்-௩௩௯.

க௦௬—கக. எரி விழி நாகனும் - தீப்போலுங் கண்களையுடைய நாகனும், நன்று அறி செட்டி நல்அடி வீழ்ந்து - அறத்தினை யறிந்த வணிகனது நல்ல அடியில் விழுந்து வணங்கி, கள்ளும் ஊனும் கைவிடின் இவ்வுடம்பு உள்ளுறை வாழுயிர் ஓம்புதல் ஆற்றேன் - கள்ளையும் புலாலையும் கைவிட்டால் இவ்வுடம் பின்கண் தங்கி வாழ்கின்ற உயிரைப் பாதுகாத்த லறியேன், தமக்கு ஒழி மரபின் சாவுறுகாறும் எமக்கு ஆம் நல்லறம் எடுத்துரை என்றலும் - தமக்கு அறுதியிட்ட முறைமையால் இறப்பினை எய்துமளவும் எமக்குப் பொருந்திய நல்ல அறங் களை எடுத்துக் கூறுக என்றலும்;

எரி விழி - எஞ்ஞான்றும் சினத்தினாற் சிவந்த கண். நன்று - அறம். செட்டி - செட்டு உடையவன்; சிரேட்டி யென்பதன் சிதைவுமாம். உறை - உறைந்து என வினையெச்சமாக்குக. தமக்கு - உயிர்கட்கு.

ககஉ—எ. நன்று சொன்னாய் - நன்குரைத்தாய், நல் நெறிப் படர்குவை - நல்வழியிலே செல்வாய், உன்றனக்கு ஒல்லும் நெறி அறம் உரைக்கேன் - உனக்கு இயலும் வழியால் அறத் தினைக் கூறுவேன், உடைகல மாக்கள் உயிர் உய்ந்து ஈங்குறின் - கடலிற் கலமுடையப்பட்ட மக்கள் உயிர் தப்பி ஈண்டுச் சேர்ந்தால், அடுதொழில் ஒழிந்து அவர் ஆருயிர் ஓம்பி - கொல்லுந் தொழிலைவிட்டு அவர்களுடைய அரிய உயிரைக் காத்து, மூத்துவிளி மா ஒழித்து எவ்வுயிர் மாட்டும் தீத்திறம் ஒழிகென - முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகளைத் தவிர வேறு எந்த உயிரினிடத்தும் கொலைத் தொழிலை நீங்குவாயாக என்று சாதுவனுரைப்ப;

முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகளை மட்டும் உண்ணுக என்றான். தீத்திறம் - கொலை. ஓம்பி ஒழிகவென் றியையும்.

ககஎ—உஎ. சிறுமகன் உரைப்போன் - கீழோனாகிய நாகன் உரைப்பவன், ஈங்கு எமக்காகும் இவ்வறம் செய்கேம் - ஈண்டு எமக்குப் பொருந்திய இவ்வறத்தினைச் செய்யா நிற்பேம், ஆங்கு உனக்கு ஆகும் அரும்பொருள் கொள்கென - நினக் கேற்ற அரிய பொருள்களைக் கொண்டு செல்க வென்று, பண் டும் பண்டும் கலங்கவிழ் மாக்களை உண்டேம் - முன்பெல்லாம் மரக்கலங் கவிழ்ந்து வந்த மக்களைக் கொன்று உண்டேம், அவர்தம் உறுபொருள் ஈங்கிவை - அவர்களுடைய மிக்க பொருள்களாகும் இங்குள்ள இவைகள், விரைமரம் மென் துகில் விழுநிதிக் குப்பையோடு இவை இவை கொள்கென - சந்தன மரங்களும் மெல்லிய ஆடைகளும் சிறந்த பொருட் குவைகளுமாகிய இவற்றையெல்லாம் கொள்க என்று கூற, எடுத்தனன் கொணர்ந்து - சாதுவன் அவைகளை யெடுத்துக் கொணர்ந்து, சந்திரதத்தன் என்னும் வாணிகன் வங்கஞ் சேர்ந்ததில் - சந்திரதத்தன் என்னும் வணிகனது மரக்கலம்

வந்ததில், வந்து உடன்ஏறி - உடன் ஏறிவந்து, இந்நகர் புகுந்து ஈங்கு இவளொடு வாழ்ந்து - இந் நகரத்தை யடைந்து இவ்வாதிரையுடன் வாழ்ந்து, தன் மனை நன் பல தானமும் செய்தனன் - தனது மனையின்கண் பல நல்லறங்களையுஞ் செய்தனன்.

உரைப்பவன் அரும்பொருள் கொள்கெனப் பொதுவிற் கூறிப் பின்பு அவற்றை விதந்து, இவை யிவை கொள்க வென்றுரைக்க வென்க. விரை மரம் – மணமுடைய சந்தனம் அகில் முதலிய மரங்கள். சேர்ந்ததாகிய வங்கத்திலென்க.

கஉஅ—நுரு. ஆங்ஙனமாகிய ஆதிரை கையால் - அத் தன்மையளாகிய ஆதிரையின் கையால், பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென - பூங்கொடியனைய மெல்லியலே நீ பிச்சை பெறுவாயாக வென்று உரைக்க, மனையகம் புகுந்து மணிமேகலைதான் - மணிமேகலை ஆதிரையின் இல்லத்திற் சென்று, புனையா ஓவியம் போல நிற்றலும் - அணி செய்யப்படாத ஓவியப்பாவை போல நிற்றலும், தொழுது வலங்கொண்டு - வலம்வந்து வணங்கி, துயரறு கிளவியோடு - இன்சொற்களோடு, அமுத சுரபியின் அகன்சுரை நிறைதர-மணிமேகலை கையிற்கொண்ட அமுதசுரபியினது அகன்ற உள்ளிடம் நிறையுமாறு, பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுக என ஆதிரை இட்டனள் ஆருயிர் மருந்தென் - ஆதிரை நல்லாள் ஆருயிர் மருந்தாகிய அன்னத்தை நிலவுலக முழுவதும் பசி நோய் அறுக என்று கூறி இட்டனள் என்க.

பெறுகென - பெறுகவென்று காய சண்டிகை உரைக்க. புனையா ஓவியம் - வண்ணங்களைக் கொண்டெழுதாத வடிவைக் கோட்டின ஓவியம் எனலுமாம்; [1]"புனையா வோவியங் கடுப்ப" என்புழி நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தமை காண்க. பிச்சை யேற்கும் பொழுது துறவறத்தினர் மோனமாக நிற்றல்வேண்டு மென்பவாகலின், 'புனையா வோவியம்போல நிற்றலும்' என்றார். துயரறு கிளவி – இன்சொல்.

ஆதிரை தொழுது கிளவியோடு பசிப்பிணி யறுகெனக் கூறி நிறைதர இட்டனளென்க.

விஞ்சையர் பூங்கொடி மாதர்க்கு உரைப்போள், 'ஆங்ஙனமாகிய ஆதிரை கையாற் பிச்சை பெறுக' என்று சொல்ல, மணிமேகலை மனையகம் புகுந்து நிற்றலும், ஆதிரை தொழுது வலங்கொண்டு ஆருயிர் மருந்து இட்டனள் என முடிக்க.

ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை முற்றிற்று.

---

1. நெடுநல். கஎஎ.

கஎ. உலகவறவி புக்க காதை

[ஆதிரை யளித்த பிச்சையை முதலில் மணிமேகலை ஏற்றபின்பு, அமுதசுரபியிலுள்ள சோற்றுத் திரளை, அறநெறியி லீட்டிய பொருள் வழங்குந்தோறும் குறையாமல் வளர்வதுபோல எடுக்க எடுக்கக் குறைவின்றி வளர்ந்து ஏற்போர் பசியைப் போக்கி விளங்கிற்று. அது கண்ட காய சண்டிகை வியந்து மணிமேகலையை வணங்கி, "அன்னையே! எனது தீராப் பசியையும் தீர்த்தருள்க" என்று வேண்ட, உடனே மணிமேகலை அமுதசுரபியிலிருந்து ஒரு பிடியமுதை யெடுத்து அவள் கையிலிட்டாள், அதனை யுண்டு பசி நோய் தீர்ந்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை "வடதிசைக் கண்ணே விஞ்சையருலகிலுள்ள காஞ்சனபுர மென்பது என்னுடைய ஊர்; தென்றிசையிலுள்ள பொதியின் மலையின் வளங்களைக் காண்டற்கு விரும்பிக் கணவனும் யானும் புறப்பட்டுப் போந்து இடையேயுள்ள கான்யாறொன்றின் கரையிலிருந்தோம்; இருக்கையில், விருச்சிகனென்னும் முனிவனொருவன் பாரணஞ் செய்தற்குப் பனங்கனிபோன்ற பருத்த நாவற் கனியொன்றைத் தேக்கிலையில் வைத்துவிட்டு நீராடச் சென்றான். அக் கனியின் இயல்பினை யறியாத நான் பழவினையால் அதனைக் காலாற் சிதைத்துக் கெடுத்தேன். நீராடி மீண்டுவந்த முனிவன் அக் கனி என்னாற் சிதைந்தமையை அறிந்து சினந்து, என்னை நோக்கி, தெய்வத்தன்மை யுடையதும் பன்னீராண்டிற் கொருமுறை ஒரே கனியைத் தருவதுமாகிய நாவல் மரத்திலுண்டானது இக்கனி; இதனை யுண்டோர் பன்னீராண்டு பசியொழிந்திருப்பர்; யானோ பன்னிரண்டாண்டு பட்டினியிருந்து ஒரு நாளுண்ணும் நோன்புடையேன்; உண்ணும் நாளும் இந் நாளே; உண்ணக் கருதிய கனியும் இக் கனியே; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆதலால், நீ வான்வழியே செல்லும் மந்திரத்தை மறந்து, யானைத்தீயென்னும் நோயால் பன்னிரண்டாண்டு தீராப் பசி கொண்டுழந்து, பின்பு இக் கனியை யான் உண்ணும் நாளில் பசியொழியப் பெறுவாய்' என்று கூறி வருந்திப் போயினன். உடனே பெரும்பசி என்னைப் பற்றியது; அதனால் மிக வருந்தினேன்; அதுகண்ட என் கணவன் காய் கனி கிழங்கு முதலியவற்றை மிகக் கொணர்ந்து என்னை உண்பிக்கவும் அப்பசி தீராதாயிற்று. அந்தரஞ் செல்லும் மந்திரமும் என் நினைவுக்கு வந்திலது. அதனால் வருந்திய என் கணவன், 'நீ நடந்து சென்று தமிழ் நாட்டிலே ஆற்றா மாக்கட்கு அருந்துணையாகிச் செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைந்து அங்கே தங்குவாயாக' என்று சொல்ல, நான் அவ் வண்ணமே போந்து இங்கிருக்கின்றேன். ஒவ்வோராண்டிலும் இங்கு இந்திர விழா நடக்கும்

பொழுது என் கணவன் வந்து என் வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தானும் வருந்திப் பின்வரும் யாண்டினை எண்ணிச் செல்வன். தணியாத வெம்பசியைத் தணித்தனை. யான் என் பதிக்கேகுவேன். இந் நகரிலே முனிவர்கள் பலர் உறையும் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்பதொன்றுண்டு; அதன்கண் பலரும் வந்து புகுதற்காகவே எப்பொழுதும் வாயிற் கதவு திறந்துள்ள உலக வறவி யென்னும் அம்பலம் ஒன்றுண்டு;

ஊரூராங்கண் உறுபசி யுழந்தோர்
ஆரு மின்மையி னரும்பிணி யுற்றோர்
இடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பலரால்,

ஆதலின் அவ்விடத்திற்குச் செல்வாயாக" என்று கூறிவிட்டு, அவள் தன்னூருக்குச் சென்றனள். பின் மணிமேகலை வீதியின் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கிச் சென்று உலக வறவியை அடைந்து மும்முறை வலம்வந்து பணிந்து, அதிலேறிச் சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வணங்கி, வெயிலாற் கரிந்த காட்டிலே மழை தோன்றினாற் போலப் பசியால் வருந்திய மக்கட்கு அமுதசுரபியோடு தோன்றி, "இஃது ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபியாகும்; உண்ணுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக" என்று கூற, பலரும் வந்து உண்பாராயினர்; ஆதலின் அவ் வம்பலத்தில் உண்ணு மொலி மிகுந்தது.]

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஏற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சோற் றமலை
அறத்தின் ஈட்டிய ஒண்பொருள் அறவோன்
திறத்து வழிப்படூஉஞ் செய்கை போல
வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர்க் களித்துத்
தான்தொலை வில்லாத் தகைமை நோக்கி
யானைத் தீநோய் அகவயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி
அடலரு முந்நீர் அடைத்த ஞான்று
குரங்குகொணர்ந் தெறிந்த நெடுமலை யெல்லாம்
அணங்குடை யளக்கர் வயிறு புக்காங்
கிட்ட தாற்றுக் கட்டழற் கடும்பசிப்
பட்டேன் என்றன் பழவினைப் பயத்தால்
அன்னை கேள்நீ ஆருயிர் மருத்துவி
துன்னிய என்னோய் துடைப்பா யென்றலும்
எடுத்த பாத்திரத் தேந்திய அமுதம்
பிடித்தவள் கையில் பேணினள் பெய்தலும்
வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவள்
துயரம் நீங்கித் தொழுதனள் உரைக்கும்
மாசில் வாலொளி வடதிசைச் சேடிக்

காசில்காஞ் சனபுரக் கடிநக ருள்ளேன்
விஞ்சையன் றன்னொடென் வெவ்வினை உருப்பத்
தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்
கடுவர லருவிக் கடும்புனல் கொழித்த
இடுமணற் கானியாற் றியைந்தொருங் கிருந்தேன்
புரிநூன் மார்பில் திரிபுரி வார்சடை
மரவுரி யுடையன் விருச்சிகன் என்போன்
பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யனையதோர்
இருங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
தேக்கிலை வைத்துச் சேணுறு பரப்பிற்
பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
தீவினை உருத்தலின் செருக்கொடு சென்றேன்
காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தேன்
உண்டல் வேட்கையின் வரூஉம் விருச்சிகன்
கண்டனன் என்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
சீர்திகழ் நாவலில் திப்பிய மான
தீரா றாண்டில் ஒருகனி தருவ
தக்கனி யுண்டோர் ஆறீ ராண்டு
மக்கள் யாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்
பன்னீ ராண்டில் ஒருநா ளல்ல
துண்ணா நோன்பினேன் உண்கனி சிதைத்தாய்
அந்தரஞ் செல்லும் மந்திரம் இழந்து
தந்தித் தீயால் தனித்துயர் உழந்து
முந்நா லாண்டின் முதிர்கனி நானீங்
குண்ணு நாளுன் உறுபசி களைகென
அந்நா ளாங்கவன் இட்ட சாபம்
இந்நாள் போலும் இளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி உழந்து மாமுனி போயபின்
பாடிமிழ் அருவிப் பயமலை ஒழிந்தென்
அலவலைச் செய்திக் கஞ்சினன் அகன்ற
இலகொளி விஞ்சையன் விழுமமோ டெய்தி
ஆரணங் காகிய அருந்தவன் தன்னால்
காரணம் இன்றியுங் கடுநோ யுழந்தனை
வானூ டெழுகென மந்திரம் மறந்தேன்
ஊனுயிர் நீங்கும் உருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்தும் என்றேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
ஆங்கவன் கொணரவும் ஆற்றே னாகி
நீங்க லாற்றான் நெடுந்துய ரெய்தி
ஆங்கவன் ஆங்கெனக் கருளொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுள் தமிழக மருங்கில்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வர்
ஆற்றா மாக்கட் காற்றுந்துணை யாகி

நோற்றோர் உறைவதோர் நோனகர் உண்டால்
பலநா ளாயினும் நிலனொடு போகி
அப்பதிப் புகுகென் றவனருள் செய்ய
இப்பதிப் புகுந்தீங் கியானுறை கின்றேன்
இந்திர கோடணை விழவணி வருநாள்
வந்து தோன்றியிம் மாநகர் மருங்கே
என்றுறு பெரும்பசி கண்டனன் இரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டவன் எண்ணினன் கழியும்
தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்
துக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கர வாளக் கோட்டமுண் டாங்கதில்
பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயில்
உலக வறவி ஒன்றுண் டதனிடை
ஊரு ராங்கண் உறுபசி உழந்தோர்
ஆரும் இன்மையின் அரும்பிணி யுற்றோர்
இடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பலரால்
வடுவாழ் கூந்தல் அதன்பாற் போகென்
றாங்கவள் போகிய பின்னர் ஆயிழை
ஓங்கிய வீதியின் ஒருபுடை ஒதுங்கி
வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தவ்
உலக வறவியின் ஒருதனி யேறிப்
பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழு தேத்து
முதியோள் கோட்டம் மும்மையின் வணங்கிக்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
தந்துணைப் பாவையைத் தான்தொழு தேத்தி
வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதல் மாக்கட்
கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி
ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபியிஃ
தியாவரும் வருக ஏற்போர் தாமென
ஊணொலி அரவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரூர் அம்பல மருங்கென்.

உரை

க—சு. பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஏற்ற - கற்பிற் சிறந்த ஆதிரை நல்லாளாற் பகுத்துண்ணும் உணவினைப் பெற்ற, பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ் சோற்று அமலை - அமுதசுரபியிலுள்ள பெரிய சோற்றுத் திரளை, அறத்தின் ஈட்டிய ஒண்பொருள் - அறநெறியின் ஈட்டப்பட்ட ஒள்ளிய பொருள், அறவோன் திறத்து வழிப்படூஉம் செய்கை போல - அறஞ் செய்வோன்